LUCA

D'ANDREA

Esența răului

„LUCA D'ANDREA POATE FI COMPARAT CU STEPHEN KING ȘI JO NESBØ."
LA REPUBBLICA

FICTION CONNECTION

TREI

LUCA D'ANDREA

ESENŢA RĂULUI

Original: *La Sostanza del Male* (2016)

Traducere din limba italiană:

OANA SĂLIŞTEANU

virtual-project.eu

Editura: TREI

2017

Pentru Alessandra,
busola mea pe mările în furtună

Aşa e mereu. În mijlocul gheţii auzi mai întâi vocea Fiarei şi după aceea mori.

Faliile de gheaţă şi crevasele asemenea celei în care mă găseam eu erau pline de alpinişti care îşi pierduseră forţele, raţiunea şi chiar viaţa din pricina acelei voci.

O parte din mintea mea, partea animalică ce cunoştea teroarea, pentru că în teroare trăise milioane de ani, desluşea şuieratul Fiarei.

Şase litere: *Pleacă!*

Nu eram pregătit pentru glasul Fiarei.

Aveam nevoie de ceva cunoscut, de ceva omenesc, care să mă smulgă din crunta singurătate a gheţarului. Am ridicat ochii spre marginile prăpastiei, căutând acolo sus silueta roşie a elicopterului EC135 al Salvamontului din Dolomiţi. Dar cerul era gol. O săgeată frântă, de un albastru orbitor.

Asta m-a făcut să mă prăbuşesc.

Am început să mă legăn înainte şi înapoi, simţindu-mi respiraţia tot mai accelerată şi trupul stors de orice vlagă. Ca Iona în pântecele balenei, mă aflam singur în faţa lui Dumnezeu.

Iar Dumnezeu rânjea: *Pleacă!*

La orele paisprezece şi nouăsprezece minute în acea blestemată zi de 15 septembrie, din gheaţă s-a auzit o voce care nu era a Fiarei. Era Manny, cu uniforma lui roşie uşor de zărit în tot albul din jurul meu. Mă striga repetat, încă o dată şi încă o dată, în timp ce cobora încet spre mine pe coarda de salvare.

Cinci metri.

Doi.

Mâinile lui, ochii lui încercau să depisteze dacă aveam vreo rană care să-mi justifice comportamentul. Întrebările lui: o sută *de ce?* şi o mie de *de ce?* la care nu puteam răspunde. Vocea Fiarei era mult prea puternică. Mă devora.

— Nu o auzi? am şoptit eu. Fiara, fia…

Fiara, aş fi dorit eu să-i explic, gheţarul acela atât de bătrân, considera de neacceptat ideea unei inimi calde îngropate în măruntaiele sale. Inima mea caldă. Şi a lui.

Şi iată, orele paisprezece şi douăzeci şi două de minute.

Expresia de uimire de pe chipul lui Manny preschimbându-se în pură teroare. Coarda de salvare de care era agăţat săltându-l ca pe o marionetă.

Manny ţâşnind în sus. Huruitul elicei elicopterului preschimbat într-un strigăt înăbuşit.

Şi apoi.

Urletul lui Dumnezeu. Avalanşa suprimând cerul.

Pleacă!

Acela a fost momentul când am văzut. Când am rămas singur, dincolo de spaţiu şi de timp, eu am văzut.

Bezna.

Bezna totală. Dar n-am murit. Oh, nu. Fiara şi-a bătut joc de mine. M-a lăsat în viaţă. Fiara care acum şuiera: „Vei rămâne cu mine pe veci, pe veci…”

Nu minţea.

O parte din mine e încă acolo.

Dar, cum ar fi spus fiica mea Clara cu un zâmbet, aceea nu era litera *zet* de la capătul curcubeului. Nu era sfârşitul poveştii mele. Dimpotrivă.

Acela nu a fost decât începutul.

Fiara.

Şase litere: *Începe.*

Exact ca în *Oroare.*

(We Are) The Road Crew[1]

1.

În viaţă, ca şi în artă, un singur lucru contează: faptele. Pentru a cunoaşte faptele referitoare la Evi, Kurt şi Markus şi la noaptea de 28 aprilie 1985, este esenţial să ştiţi totul despre mine. Pentru că nu există doar anul 1985 şi masacrul din Bletterbach. Nu sunt numai Evi, Kurt şi Markus, mai sunt şi Salinger, Annelise şi Clara.

Toate sunt legate.

2.

Până la orele paisprezece şi douăzeci şi două ale zilei de 15 septembrie 2013, adică până în momentul în care aproape că fusesem răpus de Fiară, mi s-a spus că sunt pe cale să devin o nouă stea din lumea documentarelor, domeniu care tinde să producă nu atât stele, ci mai degrabă meteoriţi minusculi şi praf cosmic.

Lui Mike McMellan, cealaltă jumătate a astrului în devenire, îi plăcea să spună că şi dacă am fi fost stele căzătoare pe o traiectorie de coliziune cu planeta numită Faliment Total, am fi avut privilegiul de a ne mistui în flăcările rezervate eroilor. Începând cu a treia bere mă declaram de acord cu el. Cel puţin era un pretext minunat pentru un nou toast.

Mike nu era doar asociatul meu. Era şi cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea cineva printr-un mare noroc. Era sâcâitor, atoateştiutor, egocentric ca o gaură neagră, obsesiv până dincolo de orice suportabilitate şi dăruit cu capacitatea de a se concentra asupra unei singure chestiuni mai abitir decât un canar sub influenţa amfetaminei. Dar mai era şi unicul artist adevărat pe care l-am cunoscut vreodată.

Mike a fost cel care, pe când eram doar doi tineri timizi de la New York Film Academy (cursul de Regie pentru Mike şi cel de Scenariu pentru subsemnatul), a înţeles că, dacă ne-am fi continuat ambiţiile hollywoodiene, ne-am fi ales cu fundurile bătătorite de atâtea şuturi încasate, acriţi şi flecari, ca nenorocitul ăla de profesor „Spuneţi-mi Jerry” Calhoun, un fost hippie care s-a distrat din plin maltratând primele noastre creaţii.

Acela a fost cu adevărat un moment magic. O iluminare care urma să ne schimbe cursul vieţii. Poate mai puţin dramatic decât în filmul *The Wild Bunch* al lui Sam Peckinpah (în care William Holden zice „Hai să murim”, iar Ernest Borgnine îi răspunde: „De ce nu?”), căci noi atunci ne găseam într-un McDonald, ciugulind cartofi prăjiţi, cu moralul la pământ şi cu mutra vitelor duse către gloriosul bulevard al împărăţiei hamburgerilor. Dar, în orice caz, un moment irepetabil. Credeţi-mă.

— Mai ducă-se în moaşă-sa Hollywood-ul, Salinger, a spus Mike. Lumea realitate, nu grafică pe computer. Singura soluţie pe care o avem la îndemână pentru a naviga prin acest nenorocit *Zeitgeist* este să lăsăm deoparte ficţiunea şi să ne dedicăm dragei, bătrânei şi solidei realităţi. Garantată sută la sută.

Am ridicat dintr-o sprânceană:

— *Zeitgeist?*

— Păi nu tu erai nemţălăul, bătrâne?

Mama mea era de origine germană, dar nicio problemă, nu mă simţeam deloc diferit de Mike. În fond eu crescusem în Brooklyn, iar el în Midwest-ul ăla de rahat.

Lăsând la o parte consideraţiile de ordin genealogic, ceea ce voia Mike să spună în acel noiembrie ploios de acum mulţi ani era că ar fi trebuit să arunc cât colo scenariile mele (proaste) şi să mă apuc să fac împreună cu el filme documentare. Să lucrez asupra clipelor ce se dilată într-atât, încât ajung să se transforme într-o naraţiune, care să curgă uns din punctul *a* în punctul *z,* conform evangheliei răposatului Vladimir Jakovlevic Propp (pe care îl asociez cu povestirea, exact cum pe Jim Morrison îl asociez cu paranoia).

Nebunie curată.

— Mike… am răbufnit eu. Există o singură categorie mai păcătoasă decât cea care vrea să dea lovitura în cinema: documentariştii. Au colecţii întregi din „National Geographic” care merg până prin 1800. Mulţi dintre ei au strămoşi care şi-au găsit sfârşitul în încercarea de a găsi izvoarele Nilului. Sunt plini de tatuaje şi poartă eşarfe de caşmir la gât. În puţine vorbe: sunt nişte imbecili, dar nişte imbecili *liberali,* şi de aceea se simt izbăviţi de orice păcat. Şi în ultimul rând, dar nu şi cel din urmă: au familii care se scaldă în bani şi care le subvenţionează safariurile şi colindatul lor prin lumea largă.

— Salinger, uneori eşti chiar un… un…

Mike a scuturat din cap.

— Lasă astea şi ascultă-mă. Avem nevoie de un subiect. Un subiect puternic pentru un documentar care să arunce în aer tot ce există până acum. Ceva pe care oamenii să-l ştie, ceva familiar lor, dar pe care noi doi să-l prezentăm într-un fel cu totul nou şi diferit de cum îl văzuseră până acum. Stoarce-ţi creierii, gândeşte-te ş…

Mă credeţi sau nu, exact acela a fost momentul în care un ageamiu plus încă un ageamiu au descoperit că sunt în stare să prefacă în caleaşcă aurită chiar şi cel mai trăsnit dovleac. Fiindcă da, de dovleac nu duceam lipsă.

Nu ştiu cum şi nici de ce, dar în timp ce Mike mă privea fix cu mutra lui de criminal în serie, în timp ce mii de motive pentru a refuza propunerea îmi zburătăceau prin cap, am simţit cum un uriaş *clic* îmi detonează creierul. O idee absurdă. Nebunească. Incandescentă. O idee atât de idioată că risca să iasă al naibii de bine.

Există oare ceva mai electrizant, mai puternic şi mai sexy decât rock'n'roll-ul?

Acesta reprezintă o adevărată religie pentru milioane de persoane. Un suflu de energie care uneşte generaţiile. Nu exista vreo fiinţă pe planeta asta care să nu fi auzit vorbindu-se de Elvis, Hendrix, Rolling Stones, Nirvana, Metallica şi de toată pleiada scânteietoare a unicei adevărate revoluţii a secolului al XX-lea.

Un fleac, nu?

Nu.

Pentru că rockul presupunea şi nişte huidume de body-builderi cu priviri de pitbull, îmbrăcaţi în negru, ca nişte dulapuri cu două uşi, plătiţi să-i dea afară pe şmecheraşii ca noi. Ceea ce ar fi făcut cu mare plăcere şi gratis.

Prima oară când am încercat să ne punem ideea în aplicare (cu Bruce Springsteen într-un turneu de încălzire într-un local din Village), eu m-am procopsit doar cu nişte îmbrânceli şi nişte vânătăi. Dar Mike a luat-o pe coajă mai rău. Jumătate din faţa lui semăna cu steagul scoţian. Era cât pe ce să ne alegem şi cu o plângere, asta era să fie cireaşa de pe tort.

După Springsteen a urmat concertul celor de la White Stripes, al lui Michael Stipe, al trupei Red Hot Chili Peppers, al lui Neil Young şi al celor de la Black Eyed Peas, care pe atunci se aflau la apogeul notorietăţii lor.

Ne-am ales cu nişte vânătăi frumuşele şi cu prea puţin material. Tentaţia de a lăsa totul baltă era mare.

Acela a fost momentul în care Zeul Rockului şi-a întors faţa către noi şi, văzând străduinţele noastre penibile de a-l preamări, ne-a arătat calea către succes cu o privire binevoitoare.

3.

Pe la jumătatea lui aprilie am reuşit să fac rost de un dublu contract pentru amenajarea unei scene în Battery Park. Şi nu pentru o formaţie oarecare, ci pentru cea mai controversată, mai diabolică şi mai blamată trupă din toate timpurile. Doamnelor şi domnilor, trupa Kiss.

Am muncit ca nişte furnicuţe sârguincioase, după care, pe când maşiniştii plecau, ne-am ascuns într-o grămadă de gunoi. În tăcere, ca nişte *lunetişti* din armată.

Când au apărut primele maşini negre, Mike a apăsat butonul Rec. Eram în al nouălea cer. Era marea noastră şansă. Şi evident că totul s-a desfăşurat foarte iute.

Gene Simmons şi-a făcut apariţia dintr-o limuzină lungă cât un transatlantic, şi-a întins bine mădularele şi a dat ordin lacheilor lui să-i scoată botniţa adoratului său patruped. Cum s-a văzut liber, canişul său alb şi înspăimântător, cu o mutră de Lucifer, a început să latre în direcţia noastră ca un dulău al Infernului despre care cântă Robert Johnson *(„And the day keeps on reminding me, there's a hellhound on my trail. /Hellhound on my trail, hellhound on my trail")*. Din două sărituri, m-am şi trezit cu potaia peste mine. Voia să mă înhaţe de jugulară, nenorocitul. Gogoaşa aia de blană voia să mă ucidă.

Am scos un zbieret.

Şi pe loc o hoardă de brute nestăpânite, demne de panteonul celor mai faimoşi spintecători din istorie, ne-au înşfăcat, ne-au tras şuturi, ne-au altoit bine şi ne-au târât spre ieşire, cu intenţia – şi aici au rânjit – să ne arunce drept hrană vietăţilor din ocean. Nu au făcut însă acest lucru. Ne-au lăsat ciomăgiţi bine, abătuţi şi obosiţi pe o bancă, printre hârtii murdare, ca să medităm asupra condiţiei noastre de Wile E. Coyote. Am rămas acolo, incapabili să ne acceptăm înfrângerea, ascultând ecourile tot mai stinse ale concertului. După ce s-au încheiat şi bisurile, am urmărit cu privirea cum publicul se împuţinează. Chiar când eram pe punctul de a ne întoarce în magherniţa noastră şi chiar când zdrahonii cu bărbi ca ale celor din Hell's Angels şi cu mutre de ocnaşi începuseră să încarce lăzile şi amplificatoarele

în camioanele Peterbilt ale trupei, exact în acea clipă Zeul Rockului a coborât din Valhalla, arătându-mi calea.

— Mike, i-am şoptit. Am greşit totul. Dacă vrem să facem un documentar despre rock, despre adevăratul rock, trebuie să îndreptăm camera în cealaltă parte a scenei, în cealaltă parte, bătrâne. Uite, tipii ăştia sunt adevăratul rock. În plus, am adăugat chicotind, nici nu le aparţine vreun copyright.

Indivizii ăia.

Aşa-numiţii *roadies*. Cei care fac toată munca murdară. Cei care încarcă cele opt schelete de metal, le transportă dintr-o parte în alta a ţării, le descarcă, montează scena, pregătesc instalaţiile, aşteaptă finalul show-ului cu braţele încrucişate şi o iau de la capăt, cum zice şi poezia „Mile şi mile de parcurs înainte de a dormi”.

Oh, da.

Trebuie s-o spun, Mike a fost *incredibil*. După ce i-a luat cu lugu-lugu şi le-a fluturat pe la nas promisiuni legate de câştiguri în bani şi publicitate gratuită, a reuşit să-l convingă pe un director de turneu foarte sastisit să ne dea permisiunea de a filma câteva cadre. Iar acei *roadies*, deloc obişnuiţi să fie trataţi cu atâta atenţie, ne-au luat sub aripa lor. Nu numai atât. Bărboşii au fost aceia care l-au convins pe manager şi pe avocaţi să ne îngăduie să mergem împreună (cu ei, nu cu trupa – şi acesta a fost trucul care i-a convins cu adevărat) pe toată durata turneului.

Astfel a apărut *Născuţi pentru a trudi: Road Crew, partea nevăzută a rock'n'roll-ului.*

Ne-am rupt în paişpe, credeţi-mă. Şase săptămâni de nebunie, de migrene, de matoleală după atâta trudă şi sudoare, la sfârşitul cărora am distrus două telecamere, m-am ales cu niscaiva intoxicaţii alimentare şi cu o entorsă la o gleznă (mă căţărasem pe acoperişul unei rulote care s-a dovedit a fi mai fragil ca biscuiţii pentru ceai, şi nu băusem nimic, jur) şi am învăţat douăsprezece feluri distincte de a rosti expresia *fuck you*.

Montajul a durat o vară întreagă la patruzeci de grade fără aer condiţionat, pe care am petrecut-o certându-ne ca chiorâi pe un monitor care aproape că se topea. În primele zile ale lui septembrie 2003 (an magic, dacă există aşa ceva), nu numai că terminaserăm documentarul nostru, ci eram chiar încântaţi de el. I l-am arătat unui producător pe nume Smith care, fără tragere de inimă, a catadicsit să ne acorde cinci-minute-dar-numai-cinci. O să vă vină să credeţi? I-au fost de ajuns doar trei.

— Un *factual*, a fost sentinţa Domnului Smith, împăratul absolut al Canalului TV. Douăsprezece episoade. De douăzeci şi cinci de minute fiecare. Îl vreau gata până la început de noiembrie. Sunteţi în stare?

Zâmbete şi strângeri de mână. Apoi un autobuz împuţit ne-a dus acasă. Ameţiţi şi chiauni de cap, am căutat repede pe Wikipedia ce naiba înseamnă un *factual*. Răspunsul: un amestec de serial şi documentar. Cu alte cuvinte, aveam la dispoziţie mai puţin de două luni pentru a monta totul de la capăt ca să realizăm *factualul*. Imposibil?

Hai să fim serioşi.

Pe întâi decembrie al acelui an s-a difuzat *Road Crew*. Cu o audienţă neaşteptat de mare.

Ne-am trezit pe neaşteptate că toţi vorbeau de noi. Profesorul Calhoun voia să fie fotografiat în timp ce ne înmâna un obiect care semăna cu o urâciune de-a lui Dalì, dar care reprezenta premiul cu care erau răsplătiţi cei mai merituoşi studenţi. Subliniez: merituoşi. Blogurile vorbeau de *Road Crew*, presa scrisă vorbea de *Road Crew*. MTV a avut o ediţie specială prezentată de Ozzy Osbourne care, spre marea dezamăgire a lui Mike, de data aceea nu a înfulecat niciun liliac.

Însă nu totul a mers ca pe roate.

Maddie Grady de la „New Yorker” ne-a făcut bucăţi cu un topor bont. Un articol de cinci mii de cuvinte pe care luni întregi m-am căznit să-l pricep. După părerea lui „GQ” eram misogini. După „Life” eram doi mizantropi. După „Vogue” eram întruparea revanşei generaţiei *x*. Şi asta chiar că ne-a rănit de moarte.

Câţiva „deştepţi” care se dădeau hiperspecialişti în televiziune au început să ne atace foarte murdar munca, iar la capitolul pedanterie ar fi putut să le dea clasă celor de la *Encyclopædia Britannica*.

Tot pe internet, leagănul democraţiei virtuale de rahat, au început să circule zvonuri ridicole şi neliniştitoare în acelaşi timp. După opinia celor mereu bine informaţi, Mike şi cu mine ne-am fi îndopat cu heroină, speed, cocaină şi amfetamine. Băieţii cu transportul ne-ar fi ilustrat pe rând toate cele o sută unu păcate ale Sodomei. În timpul filmărilor, unul dintre noi ar fi murit („Mike, aici zice că ai murit” „Aici zice că «unul din cei doi» a murit, de ce tocmai eu?” „Da’ te-ai uitat puţin să vezi ce meclă ai, bătrâne?”)

Dar dintre toate câte se spuneau pe seama noastră, zvonul meu preferat era următorul: cum că o lăsaserăm grea pe o *groupie* pe nume Pam (aţi

observat că toate fanele trupelor se cheamă Pam?) şi o făcuserăm să avorteze în timpul unui rit satanic învăţat de la Jimmy Page.

În luna martie a anului următor, 2004, Mister Smith ne-a pus să iscălim contractul pentru un al doilea sezon de *Road Crew.* Îl prinseserăm pe Dumnezeu de-un picior. După care, puţin înainte de a începe filmările, s-a întâmplat ceva ce i-a uluit pe toţi, dar mai ales pe mine.

M-am îndrăgostit.

4.

Da, e ciudat, dar tot meritul îi revine lui „Spuneţi-mi Jerry" Calhoun. A organizat o proiecţie specială a primului episod din *Road Crew,* urmată de nelipsita dezbatere între studenţii săi. „Dezbaterea" asta mirosea a ambuscadă, dar Mike (care spera probabil să-şi ia revanşa faţă de bătrânul nostru profesor şi faţă de lumea toată) a insistat să acceptăm, iar eu n-am făcut decât să-l ascult, ca întotdeauna când Mike îşi punea ceva în cap.

Făptura care mi-a intrat la inimă se găsea în rândul al treilea, pe jumătate ascunsă în spatele unui tip de vreo sută cincizeci de kile, cu o privire de Mark Chapman[{2}] (m-am gândit imediat că o fi fost vreun admirator al blogosferei), în temuta sală 13 a lui Calhoun, cea pe care unii studenţi de la New York Film Academy o numeau „The Fight Club".

La încheierea proiecţiei, grăsanul a fost primul care a ţinut să-şi spună părerea. Ceea ce a spus în treizeci şi cinci de minute de oraţie s-ar putea rezuma astfel: „Aici căcat, acolo căcat, în toate cotloanele oraşului căcat!" După care, satisfăcut, şi-a şters uşor firul de salivă, s-a aşezat şi şi-a încrucişat braţele, cu o mutră nesuferită şi agresivă.

Tocmai mă pregăteam să-i vomit în faţă o lungă, foarte lungă serie de consideraţii prea puţin corecte pe seama huidumelor atotştiutoare, când imposibilul s-a întâmplat.

Fata cea blondă a cerut cuvântul, iar Calhoun, uşurat, i l-a dat. Ea s-a ridicat (era cu adevărat graţioasă) şi a spus, cu un foarte marcat accent german:

— Aş vrea să vă întreb: care e cuvântul exact pentru *Neid*[{3}]*?*

M-a bufnit râsul şi i-am mulţumit în gând dragei mele *Mutti* pentru încăpăţânarea de a mă învăţa limba ei maternă. Dintr-odată căpătau o cu totul altă lumină toate acele ore petrecute torturându-mi limba în contact cu

dinţii ca să aspir vocalele şi să graseiez pronunţia lui *r,* ca şi când aş fi avut un ventilator înţepenit în gură.

— *Mein Liebes Fräulein,* am început eu, în timp ce mă amuzam imaginându-mi sunetul ca de dop de şampanie de Anul Nou pe care îl făceau ochii ieşiţi din orbite ai gloatei de studenţi înfierbântaţi (printre care şi grăsanul). *Sie sollten nicht fragen, wie wir „Neid" sagen, sondern wie wir „Idiot" sagen.*

Stimată domnişoară, nu trebuie să întrebaţi cum spunem noi la „invidie", ci cum spunem noi la „idiot".

Se numea Annelise.

Avea nouăsprezece ani şi era în Statele Unite de o lună şi ceva pentru un stagiu. Annelise nu era nici nemţoaică, nici austriacă şi nici elveţiancă. Era dintr-o minusculă provincie din Nordul Italiei în care majoritatea populaţiei vorbea nemţeşte. Alto Adige sau Südtirol e numele acelui loc ciudat.

În noaptea dinaintea plecării în turneu am făcut dragoste în timp ce în fundal Springsteen cânta *Nebraska,* ceea ce a dus la reconcilierea mea, măcar parţială, cu Boss-ul. Dimineaţa ce a urmat a fost grea. Credeam că n-o voi mai vedea vreodată. Dar n-a fost aşa. Dulcea mea Annelise, născută în Alpi, la opt mii de kilometri de Big Apple, şi-a transformat stagiul temporar într-o şedere de studiu. Ştiu că sună nebuneşte, dar trebuie să mă credeţi. Ea mă iubea şi eu o iubeam. În 2007, în timp ce Mike şi cu mine ne pregăteam să filmăm cel de-al treilea (şi ultimul, cum ne juraserăm din nou) sezon din *Road Crew,* am cerut-o de soţie pe Annelise într-un mic restaurant din Hell's Kitchen. A acceptat cu atâta emoţie încât mi-au dat lacrimile, chestie nu foarte bărbătească din partea mea.

Ce altceva mi-aş mai fi putut dori?

Anul 2008.

Pentru că în 2008, în timp ce Mike şi cu mine, extenuaţi, ne luam o pauză după difuzarea celui de-al treilea sezon al *fuck-tual*-ului nostru, într-o blândă zi de mai, într-o clinică din New Jersey înconjurată de multă verdeaţă, s-a născut fiica mea, Clara. Aşadar: munţi parfumaţi de pamperşi, păpică în borcănaşe cu care să ne decorăm îmbrăcămintea şi pereţii, dar mai ales ore şi ore petrecute urmărind-o pe Clara cum învăţa să cunoască lumea. Şi cum aş putea să uit vizitele lui Mike însoţit de logodnica sa din tura respectivă (turele durau între două şi patru săptămâni, cu un vârf de o lună şi jumătate, dar asta pentru că era vorba de Miss Iulie) când încerca în toate

chipurile posibile să o înveţe pe fetiţa *mea* numele *lui*, mai înainte ca ea să reuşească să rostească *papà*?

În vara lui 2009 i-am cunoscut pe părinţii Annelisei, Werner şi Herta Mair. Nu ştiam că acea „oboseală” pe seama căreia Herta punea vertijurile şi paloarea ei frecventă era de fapt o metastază într-o fază foarte avansată. A murit câteva luni mai târziu, când anul era pe sfârşite. Annelise nu a dorit s-o însoţesc la înmormântare.

2010 şi 2011 au fost ani foarte frumoşi şi frustranţi. Foarte frumoşi: Clara care se caţără peste tot, Clara care întreabă „asta ce e?” în trei limbi diferite (pe cea de-a treia, italiana, Annelise mi-o preda şi mie şi mă descurcam bine, eram un elev motivat de o profesoară care mi se părea foarte sexy), Clara care pur şi simplu creştea. Frustranţi? Fireşte. Pentru că după ce i-am supus atenţiei domnului Smith o sută de mii de proiecte diferite (toate respinse), la sfârşitul lui 2011 am început filmările pentru cel de-al patrulea sezon din *Road Crew*. Cel pe care ne juraserăm să nu-l ducem la capăt.

Se stricase totul, vraja se risipise şi ştiam asta. Cel de-al patrulea sezon din *Road Crew* e un lung şi nefericit cântec de jale în amurgul unei epoci. Dar publicul, aşa cum ştiu generaţii şi generaţii de copywriteri, adoră tristeţea. Audienţa a fost mai bună decât la celelalte trei sezoane. Până şi „New Yorker” ne-a flatat, vorbind de „povestea unui vis cu ochii deschişi care se face ţăndări”.

Mike şi cu mine eram storşi şi apatici. Deprimaţi. Munca pe care o consideram cea mai nereuşită din cariera noastră era ridicată în slăvi chiar şi de cei care până nu demult ne trataseră ca pe nişte ciumaţi. De aceea, în decembrie 2012, am acceptat propunerea Annelisei. Să petrec câteva luni în sătucul ei natal, o mogâldeaţă pe hartă, numit Siebenhoch, Alto Adige, Südtirol, Italia. Departe de tot şi de toate.

O bună idee.

Eroii din munţi

1.

Fotografiile cu Siebenhoch pe care Annelise mi le arătase nu înfăţişau toată splendoarea acelui sătuc aflat la o mie patru sute de metri altitudine. E adevărat, ferestrele cu muşcate erau tot alea, ca şi străduţele înguste ca să ţină de cald. Munţii înzăpeziţi şi pădurea din jur? Ca în ilustrate. Dar în realitate era… altcumva.

Un loc încântător.

Îmi plăcea bisericuţa împrejmuită de cimitir care nu te făcea să te gândeşti la moarte, ci la odihna veşnică din rugăciuni. Îmi plăceau acoperişurile ascuţite ale caselor, rondurile de flori bine îngrijite, străzile fără denivelări, îmi plăcea dialectul uneori de neînţeles care pocea limba maternă a mamei mele (şi în orice caz a copilăriei mele) transformând-o într-un *dialokt* lipsit de armonie şi de decenţă.

Îmi plăcea până şi magazinul Despar care dormita într-un perimetru răpit cu forţa vegetaţiei din jur, îmi plăcea cum se împleteau drumurile comunale cu cele naţionale, aşa cum îmi plăceau şi potecile aproape ascunse în hăţişul de fagi, de ferigi şi de molizi.

Îmi plăcea expresia soţiei mele ori de câte ori îmi arăta ceva nou. Avea un surâs care o făcea să pară fetiţa pe care mi-o imaginam alergând prin acele păduri, jucându-se cu bulgări de zăpadă, străbătând acele drumuri şi care, când a crescut, a traversat oceanul pentru a ajunge în braţele mele.

Ce altceva?

Îmi plăcea şunca afumată, mai ales cea uscată, pe care socrul meu o aducea acasă fără să dezvăluie niciodată sursa unei asemenea delicatese (dar care precis nu provenea din aşa-numitul „magazin pentru turişti”), precum şi *canederli*, găluştile din pâine pregătite în cel puţin patruzeci de feluri diferite. Mă îmbuibam cu tarte cu fructe, cu ştrudele şi câte şi mai câte. Am pus pe mine patru kile neruşinate fără să mă apese câtuşi de puţin vreun sentiment de vinovăţie.

Casa în care stăteam îi aparţinea lui Werner, tatăl Annelisei. Era situată la limita de vest a localităţii Siebenhoch (admiţând că o aşezare de şapte sute de suflete ar putea avea vreun hotar), acolo unde muntele ţâşnea înspre cer. La etaj erau două dormitoare, un mic birou şi o baie. La parter, o bucătărie,

o debara şi ceea ce Annelise numea salonul, cu toate că *salon* era un termen nepotrivit pentru acea încăpere. Era uriaşă, cu o masă în centru şi mobilă de fag şi de pin pe care Werner o construise cu mâinile lui. Lumina intra prin două ferestre mari care dădeau spre o pajişte şi din prima zi acolo mi-am aşezat fotoliul ca să mă bucur de felul cum spaţiul, munţii şi verdele din jur (care când am ajuns noi erau acoperite de o pătură groasă de zăpadă) îmi pătrund înăuntru.

În acel fotoliu stăteam eu când, în data de 25 februarie, am văzut un elicopter pe cerul din Siebenhoch. Era vopsit într-un roşu-aprins. M-am gândit la el toată noaptea. Pe 26 februarie, elicopterul se transformase deja într-o idee.

Într-o idee fixă.

Pe 27, mi-am dat seama că trebuia să vorbesc despre asta cu cineva.

Cineva care ştia. Cineva care ar fi înţeles.

Iar pe 28 chiar am făcut acest lucru.

2.

Werner Mair locuia la câţiva kilometri în linie dreaptă faţă de noi, într-o aşezare cu foarte puţin confort, căreia oamenii locului îi spuneau Welshboden.

Era un om sever care surâdea rar (doar Clarei îi ieşea cu uşurinţă această magie), avea părul alb şi rar pe la tâmple, ochi pătrunzători de un albastru bătând spre cenuşiu, nasul subţire şi riduri adânci ca nişte cicatrice.

Se apropia de vârsta de optzeci de ani într-o formă fizică încântătoare; l-am găsit spărgând lemne, doar în cămaşă, cu toate că afară erau câteva grade sub zero.

Cum m-a văzut sosind, a pus toporul pe un raft şi m-a salutat. Am stins motorul şi am coborât. Aerul era curat şi înţepător. Am inspirat adânc până în fundul plămânilor.

— Tot lemne, Werner?

Mi-a întins mâna.

— Niciodată nu sunt suficiente. Iar frigul te ţine tânăr. Ce zici de o cafea?

Am intrat.

Mi-am scos haina şi căciula şi m-am aşezat lângă şemineu. Din spatele mirosului de fum răzbătea mireasma răşinei.

Werner a făcut cafeaua (după moda italiană a omului de la munte: un degetar negru ca smoala care te ţinea treaz săptămâni în şir) şi s-a aşezat şi el. Dintr-un sertăraş a scos o scrumieră, făcându-mi cu ochiul.

Werner povestea că se lăsase de fumat din ziua în care Herta a născut-o pe Annelise. Numai că după moartea soţiei, de plictis sau (bănuiam eu) de dor, se reapucase. Dar pe furiş, căci dacă Annelise l-ar fi văzut cu ţigara în mână, l-ar fi jupuit de viu. Deşi mă simţeam vinovat că îl încurajez cu prezenţa (şi cu muţenia) mea, în acele clipe, când Werner aprindea un chibrit cu unghia degetului mare, tabagismul socrului meu îmi pica bine. Nu există pretext mai bun decât tutunul ca să te aşterni la vorbă ca între bărbaţi, nu găsiţi?

Am luat-o pe ocolite. Nişte banalităţi: vremea, Clara, Annelise, New York. Am fumat. Am băut cafeaua şi un pahar de apă de Welshboden ca să-mi treacă amăreala.

În cele din urmă mi-am vărsat năduful.

— Am văzut un elicopter, am început eu. Era roşu.

Werner m-a scrutat cu privirea.

— Şi te întrebai cum ar da chestia asta la TV, corect?

Corect.

Acel elicopter nu ar fi găurit pur şi simplu ecranul. L-ar fi făcut ţăndări.

Werner scutură cenuşa ţigării pe podea.

— Ai avut vreodată vreo idee dintre acelea care îţi schimbă viaţa întru totul?

M-am gândit la Mike.

M-am gândit la Annelise. Şi la Clara.

— Păi altfel nu m-aş afla aici, a fost răspunsul meu.

— Eu eram mai tânăr când am avut o astfel de idee. Nu s-a născut întâmplător, s-a născut dintr-o pierdere de vieţi umane. Nu e niciodată bine ca ideile să se nască dintr-o pierdere de vieţi, Jeremiah. Dar acest lucru se întâmplă şi nu ai ce-i face. Ideile vin şi cu asta, basta. Uneori zboară, alteori prind rădăcini. Ca plantele. Şi tot ca plantele ele cresc şi tot cresc. Au viaţa lor proprie.

Werner s-a oprit uitându-se la cenuşa ţigării, înainte de a o arunca în foc.

— Cât timp ai la dispoziţie, Jeremiah?

— Oricât avem nevoie, am răspuns.

— *Nix.* Greşit. Ai timpul pe care soţia ta şi fiica ta ţi l-au îngăduit. Pentru un bărbat familia trebuie să fie gândul cel dintâi. Mereu.

— Da… am răspuns şi cred că am roşit puţin.

— Oricum, dacă vrei să asculţi povestea asta, nu o să ne ia mult. Vezi poza aia de acolo?

A arătat spre o fotografie înrămată, agăţată sub crucifix. Werner s-a apropiat, atingând-o uşor cu vârful degetelor. Ca multor oameni de munte, îi lipseau nişte falange de la degetul mic şi de la inelarul mâinii drepte.

În fotografia alb-negru erau cinci tineri. Cel din stânga, cu o şuviţă rebelă pe frunte şi cu rucsacul pe umăr, era Werner.

— Am făcut poza asta în 1950. Nu-mi amintesc exact luna. Dar pe ei mi-i amintesc bine. Şi-mi amintesc şi cât râdeam împreună. Sunt lucrurile care, pe măsură ce îmbătrâneşti, pălesc cel mai puţin. Uiţi sărbătorile, zilele de naştere. Uiţi chipurile. Din fericire, uiţi şi durerile şi suferinţele. Dar râsetele acelei perioade în care încă nu eşti bărbat în toată firea, dar nici băieţel nu mai eşti… acelea rămân înăuntrul tău.

Chiar dacă eram mult mai tânăr ca el, înţelegeam ceea ce încerca să-mi spună. Numai că mă îndoiam că memoria lui ar fi putut să dea rateuri. Werner aparţinea acelui soi de oameni de la munte făuriţi parcă din oţel. Chiar aşa, cu părul cărunt şi faţa brăzdată de riduri, mi-era cu neputinţă să-l consider un bătrân.

— Viaţa era aspră jos, în Siebenhoch. Dimineaţa la şcoală, acolo în fundul văii, după-amiaza până noaptea rupându-ne spinarea pe câmpuri, prin fâneţe, prin păduri sau prin grajduri. Iar eu eram un norocos pentru că tatăl meu, bunicul Annelisei, scăpase cu viaţă când s-a prăbuşit mina, în timp ce mulţi dintre prietenii mei rămăseseră orfani. Iar să creşti fără tată în Süd Tirol în vremurile alea era oricum, numai uşor nu era.

— Pot să-mi închipui.

— Să-ţi închipui, da, poate, a răspuns Werner, fără să-şi dezlipească ochii de la fotografie. Dar mă îndoiesc că poţi înţelege cu adevărat. Ai suferit vreodată de foame?

Odată am fost jefuit de un toxicoman care m-a ameninţat cu seringa la gât, iar un prieten bun a fost înjunghiat pe când se întorcea de la un concert de la Madison Square Garden, dar nu, nu suferisem niciodată de foame.

Aşa că nu am răspuns nimic.

— Eram tineri, inconştienţi şi deci fericiţi, dacă înţelegi ce vreau să spun. Lucrul care ne plăcea cel mai mult era să ne căţărăm pe munţi.

Pe chipul lui s-a ivit o expresie de melancolie şi ironie, care a dispărut iute.

— Pe vremea aceea, aici, la noi, alpinismul era pentru oamenii bizari şi visători. Nicidecum un sport respectabil ca în zilele noastre. Într-un fel, noi am fost nişte pionieri. Cu timpul, alpinismul s-a transformat în turism, iar azi turismul este cea dintâi sursă de venit în Alto Adige.

Asta era adevărul. Peste tot numai hoteluri, restaurante şi funiculare care să înlesnească ascensiunea către piscurile munţilor. Pe timp de iarnă, turiştii populau mai ales zonele de schi, iar vara porneau în excursii prin păduri. Şi nu puteam să nu le dau dreptate. După dezgheţ, când vremea urma să se schimbe, îmi pusesem în cap să-mi cumpăr nişte bocanci zdraveni şi, cu pretextul de a o duce pe Clara să respire nişte aer curat, voiam să văd dacă băiatul ăsta din Brooklyn putea să intre în competiţie cu muntenii de prin partea locului.

— Fără turism, a continuat Werner, Alto Adige ar fi o provincie săracă, locuită doar de ţărani tot mai bătrâni, iar Siebenhoch ar mai supravieţui cu greu sau deloc, asta e sigur.

— Ar fi tare trist.

— Tare, tare trist. Dar n-a fost să fie aşa… a clipit el de câteva ori. În orice caz… Pentru oamenii de pe vremuri şi mai ales pentru cei de prin părţile astea, a te duce la munte însemna a te duce *să munceşti* la munte. Să duci vacile la păscut, să tai lemne pentru foc. Să semeni. Ăsta era muntele. Pentru noi însă, însemna distracţie. Dar eram imprudenţi. Peste măsură. Ne luam la întrecere cine era în stare să escaladeze peretele cel mai abrupt, ne cronometram, nu dădeam importanţă intemperiilor. Cât despre echipamentul nostru…

Werner se lovi peste coapsă.

— Corzi de cânepă. Ştii ce înseamnă să cazi când eşti prins cu o coardă de cânepă?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Cânepa nu e elastică. Când cazi cu corzile astea moderne din nailon sau mai ştiu eu din ce, e aproape distractiv, că ele se lungesc şi îţi preiau din greutate. Dar cu cânepa e cu totul altceva. Rişti să rămâi schilod toată viaţa. Sau mai rău. Şi apoi… Piroanele pentru căţărare, ciocanele şi toate celelalte erau făcute de mână, de meşterul fierar din sat. Fierul e fragil, extrem de fragil, şi mai era şi scump. Dar noi nu aveam pe atunci nici cinematograf, nici maşini. Şi fuseserăm educaţi să ne chivernisim fiecare bănuţ. Eram aşadar fericiţi să ne folosim economiile pentru escaladări.

Werner şi-a dres vocea:

— Ne simţeam nemuritori.
— Dar nu eraţi, nu-i aşa?
— Nimeni nu e. La câteva luni după ce am făcut poza asta a avut loc un accident. Urcaserăm patru. Croda dei Toni, ai fost vreodată? În dialectul bellunez înseamnă „coroana de tunete”, pentru că acolo, când plouă şi când trăsneşte, e un spectacol care îţi face pielea de găină. E un loc frumos. Dar asta nu face moartea mai puţin amară. Moartea e moarte şi tot restul nu mai contează.
Citeam acest lucru pe chipul lui. Se gândea la Herta care a murit având în creier un monstru care i-l devora. I-am respectat tăcerea până când s-a simţit din nou în stare să-şi reia povestirea.
— Trei dintre noi nu au rezistat. Eu m-am salvat doar pentru că am fost norocos. Josef mi-a murit în braţe, în timp ce urlam fără încetare şi ceream ajutor. Dar şi dacă m-ar fi auzit cineva, ştii câţi kilometri erau între locul în care s-a rupt coarda şi cel mai apropiat spital? Douăzeci. Imposibil să-l salvez. Imposibil. Am aşteptat ca moartea să-l ia, am spus o rugăciune şi m-am întors. Atunci mi-a venit o idee. Sau mai bine zis, m-a lovit o idee. După înmormântare ne-am adunat câţiva, nu prea mulţi, să bem în amintirea celor plecaţi dintre noi. Aici, la noi, cum poate ţi-ai dat seama, băutul e ceva foarte obişnuit. Iar noi în seara aceea ne-am făcut criţă. Am cântat, am râs, am plâns, am înjurat. Şi pe când se crăpa de ziuă, le-am spus tuturor ideea mea. Chiar dacă nimeni nu spunea acest lucru, căci unele chestii nu e nevoie să le auzi cu urechile tale, pentru toţi ceilalţi noi nu eram decât nişte ţicniţi care o căutau cu lumânarea. Prin urmare, nimeni nu ar fi putut sau nu ar fi dorit să ne dea o mână de ajutor dacă am fi dat de bucluc acolo sus.
— Pentru a vă salva, vă puteaţi baza numai pe forţele proprii.
— Întocmai, Jeremiah. Şi aşa am înfiinţat Salvamontul Alpin din Dolomiţi. Nu aveam bani, nu aveam nicio susţinere politică şi trebuia să plătim din buzunarul nostru tot echipamentul, dar a funcţionat.
Werner îmi dărui unul dintre acele puţine surâsuri pe care numai Clara reuşea să i le smulgă.
— Unul dintre noi, Stefan, a cumpărat un manual de prim ajutor. L-a citit atent şi ne-a învăţat şi pe noi principalele manevre de reanimare. Respiraţia gură la gură, masajul cardiac. Am învăţat cum să fixăm cu atele o fractură, cum să recunoaştem o traumă cerebrală. Lucruri de felul ăsta. Dar tot nu era de ajuns. Începeau să ajungă în zonă primii vilegiaturişti, cum li se spunea pe atunci, şi, odată cu ei, lume nepricepută la mersul pe munte şi neechipată

cum trebuie. Intervenţiile erau din ce în ce mai dese. Şi asta pe jos, că prima camionetă am cumpărat-o în ’65, o măgăoaie ce se zgâlţâia din toate încheieturile şi cu care oricum nu puteam urca decât până la un anumit punct. După care trebuia să ne descurcăm tot ca înainte. Cărând răniţii în spinare. Adesea cărând morţii în spinare.

Am încercat să-mi închipui scena. M-au cuprins fiorii. Mă doare s-o recunosc, dar nu erau doar fiori de groază pentru că şi eu, exact ca Werner, aveam în cap o idee fixă.

— Ajungeam acolo, găseam cadavrul, spuneam o rugăciune, apoi cel mai bătrân din grup făcea să circule o sticluţă de coniac sau de ţuică, o gură de fiecare, iar celui mai tânăr îi revenea sarcina de a transporta cadavrul. Ne întorceam la bază. Care, de altfel, nu era alta decât barul din Siebenhoch, unicul loc în care se găsea un telefon.

— Doamne, mi-am zis în şoaptă.

— Ca să nu mai lungesc vorba. Aici la Siebenhoch turismul adevărat a pătruns la începutul anilor ’90, când Manfred Kagol a avut ideea unui Centru pentru Vizitatori, dar încă de prin anii ’80 aşezările din văile învecinate aveau deja destul de lucru ca să facă faţă cererilor turiştilor. Turiştii aduc bani. Când încep banii să circule, ştii prea bine, hopa şi politicienii şi, dacă ai niţel creier, poţi să-i faci să-ţi joace după cum le cânţi.

Nu aş fi dorit să fiu vreodată în pielea unui om politic care ar fi trebuit să-i facă temenele lui Werner Mair.

— Şi astfel au sosit şi fondurile. Am semnat acorduri cu protecţia civilă şi cu Crucea Roşie. Spre finalul anilor ’70, printr-un proiect special, puteam fi sprijiniţi de elicopterele armatei. Rezultatele au fost uluitoare. Dacă înainte doar trei din şapte răniţi puteau supravieţui unui accident, acum, cu elicopterul, se ajungea deja la şase din zece. Nu era rău, nu?

— Eu zic că nu.

— Dar noi voiam mai mult. Mai întâi, şi Werner începu numărătoarea ridicând degetul mare, ne doream un elicopter care să fie la dispoziţia noastră tot timpul, fără să trebuiască să avem de-a face de fiecare dată cu toanele vreunui colonel.

Apoi ridică arătătorul.

— Voiam să crească statistica aceea. Nu mai voiam *niciun* mort. Drept care…

— Vă trebuia un medic la bord.

— Exact. Elicopterul scurtează timpii, medicul stabilizează pacientul. Am reuşit să obţinem primul elicopter în ’83. Un Alouette care însemna de fapt două tuburi sudate şi un motor de tuns iarbă. Am mutat baza de aici la Pontives, lângă Ortisei, pentru că acolo puteam construi un hangar şi un heliport. Medicul de bord a venit doar după aceea, după ce eu şi Herta am părăsit Siebenhoch.

— Cum aşa?

O strâmbătură i-a fulgerat chipul lui Werner.

— Satul era pe moarte. Încă nu era turism suficient. Centrul pentru Vizitatori era numai o idee în capul lui Manfred… Vezi că ajungem iar să vorbim despre idei? Iar eu aveam o fetiţă de hrănit.

— Ai fi putut rămâne ca salvamontist.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus înainte de a-ţi povesti toate astea?

— Eu nu… am bâiguit.

— Bărbatul trebuie să aibă o singură prioritate. Familia lui. Când s-a născut Annelise nu eram chiar bătrân, dar niciun puştan. E adevărat, Herta era cu douăzeci de ani mai tânără decât mine şi era obişnuită să-şi petreacă nopţile ştiind că eu mă căţăram pe cine ştie ce vârf de munte ca să ajut vreun alpinist în dificultate, dar venirea pe lume a fetiţei a schimbat totul. Devenisem tată, înţelegi?

Da, înţelegeam.

— Un prieten îmi găsise de lucru într-o tipografie la Cles, lângă Trento, şi ne-am mutat acolo când Annelise avea doar câteva luni. Doar când a terminat clasele gimnaziale am hotărât să ne întoarcem aici. De fapt, ea a insistat. Iubea locul ăsta. Pentru Annelise însemna doar satul unde îşi petrecea vacanţele, dar într-un fel era legată de el. Restul, cum se…

— E istorie.

Werner m-a privit fix şi îndelung.

Werner nu se uita la tine. Werner te scruta cu privirea. Aţi văzut vreodată un animal de pradă? Werner avea acel tip de privire. Se numeşte carismă.

— Dacă eşti convins că vrei să faci ceea ce ai în minte să faci, pot suna la câţiva oameni. Dar ţie îţi revine sarcina de a le câştiga respectul.

Ideea.

Aveam deja totul în cap. Montajul. *Voice over.* Totul. Un *factual* cum a fost *Road Crew,* dar amplasat acolo, printre acei munţi, cu oamenii de la Salvamontul din Dolomiţi. Ştiam că pe Mike îl va entuziasma ideea. Aveam

deja şi titlul. Urma să se numească *Mountain Angels* şi avea să fie un succes. Ştiam asta.

Simţeam asta.

— Numai că trebuie să te pun în gardă. Nu va fi cum te aştepţi tu, Jeremiah.

Vocea Fiarei

1.

Câteva zile mai târziu i-am vorbit Annelisei despre asta. După care i-am telefonat lui Mike. Nu, nu era o glumă. Şi da, eram un geniu dat naibii. Ştiusem asta dintotdeauna, dar oricum, mulţumesc.

Pe 4 aprilie, Mike şi-a făcut apariţia la Siebenhoch. Avea o căciulă siberiană trasă pe ceafă şi un fular à la Harry Potter în jurul gâtului. Clara repeta sacadat: „Nenea Mike!”, „Nenea Mike!” bătând din palme, cum făcea de când era doar un năpârstoc, lucru ce-l umplea de mândrie pe asociatul meu.

Pe 6 aprilie, motivaţi ca nişte atacanţi din fotbalul american în Super Bowl, am început filmările la *Mountain Angels* la Pontives, Val Gardena, sediul operativ al Salvamontului Alpin din Dolomiţi.

2.

Baza din Pontives nu era altceva decât o clădire de două etaje înconjurată de verdeaţă. Modernă, cu tot confortul, foarte curată şi foarte ordonată.

Moses Ploner, cel care l-a înlocuit pe Werner la conducerea Salvamontului Alpin din Dolomiţi, ne-a condus într-un prim tur de recunoaştere şi ne-a prezentat restului echipei. Erau oameni care au salvat sute, poate mii de vieţi.

Nu ascund că ne simţeam intimidaţi.

Am stat oarecum ca pe spini până la zece dimineaţa, când hârâitul radioului s-a transformat într-un glas monoton.

„Papa Charlie către Salvamontul Alpin din Dolomiţi.”

Prin *Papa Charlie* se înţelegea „Postul de Comandă”.

— Aici Salvamontul Dolomiţi, te auzim Papa Charlie, a răspuns Moses, aplecându-se spre microfon.

„Avem un turist pe Seceda, versantul răsăritean. Lângă refugiul *Margheri*. Recepţie.”

— Perfect, Papa Charlie, terminat.

Pe măsură ce se apropia data filmărilor îmi construisem un film în minte în care apăreau tineri cu maxilare proeminente, ca aceia antrenaţi în Navy

Seals sărind dintr-o parte într-alta precum bilele de flipper, alarme extrem de zgomotoase, lumini roşii intermitente şi replici deşănţate de tipul: „Hai, domnişoarelor, mişcaţi-vă curul!”.

Şi, când colo, nimic din toată această forfotă.

Urma să înţeleg în scurtă vreme motivul. Muntele e ultimul loc în care mai funcţionează diferenţa dintre prestigiu şi autoritate.

Oricum, în acea zi de 6 aprilie nu am avut vreme să mă mir de nimic. Moses Ploner, cu o lentoare ce mi s-a părut de-a dreptul exasperantă, s-a întors către Mike.

— Vrei să vii?

Cu mişcări încete, Mike s-a ridicat de pe scaun. Tot cu mişcări încete şi-a potrivit camera Sony pe umăr. Mi-a aruncat o privire terorizată şi a suit în EC135, pe când zgomotul vârtejului creştea cu o octavă. M-am apropiat de porţile hangarului exact când masa de aer deplasată de elicea elicopterului în decolare m-a lovit în plin, îmbrâncindu-mă în spate, şi cât ai bate din palme, silueta roşie a aparatului de zbor EC135 s-a făcut nevăzută.

S-au întors după vreo treizeci de minute. Misiune de rutină pentru Salvamontul Alpin din Dolomiţi. Elicopterul a sosit la locul cu pricina, medicul a constatat rana (o entorsă), rănitul a fost urcat la bord şi apoi transportat la spitalul din Bolzano, după care EC135 a decolat din nou şi pe drumul de întoarcere Mike a primit botezul aerului.

— Ne-am jucat de-a *Luftwaffe*[4] şi Mike… a pufnit în râs Christoph, medicul de bord, arătându-ne punga în care vomitase asociatul meu, care între timp, alb ca varul, alerga spre baie.

Bun venit la Salvamontul Alpin din Dolomiţi.

3.

Cele două luni care au urmat se derulează în memoria mea ca un film dat pe repede înainte. Mai cu seamă feţele răniţilor se amestecă unele cu altele.

Elicopterul ce decolează pe o vizibilitate aproape zero şi schimbul de replici dintre Mike şi Ismaele, pilotul de pe EC135 (Ismaele era fratele lui Moses, părinţii lor probabil erau fani ai Bibliei): „Păi nu ai spus că pentru a zbura ai nevoie de o vizibilitate de două sute de metri?” „Dar ăştia *sunt* două sute de metri de vizibilitate. Dacă închid ochii chiar trei sute, după mine.”

Groaza din privirea băiatului încremenit din cauza unui atac de panică. Durerea ciobanului căruia nişte bolovani ce se prăväliseră îi zdrobiseră piciorul. Turistul pe jumătate degerat. Cei doi rătăciţi în ceaţă. Nespus de multe oase rupte, deplasări de bazin, articulaţii distruse, sânge, sudoare. Multe lacrimi, puţine cuvinte de mulţumire. Mike dormind patru ore pe noapte, torturat de adrenalină. Comunicaţiile radio care fac să ţi se strângă stomacul. Mike pişcat de treisprezece diferite soiuri de ţânţari. Iniţierea mea: să fiu mumificat într-un sac etanş şi să fiu lăsat să trăiesc astfel beţia claustrofobiei. Mike care scutură din cap şi-mi spune că nu, mai bine să nu facem interviuri că nu e aer. Nevoia de „ajutor spiritual de urgenţă” care te chinuie zi şi noapte.

Şi, fireşte, Regulile.

Oamenii de la Salvamontul Alpin din Dolomiţi aveau un singur profet (Moses Ploner), un car de foc cu care să urce în împărăţia Cerurilor (EC135) şi cel puţin două sute de mii de reguli transmise din gură în gură. Era greu să te ţii de ele. Regulile apăreau peste noapte precum ciupercile după ploaie.

Regula Mesei e poate cea mai bizară (şi întru câtva neliniştitoare). Nu contează dacă e ora şapte dimineaţa sau patru după-amiaza, exact în clipa în care te vei aşeza la masă va suna alarma, iar echipa va trebui să pornească într-o intervenţie. Prima oară mi-am zis că nu era altceva decât o coincidenţă. A doua oară m-am gândit că e o festă a destinului. De la a zecea am început să-l bănui de implicare pe Dumnezeu şi toată entropia universală. După două luni de filmări nici că mai băgam de seamă.

Aşa era şi pace bună, de ce să mă mai frământ?

Regula Mesei pentru mine, care în calitate de autor nu participam la acţiunea directă (cu nemuritoarele cuvinte ale lui Mike McMellan: „Tu trebuie doar să te prinzi cum naiba să povesteşti toate astea, de restul se ocupă Sony”), îmi rezerva şi nişte neaşteptate aspecte pozitive. Clinchetul alarmei pornea, echipa cobora în hangar, elicopterul decola, iar eu terminam îngheţata şi desertul celorlalţi şezând în fotoliul din faţa transmiţătorului radio. Pixul îngraşă mai mult decât telecamera.

Asta până la masa din 15 septembrie.

4.

De câteva zile, Mike dădea semne de oboseală. Era palid şi tras la faţă. Prima operaţiune a zilei se desfăşurase ca pe roate. Vremea era bună şi turistul milanez nu avea nimic. Era doar speriat şi avea cumva convingerea că elicopterul Salvamontului ar fi fost un fel de taxi cu care să ajungă în vale. Cea de-a doua operaţiune era trasă la indigo după cea dintâi, numai că în loc de Corno Bianco s-a zburat până la Sasso Lungo.

Când Mike s-a întors din cea de-a doua misiune, am observat că de-abia îşi târa picioarele. A schimbat bateria camerei de filmat (Prima *noastră* Regulă) şi s-a prăbuşit în fotoliu. În câteva minute a adormit, cu aparatul Sony strâns la piept.

Către ora unu, Moses, cu complicitatea unor stomacuri ghiorţăitoare, a hotărât că venise momentul sfidării Regulei mesei. Stufat. Cartofi. Ştrudel. Ştrudelul nu l-am mai mâncat. Păcat, că arăta foarte apetisant.

Alarma s-a declanşat când abia începuserăm să ne umplem farfuriile. Mike a sărit în picioare, a înşfăcat telecamera, dar s-a prăbuşit din nou în fotoliu, gâfâind.

Acestea i-au fost de ajuns lui Christoph ca să-i pună diagnosticul:

— Tachipirină, pături calde, supiţa bunicii şi la nani.

Mike a scuturat din cap, ridicându-se din nou:

— Sunt bine, *no problem*.

N-a apucat să ridice însă camera căci Moses l-a apucat de braţ şi l-a oprit.

— Tu nu vii. Trimite-l pe el, dacă vrei. În aceste condiţii, în elicopter nu te sui.

El eram *eu*.

După care s-a răsucit şi a coborât scările.

Mike şi cu mine ne-am uitat o clipă unul la altul.

Am încercat să par stăpân pe mine.

— Dă-mi acel Sony, bătrâne, o să te fac să câştigi un Oscar.

— Oscarurile sunt pentru filme, a mormăit Mike. Noi facem televiziune, Salinger.

Neîncrezător, mi-a dat camera. Era grea.

— Să ţii apăsat butonul Rec.

— Amin.

Vocea lui Cristoph de pe scări:

— Vii?

M-am dus.

Nu urcasem niciodată într-un EC135. Locul rezervat lui Mike era minuscul. Aceste EC nu sunt coloşii pentru transport pe care îi vedem prin filme, sunt elicoptere mici, agile şi puternice. Cel mai bun mijloc posibil de prim ajutor printre piscurile Dolomiţilor, dar incredibil de incomod când vine vorba de filmare.

Când Ismaele a pornit motorul, stomacul mi s-a urcat în gât. Şi nu numai din pricina accelerării. Spuneţi-i simplu frică. Privitul afară pe fereastră nu m-a ajutat. Am văzut cum dispare baza din Pontives şi am înghiţit în sec de câteva ori ca să nu mă apuce vomitatul. Manny, salvamontistul de lângă mine, m-a strâns de mână. Avea o palmă mare cât tot antebraţul meu. Un gest de om de munte care voia să zică: „linişteşte-te”. Credeţi-mă, a funcţionat.

Nu mai era nicio frică. Numai cerul. Limpede.

Dumnezeule, cât era de frumos.

Christoph mi-a făcut cu ochiul şi mi-a făcut semn să îmi pun căştile.

— Cum o duci, Salinger?

— De minune.

Voiam să adaug ceva, dar vocea lui Moses m-a întrerupt.

— Salvamontul Alpin din Dolomiţi către Papa Charlie, s-a auzit apelul lui dogit la interfon, aveţi să ne daţi informaţii?

M-am apucat să înregistrez cu toată seriozitatea, sperând ca lipsa mea de experienţă să nu-i provoace urticarie lui Mike, la întoarcere, când ar fi văzut imaginile.

Ştia să fie cumplit de cârcotaş, când îl apuca.

„Aici Papa Charlie. E vorba de o turistă germană în masivul Ortles, a răspuns vocea distorsionată a staţiei centrale radio 118, a căzut într-o crevasă la trei mii două sute de metri. Pe Schückrinne.”

— Recepţionat, Papa Charlie. Vom fi acolo în…

— …şapte minute, a zis Ismaele.

— …şapte minute. Terminat.

Moses a închis receptorul şi s-a întors spre mine. Am ridicat telecamera şi i-am făcut un prim plan frumos.

— Ai mai văzut masivul Ortles până acum? m-a întrebat el pe neaşteptate.

— Doar în poze.

Moses a dat din cap.

— O să fie o operaţiune interesantă, o să vezi.

După care s-a întors la loc, alungându-mă din lumea lui.

— Ce înseamnă Schückrinne? l-am întrebat pe Christoph.

— Sunt mai multe căi de acces către piscul masivului Ortles, a răspuns medicul, întunecat la faţă. Cea mai simplă este Normala Nord, trebuie să fii antrenat, nu-i de glumă, nu te duci pe un gheţar dacă nu eşti pregătit, am dreptate?

— Din văgăunile alea am scos afară odată un tip în şlapi, a intervenit vesel Ismaele.

— În şlapi?

— La trei mii de metri, a zis el chicotind, lumea e chiar ţicnită, nu?

Nu puteam să nu fiu de acord.

Christoph a continuat cu explicaţia lui.

— Schückrinne este traseul cel mai prost. Roca e sfărâmicioasă, sunt acolo pante care ajung şi la cincizeci de grade, iar gheaţa… nu se ştie niciodată ce toane are. E un loc foarte rău chiar şi pentru alpiniştii cei mai experimentaţi. Papa Charlie a zis că turista a căzut într-o crevasă, urâtă poveste.

— De ce?

— Pentru că e posibil să-şi fi fracturat un picior. Sau amândouă. Sau poate bazinul. Poate s-a lovit la cap. Apoi, la fundul unei crevase dintr-un gheţar e apă. Parcă…

Christoph a căutat o imagine cât mai potrivită.

— Parcă te-ai afla într-un pahar de granita.

— O să fie distractiv, a zis Ismaele, dăruind telecamerei unul dintre zâmbetele sale inconfundabile, cu o expresie combinată de căţeluş abandonat şi de puşti obrăznicuţ.

O altă regulă a Salvamontului. Nimic nu e greu. Niciodată. Pentru că, aşa cum spunea Moses Ploner, „greu e doar ceea ce nu ştii să faci”. Cu alte cuvinte: dacă e greu, rămâi acasă.

M-am gândit că turista nemţoaică ar fi făcut mai bine să urmeze regula lui Moses. Dar nu mi-a trecut prin minte că *şi eu* ar fi trebuit să urmez această regulă blestemată.

Şapte minute mai târziu, EC135 se rotea deasupra versantului înzăpezit al masivului Ortles. Nu mai văzusem niciodată un gheţar şi mi s-a părut magnific.

Nu mult după aceea aveam să-mi schimb această idee.

Moses a deschis portiera şi un val de aer îngheţat m-a izbit în faţă.

— Uite-o.

Am încercat să încadrez punctul pe care şeful Salvamontului Alpin din Dolomiţi îl arăta cu degetul.

— Vezi despicătura aia? Turista se găseşte acolo.

Nu izbuteam să înţeleg cum putea fi Moses aşa de sigur că aia era crevasa pe care o căutam. În direcţia aceea mai erau încă cel puţin trei sau patru.

EC135 vibra ca un mixer. A coborât câteva sute de metri, până când aparatul meu Sony a reperat indiciul pe care ochii lui Moses îl localizaseră înaintea mea. O dâră de urme în zăpadă întrerupte brusc.

EC135 s-a oprit.

— Nu putem ateriza, băieţi, e imposibil, a zis Ismaele.

Am rămas cu gura căscată.

Ismaele nu era un pilot. Era sfântul protector al tuturor piloţilor de elicopter. În cadrele filmate de Mike îl văzusem aterizând („parcând”, cum spunea el) pe piscuri nu cu mult mai mari decât un măr, făcând surf printre curenţi de aer care l-ar fi doborât chiar şi pe Baronul Roşu[{5}] în persoană şi ducând aparatul de zbor atât de aproape de peretele de stâncă, încât părea că elicea se va zdrobi dintr-un moment în altul. Păstrându-şi în tot acest timp acelaşi aer năzdrăvan al lui Lucignolo[{6}]. Dar iată, acelaşi Ismaele acum era îngrijorat.

Oh-oh.

— Manny? Coboară pe coarda cu scripete. O iei şi o aduci sus direct. Nu dau pe nimeni jos. E mult prea nasoală căldura asta. Iar vântul ăsta…

N-am înţeles nimic. Ne aflam pe un gheţar, nu-i aşa? Gheaţa e rece, sau mă înşel? Ce naiba însemna „e mult prea nasoală căldura asta”? Şi ce legătură avea vântul?

Dar nu era momentul să pun întrebări. Manny se lega deja, asigurându-se cu coarda de salvare.

L-am privit şi, dintr-odată, inima mea a început să pompeze praf de puşcă. Şi astfel, în timp ce EC135 zumzăia între cei doi pereţi de stâncă deasupra fracturii din gheaţă, din gură mi-au ieşit cuvintele care urmau să-mi schimbe cursul vieţii.

— Pot să cobor cu tine?

Manny, care era deja în picioare pe patina elicopterului, i-a făcut un semn lui Moses, strângând bine coarda de salvare cu mâna dreaptă protejată de o mănuşă de piele.

— Ce?
— Pot să cobor cu Manny? Filmez tot.
— Nu putem ridica trei simultan. Vânt puternic, a zis Ismaele. Şi apoi temperatura e…
La naiba cu temperatura.
La naiba cu tot. Voiam *să cobor.*
— Pot rămâne jos. Manny o trage în sus pe turistă şi apoi mă recuperează şi pe mine.
Simplu, nu?
Moses ezita. Manny a surâs.
— După mine, se poate.
Moses m-a măsurat cu privirea.
— OK, a zis, fără nicio tragere de inimă. Dar grăbiţi-vă.
M-am ridicat de la locul meu (nu mai era al lui Mike, era *al meu),* iar Christoph mi-a întins un ham. L-am îmbrăcat şi m-am asigurat de Manny. Am trecut de cadrul portierei, cu picioarele îndreptate spre patina aparatului de zbor. Christoph mi-a făcut semn cu degetul mare. Manny mi-a dat un mic ghiont peste cască.
Trei, doi, unu. Hăul ne-a înghiţit. Mi-era frică. Nu mi-era frică. Eram terorizat. *Nu eram.*
Cu siguranţă nu mă simţisem niciodată aşa viu.
— Zece metri… l-am auzit pe Manny cum măsoară.
Am privit sub mine.
Era prea întuneric în crăpătura gheţarului pentru a vedea ceva. Am îndreptat într-acolo telecamera şi am continuat să înregistrez.
— Un metru.
Manny s-a proptit pe buza crevasei.
— Stop.
Coarda cu scripete s-a oprit din coborâre.
Manny şi-a aprins lanterna pe care o avea pe cască. Fasciculul de lumină a sondat întunericul. Am reperat-o imediat. Femeia era îmbrăcată cu o jachetă portocalie fosforescentă. Era sprijinită de peretele de gheaţă. A ridicat mâna.
— Sunt treizeci de metri, Moses. Uşurel în jos.
Scripetele corzii a început din nou să hârâie.
Am văzut cum suprafaţa plină de irizaţii a masivului Ortles dispare şi m-am trezit că sunt orb, în timp ce Manny controla coborârea. Am deschis şi

am închis ochii de mai multe ori ca să mă obişnuiesc cu întunericul.

— Cinci metri, a zis Manny.

— Trei.

Era o luminozitate stranie, acolo jos. Lumina soarelui se răsfrângea în mii de scânteieri care îţi păcăleau privirea, dând naştere la halouri, curcubeie şi licăriri de tot felul.

Fundul crevasei, cu o lăţime de doi metri şi jumătate, era acoperit cu apă. Iar în apă, aşa cum îmi spusese Christoph, pluteau sloiuri de gheaţă de diferite mărimi. Ca şi cum într-adevăr ajunseserăm într-o graniţa uriaşă.

— Stop.

Manny a desprins hamul lui, apoi pe al meu.

Eram cufundat în apa îngheţată până la genunchi.

— Sunteţi singură, doamnă?

Femeia părea că nu a înţeles întrebarea.

— Piciorul.

Bâiguia cu greu.

— E în stare de şoc, m-a lămurit Manny. Dă-te cât poţi mai într-o parte. Încercăm să ne grăbim.

Mi-am lipit spinarea de peretele gheţarului. Răsuflarea se condensa în mici norişori. Speram să nu se vadă şi în materialul filmat.

Turista s-a uitat mai întâi la Manny şi apoi la piciorul ei.

— Doare.

— Vedeţi elicopterul? Acolo e un medic care vă va administra o doză bună de analgezic.

Femeia scutura din cap, gemând.

Manny s-a asigurat de coarda de salvare, apoi, trăgând coarda, a prins carabiniera de hamul femeii.

— Scripete, Moses.

Scripetele i-a ridicat pe amândoi.

Femeia urla din toţi rărunchii. Mi-am controlat gestul instinctiv de a duce mâinile la urechi, căci, dacă aş fi făcut asta, telecamera mi-ar fi scăpat în apă şi atunci Mike chiar că m-ar fi omorât.

Încet şi în nişte chinuri atroce.

Salvarea pe coardă a fost ca la carte. Coarda părea o linie dreaptă desenată în tuş.

I-am văzut pe Manny şi pe femeie cum urcă, urcă şi cum ies în cele din urmă din crevasă.

Eram singur.

5.

Ce arată imaginile camerei Sony în acel moment?

Pereţii faliei de gheaţă. Reflexe de tot felul care se sting în negrul absolut. Fasciculul luminos al telecamerei care se apleacă de pe o parte pe cealaltă, uneori cu încetinitorul, alteori isteric. Sloiuri de gheaţă irizate ce plutesc în băltoaca din jurul picioarelor mele. Reflectarea chipului meu în gheaţă. Mai întâi surâzător, apoi atent, cu expresia celui ce încearcă să tragă cu urechea la o conversaţie privată. În cele din urmă desfigurat, cu privirea unui animal prins în capcană, cu buzele învineţite de frig şi supte, într-un rânjet care nu-mi aparţinea. O mască mortuară medievală.

Dar mai presus de toate: vocea masivului Ortles. Scârţâitul gheţii. Şuieratul acelui sloi gigantic care de două sute de mii de ani continua să se mişte în locul acela.

Vocea Fiarei.

Manny coborând îngrijorat. Numele meu repetat de mai multe ori.

Urletul lui Dumnezeu care îl înghiţea pe Manny.

Scurgerea secundelor care încetează a mai avea vreun sens. Conştiinţa cutremurătoare că timpul gheţarului nu e un timp omenesc. E un timp străin, ostil.

Şi bezna.

M-am cufundat în tenebrele ce devorează lumile. M-am trezit în deriva spaţiului profund. O unică, uriaşă, nemărginită noapte veşnică de un alb spectral.

Cinci litere: *beznă.* Şase litere: *îngheţ.*

În cele din urmă, salvarea.

Prea cald, spusese Moses. Prea cald însemna avalanşă. Urletul lui Dumnezeu. Iar avalanşa îl răpise pe Manny. Şi, odată cu Manny, prin coarda transportatoare, Fiara înşfăcase şi elicopterul, târându-l la sol, strivindu-l aşa cum striveşti o insectă enervantă. De ce Moses n-a tăiat coarda de salvare? Dacă ar fi făcut aşa, Manny ar fi fost târât în jos, dar avalanşa nu ar fi reuşit să înhaţe şi elicopterul. S-au întrebat carabinierii, la fel s-au întrebat şi jurnaliştii. Dar nu şi salvamontiştii care m-au scăpat de acolo. Ei *ştiau.* E totul scris în Reguli.

Coarda nu se taie pentru că pe munte nimeni nu trebuie lăsat în urmă. Pentru niciun motiv. Aşa este şi aşa trebuie să fie.

N-a mai rămas nimic din Moses, Ismaele, Manny, Christoph şi turista aceea. În dezlănţuirea ei, avalanşa, care s-a stârnit din pricina căldurii şi a vântului, i-a măturat pe toţi, făcându-le trupurile de nerecunoscut. Iar din EC135 nu a rămas decât carcasa roşie, mai la vale.

Accidentul din masivul Ortles nu a marcat însă sfârşitul Salvamontului Alpin din Dolomiţi, aşa cum nu a consemnat nici finalul poveştii mele.

Aşa cum vă spuneam, şase litere.

Începe.

În urmă cu două sute optzeci de milioane de ani

1.

Corpul meu a reacţionat bine la tratamente. Am rămas în spital mai puţin de o săptămână. Câteva puncte de sutură, câteva cicluri de perfuzii pentru acel început de hipotermie şi nimic mai mult. Dar rănile cele grave le purtam înăuntru. „TPTS” scria pe fişa mea clinică. Tulburări post-traumatice de stres.

Înainte de a-şi lua rămas-bun cu o strângere de mână şi cu un „aveţi grijă de dumneavoastră”, medicul de la spitalul San Maurizio din Bolzano mi-a prescris nişte psiholeptice şi nişte somnifere, rugându-mă să le iau cu regularitate. Era probabil, a adăugat el privindu-mă în ochi, ca în perioada următoare să sufăr de coşmaruri şi uşoare atacuri de panică, însoţite de unele flashback-uri ca acelea ale veteranilor de război de prin filme.

Uşoare atacuri de panică?

Erau clipe când vocea Fiarei (căci eu aveam flashback-uri auditive, n-am suferit de halucinaţii, slavă Cerului) îmi umplea capul cu o asemenea intensitate că mă trânteam pe jos, plângând cu sughiţuri ca un copil. Cu toate acestea, îmi jurasem că n-o să mă ating de psiholeptice şi că n-o să recurg nici la somnifere decât ca la o soluţie disperată. Orice psiholog de două parale ar fi intuit ceea ce făceam eu în realitate. Voiam să sufăr. Şi voiam să sufăr pentru că trebuia să fac asta. Trebuia? Sigur, mă murdărisem cu cea mai grea vină dintre toate posibile.

Supravieţuisem.

Meritam o pedeapsă.

Doar mai târziu am realizat că în fond nu mă pedepseam numai pe mine. Îi făceam mult rău şi Annelisei, îmbătrânită cu ani mulţi în doar câteva zile, care plângea în timp ce eu mă tot învârteam năuc prin casă. Şi mai grav e că îi făceam mult rău Clarei. Devenise tăcută, îşi petrecea ziua în cămăruţa ei, cufundată în lectura unor cărţi ilustrate sau în cine ştie ce gânduri. Mânca puţin şi avea nişte cearcăne pe care niciun copil n-ar trebui să le aibă.

Annelise şi Werner încercau să mă ajute în toate felurile posibile. Werner mă scotea la fumat în spatele casei sau în jeep, ca să mă facă să respir aer curat. Annelise încerca să mă stimuleze cu cele mai mari delicii, cu bârfele

din sat, cu DVD-urile mele preferate, chiar şi cu lenjeria cea mai provocatoare din comerţ. Încercările ei de a mă readuce la viaţă pe calea sexului s-au dovedit umilitoare pentru amândoi.

În totală apatie, stând în fotoliul meu preferat, mă uitam cum copacii devin ruginii şi cum cerul capătă coloritul său tipic de toamnă din părţile acelea, o scânteietoare paletă de nuanţe de albastru şi violet. La amurg mă ridicam şi mă duceam la culcare. Nu mâncam, nu beam şi mă străduiam să nu mă gândesc. Tresăream la fiecare mişcare. Auzeam în continuare acel sunet. Acel şuierat blestemat. Vocea Fiarei.

Zilele erau cumplite, iar nopţile şi mai şi. Mă trezeam urlând din toţi bojocii cu certitudinea că tot ceea ce s-a întâmplat după 15 septembrie a fost consecinţa unei erori. Ca şi cum lumea toată s-ar fi scindat în două. O parte, partea rea, cea pe care o numeam Lumea A, continuase să existe ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce partea bună, Lumea B, se încheiase pe 15 septembrie la ora paisprezece şi douăzeci şi două de minute, cu necrologul lui Jeremiah Salinger.

Îmi amintesc ziua în care Mike a venit să mă vadă. Eram palid, cu cearcăne vineţii. Mi-a spus ce voia să facă şi am discutat. Canalul anulase seria cu *Mountain Angels*, dar am fi putut folosi materialul filmat pentru un documentar despre Salvamontul Alpin din Dolomiţi şi despre ceea ce s-a petrecut în crevasa din Ortles. Asociatul meu se gândise şi la un titlu: *În pântecele Fiarei*. De un gust cam îndoielnic, dar potrivit, în fond. I-am dat binecuvântarea mea, apoi, conducându-l până la poarta casei, i-am spus „adio”.

Mike a luat-o ca pe o glumă, dar eu eram serios. Aceea era ultima oară când Batman şi Robin se întâlneau. Eram prizonierul unei bucle infernale şi, aşa cum vedeam eu lucrurile, existau doar două căi de ieşire. Să explodez sau să mă arunc de pe vreo stâncă. Să explodez însemna să le fac rău Annelisei şi Clarei. Nici gând, deci. Fiind un idiot desăvârşit, închis în egoismul meu rănit, vedeam a doua posibilitate ca mai puţin dureroasă. Ajunsesem chiar să-mi imaginez unde, cum şi când.

Aşadar: adio, bătrâne. Adio tuturor.

Apoi, la jumătatea lui octombrie a sosit Clara.

2.

Stăteam tolănit în fotoliu contemplând infinitul, cu un pahar de apă deja călduţă în mâna dreaptă şi cu un pachet gol de ţigări în pumnul stâng, când Clara mi s-a aşezat pe genunchi, strângând la piept o carte, aşa cum făcea când voia să-i citesc o poveste.

Am reuşit cu oarecare efort să-i văd feţişoara cu limpezime.

— Salut, mititico.

— Salut, patru litere.

Acesta era jocul preferat al Clarei, jocul Numerelor şi al Literelor.

M-am străduit să zâmbesc.

— Ultima literă cu accent? am întrebat.

— Ultima literă cu accent.

— *P-a-p-à*[7] am spus eu, uimindu-mă de cât de straniu mi se mai părea să mi se spună încă aşa. Ce ai acolo?

— Şase litere.

— *Cartea?*

Clara a dat din cap că nu, iar părul i s-a prefăcut într-un norişor blond. La nări mi-a ajuns parfumul şamponului său şi am simţit atunci cum mi se mişcă în piept ceva…

O boare de căldură.

Ca un foc în depărtare în mijlocul unei viforniţe.

— Greşit, a răspuns ea hotărâtă.

— Eşti sigură că nu e cartea?

— E *ghidul.*

Am numărat pe degete. Şase litere. Nu trişase.

Şi surâsul mi-a venit aproape natural.

Clara a dus degetul la buze, un gest pe care îl moştenise de la mama ei.

— Termometrul zice că sunt şaptesprezece grade. Şaptesprezece grade la ora asta înseamnă că nu-i rece, nu-i aşa, patru litere cu accent?

— Nu e rece, nu.

— Mama a spus că te-ai lovit la cap. În cap, s-a corectat ea. De aceea eşti mereu trist. Dar picioarele funcţionează încă, nu?

Asta era pe scurt, în fond. Tata se lovise în cap şi de aceea devenise trist.

Am început s-o hâţân pe genunchi. Iute, genul acela de joc avea s-o plictisească, iar peste încă nişte ani s-o stingherească de-a binelea. Timpul gonea, fiica mea creştea, iar eu îmi aruncam zilele la coş privind cum cad frunzele din copaci.

— Aşa aş zice, şase litere.

Clara se încruntă şi începu să numere pe degete, concentrată.
— *Mititico* are opt.
— *Puiule* are şase. Un punct pentru mine, *puiule.*
Clara s-a uitat pieziş (ura să piardă), după care a deschis ghidul pe care-l ţinea în mâini. Am observat că pusese în el nişte semne de carte drăgălaşe.
— O punem pe mama să ne pregătească nişte sandviciuri, luăm la noi apă, dar nu prea multă că nu-mi place să fac pipi în pădure, mi-a explicat ea în şoaptă, că mi-e frică de păianjeni.
— Păianjeni, am zis eu, simţind că mă sufocă atâta duioşie, *bleah.*
— Aşa-i, *bleah.* Plecăm de aici, şi îmi arăta cu degetul pe hartă, ocolim pe aici, vezi? Unde e lăcuşorul. Poate că a îngheţat deja.
— Poate…
— Şi o să vedem peşti congelaţi?
— Câţiva, poate.
— Şi după aia ne întoarcem acasă. Şi poţi să te uiţi în continuare la pajişte. E aşa interesantă pajiştea, papà?
Am strâns-o în braţe. Am strâns-o puternic în braţe.
Cinci litere: *focul.*

3.

Aşa au început plimbările noastre. În fiecare seară, Clara se aşeza pe genunchii mei cu ghidul în braţe ca să punem la cale următoarea ieşire.
Toamna era ca o caldă mângâiere şi plimbările acelea, dar mai ales compania Clarei şi avalanşa de vorbe sub care mă îngropa, au funcţionat mai bine decât orice psiholeptic pe care l-aş fi putut lua.
Coşmarurile persistau încă şi, uneori, şuierătura aceea mă paraliza, dar erau episoade tot mai sporadice. Reuşeam chiar să-i răspund pe mail lui Mike care între timp se întorsese la New York pentru a monta *În pântecele Fiarei.* Cu toate că refuzam să mă uit la filmări, inclusiv la secvenţe, îmi făcea bine să-i dau unele sugestii. Mă simţeam din nou viu. Voiam să mă fac bine. Lumea B, cea în care eram un cadavru, nu mă mai atrăgea. Pentru că lumea aceea nu era cea reală. Îmi plăcea sau nu, supravieţuisem.
A fost nevoie de o fetiţă blondă de cinci ani ca să înţeleg acest lucru.

4.

Era aproape sfârşitul lui octombrie când Clara, în loc să îmi arate harta, ca de obicei, s-a aşezat pe genunchii mei şi m-a privit cu ochi mari şi foarte serioşi.

— Vreau să-i fac o vizită unei persoane.

Cu un aer teatral m-am adresat Annelisei, care stătea ghemuită pe canapea cu picioarele ei lungi strânse sub fund, cufundată în lectura unei cărţi, şi am întrebat-o:

— E ceva ce subsemnatul ar trebui să ştie?

— În ce sens?

— În sensul că orice tată care se respectă ar trebui să fie ţinut la curent.

Am auzit-o pe Clara chicotind pe seama accentului ridicol cu care m-am exprimat. Accentul era al lui „Charlie, majordomul englez”, cum îi spuneam eu. Ramura maternă a fiicei mele, aceea inteligentă, ieşea la iveală.

— Permiteţi-mi să mă fac mai clar înţeles. Prima noastră născută, Clara Salinger, aici prezentă în persoană, în etate de ani cinci, şi ţin să subliniez *cinci*, tocmai şi-a manifestat doleanţa de a efectua o vizită unei persoane de care are cunoştinţă. Sunteţi de părere că se referă la fiul lui Martin, Roberto?

— E la pat cu scarlatină.

— Atunci pesemne că prin cuvântul „persoană”, care este un termen generic şi prin urmare neutru, fiica noastră referă cumva la Elisabeth? Acea fetiţă şturlubatică şi drăgălaşă care a considerat de cuviinţă să vomite pe pantalonii subsemnatului?

Annelise închisese cartea şi nu mai putea să-şi ascundă amuzamentul.

— Mă tem că Elisabeth şi Clara au traversat un moment de oarecare tensiune.

— Încetaţi amândoi! a răbufnit Clara. Nu-mi place când mă luaţi peste picior.

Văzându-i feţişoara îmbufnată, am pufnit în râs fără nicio reţinere.

— Iartă-mă, scumpo. Doar că… am auzit bine? Vrei să-i faci o vizită unei persoane? Şi cam cine ar fi persoana asta?

— Un prieten.

— Un prieten?

— Îl cheamă Yodi.

— Ce nume o fi şi ăsta, Yodi? am întrebat nedumerit.

— Yodi e foarte amabil. E *foarte* bătrân, a zis ea în şoaptă, dar să nu spui asta cu voce tare. Yodi e ca bunicul, nu-i place cuvântul ăsta.

— Şase litere foarte susceptibile: *bătrân.*

— Ce înseamnă *susceptibil?*

A răspuns Annelise: *Susceptibil* înseamnă ceva care nu prea pică bine. În germană e *Empfindlich,* ţineam ca fata să crească învăţând cele trei limbi ale părinţilor ei. În engleză…

— *Susceptible,* am terminat eu în locul ei.

După o pauză lungă Clara a zis:

— Unsprezece. Unsprezece litere, *papà!*

— Impresionant! Dar îmi povesteai de Yodi.

— Dacă vrei ţi-l arăt.

— Ai o poză cu el?

Clara nu a răspuns, zbughind-o spre cămăruţa ei şi întorcându-se iute, doar cât am apucat să schimb câteva priviri perplexe cu Annelise.

— Uite-l pe Yodi. Nu că e drăguţ? a întrebat Clara, întinzându-mi o carte.

Yodi era o fosilă. Un amonit, ca să fiu mai precis.

— Mergem să-l vizităm, *papà?*

— Cum să nu, cine ştie câte a văzut el de-a lungul celor… – am citit explicaţia – două sute optzeci de milioane de ani de viaţă. Dar unde anume îl găsim pe noul nostru prieten?

A răspuns Annelise, amuzată:

— Ştiu eu. La Bletterbach.

— Şi ce Doamne iartă-mă mai e şi Bletterbach ăsta?

Atât Annelise, cât şi Clara m-au privit ca şi cum aş fi rostit cea mai nătângă întrebare din lume. Şi nu se înşelau. Chestiunea e că lucrurile, în mod special cele care îmi trec pe sub nas, tind să-mi scape. Aşa sunt eu făcut.

Bletterbach era peste tot în jurul nostru, polul de atracţie turistică care pompa bani în venele comunităţii locale. Nu numai Siebenhoch, care în fond era principalul beneficiar al acestor sume de bani, situat fiind la doi paşi de Centrul pentru Vizitatori, ci şi aşezările din Aldino (Aldein în germană), Salorno (Salurn în germană), Cembra şi Cavalese (care fiind situate în partea trentină a regiunii făceau excepţie de la regula dublei denumiri), Ora (numită şi Auer, căci ţinea de provincia Bolzano), Nova Ponente (Deutschnofen) şi Nuova Levante (Welschnofen) şi multe astfel de

minuscule pâlcuri de case şi bisericuţe (în *dialokt*-ul local *Hittlen und Kirchln).*

Zona din jurul localităţii Siebenhoch, cam şase mii de hectare de teren acoperit de păduri şi stânci, aparţinea parcului natural Monte Corno. În mijlocul parcului, dedesubtul masivului Monte Corno, mai bine zis al piscului său de peste două mii de metri, Corno Bianco (Weisshorn, în germană), se afla o despicătură de opt kilometri lungime şi patru sute de metri adâncime.

Pe acolo curge torentul care i-a dat şi numele: Bletterbach.

Rocile ce domină acea zonă, dar şi Dolomiţii în întregul lor, sunt un amestec ciudat şi friabil de carbonat de calciu şi magneziu, printre care apele torentului au săpat un canion, aducând la suprafaţă tone şi tone de fosile. Dar Bletterbach nu e un simplu defileu. Bletterbach este un film, un documentar sub cerul liber, care îşi găseşte obârşia acum două sute optzeci de milioane de ani, în perioada numită Permian şi, după o sută de milioane de ani, ajunge până în Triasic. Din epoca marilor extincţii până la era marilor saurieni.

În Bletterbach găseşti de toate. Cochilii, amoniţi (ca Yodi), urme de faună şi animale care îţi fac pielea găină şi te lasă cu gura căscată de uimire. O grădină zoologică preistorică concentrată în acel defileu uitat de timp. Spre care am pornit cu Clara, cu părul prins în două codiţe drăgălaşe, cu bocăncei în culori pastelate în picioruşe, în acea după-amiază a începutului de octombrie, când lucrurile, credeam eu, începuseră să intre din nou în normal.

5.

Am fost întâmpinaţi de o tânără pe care o întâlnisem de mai multe ori la Siebenhoch, dar al cărei nume nu mi-l aminteam, oricât m-aş fi străduit. M-a întrebat dacă mi-am revenit din accident. Nu a adăugat altceva, motiv pentru care i-am fost recunoscător.

Aveai două posibilităţi să te plimbi prin Bletterbach. Ilse, căci numele îi era înscris pe ecusonul de pe reverul cămăşii, ne-a arătat pe hartă un traseu marcat cu o linie roşie întreruptă. Era itinerarul recomandat familiilor. Un tur care dura trei ore, trei ore şi jumătate şi care ne-ar fi dus nu foarte „în adânc” (nu am putut să nu remarc acea bizară întrebuinţare a cuvintelor), dar în care am fi văzut nenumărate cochilii, urme de dinozaur („Opt litere,

papà!”), ferigi cristalizate în stâncă de-a lungul erelor. Cel de-al doilea traseu era evaluat cam la cinci ore şi ne-ar fi purtat mai în profunzime, spre cascada torentului Bletterbach, acolo unde defileul se îngusta. În ambele cazuri, a adăugat Ilse cu veritabilă îngrijorare, era obligatoriu să ne ţinem de traseul marcat, să purtăm căşti de protecţie şi să fim conştienţi că, în caz de accidente, conducerea parcului nu îşi asuma nicio responsabilitate.

„Aici se intră pe propriul risc” era scris în trei limbi pe tăbliţa de la intrare.

Ilse ne-a explicat:

— E o zonă cu probleme. Uneori cad bolovani şi v-aţi putea răni. De aceea e obligatorie casca de protecţie. Dacă nu aveţi, vă putem închiria noi.

I-a zâmbit Clarei.

— Ar trebui să fie una roz chiar pentru mărimea ta, domnişoară.

— Mă numesc Clara, a zis fiica mea, şi vreau să văd amonitul uriaş.

Uimită, femeia s-a întors spre mine:

— E foarte precoce fiica dumneavoastră.

— Am cinci ani, a zis Clara apăsat. Ştiu să citesc puţin şi să număr până la o mie. Îmi plac dinozaurii cu gâtul lung, *brontodinozaurii,* îmi place îngheţata de căpşuni şi şunca de la bunicul Werner. Şi nu vreau o cască roz, ci una roşie. E culoarea mea preferată alături de albastrul închis, de azuriu şi de verde, a încheiat ea, stârnindu-i amuzamentul şi uimirea lui Ilse. *Papà,* a adăugat ea imediat, întreab-o unde-l putem găsi pe Yodi.

— Cine e Yodi? a întrebat Ilse, năucită de acea avalanşă de cuvinte.

— Yodi, i-am răspuns eu, e numele amonitului, acela gigantic. Unde îl putem vedea?

Ilse şi-a reluat tonul profesional.

— În muzeul de geologie. Ce traseu preferaţi: scurt sau lung?

— Aş zice traseul scurt. Nu îmi plac pereţii… strâmţi.

Ilse rupse două bilete din cotor.

— Suferiţi de claustrofobie?

— E ceva nou pentru mine…

Ilse ne-a dat să probăm mai multe căşti: Clara voia să-i fac cel puţin trei fotografii, una cu cea roz, alta cu cea galbenă şi o a treia cu cea roşie pe care a şi ales-o. După care, cu rucsacul în spinare, ne-am început drumeţia.

A fost o plimbare frumoasă, deşi nu o dată, poate şi din pricina adierii ce stârnea foşnetul frunzelor, mi s-a părut că aud acel blestemat şuierat şi am simţit nevoia cumplită de a urla. Dar nu am făcut-o. Pentru că fata care îmi

arăta scoicile în straturile geologice din Werfen, algele din Contrin sau urmele vreunui paleozaur care se plimbase pe prundişul acela era fiica mea, iar pentru ea trebuia să mă apropii cât mai mult de imaginea unui erou.

Aşadar eram puternic, mă vindecasem. Eram Superman. Nu merit aplauze?

Am ajuns la capătul traseului năduşit tot şi cu nervii întinşi, dar Clara, lângă mine, părea în al nouălea cer. Faptul că o vedeam aşa fericită era un pas în plus către sfârşitul zbuciumului meu. După un binemeritat sandvici cu şuncă şi castraveţi muraţi, ne-am îndreptat spre cupola muzeului situat în clădirea de sticlă, aluminiu şi lemn a Centrului pentru Vizitatori, pentru a-l vedea în fine pe Yodi, amonitul gigantic.

Clarei îi plăceau fosilele la nebunie. Cu cât erau mai bizare, cu atât o interesau mai mult. Se străduia chiar să silabisească toate acele denumiri latineşti şi dacă încercam să o ajut era jale. *„Papà,* sunt *mare!”* Şi nici nu mai e nevoie să adaug că *mare* avea patru litere de-o şchioapă săpate în stâncă.

Eu nu mă omoram după fosile, era ceva neliniştitor în acele roci ce conservaseră trăsăturile organismelor vii spulberate cu milioane de ani în urmă.

Era neliniştitoare chiar şi noţiunea aceasta, milioane de ani.

Ultima parte a muzeului mi-a plăcut mai mult. Era dedicată fostei mine de aramă din Bletterbach, închise în urma surpării galeriilor din 1923. Mă interesau fotografiile acelor oameni murdari de ţărână, ţinând în mâini unelte rudimentare. Mustăţile răsucite în sus, bărbile de căpcăun, îmbrăcămintea ce părea inspirată din lumea lui Mickey Mouse erau irezistibile.

Fireşte, nu totul era ca în Disney. Înşiruirea minerilor înghiţiţi de stâncă era înspăimântătoare, dar eram acolo cu Clara şi nu aveam chef să mă gândesc la moarte şi la distrugere. Avusesem deja parte de o doză bunicică, mulţumesc frumos. Mai bine mă concentram asupra pantalonilor bufanţi şi a privirilor mândre ale acelor oameni al căror ADN curgea prin venele fiicei mele. „Iată de ce îi plac atât de mult fosilele”, mă gândeam amuzat în sinea mea. „E chemarea stâncilor.”

Ca să moară Jack London de ciudă.

În cele din urmă, Yodi. Amonitul de două sute optzeci de milioane de ani. Când am ajuns în faţa vedetei muzeului, Clara a început să-mi spună povestea lui. Vedeţi voi, pentru Clara lumea era un mare *a* de la care

porneau nesfârşite poveşti care mergeau de la *a* la *b,* apoi la *c,* dar care aproape niciodată nu ajungeau la *zet,* pentru că ea nu-şi constrângea istorisirile să aibă un final. Ar fi fost ca şi cum le-ar fi tăiat aripile. Aş fi petrecut ore de-a rândul ascultând-o, pentru că asta e natura iubirii: să asculţi poveştile fără să oboseşti vreodată. Iar eu o iubeam pe Clara mai mult decât pe mine însumi.

Când a venit momentul să ne întoarcem la Siebenhoch, am scos aparatul foto, încadrând-o pe fetiţă alături de amonit. Clara mi-a dăruit un zâmbet ce-mi topea inima, apoi s-a răsucit şi şi-a luat rămas-bun de la Yodi printr-un ţopăit care era şi un fel de reverenţă. Apoi s-a întors la mine, fără să înceteze să vorbească, să vorbească, să vorbească. Apoi, în timp ce mă aplecam să pun la loc aparatul în rucsac, am surprins o frântură de conversaţie dintre Ilse şi doi vilegiaturişti în vârstă, cu picioarele neacoperite, pline de varice şi purtând încălţăminte Birkenstock făcută la comandă. Câteva fraze, dar uneori e de ajuns mai puţin de-atât.

Şi destinul ţi-a şi pus ştreangul de gât.

— Era 1985, doamnă.

— Sunteţi sigură?

— În acel an m-am născut eu. Anul masacrului din Bletterbach. Mama îmi tot spunea: „Te-ai născut în anul acelei istorii îngrozitoare, iată de ce te porţi aşa” Rămăsese traumatizată de povestea aceea. Cei din neamul Schaltzmann erau rudele ei îndepărtate, ştiaţi?

— Şi l-au găsit pe cel vinovat de acel măcel?

O pauză.

Un suspin.

— Niciodată.

Promisiuni şi minciuni

1.

E important să ştiţi un lucru. Pe 15 septembrie, Annelise şi cu mine am încheiat un pact.

2.

Când medicii şi infirmierii s-au retras, după ce Werner a luat-o cu delicateţe pe Clara de mânuţă, ducându-se către barul spitalului, eu şi Annelise am rămas în fine singuri. După o tăcere pe care analgezicele o dilataseră peste măsură, Annelise mi-a tras o palmă. Mai lipsea puţin şi mi s-ar fi redeschis copcile de pe sprânceană.

După care a izbucnit în plâns.

— Trebuie să-mi promiţi, mi-a zis, trebuie să-mi promiţi că niciodată, niciodată… Niciodată în viaţa ta n-o să mă mai faci…

Apoi s-a întrerupt. Am încercat să-i ating uşor mâna, dar ea şi-a retras-o iute.

Lucru care m-a speriat. M-a speriat cumplit.

— Puteai să mori, Salinger, m-a încolţit ea. Fetiţa noastră putea fi orfană. Tu îţi dai seama de asta?

Am făcut semn că da.

Dar nu era adevărat. Nu reuşeam să mă gândesc la altceva decât la şuieratul acela. La şuieratul ăla blestemat. Şuieratul Fiarei.

— Trebuie să termini cu munca asta. Şi trebuie să-mi promiţi.

— Dar chestia asta e…

— *Noi* suntem viaţa ta.

Totul mi se învolbura în cap. Efectul tranchilizantelor şi al analgezicelor începea să dispară şi în spatele Annelisei vedeam Fiara, rânjind spre mine.

— Mike. Eu… nu-mi găseam cuvintele.

— Mike? a început să urle, furibundă. *Mike?*

— Annelise…

— Erai mort, Salinger. Mort.

— Anne…

— Când am deschis uşa şi l-am văzut pe tata cu expresia aceea am înţeles… Am înţeles că erai mort. Şi m-am gândit la Clara şi m-am gândit, Doamne, iartă-mă, că aşa îţi trebuia. Că o căutaseşi cu lumânarea, că aşa voiai să se termine. Şi m-am… urât pe mine însămi.

— Te rog…

Annelise m-a îmbrăţişat.

I-am simţit trupul scuturându-se de atâtea suspine.

— Ştiu cât de importantă e pentru tine această viaţă. Dar Clara are dreptul să aibă un tată, iar eu nu vreau să rămân singură, nu merit aşa ceva, Salinger. Nu pot fără tine, idiotule.

S-a desprins de mine, şi-a şters nasul şi a încercat să glumească.

— Nu-mi stă bine în negru.

Am zâmbit, dar am simţit o durere acută. Am încercat să mă ridic în capul oaselor. Un vertij m-a doborât cu delicateţea unui tir.

— Ai fi văduva cea mai sexy din Siebenhoch, i-am răspuns.

Annelise mi-a răvăşit părul cu un gest al mâinii.

— Iar tu cel mai frumos cadavru din cimitir. E de-ajuns un an, Salinger.

— Un an?

Chiar şi aşa, cu glasul Fiarei în urechi, simţeam că acela e un moment important. Orice aş fi spus sau n-aş fi spus mi-ar fi pus căsnicia în primejdie.

Viitorul meu.

— Nu pot să-ţi cer să încetezi. N-ar fi corect. Dar trebuie să-mi promiţi că îţi vei lua un an… un an sabatic. Ca să te hotărăşti ce faci cu viaţa ta. După care, dacă vei dori să te întorci în circuit, voi fi lângă tine, ca întotdeauna.

— Ca întotdeauna.

— Promiţi?

Eram pe punctul de a-i răspunde, când uşa s-a deschis şi Clara a dat buzna înăuntru, cu tot entuziasmul celor cinci anişori ai ei, urmată de Werner care încerca să se scuze din ochi. I-am făcut semn că nu-i nimic. Totul era în regulă.

Am luat-o pe Clara de mână.

— Câte litere are cuvântul *promit?*

Clara a numărat.

— Şase litere, a răspuns radioasă.

Am privit-o în ochi pe Annelise.

— Şase litere.

3.

Pe 25 octombrie, pe când mă îndreptam către Welshboden, îmi tot repetam că nu o făceam dinadins. Că nu încalc pactul pe care-l făcusem cu femeia pe care o iubeam, cel pecetluit de cuvintele fiicei noastre. Îmi spuneam că era vorba de o simplă curiozitate. Nimic mai mult. Îi promisesem Annelisei un an sabatic şi urma să-mi ţin cuvântul. Mă duceam doar să stau la taifas cu socrul meu fiindcă aveam chef să ies din casă. Asta-i tot.

Nu lucram încă la nicio idee.

Idee? Cine?

Eu?

Să fim serioşi.

Doar nişte taclale lângă foc. O ţigară. O cafeluţă cu un strop de tărie. Poate doar câteva întrebări nevinovate despre ceea ce Ilse numise „masacrul din Bletterbach". Asta nu însemna că lucrez. Şi în fond, îmi spuneam eu în dialogul imaginar cu mine însumi, în timp ce mă apropiam de casa lui Werner, chiar şi vizionarea documentarului pe care Mike îl monta era tot un fel de muncă, nu? Totuşi Annelise s-a declarat de acord.

Ce bine ştiam eu să mint…

Mă prefăceam că uitasem că Annelise îşi dăduse consimţământul cu condiţia ca această operaţiune să nu aibă consecinţe asupra stării mele mentale (nu a rostit cuvântul „mental", ci „emotiv", dar ştiam amândoi la ce se referea) şi cu condiţia ca Mike să lucreze la film departe de aici, la New York, ca şi când acele ore de înregistrare ar fi fost radioactive. Mă prefăceam că uitasem că Annelise acceptase întrucât Mike îi spusese că acele cadre făceau parte din *Mountain Angels.* Din punct de vedere tehnic, nu era o idee nouă. Era o idee mai veche ce trebuia uşor adaptată „în lumina celor petrecute". De asemenea, „în afară de câteva ore pentru a ne pune de acord asupra firului narativ, Salinger nu va fi nevoit decât să răspundă din când în când la câte un mail. N-o să simtă nimic deosebit".

Dragul şi mefistofelicul meu Mike!

— E cineva acasă?

Am strigat eu, după ce am trântit portiera maşinii.

De după perdelele de la fereastră s-a întrezărit chipul lui Werner. M-a poftit înăuntru. Am vorbit vrute şi nevrute, am băut o cafeluţă, am fumat o ţigară. I-am povestit de Yodi şi de excursia la Bletterbach, încercând să par cât mai firesc cu putinţă, în timp ce pe înăuntru fierbeam de curiozitate.

După care am aruncat momeala.

— Am auzit o istorie nebunească.

— Ce istorie?

— O poveste, nimic altceva. Dar mi s-a părut o chestie stranie.

— Muntele e plin de poveşti stranii. Şi chestia aia mi-e martor, zise el, arătând spre cicatricea de deasupra ochiului meu drept. Sau mă înşel?

Am atins-o uşor cu buricul degetului. Clara îi spunea „sărutul zânei rele”. Mie îmi amintea de fotografiile legate de Bletterbach pe care le căutasem pe Google, ştergând istoricul căutărilor, de frica unor întrebări la care nu aş fi ştiut să-i răspund Annelisei.

Nu voiam s-o mint.

Cel puţin nu aşa, făţiş.

— Nu te înşeli.

Ceva din glasul meu îl convinsese pe Werner să schimbe vorba. Nu discutaserăm niciodată de cele petrecute pe 15 septembrie. Se petrecuseră şi cu asta basta. Iar când era obligat să se refere la accident, Werner spunea „în ziua aia nenorocită”.

Caracterul reţinut al oamenilor de la munte a fost în cele din urmă în favoarea mea, întrucât, aproape stingherit, Werner s-a ridicat şi a deschis frigiderul de unde a scos o sticlă de ţuică cu aromă de genţiane. A umplut două ţoiuri. Am ciocnit în tăcere.

— Ce îmi spuneai?

— Am auzit o poveste. Mai bine zis erau doi turişti destul de în vârstă care vorbeau cu femeia care ne-a închiriat căştile la Centrul pentru Vizitatori. Ilse. O cunoşti?

— Trebuie că este Ilse Unterkircher. Aici la Siebenhoch ne cunoaştem cu toţii, chiar dacă bătrânii ca mine sunt pe cale de dispariţie, iar noile generaţii… – a spus el şi a dat pe gât o gură de ţuică. Când vei avea vârsta mea, îţi vei da seama de un lucru tare caraghios. Chipurile ţi se vor părea toate foarte asemănătoare. Mai ales cele ale tinerilor. Dar pun pariu că nu despre asta voiai să-mi vorbeşti.

— Ilse a vorbit de „masacrul din Bletterbach” şi mi s-a părut că a pomenit un nume: Schaltzmann.

Aiurea, „mi s-a părut”…

În căutările pe Google, al căror istoric l-am şters, erau cel puţin douăsprezece rezultate cu acel nume. Îmi amintesc extrem de bine. Doar că nici Marele Oracol al secolului XXI nu a ştiut să-mi dea un răspuns. Găsisem un Schaltzmann profesor la Yale, o echipă de hochei, un fotograf din Hamburg, doi dealeri de maşini second-hand din Bavaria, independenţi unul de celălalt, şi un şir nesfârşit de variante ale numelui Schaltzman, Saltzmann etc. Dar despre masacrul din Bletterbach? Vid absolut. Şi acest lucru, în loc să mă descurajeze, mi-a aţâţat şi mai mult interesul. Curiozitatea se hrăneşte din spaţiile albe de pe hărţi.

Werner a mai vărsat puţină ţuică.

— Şi cam ce ai auzit? a întrebat sec.

— Că nu a fost arestat nimeni.

— Nimeni. Corect.

Mi-am aprins o ţigară, apoi i-am întins pachetul. Werner a refuzat cu un gest distrat.

— 28 aprilie 1985. Cum se spune la televizor: mă aflam acolo.

— Tu *te aflai acolo?*

Mi-a fost cu neputinţă să-mi ascund emoţia. Îmi închipuiam că Werner va fi o sursă bună, dar nu că va avea informaţiile la prima mână.

Werner mi-a interceptat privirea şi a rămas cu ochii ţintuiţi spre mine câteva secunde.

A pus păhărelul pe masă. Emoţia m-a părăsit într-o clipă.

— Jeremiah, eu nu m-am băgat niciodată în treburile fiicei mele. Herta spunea că trebuie să-ţi laşi puii să zboare din cuib, iar eu eram de acord cu ea. Pe scurt, nu-mi place ceea ce urmează să-ţi spun, dar o fac şi pentru tine…

O pauză.

— …şi pentru Clara.

L-am oprit cu un gest al mâinii.

— Nu intenţionez să fac un documentar, Werner, i-am zis. Mi-am dat cuvântul. Nu vreau să se aleagă praful de căsnicia mea din pricina unei… să-i spunem „ambiţii”?

— Mai bine îi spunem prostie. Să compromiţi o căsnicie, să distrugi o familie care funcţionează, o familie ca a ta, este pură idioţenie.

— Amin.

— Dă-mi o ţigară, te rog.

I-a dat foc aşa cum făcea el de obicei, folosindu-şi unghia degetului mare pentru a aprinde chibritul.

— Vrei doar să auzi o poveste de demult, aşadar?

— Werner…

De pe buzele mele a ieşit un soi de spovedanie ce ţâşnea din inimă. Poate de aceea, pentru că eram sincer, ne-am osândit sufletele.

— E o istorie pe care mi-ar plăcea s-o ascult. Dar nu vreau să fac un documentar. Sunt prea… obosit. Dar am nevoie să mă *joc* cu ceva. E cam ca muntele pentru tine. De câtă vreme nu ai mai făcut o căţărare ca la carte?

— De cel puţin douăzeci de ani, dacă nu mai mult.

— Dar continui să faci excursii, nu?

— Da, fireşte, dacă vrei să le numeşti aşa, a răspuns el cu amărăciune. Dar sunt numai nişte plimbări. Ca pentru turiştii cu artrită.

— Aş vrea ca această poveste să fie versiunea mea mentală a drumeţiilor tale. Am nevoie de o idee cu care să mă joc. Ca să ies… din starea asta.

O expresie alarmată pe chipul lui Werner.

— Vrei să spui că iar nu ţi-e bine?

— Nu, l-am liniştit eu, nici gând. Annelise şi Clara sunt nişte leacuri fantastice. Nu mai am coşmaruri, am zis, dar văzându-i expresia perplexă m-am corectat – nu mai am *aproape deloc* coşmaruri, iar pe cele care mai persistă le pot gestiona. Din punct de vedere fizic nu am fost niciodată aşa în formă. Clara mă stoarce de vlagă de cât mergem pe jos şi abia aştept să înceapă să ningă ca s-o învăţ să se dea cu sania. Din punct de vedere mental însă…

— Nu poţi să stai cu mâinile în sân.

— Exact.

Werner a scuturat scrumul pe podea.

— Annelise mi-a spus că lucrezi împreună cu amicul ăla al tău, Mike…

— De fapt, nu fac altceva decât să-i dau nişte indicaţii, din când în când. Nimic mai mult. Şi nu-ţi ascund că-mi merge bine aşa.

— Îţi face rău să-ţi aminteşti?

— Cumplit de rău, i-am zis, încercând să scap de nodul din gât care mă sugruma. E ca o sălbăticiune fioroasă care stă ascunsă înăuntrul meu, Werner. Şi muşcă. Mereu. Poate că într-o zi o să reuşesc să-i pun lesă şi botniţă. S-o îmblânzesc. Să am din nou parte doar de zile bune. Dar acum am nevoie de o nouă… jucărie ca s-o potolesc pe cea de aici.

Şi am arătat cu degetul spre tâmplă.

N-am mai spus nimic. Eram în mâinile lui Werner. Oricare ar fi fost răspunsul lui, l-aş fi acceptat. Chiar şi dacă m-ar fi dat afară în şuturi. Mă simţeam pustiu. Dar era o senzaţie plăcută. Poate cam cum simte un credincios după ce îşi mărturiseşte păcatele maestrului său spiritual.

Werner mi le-a dezlegat.

Şi a început să povestească.

Masacrul din Bletterbach

— Povestea începe în Tireniană.

— În mare?

Werner a aprobat.

— Ştii ce e un „*cluster* multicelular cu regenerare pe suprafaţa terestră din direcţia vântului”?

— Parcă-mi vorbeşti turceşte.

— E o definiţie meteorologică. În termeni mai comuni este numită „furtună autoregeneratoare”. Imaginează-ţi un curent de aer cald şi umed provenind din mare. În cazul nostru, din Tireniană. Foarte cald şi foarte umed. Trece de coastă, dar în loc să se descarce în golful genovez, înaintează mai departe spre Nord.

Încercam să plasez totul pe harta Italiei.

— Traversează Câmpia Padului?

— Fără să întâmpine obstacole. Ba mai mult. Adună şi mai multă umiditate, şi mai multă căldură. Mă urmăreşti?

— Te urmăresc.

— Imaginează-ţi că acel curent umed şi cald aproape tropical ajunge să se izbească de Alpi.

— O furtună pe cinste.

— *Genau.* Dar exact când curentul umed e pe punctul de a se ciocni de Alpi, iată că din Nord vine şi un curent de aer îngheţat, şi acesta încărcat până la refuz de umezeală. Când cei doi curenţi se ciocnesc are loc nenorocirea. O furtună în toată regula care se autoregenerează. Şi ştii de ce? Confruntarea celor două mase de aer nu duce la diminuarea intensităţii furtunii, ci la înteţirea acesteia. Violenţa care generează violenţă. Vorbim de mai mult de trei mii de fulgere pe oră.

— O furtună care se declanşează pe sine, am zis eu, fermecat. Sunt rare?

— Sunt vreo două pe an. În câte-un an sunt trei, în alt an niciuna. Dar Natura dă şi Natura ia înapoi. Furtunile de felul ăsta sunt nişte apocalipse în miniatură şi durează puţin. Nu mai mult de o oră sau două, maximum trei, şi sunt foarte restrânse ca întindere. Asta de regulă, a adăugat el, după o scurtă şovăială.

— Iar când regula generală e încălcată? l-am îmboldit eu.

— Atunci ajungem la 28 aprilie 1985. Mama tuturor furtunilor autogeneratoare. Siebenhoch şi toată zona din jur au rămas izolate de lume timp de aproape o săptămână. Nu tu drumuri, nu tu telefoane, nu tu radio. Echipajele de la protecţia civilă au trebuit să-şi croiască drum cu excavatoarele. Locul unde furtuna s-a dezlănţuit cel mai violent, şi vorbim aici de intensitatea unui uragan, a fost Bletterbach.

Şi-a mângâiat bărbia, şi-a dres glasul şi a mai spus:

— A durat cinci zile. De la 28 aprilie până la 3 mai. Cinci zile de iad.

Am făcut efortul să-mi închipui acel vifor uriaş dezlănţuindu-se asupra orizontului pe care-l puteam admira de la fereastra mea, nu departe de mine. Dar nu am fost în stare.

— Dar nu aşa au murit, a spus Werner în şoaptă, dând din cap. Ar fi fost… nu zic mai drept, dar măcar mai natural. Se poate întâmpla, nu? Un trăsnet. O stâncă. La munte lucrurile rele… pur şi simplu se întâmplă.

Simţeam cum mi se usucă gâtlejul. Da, lucrurile rele se întâmplă. Ştiam asta foarte bine.

Pentru a scăpa de acea arsură m-am ridicat şi m-am servit singur. Rachiul mi-a alunecat pe gât ca un fier încins. Mi-am mai pus un rând şi m-am aşezat la loc.

— Copiii ăia, bieţii de ei, nu au fost ucişi, ceea ce li s-a întâmplat a fost…

Faţa lui Werner s-a schimonosit într-o strâmbătură pe care nu i-o mai văzusem niciodată.

— Odată, cu mulţi ani în urmă, mergeam la vânătoare cu tatăl meu. Când încă nu se înfiinţase parcul natural şi… îţi aminteşti că am vorbit noi despre cum e să suferi de foame?

Îmi aminteam, cum să nu.

— Da.

— Mi-e foame, merg la vânătoare, ucid. Încerc să nu provoc durere, o fac în mod raţional şi curat. Pentru că. Mi-e. Foame. Lucrurile de felul ăsta nu se supun vreunei judecăţi, nu crezi? Ele se situează dincolo de noţiunile normale de bine şi de rău.

Cuvintele acelea, rostite de un om care îşi petrecuse ani întregi salvând vieţile altora, m-au atins profund. Am dat din cap aprobator, ca să-l încurajez să continue, dar nu era nevoie. Werner ar fi continuat şi fără răspunsul meu. Era un gând de-al său asupra căruia zăbovise multe ore şi

ţinea să-l exprime cât mai clar. Avându-l în faţă, eram în stare să-i recunosc ideea obsesivă.

— În timpul războiului, oamenii ucideau alţi oameni. Era corect? Era greşit? Întrebări ridicole, stupide. Cine nu voia să ucidă era împuşcat. Putem să spunem că aceia care au refuzat să folosească puşca au fost nişte sfinţi, nişte eroi? Putem, sigur. Ba mai mult, pe timp de pace e chiar drept să îi vedem astfel. Dar putem constrânge milioane de persoane să se comporte ca sfinţii sau ca eroii? Să se jertfească pentru un ideal de pace? Nu, nu putem.

Nu înţelegeam unde voia să ajungă. Dar l-am lăsat. Dacă am învăţat ceva lucrând la un *factual* este că, pe măsură ce persoanele vorbesc fără oprelişti, tot mai interesante devin cuvintele ce le ies din gură.

— În război oamenii ucid. E tare rău să trebuiască să dai ordin să se ucidă. E rău să constrângi generaţii la rând să se masacreze pe câmpul de luptă. E o insultă la adresa lui Dumnezeu. Dar dacă nu eşti un rege sau un general, ce-ţi rămâne de făcut? Să tragi sau să fii împuşcat. În primul caz există şi posibilitatea de a-ţi salva pielea şi de a te întoarce la cei pe care îi iubeşti.

A bătut darabana pe masă.

— În război se ucide. La vânătoare se ucide. A ucide e omenesc, chiar dacă nu ne place să recunoaştem şi e drept că încercăm să împiedicăm cât mai mult acest lucru. Dar ceea ce au păţit cei trei tineri la Bletterbach în 1985 nu a fost un simplu omor. A fost un măcel care nu avea nimic omenesc în el.

— Cine erau? am întrebat cu un glas firav.

— Evi. Kurt. Markus, a fost răspunsul lui sec. Ai ceva împotrivă să ieşim de aici? Începe să se facă prea cald. Să facem câţiva paşi.

Am ieşit şi ne-am îndreptat spre o potecă ce ducea în pădure.

Parfumul toamnei, acel miros dulceag care aproape că îţi irita nările, era acum cel mai pregnant. Nu mă îndoiam că iarna urma să mături totul. Chiar şi toamna cea mai frumoasă, după un timp, îşi cere dreptul la odihna eternă.

M-am înfiorat. Nu-mi plăcea ce întorsătură luaseră gândurile mele.

— Erau nişte copii buni, a spus Werner, după ce am lăsat în urmă un pin despicat în două de un trăsnet. Toţi trei născuţi aici. Evi şi Markus erau fraţi. Ea era mai mare. O fată frumoasă. Dar fără noroc.

— Cum aşa?

— Boala din Süd Tirol, Jeremiah, ştii care e?

— Nu… am bâiguit eu. N-am idee.
— Alcoolul.
— Evi era alcoolică?
— Nu Evi. Mama ei. Fusese părăsită de soţ, un comis-voiajor din Verona, prin anii ’70 sau aşa ceva, imediat după ce s-a născut Markus. Dar viaţa ei era îngrozitoare şi înainte de asta, pot să jur.
— De ce?
— Erau alte timpuri, Jeremiah. Ştii proprietatea mea?
— Welshboden?
— Ştii de ce am cumpărat-o cu o sumă caraghioasă?
— Pentru că te pricepi la afaceri.
— Şi de asta. Dar poţi să-i traduci numele?
— Welshboden?
— *Genau.*
Dialectul local deforma zdravăn acel *Hochdeutsch* cu care mă crescuse mama, şi adesea mi se părea de neînţeles. Am dat din cap că nu, dezamăgit.
— Cuvântul *Walscher* sau *Welscher,* şi cine ştie câte alte variante pocite or mai fi, e un cuvânt-cheie dacă vrei să pricepi cu adevărat în ce constă prin părţile astea gunoiul de sub covor, Jeremiah.
Se referea la ciocnirile etnice datând de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, despre care auzisem adesea vorbindu-se.
— Italienii împotriva nemţilor şi nemţii împotriva italienilor? „Belfast cu ştrudel?”
— *Walscher* înseamnă străin de partea locului, venetic. Venit de altundeva. Dar în sens urât, dispreţuitor. Iată de ce am cumpărat-o la un preţ ridicol. Pentru că era ţinutul acelor *Walscher.*
— Dar conflictul…
— Conflictul nu mai e, mulţumită turiştilor şi mulţumită lui Dumnezeu. Dar dacă sapi puţin găseşti mereu un grăunte de…
— Tensiune.
— Îmi place, e un cuvânt frumos. Politicos. Aşa şi e. Un conflict etnic foarte educat. În anii ’60 însă, când mama lui Evi şi Markus s-a căsătorit cu acel comis-voiajor din Verona, conflictele etnice ajunseseră la bombe. La sfatul popular, numele de familie al lui Evi e Tognon, dar, dacă întrebi oamenii, toţi îţi vor spune că Evi şi Markus se numeau Baumgartner, după numele mamei. Înţelegi? Acel cincizeci la sută italienesc a fost şters. Mama

lui Evi se măritase cu un italian. Îţi poţi imagina ce însemna pe vremea aceea o căsătorie mixtă?

— O viaţă nu prea frumoasă.

— În niciun caz. După care soţul a lăsat-o şi alcoolul i-a distrus şi puţina raţiune ce-i mai rămăsese. Evi a fost cea care l-a crescut pe Markus.

— Mai trăieşte?

— Mama lui Evi a murit la câţiva ani după ce i-am îngropat copiii. La înmormântare n-a fost. Am găsit-o întinsă pe jos în bucătărie. Se burduşise bine şi ne întreba dacă nu avem chef… mă rog, dacă nu voiam…

L-am scos din momentul stânjenitor cu o întrebare.

— Se prostitua?

— Doar când termina bănuţii pe care reuşea să-i strângă făcând vreo muncă ici-colo.

Am mers mai departe în tăcere. Ascultam ţipetele cufundarului polar şi dialogurile vrăbiilor.

Un nor a acoperit soarele în trecere, după care s-a îndreptat spre răsărit, rece şi indiferent la tragedia despre care îmi povestea Werner.

— Şi Kurt? am întrebat ca să întrerup tăcerea care începea să mă apese.

— Kurt Schaltzmann. Kurt era cel mai mare dintre cei trei. Şi el era un băiat de treabă, a spus şi s-a oprit ca să desprindă o rămurică dintr-un pin negru şi noduros. Ştiu că în situaţii din astea aşa se spune. Dar, crede-mă, erau cu adevărat copii buni.

Werner a tăcut, iar eu, pentru a umple tăcerea, am murmurat:

— În ’85 visam să ajung aruncător în echipa de baseball New York Yankees şi eram îndrăgostit de mătuşa mea Betty, care făcea nişte brioşe incredibile. Am amintiri frumoase din perioada aia.

— Prin părţile astea însă, acea perioadă a fost cea mai urâtă din vremea războiului încoace, crede-mă. Tinerii plecau, iar pe cei care nu reuşeau îi băga în groapă băutura. Ca şi pe majoritatea adulţilor. Nu exista turism, nu existau subvenţii pentru agricultură. Nu exista de lucru. Nu exista viitor.

— Atunci de ce Evi şi ceilalţi au rămas?

— Cine a zis că au rămas?

— Au plecat şi ei?

— Evi prima. Nu era numai inteligentă, era şi frumoasă. Şi ştii ce li se întâmpla în anii aceia fetelor deştepte şi frumoase pe aici, pe la noi?

— Se căsătoreau şi se apucau şi ele de băut?

Werner a aprobat.

— Primul nenorocit care le ieşea în cale, şi sunt şi pe aici ca peste tot, le sucea capul, le lăsa cu burta la gură, după care le bătea cu cureaua dacă nu era destulă bere în frigider. Şi după o vreme poţi jura că nu e niciodată destulă. Evi văzuse ce îndurau femeile care îşi pierdeau capul pentru o jigodie.

Era prima oară când îl auzeam pe Werner folosind un asemenea limbaj.

— Evi avea un proiect al ei. Terminase liceul cu punctaj maxim şi câştigase o bursă pentru universitate. Atât ea, cât şi Markus, erau bilingvi, dar mama lor refuza să le vorbească în italiană, iar ea se obişnuise să i se spună Baumgartner. Aşadar, când a fost să decidă la care universitate să meargă, Evi a optat pentru Austria.

— Ce facultate a ales?

— Geologia. Îi plăceau munţii ăştia. Mai cu seamă Bletterbach. Bletterbach era locul în care îl ducea pe fratele său mai mic când lucrurile acasă erau greu de îndurat. Se zice că tot la Bletterbach a descoperit că se îndrăgostise.

— De Kurt? am întrebat eu, ştiind deja răspunsul.

— Se cunoşteau dinainte, pentru că, într-un sătuc în care se nasc puţini copii, tinerii se cunosc dintotdeauna. Dar aveau cărări diferite în viaţă. Kurt era mai mare cu cinci ani decât Evi, era ghid montan şi un foarte bun salvamontist. Provenea dintr-o familie bună. Tatăl său, Hannes Schaltzmann, îmi era prieten, s-a întrerupt, iar ochii i s-au acoperit de tristeţe. Un prieten foarte drag. Hannes a fost cel care i-a transmis fiului pasiunea pentru munte.

— Şi Hannes era la Salvamont?

— Unul din membrii comitetului director. El a fost cel care a reuşit să strângă banii pentru a cumpăra primul aparat de zbor *Alouette*. Îmi amintesc că tânărul ne cerea mereu să folosim râşniţa aia hodorogită pentru a-i face pe turişti să zboare deasupra Dolomiţilor contra unui preţ bunicel. Dar, chiar dacă era o idee genială, ne făceam că nu auzeam. *Alouette* ne trebuia ca să salvăm vieţi, nu ca să-i facem fericiţi pe vilegiaturist! Să nu crezi însă că era avid de bani. Ca ghid alpin nu câştiga cine ştie ce, iar ca salvamontist încă şi mai puţin, întrucât eram cu toţii voluntari. Pentru Kurt banii nu erau importanţi. Marea recompensă pentru el era muntele.

— A fost o dragoste fericită, cea dintre Kurt şi Evi?

Werner a surâs.

— Cum se întâmplă numai în poveşti. Evi avea planuri mari de viitor. Universitatea, licenţa cu nota maximă, un doctorat, apoi muzeul de Ştiinţe Naturale din Bolzano, despre care pe vremea aceea se vorbea mult. Era ambiţioasă. Visul ei era să devină curator al secţiei de geologie. Şi după mine ar fi reuşit, era chiar talentată. Cum a ajuns la Innsbruck s-a făcut imediat remarcată de profesorii săi. Să nu crezi că i-a fost uşor. Imaginează-ţi o fată, o fetişcană de la munte care vorbeşte în *dialokt*, care deschide gura în faţa savanţilor de la universitate, dintre care unii îşi începuseră cariera prin anii ’30-’40. Nu ştiu dacă îţi dai seama. Cu toate acestea, avea note foarte bune. Începuse să publice. Era o stea în devenire.

M-a străbătut un fior. Şi eu fusesem catalogat ca o stea în devenire, mai precis jumătate din ea. Era o etichetă ce purta ghinion. Un ghinion nenorocit.

— Când a plecat la Innsbruck?

— Evi a plecat în ’81, lăsându-l singur pe Markus. Era minor, iar mamă-sa, cum se spune în cazurile astea, incapabilă să aibă grijă de el. Dar Markus ştia să aibă grijă de el însuşi. Evi a plecat, iar Kurt s-a dus să trăiască cu ea anul următor, în 1982, anul în care Italia câştigase campionatul mondial de fotbal.

— Werner a pufnit în râs. Să vezi ce mutre nefericite pe aici pe la noi…

— Tot pe chestiunea etnică?

— Păi ţineam cu Germania.

— Nu cu Austria? am întrebat eu cu candoare.

Răspunsul neîntârziat al lui Werner m-a făcut să izbucnesc în râs.

— Tu ai văzut vreodată naţionala austriacă jucând fotbal? Ar trebui să fluture steagul alb de la bun început.

— Doamne, ce tâmpenie…

— Să privim lucrurile aşa, Jeremiah: dacă vorbeşti de fotbal nu ai timp să fabrici bombe.

O scurtă pauză.

— Kurt era îndrăgostit şi a plecat. Când Hannes mi-a adus la cunoştinţă că singurul său fiu urma să plece la Innsbruck să stea cu Evi a fost un mic şoc şi pentru mine, care eram considerat un om… cu vederi largi.

— În ce sens?

Werner îşi drese vocea, încurcat.

— Noi pe aici am fost mereu cam conservatori, înţelegi?

— Nu erau căsătoriţi.

— Şi nici nu aveau intenţia. Căsătoria, spuneau, e o tradiţie a altor vremuri. Am încercat să-l conving pe Hannes că nu era deloc un lucru de blamat. Dar din pricina acestei chestiuni Kurt şi Hannes au încetat să-şi vorbească şi mie asta îmi pica tare prost. Îmi plăcea de Evi, era o fată tare bună. Dar Hannes nu a înghiţit-o niciodată. Ca şi mulţi alţii, a adăugat el, din Siebenhoch.

— Din cauza numelui ei de familie?

— Evi avea deja un păcat de ispăşit, acela de a fi pe jumătate italiancă. În plus, trăia cu logodnicul său într-o lume în care nici nu se inventase încă locuţiunea „a trăi în concubinaj”. Concubinajul ăsta o fi fost poate de nasul divelor de cinema, însă în niciun caz nu se potrivea cu sătenii timoraţi din Siebenhoch. Dar vrei să-ţi spun adevărul până la capăt?

— Sunt numai urechi.

Werner s-a oprit.

Ajunseserăm într-un punct în care cărarea cotea brusc deasupra unui povârniş de vreo patruzeci de metri. Eram în bătaia unei adieri ce venea dinspre apus şi care începea să se transforme de-a binelea în vânt. Dar încă nu era frig.

— Chiar şi dacă asta te va face să priveşti Siebenhoch cu alţi ochi?

— Desigur.

— Evi smulsese acestei localităţi unul dintre cei mai buni fii ai ei. Era un băiat bun şi o partidă excelentă. Dar, aşa cum se întâmplă, nimănui nu i-a trecut prin minte că plecarea lui la Innsbruck a fost propria sa idee şi nu un soi de… şantaj urzit de Evi pentru a pune mâna pe unul dintre cei mai doriţi burlaci ai satului.

— Ce nenorociţi.

— Poţi urla asta în gura mare, chiar dacă din patriotism local s-ar cuveni să-ţi trag un pumn în nas. Nişte netrebnici mizerabili. Dar timpul a trecut şi, după cum merg lucrurile în localităţile mici ca a noastră, Evi şi Kurt s-au şters din memoria locului. Dacă nu ar fi fost Markus, cred că nimeni n-ar mai fi vorbit de ei.

— Fiindcă Markus rămăsese aici.

— Mergea la şcoală şi îşi petrecea zilele hoinărind prin munţi. Când se putea, mergea ca ucenic într-un atelier de tâmplărie la Aldino, ca să mai strângă nişte bani. Evi şi Kurt veneau la Siebenhoch mai ales pentru el. Kurt şi taică-său, în ciuda eforturilor mele de a-l face să chibzuiască mai bine, erau încă la cuţite.

Cum eu însumi mi-am petrecut o jumătate de viaţă contrazicându-l pe tata, iar cealaltă jumătate dându-mi seama cât de mult îi semăn, l-am înţeles fără prea mare strădanie.

— Veneau rar. Nici gând de Uniunea Europeană, de preţuri avantajoase şi mai ales de carduri de credit pentru cei doi. Drumurile costau o avere. Evi avea o bursă de studiu şi, după cum o cunoşteam, precis că îşi luase şi de lucru cu jumătate de normă. Kurt a găsit locul clasic de muncă al imigranţilor italieni.

— La o pizzerie?

— Era chelner. Erau fericiţi şi aveau viitorul înaintea lor. Nu-ţi ascund, a încheiat el, înainte de a-mi cere o ţigară, asta e ceea ce nu reuşesc să pricep în toată povestea cu acest masacru: Kurt şi Evi aveau tot viitorul în faţă. Un viitor frumos.

Am fumat în tăcere, ascultând cum vântul pleacă vârful brazilor.

La mai puţin de zece kilometri de noi, Bletterbach trăgea cu urechea la conversaţia noastră.

— Cineva din sat a zis că Dumnezeu i-a pedepsit pentru păcatele lor.

Cuvintele acestea m-au izbit ca un bici. Eram dezgustat.

— Ce s-a întâmplat pe 28 aprilie, Werner?

Werner s-a întors spre mine atât de lent încât am crezut că nu a auzit întrebarea.

— Nimeni nu ştie cu certitudine ce s-a întâmplat în acea zi. Pot doar să-ţi povestesc ceea ce am văzut şi am făcut eu. Mai bine zis, ceea ce am văzut şi am făcut între 28 şi 30 aprilie din acel blestemat an 1985. Dar să facem o înţelegere, Jeremiah.

Era înspăimântător de serios.

— Ce tip de înţelegere?

— Eu îţi povestesc tot ce ştiu, fără să las deoparte nimic, iar tu în schimb îmi promiţi că nu te vei lăsa devorat de această poveste.

Folosise verbul german *Fressen*, care înseamnă „a mânca” în accepţiunea folosită pentru animale. *Essen* este însă verbul care se foloseşte pentru oameni.

Fiarele devoră.

— Aşa se întâmplă oricui pune la suflet povestea cu masacrul din Bletterbach.

Am simţit cum mi se zbârleşte părul.

Adierea ce se prefăcuse în vânt părea că-mi şuieră ceva.

— Povesteşte-mi.

Chiar atunci mobilul meu a scos un tril care ne-a făcut să tresărim pe amândoi.

— Iartă-mă, am zis eu, iritat de întrerupere.

Semnalul era slab şi mi-a trebuit ceva timp ca să înţeleg.

Era Annelise. Şi plângea.

Saltner

1.

Am deschis portiera şi am dat buzna în casă fără să aştept motorul să se oprească. Annelise stătea în fotoliul meu preferat, în mijlocul salonului.

Fără să spun nimic, am sărutat-o. Un sărut cu gust de cafea şi de fier.

Clara a scos capul din camera ei şi a alergat să-l îmbrăţişeze pe Werner.

— Mama ţipă, a zis.

— O fi având ea un motiv, a răspuns Werner.

— Era foaaaarte supărată, a zis Clara în şoaptă, i-au ieşit pe gură numai înjurături. Dar chiar…

— *Clara.*

Rareori Annelise i se adresa atât de tăios fetiţei.

— Mergi la tine în cameră.

— Dar eu… a început ea să protesteze.

— Ia să mergem noi să facem nişte ştrudel, s-a vârât Werner în discuţie, mângâindu-i feţişoara încruntată. Vrei să vezi cum făcea ştrudelul sărmana ta bunică?

— Buna Herta?

Clara s-a luminat la faţă.

— Cea care acum e un înger? Sigur că vreau.

Werner a luat-o de mână şi s-au îndreptat spre bucătărie.

Abia atunci Annelise a început să vorbească.

— Îi urăsc.

— Pe cine?

— Pe toţi.

— Linişteşte-te.

— *Linişteşte-te?*

Mi-am dus mâna la cicatrice.

— Aş vrea numai să ştiu ce s-a întâmplat.

A izbucnit în lacrimi. Dar nu era tânguiala aceea care îmi sfâşiase inima în ziua când i-am jurat că îmi voi lua un an sabatic. De data asta era un plâns mânios.

— M-am dus la Alois, voiam să iau nişte conserve şi nişte borcane de murături. La radio s-a zis că o să ningă şi, a spus ea trăgându-şi nasul, cred

că m-a apucat un soi de sindrom al veveriţei. Mama făcea mereu provizii când prima zăpadă era aproape, că nu se ştie niciodată. Şi atunci…

Adusese vorba de mama ei, subiect tabu. Înseamnă că situaţia era chiar încurcată.

— Eram în spatele unui raft. Ştii cum e hruba aia de prăvălie a lui Alois, nu?

— De acolo îmi iau ţigări.

— La un moment dat îi aud pe Alois şi pe Luise Waldner…

— Femeia aia cât un munte care ne-a adus o tartă de afine când m-am întors de la spital?

— Chiar ea.

— Ce spuneau?

— Vorbeau.

Am închis ochii.

— Ce îşi spuneau?

Răspunsul a venit în şoaptă.

— Că a fost numai vina ta.

— Şi pe urmă? am întrebat înmărmurit.

— Şi pe urmă am ieşit din spatele raftului. Şi am început să-i fac cu ou şi cu oţet. Iar vaca aia mi-a zis că îmi dă mâna să vorbesc, că nu-s altceva decât nevasta unui asasin.

Asasin.

Chiar aşa. Asasin.

— Şi…?

Annelise a căscat ochii.

— Ce era să fac? Am luat-o pe Clara şi m-am cărat. Doamne, dacă aş fi putut, i-aş fi scos ochii. De fapt, îmi pare rău că n-am luat-o la bătaie. Mai întâi pe ea, apoi pe…

A pufnit-o plânsul.

— Îmi pare rău, îmi pare aşa de rău…

— Stai liniştită. Nu s-a întâmplat nimic. Ştii cum e lumea…

— Doamna Waldner… Ea e cea care a citit rugăciunea la înmormântarea mamei mele.

Mi-au revenit în minte cuvintele lui Werner. Ceea ce spusese doamna Waldner pe seama mea era o nimica toată în comparaţie cu ce spuseseră drăguţii de localnici din Siebenhoch la mormântul lui Evi, Kurt şi Markus. Am strâns-o în braţe cu putere.

— Şi Clara cum a reacţionat?
— Tu o înţelegi pe fetiţa asta?
Am zâmbit.
— Eu înţeleg că o iubesc. Şi îmi e destul.

2.

Am fost foarte răbdător, amuzant şi profund făţarnic tot restul după-amiezii.
Am ajutat-o pe Clara să amestece aluatul de ştrudel şi am tot glumit cu Werner care curăţa merele.
Am fost cu adevărat foarte *cool* în ziua aceea.
Apoi, în timp ce o încântătoare mireasmă de prăjitură inundase bucătăria, când Werner se pregătea să plece, am profitat de ocazie şi m-am oferit să-l însoţesc până la Welshboden.
— Vrei să-ţi povestesc finalul poveştii? m-a întrebat de cum am urcat în maşină.
— Vreau să mă întorc la Annelise cât de repede. Dar trec pe la tine diseară, dacă nu te superi.
Când am ajuns, Werner mi-a spus:
— Să nu faci vreo tâmpenie, Jeremiah.
Mi-am luat la revedere, am băgat în marşarier, am ieşit de pe proprietatea lui şi m-am îndreptat cu toată viteza către prăvălioara lui Alois. Nu voiam să fac tâmpenii. Voiam doar să-i sparg mutra.
Dar ceva m-a oprit: o semnalizare intermitentă în oglinda retrovizoare.

3.

Chipul celui care s-a apropiat de fereastră îmi era cunoscut ca şi acelea ale cam tuturor locuitorilor din sat şi, ca pe oricine altcineva, nu eram în stare să-l leg de un nume. Cam la cincizeci de ani, cu părul rar pe tâmple şi o bărbuţă. Când mi-a cerut actele, i-am putut vedea dinţii mici şi ordonaţi.
În spatele lui, pe stradă, încetinise un Mercedes negru. Am văzut o siluetă dincolo de fereastră, dar nimic mai mult. Geamurile erau fumurii.
Curiozitatea stupidă a acelui necunoscut n-a făcut decât să-mi aţâţe iritarea.
I-am dat bărbatului în uniformă permisul, talonul maşinii şi paşaportul pe care le aveam mereu cu mine. S-a uitat la ele, cu un aer distrat. Nu de asta

mă oprise, puteam să pun pariu.

— Mergeam prea repede?

— Pe curbele astea? Dacă aţi fi de prin partea locului, nu.

— Dar eu nu sunt de prin partea locului.

A dat din cap, îngăduitor.

— Dacă aţi fi fost de prin partea locului v-aş fi supus deja la testul de alcoolemie. Şi dacă aţi fi depăşit pragul permis numai cu atâtica, şi mi-a arătat un spaţiu microscopic între degetul mare şi arătător, v-aş fi sechestrat autovehiculul, credeţi-mă.

— Este prima oară, i-am spus, arătând către însemnele de pe piept, când sunt oprit pentru exces de viteză de un agent al Gărzii Forestiere.

— Aici la noi aşa e procedura. Siebenhoch…

— …e o comunitate mică, cred că am înţeles asta. Mi-o repetă toţi încontinuu.

Bărbatul ridică din umeri. Părea unchiul cel bonom care de Crăciun se îmbracă în Moş Crăciun. Dacă nu mi-ar fi încurcat planul meu de răzbunare, mi-ar fi fost chiar simpatic. Dar eram mânios.

Furios.

În cele din urmă, am izbutit să citesc numele scris pe reverul hainei de un verde cenuşiu. Krün. Annelise îmi vorbise de el, îi spunea *Şefu' Krün.*

Îl văzusem în treacăt cu maşina aia ca un lădoi semnalizând în spatele meu, patrulând pe şosea sau parcată în faţa vreunui bar. Erau multe baruri la Siebenhoch şi toate erau mereu pline ochi.

— Aşadar dumneavoastră sunteţi cel căruia prin părţile mele i se spune „şeriful satului”? am continuat eu, păstrând un ton glumeţ.

Agentul s-a amuzat.

— Şeriful? Îmi place. Da, în fond aşa e. Agent de circulaţie, poliţist şi paznic forestier. Uneori şi asistent medical şi părinte duhovnic. Ştiţi cum e. Administraţia tinde să fie de acord cu orice soluţie care aduce oarece economii în buzunarul contribuabililor. Şi nimeni nu s-a plâns vreodată de subsemnatul. Lumea are mai multă încredere în figurile cunoscute. Mai ales…

— …în localităţile mici.

Krün a scos un suspin.

— *Genau.* La Siebenhoch ne cunoaştem cu toţii, mai mult sau mai puţin. Mă urmăriţi?

— Să fiu cinstit, nu.

— Vorbiţi serios?

— Dacă mergeam prea repede, vă rog daţi-mi amenda şi lăsaţi-mă să-mi văd de drum.

— Vă grăbiţi, domnule Salinger?

— Mi-am terminat ţigările. Peste puţin timp, Alois închide şi nu vreau să-mi petrec noaptea visând la Marlboro. E suficient?

— Mai puteţi coborî şi la Aldino. Acolo e o benzinărie deschisă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şi lângă ea este şi un bar. Un loc pentru tirişti. Nu v-aş recomanda cafeaua de acolo, dar au ţigări. Marlboro. Lucky Strike. Camel. Nici nu ştii ce să alegi. Paradisul fumătorilor.

— Mulţumesc pentru informaţii. Acum, despre amendă…

Chipul său şi-a pierdut expresia unchiului bonom care îşi face apariţia de Ajun cu un „ho-ho-ho”. Ceea ce vedeam acum era faţa zbirului cel rău.

— Nu am terminat, domnule Salinger.

— Mă ameninţaţi?

Krün a ridicat ambele braţe.

— Eu? Vă dădeam doar nişte indicaţii. Noi aici, la Siebenhoch, suntem oameni foarte sociabili. Mai ales cu cei înrudiţi cu bătrânul Mair. Aveţi o fiică de-a dreptul drăgălaşă, domnule Salinger. Cum o cheamă? Clara?

Am strâns cu putere mâinile pe volan.

— Da.

— Ştiţi ce e frumos în micile comunităţi ca aceasta, domnule Salinger?

M-am uitat fix la el câteva secunde, apoi am explodat.

— Mă doare exact în cur, am şuierat printre dinţi, vreau doar să merg să-mi iau blestematele alea de ţigări şi să mă întorc acasă.

Krün nu a avut nicio reacţie.

— Vreţi să coborâţi din autoturism, domnule?

Mi-am întors capul spre el. Simţeam cum îmi pocnesc tendoanele gâtului.

— Pentru care motiv? am croncănit eu.

— Aş vrea să vă supun unui alcooltest. Nu consider că sunteţi în stare să conduceţi.

— Nu mă voi supune niciunui test de căcat, Şefu’ Krün.

— Coborâţi, domnule Salinger. Şi vă îndemn să nu folosiţi asemenea limbaj faţă de un reprezentant al ordinii publice. Mâine veţi putea face plângere organelor îndreptăţite, voi fi încântat să vă pun la dispoziţie toate formularele necesare. Acum coborâţi.

Am coborât.

— Mâinile deasupra capului, a poruncit Krün.
— Mă arestaţi?
— Aţi văzut prea multe filme, domnule Salinger. Dar, de altfel, asta e meseria dumneavoastră. Mâinile pe cap. Ridicaţi piciorul stâng şi rămâneţi în echilibru până vă spun eu.
— E ridicol, am protestat eu.
— Aşa e procedura, a venit răspunsul rece.
Am făcut ce mi-a spus, simţindu-mă un idiot desăvârşit.
Cu un gest teatral, Krün s-a apucat să-mi cronometreze evoluţia.
A durat mai mult de un minut. Maşinile ce treceau pe acolo încetineau şi, în ciuda vuietului motoarelor, puteam auzi replicile celor dinăuntru. În cele din urmă, satisfăcut, Krün a dat din cap aprobator.
— Nu sunteţi beat, domnule Salinger.
— Pot urca la volan?
— Puteţi să ascultaţi ce vă spun. După care vă vedeţi de drum. Dacă o să mai aveţi de gând.
Nu am zis nimic.
Krün şi-a potrivit chipiul pe frunte.
— Pe drumul ăsta limita de viteză e de şaizeci de kilometri la oră. În mai puţin de un kilometru, printre curbe, intraţi în zona aşa-zis urbană. Acolo limita maximă e de patruzeci. Mă urmăriţi, domnule Salinger?
— Mulţumesc pentru informaţii. Am să mă străduiesc să le urmez.
— Pentru a ajunge la minimarketul lui Alois, respectând limitele de viteză, aveţi nevoie de douăsprezece minute. Poate treisprezece. Întrebarea e: merită?
Am tresărit.
Şefu' Krün a sesizat nedumerirea mea.
— La Siebenhoch nu există secrete, domnule Salinger. Nu în ceea ce mă priveşte. Nu pentru *şerif*.
S-a apropiat un pas.
— Ştiţi de ce v-am oprit, domnule Salinger?
— Spuneţi-mi dumneavoastră.
Krün şi-a frecat barba de mai multe ori.
— Am aflat de o oarecare animozitate, de o discuţie mai degrabă aprinsă din după-amiaza asta dintre soţia dumneavoastră şi doamna Waldner. Un conflict în care a fost amestecat şi domnul Alois, proprietarul prăvăliei de jos, din localitate. Nu mă bag, să ne înţelegem. Numai că atunci când v-am

văzut conducând spre sat, nu zic cu viteză maximă, ci cu o viteză considerabilă, aşa cum voi scrie şi în procesul-verbal, m-am gândit că poate, cine ştie, simţeaţi nevoia urgentă de a vă face puţină dreptate. Iar acest lucru, domnule Salinger, nu e în ordine deloc.

— Voiam doar nişte lămuriri.

— Să nu credeţi că sunt vreun naiv. Ştiu totul despre dumneavoastră.

A făcut o pauză, iar vocea îi tremura.

— Tot ceea ce aţi făcut acolo. Sus.

Un cuţit în ceafă. Un ac îngheţat de durere.

— Şi ce aş fi făcut?

Krün şi-a pus degetul pe insignă.

— Nimic sancţionabil din punct de vedere al codului penal.

— De ce, am întrebat, mai sunt şi alte puncte de vedere?

Cu uniformă sau fără uniformă, eram gata să-i sar la beregată. Probabil că şi-a dat seama, căci tonul i-a devenit mai puţin odios. Şi-a refăcut apariţia unchiul cel bonom.

— Am pornit cu stângul, domnule Salinger. E cazul?

— Da, am mormăit, cu adrenalina care-mi curgea încă prin vene.

— N-aş vrea să vă simţiţi un străin. Sunteţi ginerele bătrânului Mair. Werner este o persoană foarte respectată în Siebenhoch şi suntem cu toţii foarte fericiţi că Annelise s-a decis să se întoarcă pentru o vreme în sat. În plus, fetiţa voastră e delicioasă. *Frau* Gertraud de la bibliotecă o adoră. Zice că e fetiţa cea mai precoce pe care a văzut-o.

— Şi acestea toate mă fac unul de-al locului?

— Să spunem că vă aflaţi sub această linie. Dar mult mai sus decât un turist oarecare. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Nu, i-am răspuns sec.

— Vreau să fiu sincer cu dumneavoastră, tocmai în virtutea statutului de… oaspete binevenit. La Siebenhoch încăierările sunt cu duiumul. Cu duiumul. Sarcina mea nu e numai să-i bag în arestul poliţiei pe beţivani sau să chem medicul ca să le coasă nişte copci. Sarcina mea e să evit problemele. Să le previn. Cel puţin aşa gândesc.

O scurtă pauză şi a continuat:

— Ştiu ceea ce zice lumea despre dumneavoastră. Mai ales după accidentul din Ortles. Dar sunt numai bârfe.

— Dumneavoastră aveţi aceeaşi părere?

Unchiul cel bun a dat din cap.

— Ceea ce gândesc sau nu gândesc nu are nicio importanţă, domnule Salinger. Nu aici şi nu acum. Dumneavoastră, dacă aţi fi putut, mi-aţi fi plasat deja nişte şuturi în părţile moi. Credeţi că sunt chior? Sunteţi scos din minţi de mânie. Ceea ce contează, din punctul meu de vedere, e să vă întoarceţi acum acasă. Dormiţi bine şi nu luaţi în seamă bârfele bătrânilor care nu au altceva de făcut toată ziua decât să-i vorbească de rău pe ceilalţi. Nu merită. Nu le daţi apă la moară.

— Să nu le dau apă la moară?

— Pentru a face meseria asta e bine să recurgi la puţină psihologie, domnule Salinger. Cu muşchii nu ajungi niciunde. Iar psihologul din mine zice că de vreme ce cineva se îndreaptă *cu viteză considerabilă* către unitatea comercială a unei persoane care a exprimat un comentariu prea puţin măgulitor la adresa lui, înseamnă că acel comentariu l-a rănit întru câtva. Să-l luaţi la pumni pe un om care, chiar dacă nu pare, are aproape zece ani mai mult decât socrul dumneavoastră, poate că v-ar face să vă simţiţi mai uşurat pe moment, dar n-ar face decât să-i dea dreptate lui Alois şi cine ştie câtor altora de aici, din Siebenhoch.

Oricât de mult aş fi detestat acea idee, în inima mea ştiam că aşa stăteau lucrurile.

Da, mă simţeam un asasin. Iată de ce voiam să merg la clevetitorul ăla şi să-l umflu în bătaie. Nu pentru lacrimile Annelisei sau Clarei, aşa cum îmi repetasem toată după-amiaza, ci pentru că simţeam că în acele bârfe era un miez de adevăr. Mi-aş fi vărsat asupra lui ura pe care o simţeam de fapt faţă de mine însumi. Comportamentul unui laş.

Mă detestam.

Am inspirat adânc. Adrenalina s-a evaporat.

Mi-am aruncat privirea asupra lui Krün şi l-am văzut exact aşa cum era. Un tip în uniformă care încerca să facă tot ce putea pentru a evita buclucurile.

— Sunteţi un om de treabă şi acum înţeleg de ce vi se spune Şefu' Krün. Aveţi dreptate, am recunoscut eu. Mi-ar plăcea să vă invit la o bere, într-una din zilele astea. După cum se vede, vă sunt dator.

Şefu' Krün a părut mai destins. Mi-a întins mâna.

— Spune-mi Max. Nicio îndatorare, doar datoria.

— Mulţumesc, Max. Tu spune-mi însă tot Salinger, şi nevastă-mea tot aşa îmi spune, am zâmbit eu.

4.

Am dus-o la culcare pe Clara, nu înainte însă de a-i citi o poveste, am sărutat-o pe Annelise, care era cufundată în vizionarea unei dramolete siropoase, şi mi-am luat rămas-bun, spunându-i că îi promisesem lui Werner că-l fac praf la şah. Mi-am pus haina şi am pornit să ascult povestea acelui 28 aprilie 1985.

Afară ningea.

28 aprilie 1985

1.

Welshboden m-a întâmpinat cu mirosul său liniştitor de cămin încins şi de tutun. Werner mi-a oferit un rachiu cu esenţe de ierburi, iar eu i-am întins o ţigară.

— Furtuna din Siebenhoch, am zis, dacă nu te-ai răzgândit.

— Mai trebuie să ştii un lucru înainte de a începe să-ţi povestesc despre masacru. Furtunile autoregeneratoare nu sunt predictibile. Chiar şi azi, cu toate drăciile electronice de care dispunem, poţi şti doar dacă va ploua sau dacă va turna cu găleata. Nu ai cum să afli dacă va fi o furtună groaznică. De aceea au plecat.

— Evi, Kurt şi Markus.

— Toţi trei aveau experienţă în mersul pe munte, mai ales Kurt. Crede-mă, nu era un tip care să rişte, dar nici nu se speria de două picături de ploaie. Şi oricum, când au plecat din Siebenhoch încă nu ploua. Asupra acestui lucru vreau să fiu foarte limpede, Jeremiah: nimeni nu putea să bănuiască niciun moment ce urma să se dezlănţuie. Furtunile autoregeneratoare sunt imprevizibile.

— La ce oră au plecat?

— Nu ştim cu precizie. Dar trebuie că era încă întuneric. În jur de cinci, să zicem. Numai turiştii îşi văd de tihna lor când e vorba de mers mult pe munte.

O scurtă pauză.

— În 1985 nu exista Centrul pentru Vizitatori, iar Bletterbach era un loc sălbatic. Ai observat că azi sunt numai două trasee de drumeţie?

— Şi e bai dacă nu le urmezi cu stricteţe, am zis, amintindu-mi de sfaturile Ilsei.

— Asta e. Pe atunci în Bletterbach nu erau trasee sigure. Erau vechile poteci ale vânătorilor, practic nişte treceri îngropate sub ferigi şi nişte drumuri forestiere folosite de pădurari care însă nu duceau departe. Era inutil să tai copaci acolo jos, în adânc: cum le-ai fi adus înapoi trunchiurile? Torentul nu era destul de puternic ca să le împingă şi nici drumuri nu erau ca să le transporţi cu camionul sau *jeep*-ul.

În adânc.

— Ploaia a început pe la zece dimineaţa. O furtună pe cinste, dar cu puţine fulgere. Nimeni nu s-a prins că era semnalul de alarmă pentru dezastrul care urma să se dezlănţuie. În aprilie, furtunile sunt o constantă a vremii de pe aici, iar noi, cei de la Salvamont, ne pregătiserăm pentru o zi lungă şi plictisitoare. Toată ziua am jucat cărţi, în timp ce afară se făcea tot mai întuneric. Către orele cinci după-amiaza am hotărât să cer să fiu înlocuit şi să mă întorc acasă. Am ajuns tocmai pe când am auzit furtuna schimbându-se.

— Ai auzit?

— Parcă nimeriserăm în mijlocul unui bombardament. Ploaia răpăia cu o asemenea forţă că m-am temut să nu se spargă parbrizul, iar tunetele… asurzitoare e puţin spus. Annelise… spune cu uşoară duioşie în glas. Îi mai e frică de tunete?

— Foarte frică.

Am omis însă să-i spun că găsisem o terapie infailibilă pentru fobia ei: sexul. Dar nu e genul de informaţie pe care un tată ar vrea s-o cunoască despre propria-i fiică.

— Am mâncat, am aţipit în faţa televizorului, până când, pe la nouă şi jumătate, a căzut curentul. Nu m-am alarmat, asta se întâmpla frecvent, iar pe o furtună ca aia mi se părea chiar firesc. Am aprins nişte lumânări prin casă şi am rămas să privesc afară pe geam. Ştii, Jeremiah, eu nu cred în chestiile astea supranaturale. În stafii, vampiri, zombi. Şi nu vreau să te fac să crezi că am avut o premoniţie. Nu, nu vreau să spun asta, dar…

Şi-a lăsat cuvintele în aer.

— Eram agitat, extrem de agitat. Pe mine tunetele nu m-au înfricoşat niciodată. Dimpotrivă, chiar îmi plăceau. Toată acea forţă care se descarcă pe pământ mă face să simt, nu ştiu, că mă aflu în prezenţa unei energii copleşitoare. Şi e o senzaţie frumoasă. Dar în seara aia fulgerele mă scoteau din minţi. Nu reuşeam să-mi găsesc locul. Ca să mă mai liniştesc m-am apucat să verific kit-ul de prim ajutor. Nu echipamentul la care recurgeam când eram de serviciu pe elicopter, ci vechiul meu rucsac, cel pe care-l foloseam în operaţiunile terestre. Şi când am strâns ultima cataramă, au sunat la uşă. Erau Hannes, Günther şi Max.

— Max Krün? am întrebat, uimit. Şeriful?

— Şeful Gărzii Forestiere, m-a corectat el, l-ai cunoscut?

— Să zicem că am schimbat două vorbe.

— Şi cum ţi s-a părut?

M-am străduit să găsesc cuvintele potrivite ca să-l descriu.
— Unchiul cel bonom care se îmbracă în Moş Crăciun. Dar pe care nu cumva să-l scoţi din papuci.
Werner a bătut cu palmele peste genunchi în semn de aprobare.
— Te pricepi la vorbe, Jeremiah. Unchiul cel bonom pe care nu cumva să-l scoţi din papuci. Chiar aşa. Şi l-ai scos din papuci?
— Am fost aproape…
— E un tip grozav. Dur. Aşa şi trebuie, mai ales când e în uniformă. Dar dacă se întâmplă să stai cu el la taifas când nu e de serviciu, vei descoperi un tip ager la minte, plin de bun-simţ şi foarte amuzant.
— El ce făcea în ’85?
— Era un simplu agent al Gărzii Forestiere. Pe vremea aceea mai era încă Şefu’ Hubner, care a murit patru ani mai târziu, cu puţin înainte de căderea Zidului Berlinului. În luna martie făcuse primul infarct şi Max, chiar dacă era abia la început, a trebuit să-i preia toată munca. A intrat în casă cu feţişoara aia de adolescent, cu o privire de câine ciomăgit, ud leoarcă. Era cât se poate de agitat. Erau el, Hannes şi Günther. Îi ştiam pe amândoi şi amândoi aveau o înfăţişare care nu promitea nimic bun. I-am poftit şi le-am propus să ia o gură de tărie ca să se încălzească. Au refuzat. Ştiu că poate părea ridicol, dar exact acel refuz m-a băgat zdravăn în sperieţi.
— De ce?
— Max era tânăr şi, în absenţa lui Hubner, era firesc să simtă presiunea unei tentaţii, mai ales pe o vreme aşa câinoasă. Dar Hannes şi Günther nu erau nişte mucoşi. Adesea aveam parte de apeluri neaşteptate în toiul nopţii, nu era o noutate pentru noi. Pădurari ce nu se întorseseră seara acasă, copii dispăruţi, ciobani care au sfârşit într-o prăpastie, lucruri din astea. Hannes şi Günther văzuseră la viaţa lor câte şi mai câte. Mai ales Hannes.
În cele din urmă, mintea mea a făcut legătura.
— Hannes. Hannes Schaltzmann, am murmurat. Tatăl lui Kurt?
— Chiar el.
Am închis ochii, încercând să procesez acea veste. Am încercat să-mi imaginez ce o fi simţit Hannes Schaltzmann când a descoperit trupul băiatului său. M-am sprijinit pe speteaza scaunului, simţind căldura şemineului cum îmi cuprinde şalele.
— Şi apoi Günther nu-mi refuzase niciodată un păhărel. În special dacă era din rezerva mea specială. Apropo, vrei să guşti?

Nu a aşteptat răspunsul meu. S-a ridicat şi a luat sticla, făcând paharele să zăngăne.

— Rezerva specială. Obţinută după reţeta seculară a casei Mair. Demult, strămoşii mei trebuie să fi fost bogaţi, dar de pe urma acelor vremuri n-au rămas decât nişte reţete foarte bune. Nu că m-aş plânge, dimpotrivă.

— De ce zici că erau bogaţi?

— După numele de familie. *Mair.* Înseamnă „care posedă”. Multe nume de familie germane înseamnă ceva, de regulă o profesiune. *Mair* e varianta deformată locală a lui *Mayer,* „proprietar de terenuri”, *Schneider* e croitorul, *Fischer*, pescarul, *Müller,* morarul. Numele tău are vreo semnificaţie?

— Eu sunt american, am zis, îndulcind genul de replică à la Bruce Willis. Numele noastre nu semnifică nimic.

Werner a închis sticla şi mi-a întins păhărelul.

— Ţuică cu ardei iute. Produsă, îmbuteliată şi selecţionată de Werner Mair, aici de faţă.

— Pentru poveştile de odinioară, a fost toastul meu.

— Pentru poveştile de odinioară, a zis şi el, şi să rămână acolo unde sunt.

Era un foc lichid. După ce trecea văpaia, arşiţa din gură se transforma sub stern într-o plăcută căldură, însoţită de o pişcătură agreabilă pe limbă.

Werner şi-a dres glasul, a furat o ţigară din pachetul meu şi a reluat povestirea.

— Hannes a fost cel care a dat alarma. Îşi petrecuse toată ziua în afara localităţii, la muncă. La întoarcere a aflat de la soţia lui, Helene, că fiul său şi ceilalţi plecaseră într-o plimbare în Bletterbach. Luaseră cu ei şi un cort, pentru că porniseră cu ideea unei scurte tabere. La început, Hannes nu s-a îngrijorat. Chiar dacă cei doi nu-şi mai vorbeau de când Kurt plecase la Innsbruck, Hannes era conştient că fiul său ştia bine rostul. Fusese salvamontist şi, chiar dacă lucrurile nu stau chiar aşa, uneori noi, salvamontiştii, ne simţim oarecum elita munţilor. Dacă nu de altceva, măcar pentru faptul că, spre deosebire de mulţi alţii, noi ştim să vedem şi deci să prevedem riscurile.

— Dar după aceea vijelia s-a transformat în ceva mult mai rău, în furtună autoregeneratoare, iar Hannes a început să se neliniştească…

— Nu la început. Astea durează puţin. Sunt cumplite, e adevărat, dar durează cel mult trei ore. Totul era sub control. Însă aceea nu scădea în intensitate, din contră, forţa ei părea să sporească de la minut la minut.

— Şi atunci Hannes a declanşat alarma.

Dar greşeam încă o dată.
— *Nix.* Hannes a plecat ca să ajungă la cazarma Gărzii Forestiere. Voia să vorbească cu Max. Curent nu mai era, iar telefoanele erau inutilizabile, dar la sediul Gărzii era un radio pe unde scurte pentru urgenţe. Voia să se folosească de el ca să comunice cu protecţia civilă din Bolzano şi să afle dacă trebuia cumva să-şi facă griji. Dar Max nu era acolo şi Hannes a mers atunci la acesta acasă, fără să-l găsească nici acolo. Era ziua de naştere a fetei care urma să devină soţia lui, Verena. Hannes a picat în mijlocul petrecerii ca un corb aducător de veşti proaste. S-a scuzat că vine aşa şi i-a spus lui Max că îi trebuie radioul cu unde scurte. S-au întors în cazarmă şi au încercat să ia legătura cu Bolzano.
— Au încercat?
— Erau mult prea multe fulgere. Comunicaţiile erau atât de perturbate, încât era ca şi cum voiai să vorbeşti băgându-ţi capul într-o maşină de spălat. Nu mai pomeniseră asemenea grozăvie. S-au speriat. Abia atunci s-au hotărât să organizeze o misiune de salvare. Pe drum s-au oprit la Günther şi împreună au ajuns la mine. Care aveam deja echipamentul pregătit, ca şi cum i-aş fi aşteptat.
A scuturat din cap.
— O premoniţie? Nu ştiu, chiar nu ştiu. Era cam miezul nopţii, a continuat după o uşoară ezitare, când am pornit cu maşina de teren a Salvamontului. Am ieşit din sat şi a trebuit să ne oprim de două ori. Prima oară, ca să dăm la o parte un trunchi căzut, a doua oară, pentru că o bucată a drumului se prăbuşise şi a trebuit să ancorăm jeep-ul de o stâncă, ca să putem depăşi acel obstacol.
— Aşa de urâtă era situaţia?
— Era mult mai urâtă.
Werner s-a ridicat şi a scos o hartă dintr-un sertar.
— Ăsta e punctul în care se termina drumul nivelat de pământ care ducea la Bletterbach, a zis el, mişcând degetul îndărăt câţiva centimetri, noi am reuşit să ajungem doar până aici.
Am făcut un calcul.
— Trei kilometri?
— Patru. Restul era un glod în care ne-am împotmolit. Ştiam că în condiţiile alea mai bine ne răsuceam pe călcâi şi aşteptam să se mai domolească vijelia.
— Dar era la mijloc viaţa fiului unui coleg.

— Deci nici gând. Am mers mai departe. Cădeau bolovani de peste tot, simţeam cum îmi vâjâie pe lângă urechi. Traseul era practic un fluviu de mâl şi fiecare pas putea însemna o entorsă sau o fractură. Ca să nu pun la socoteală copacii doborâţi şi alunecările de teren.

Degetul său bont a arătat pe hartă o curbă de nivel, aproape în centrul zonei Bletterbach, care cotea spre est.

— Erau aici, dar noi nu ştiam asta.

— Era vreo cărare?

Werner s-a strâmbat puţin.

— Un soi de potecă, o urmaseră doar până într-un punct, a spus şi l-a indicat pe hartă, cam până pe aici. După care au luat-o spre vest, tot în direcţia nord, s-au abătut pentru a doua oară, urcând. Până aici.

— Şi ai înţeles vreodată de ce?

— Poteca probabil devenise impracticabilă deja de pe la ora patru după-amiază, iar Kurt s-o fi gândit că dacă o iau spre vest vor merge pe un strat de rocă, şi nu pe cel argilos şi friabil pe care era trasată poteca.

— Şi cum de s-a răzgândit după aceea?

— Presupun, dar e numai o ipoteză, că ideea lui a fost să ajungă în zona grotelor, uite aici, vezi?

— Grote?

— Vechiul nume al localităţii Siebenhoch era Siebenhohlen, adică „şapte peşteri". Probabil spera să găsească o adâncitură uscată în care să-şi petreacă seara. Numai că în amurg, după ce o fi înţeles că aia nu era o furtună obişnuită, şi-o fi dat seama că n-ar fi reuşit să ajungă acolo şi a ales să urce în cotă, mergând spre est. Vezi aici şi aici? Sunt nişte mici prăbuşiri de teren care sigur erau inundate, aşa că singurul drum de urcuş era ăsta. Aici, într-o rarişte, i-am şi găsit. Îşi instalaseră cortul sub un pinten de stâncă, cu spatele la munte, pentru ca vântul să nu-l smulgă.

A făcut o pauză, în care eu am calculat iute pe câţi kilometri se întinsese căutarea lor.

— Era priceput, Kurt. Era prudent.

— După câtă vreme i-aţi găsit?

— După încă o zi, a fost răspunsul sec al lui Werner.

— După *încă* o zi? m-am minunat eu.

Mă nedumerea faptul că celor patru bărbaţi bine antrenaţi şi cunoscători ai muntelui le-a luat atâta timp să ajungă într-un punct care pe hartă părea atât de aproape.

Şi am gândit asta pentru că eram un cretin lipsit de imaginaţie, venit dintr-o metropolă.

Dacă aş fi făcut un mic efort de a-mi închipui infernul de apă, nămol şi fulgere pe care Werner a încercat să mi-l descrie, sigur nu m-aş fi uluit atâta. În plus, mai judecam şi cu binecunoscuta minte de pe urmă, cea de care sunt pline toate cimitirele. Ştiam că tinerii se aflau în acel loc doar pentru că îmi spusese asta Werner, dar echipajul de salvare, în noaptea dintre 28 şi 29 aprilie, nu avea nici cea mai vagă idee.

— A fost o noapte urâtă rău. Extrem de lungă. Îţi repet: continuam să-mi spun că trebuia să ne întoarcem.

— Dar nu aţi făcut-o.

— Nu.

Am aşteptat ca Werner să-şi reia firul povestirii.

— Lanternele nu ne erau de mare folos, dar măcar ne ajutau să vedem că niciunul dintre noi n-a căzut în vreo viroagă. Trebuia doar să numeri câte luminiţe albe vezi. Cam pe la trei noaptea, pe Günther l-a lovit un bolovan care i-a spart casca de protecţie. A aruncat-o pe undeva, a tras nişte înjurături şi a continuat căutarea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Chiar dacă era complet inutil, atâta am tot strigat încât am răguşit cu toţii. La ora cinci ne-am permis o pauză, nu mai mult de jumătate de oră.

Din nou a arătat traseul pe hartă.

— Am făcut o alegere greşită. O apucaserăm în direcţia bună, spre nord-vest, dar am crezut că decizia lui Kurt fusese să rămână deasupra liniei copacilor.

— Cum aşa?

— Pentru că era zona unde nu prea puteau fi îngropaţi în cazul unei alunecări de teren. Sigur nu s-ar fi orientat spre centrul defileului cu toată vâltoarea şi mâlul torentului: ar fi fost sinucidere curată.

— Kurt mersese însă spre nord-est…

— Da, dar la o cotă mult mai joasă decât noi. În plus, a şi cotit spre est, în timp ce noi am mers înainte. Dar pe urgia aia, pe bezna aia, între pietroaiele alea care zburau pe lângă noi din toate părţile ca şrapnelele, am fi putut trece pe lângă copiii ăia fără să ne dăm seama. Trist, dar adevărat.

— Şi când v-aţi decis să vă îndreptaţi către est?

— Nu ne-am decis, ne-am rătăcit.

Am căscat ochii.

— V-aţi rătăcit?

— Eram epuizaţi. Era şapte dimineaţa, dar era o beznă ca în toiul nopţii. Am cotit-o la dreapta, în loc de stânga. Iar când ne-am dat seama că ajunseserăm aproape de fundul canionului, puţin a mai lipsit să-l pierdem pe Max, care a fost smuls de puhoi. Doar mulţumită reflexelor lui Günther nu şi-a găsit sfârşitul pe acolo. Ne-am dat seama că n-o să reuşim niciodată să-i găsim pe Evi, Kurt şi Markus şi, dacă n-am fi luat-o din loc, am fi crăpat noi înşine în văgăuna aia.

Mi-a arătat ocolul lung al traseului străbătut de echipa de salvare.

— La amiază ne-am oprit, degetul lui a poposit pe o zonă la est de canion şi am observat imediat că în linie directă, prin aer, era mai puţin de un kilometru între ei şi locul în care urmau să găsească trupurile celor trei tineri.

— Eram la capătul puterilor. Glezna mă durea şi ne era foame. Ne-am odihnit cam o oră. Vizibilitatea nu era mai mare de doi metri. Îngrozitor. Muream de frică, dar nu recunoşteam asta cu voce tare. Nu mai pomeniserăm în viaţa noastră o asemenea furtună. Părea că Natura se mâniase pe noi. Vezi, Jeremiah, muntele e… Muntelui puţin îi pasă de tine. Nu e nici bun, nici rău. E dincolo de aceste stupide consolări ale muritorilor. El e acolo de milioane de ani şi acolo va rămâne cine ştie cât de acum înainte. Pentru el, tu nu însemni nimic. Dar în ziua aceea am trăit cu toţii aceeaşi senzaţie. Bletterbach era furios pe noi. Voia să ne ucidă, a zis el şi şi-a lipit spinarea de spătarul fotoliului, punând deoparte harta. Şi acum cred că am nevoie de o pauză înainte de a-mi urma povestea.

2.

Werner voia să fumeze un Marlboro de la mine în pridvorul casei, sub acoperiş. Am rămas în tăcere să privim ninsoarea, fiecare absorbit de propriile-i gânduri. În cele din urmă, ca şi când urma să fie supus unei sesiuni de tortură, mi-a făcut semn să intrăm.

Era vremea să îşi încheie povestea.

3.

— Către trei după-amiaza părea că trecuse ce-a fost mai greu. Nu era aşa, dar măcar acea puţină lumină în plus ne-a mai ridicat moralul. Am reluat căutarea. După o oră i-am găsit. Hannes a zărit primul ce mai rămăsese din cortul lor. O fâşie de pânză roşie fluturând într-o creangă.

A fluturat din mână, mimând scena.
— Luminişul în care îşi montaseră cortul se găsea la câţiva metri de noi, în spatele unui castan care îmi bloca vederea. Cum am văzut fâşia aia de cort fluturând…
Werner a scuturat din cap.
— Acea bucată din cort, acel roşu pe fundalul negru şi verde, părea pisica lui Alice din Ţara Minunilor.
— Motanul Cheshire?
— Bletterbach parcă îşi bătea joc de noi. Aerul din jur părea încărcat de rău. Puteam simţi asta, aşa cum simţeam mirosul noroiului care îmi astupa nările. Numai că nu avea nimic de-a face cu simţul mirosului. Era o senzaţie pe care o simţeai sub piele. Ca un curent electric. Ştii despre ce vorbesc?
— Da.
Şi încă cum.
Werner s-a uitat fix la cicatricea mea.
— Am mers mai departe. Hannes în frunte, Max şi Günther în spatele lui şi apoi eu, care încercam să mă ţin după ei cu glezna care mă durea. Apoi am auzit urletul. N-am auzit niciodată un strigăt mai înspăimântător decât acela. Mi se zbârlise tot părul. Era Hannes. Am rămas înmărmuriţi. Günther în faţa mea şi Max în faţa lui. Am încercat să-mi mişc picioarele, dar erau paralizate. La munte se spune „în fontă”. Se întâmplă când faci un atac de panică sau când ai prea mult acid lactic în muşchi. Atunci picioarele îmi erau „în fontă”.
— Ilustrează bine ideea.
— Nu ilustrează însă şi groaza pe care am simţit-o în acel moment. Chiar dacă cel care urlase era unul dintre cei mai buni prieteni de-ai mei, pentru care mi-aş fi riscat viaţa, ştiind că şi el ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine, primul meu instinct a fost s-o rup la fugă. După aceea…
Fiara, mi-am zis.
Fiara.
— Ce s-a întâmplat?
— Max s-a aruncat asupra lui Hannes, prinzându-i braţele şi îmbrâncindu-l în mocirlă. I-a salvat viaţa. Am crezut mai întâi că a fost răpus de panică, nu am înţeles. Rariştea avea un diametru de circa patru metri şi jumătate. Deasupra ei era un pinten de stâncă şi, pe acel pinten, ceea ce rămăsese dintr-un brad. Pe partea noastră era, cum ţi-am zis, castanul care ne obtura scena, pe cealaltă nişte brazi şi o râpă verticală.

Dacă Max n-ar fi avut reflexe bune, Hannes s-ar fi aruncat în hăul ăla. Voia să se omoare şi Max l-a oprit.
— Dumnezeule!
— L-am înşfăcat bine pe Hannes şi Günther i-a tras vreo câteva scatoalce zdravene. Era furibund. L-am luat pe Hannes şi l-am îmbrăţişat cât am putut de strâns. Am plâns. Am plâns mult. Am plâns pentru Hannes care continua să urle şi să urle, cu ochii ieşiţi din orbite. Am plâns pentru ceea ce vedeam. Sau ce *nu* vedeam, pentru că în timp ce îl ţineam în braţe pe Hannes ca să-l opresc să se arunce în gol, ţineam ochii strânşi. Dar ceea ce am văzut e imprimat cât se poate de clar în capul meu. Nu ştiu cât am rămas în poziţia aceea. M-am desprins de Hannes. L-am întins sub castani, cu o pelerină ca să-l apere de ploaie şi…
Vocea i s-a frânt.
— Foaia de cort fusese spintecată cu ceva foarte ascuţit. Tăiată cu o lamă. Erau lucruri peste tot. Şi ei erau… peste tot. Kurt era în mijlocul luminişului, cu ochii la cer, deschişi. Privea norii, dar pe chip nu avea o expresie de pace, asta te asigur. Îi lipseau ambele braţe. Unul era la jumătate de metru de bust, celălalt într-un tufiş. Avea o rană chiar aici, s-a bătut peste stern. O rană curată. O lovitură de topor sau un cuţit mare, au zis carabinierii.
— Un topor?
— Evi avea ambele picioare retezate la nivelul genunchiului.
Am simţit cum un val de fiere îmi năvăleşte în esofag.
— Avea braţul drept rupt, ca şi cum ar fi încercat să se apere. Şi nu avea cap.
A trebuit să mă ridic şi să alerg la baie. Am vomitat, dar nu m-am simţit deloc mai bine.
L-am găsit pe Werner cu o cană aburindă de ceai de muşeţel în mână. Am luat-o recunoscător. Mi-am aprins o ţigară. Voiam să alung acel gust îngrozitor.
— Continuă, Werner.
— Eşti sigur?
— Şi l-aţi găsit? Capul lui Evi?
— Nu l-am găsit nici noi, nici carabinierii. Ba mai mult, ceea ce au găsit carabinierii era mult mai puţin decât ceea ce văzuserăm noi patru. Furtuna între timp târâse cu ea mai multe, şi, a spus el mai şoptit, ca şi când s-ar fi scuzat, mai sunt şi animalele…

— Şi Markus?
— Acelaşi lucru. Doar că el era mai la vale. În fugă, a căzut şi şi-a spart capul. Avea o rană urâtă la picior şi la umăr, dar a murit din cauza căzăturii.
— Dumnezeule…
— Dumnezeu se uita în altă parte în acel 28 aprilie.
— Şi ce aţi făcut?
— Toată acea oroare ne-a făcut să pierdem noţiunea timpului, iar furtuna se pornise din nou, cu şi mai mare forţă. Era şapte seara.
— Patru ore? Aţi rămas acolo patru ore?
— Îţi intra înăuntrul fiinţei, Jeremiah, a zis în şoaptă Werner. Acea oroare intra în tine şi nu mai voia să plece. Nu vreau să par morbid, dar ceea ce am văzut era atât de nefiresc şi atât de malefic, da, chiar aşa, atât de malefic, încât ne-am pierdut raţiunea. Ştii, m-am gândit mult în toţi anii ăştia. Cred că Max, Günther, Hannes şi cu mine am lăsat o bucată din sufletul nostru la Bletterbach în ziua aceea. În ziua aceea şi în noaptea care a urmat.
Puţin a lipsit să nu mă sufoc.
— Vrei să spui că aţi rămas acolo toată noaptea?
— Pintenul acela de rocă era un bun acoperiş, terenul din jur aluneca, topindu-se precum ceara fierbinte, dar poieniţa aia rezista. Erau atât de multe trăsnete că e o minune că nimeni dintre noi nu a rămas prăjit pe loc. Nu am fi putut face altfel.
— Dar cadavrele…
— Le-am acoperit cu impermeabilele noastre de rezervă. Am ancorat foile de cort cu doi bolovani mari şi am încercat să strângem laolaltă lucrurile bieţilor copii, pentru ca ploaia şi vântul să nu le împrăştie. Ştiam că aveam în faţa noastră scena unui delict şi eram conştienţi că, strângându-le, cu cât reuşeam să salvăm mai multe obiecte, cu atât era mai probabil ca autorul acelui măcel să fie prins de către carabinieri. Dar adevăratul motiv pentru care am rămas acolo e încă şi mai simplu. Dacă ne-am fi mişcat, am fi fost morţi cu toţii. Muntele îşi urmează regulile, care sunt numai ale lui, că ne place, că nu ne place, asta e.
A arătat cu degetul spre mine.
— În anumite condiţii, în condiţii excepţionale, şi acelea erau condiţii mai mult decât excepţionale, contează doar…
— Să supravieţuieşti.
Werner şi-a frecat uşor o tâmplă.

— Am aşteptat toată noaptea, strânşi unul în altul. Cu Hannes care se ruga şi urla, cu Günther care blestema şi cu mine care încercam să-i liniştesc pe amândoi. A doua zi dimineaţă, cum s-a făcut puţină lumină, am pornit din nou. Hannes n-ar fi fost în stare să se ţină pe picioare nici dacă i-ar fi poruncit-o Domnul Nostru, iar glezna mea era zob, aşa că Max şi Günther au făcut cu schimbul ca să-l ajute. Dar nici Günther nu părea foarte prezent. Ţii minte pietroiul care i-a spart casca…

Nu a terminat.

Dar nici nu era cazul.

— Am ajuns la camionetă. L-am săltat pe Hannes la bord şi ne-am întors în sat. Am făcut un duş şi am dormit zece ore la rând. Când m-am trezit, Herta nu m-a întrebat nimic. Pregătise felul meu preferat de mâncare pe care l-am înfulecat imediat. Doar atunci mi-am dat seama prin ce trecusem şi am început să plâng aşa cum nu plânsesem nici la înmormântarea părinţilor mei.

— Nu aţi chemat poliţia?

— Siebenhoch avea liniile telefonice şi electrice întrerupte. Radioul pe unde scurte? Nu funcţiona. Protecţiei civile i-au trebuit două zile ca să cureţe drumul cu buldozerele. Habar n-aveau de cele întâmplate în Bletterbach. Ştiau că în Siebenhoch localnicii erau obişnuiţi cu situaţiile de urgenţă şi, în consecinţă, au deviat mijloacele de intervenţie către localităţile din vale, mai populate şi mai puţin dotate decât noi. Carabinierii au ajuns pe 4 mai, când furtuna se potolise. S-a făcut o anchetă, dar nu s-a găsit asasinul. În cele din urmă carabinierii şi procuratura au conchis că cei trei tineri au avut neşansa să se întâlnească cu cine nu trebuia când nu trebuia.

— Şi cu asta basta? am întrebat uimit.

Werner şi-a desfăcut braţele.

— Şi cu asta basta. Eu sper ca nenorocitul ăla să fi murit pe undeva prin Bletterbach. Sper că după ce i-a măcelărit pe bieţii copii să-l fi înghiţit muntele şi de fiecare dată când torentul iese din matcă tot trag nădejde să aducă la suprafaţă o ciosvârtă din ticălosul ăla. Numai că e doar o speranţă de-a mea.

— Dar la Siebenhoch n-au anchetat?

— Ce vrei să spui? a întrebat Werner, aprinzând un chibrit şi apropiindu-l de ţigară.

— Pe nimeni din sat? Mi s-ar părea de la sine înţeles.

— Ai prea multă imaginaţie.
— De ce?
— Pentru că uiţi ce e Siebenhoch. Siebenhoch este o comunitate mică. Crezi că nimănui nu i-a trecut prin cap ceea ce-mi spui acum? A fost primul lucru la care ne-am gândit. Dar dacă i-ar fi urmărit cineva pe tineri în Bletterbach am fi aflat. Crede-mă. Pentru că aici toţi ştiu totul despre toţi. Minut de minut. În plus, pe furtuna aia să ajungi până în luminiş, să pătrunzi atât de adânc în Bletterbach, să-i omori şi să te întorci fără să dai de bănuit ar fi fost imposibil.
— Dar…
Werner m-a oprit.
— Ai promis.
Am clipit de mai multe ori.
— Asta e povestea masacrului. Şi s-a sfârşit. Nu te lăsa devorat, Jeremiah. Nu te lăsa devorat de povestea asta, aşa cum li s-a întâmplat celorlalţi.
— Care celorlalţi? Unora ca Hannes?
— Unora ca mine, Jeremiah.

4.

Am rămas în tăcere, îndelung.
— Fiecare dintre noi a reacţionat altfel. Tot satul era răvăşit, chiar dacă unii…
— Unii mai puţin, am zis eu în şoaptă, gândindu-mă la comentariile relatate de Werner despre cum îşi găsiseră sfârşitul Evi şi Kurt şi care, după incidentul foarte neplăcut pe care îl trăise Annelise la prăvălia lui Alois, mi se păreau mult mai plauzibile faţă de prima oară când le auzisem.
— Noi am văzut. Noi am simţit tot acel… rău. Aşa că am luat hotărârea.
— Să pleci?
— Oricum mă gândeam la asta de ceva vreme. Ţi-am spus că m-am dus să lucrez într-o tipografie din Cles, nu?
— Mi-ai spus că ai făcut acest lucru pentru Annelise.
— Avea dreptul la un tată care să nu-şi petreacă zilele riscându-şi viaţa. Ţi-am ascuns însă că nu mai puteam sta aici. Vedeam cum oamenii din Siebenhoch se întorc la viaţa lor normală, iar eu aşa ceva nu puteam accepta. Stâlpii de telegraf au fost ridicaţi din nou, liniile telefonice au fost

repuse în funcţiune, drumurile au fost cârpite la loc şi, unde s-a considerat necesar, s-a recurs la explozii pentru producerea unor alunecări controlate de teren. Oamenii voiau să uite, iar masacrul din Bletterbach a fost iute dat uitării. Eu priveam la toate acestea şi continuam să-mi repet că nu era drept.

— Ai spus că nu trebuie să mă las devorat ca şi ceilalţi. Care ceilalţi?

— După puţine ore de la întoarcerea noastră, când Siebenhoch era încă izolat de restul lumii, Hannes a îndreptat puşca de vânătoare către capul Helenei şi a tras, ucigând-o. A fost găsit cu arma în mână lângă cadavrul soţiei, în stare catatonică. A fost arestat şi închis într-un ospiciu din Pergine până în 1997. E înmormântat aici, alături de fiul şi soţia lui. Localnicii din Siebenhoch sunt tare duri şi mult prea des deschid gura şi vorbesc ce nu trebuie, dar cu toţii au înţeles, în fond, ceea ce se petrecuse cu familia Schaltzmann. Nu Hannes a fost cel care a ucis-o pe Helene, ci tot nemernicul acela care îi măcelărise pe Kurt, Evi şi Markus. Şi Günther e îngropat tot acolo. Din când în când îi duc flori şi ştiu că, dacă ar fi în viaţă, acel Günther pe care îl cunosc s-ar înfuria cumplit. Parcă îl şi aud: „Flori? Adu-mi mai bine o bere, *du Arschloch!*”

— Cum a murit?

— Încă de dinainte, Günther era omul care nu ştia să refuze o băută, dar după Bletterbach patima asta l-a acaparat cu totul. A devenit un beţiv scandalagiu. Adesea Max trebuia să-l oblige să petreacă o noapte la secţie ca să nu lovească pe cineva. Când era beat, nu vorbea decât despre masacru. Era pur şi simplu obsedat. Îşi pusese în minte să găsească asasinul. Toate acestea mi-au fost povestite după aceea, când eu deja nu mai locuiam în Siebenhoch. În 1989, Günther a făcut un accident de maşină. Era beat pulbere. A murit pe loc. Mai bine aşa, suferise cu vârf şi îndesat. Ştii de ce merg să-i pun flori pe mormânt? Pentru că mă simt vinovat. Poate că dacă aş fi rămas aici, Günther ar mai fi avut cui să-şi verse amarul. Dar eu nu mai eram. Iar ceilalţi nu ştiau. Nu puteau înţelege. Nu văzuseră.

— Dar mai era Max.

— Aşa e. Dar şi Max a fost devorat de Bletterbach. S-a căsătorit cu Verena, cea cu petrecerea de ziua ei, a ajuns în locul lui Şefu’ Hubner şi-şi face datoria cu devotament.

Werner m-a fixat cu privirea, rostind cuvintele ca într-o scandare.

— Cu prea mult devotament. E modul său de a ispăşi. Jucând rolul apărătorului localităţii Siebenhoch, iritându-i pe străini şi pe turişti, pentru că…

— Pentru că omul care a ucis-o pe Evi şi pe ceilalţi nu putea fi decât cineva care nu era de prin partea locului.

Lily Bar

1.

Le-am dus pe Annelise şi pe Clara la Bolzano ca să vizităm muzeul arheologic unde se păstrează cea mai veche mumie naturală găsită vreodată, Ötzi.

Ötzi era un păstor din vechime (sau poate un drumeţ, un şaman, un căutător de metale, un… şi aici teoriile despre identitatea lui nu mai contenesc), mai exact din epoca bronzului, asasinat pe povârnişul muntelui Similaun nu se ştie de cine şi nu se ştie de ce anume.

Când l-a văzut, Clara a izbucnit în plâns. Zicea că omuleţul acela stafidit era copilul unui elf care se rătăcise de mama lui. Annelise şi cu mine am avut ceva de tras până am liniştit-o.

Trebuie să recunosc că şi pe mine m-a mişcat acea făptură de acum cinci mii de ani, conservată într-un soi de frigider gigantic, ghemuită şi cu un rânjet trist pe chip. Dar din cu totul alte motive. Mă gândeam la masacrul din Bletterbach.

Întocmai ca în cazul lui Evi, Kurt şi Markus, nici lui Ötzi nu i s-a făcut dreptate. Sau poate mă înşelam? Poate că atunci, cu trei mii de ani înainte de Hristos, a existat cineva care a cercetat îndeajuns ca să-i găsească pe ucigaşii acelui sărman. Or fi plâns pentru el? Şi cine să fi fost?

Ötzi era un bărbat de vârstă foarte înaintată. Bătrânii au avut copii, iar copiii au adus pe lume nepoţi, mă gândeam eu în timp ce admiram cu câtă abilitate acel om de nici măcar un metru şi jumătate îşi construise uneltele care l-au ajutat să supravieţuiască într-o lume în care nu se cunoşteau nici antibioticele, nici dezinfectanţii şi în care nu exista elicopterul roşu al Salvamontului Alpin din Dolomiţi când te aflai la ananghie. Acei fii şi acei nepoţi l-or fi jelit oare? Or fi înălţat un rug funebru întru cinstirea lui? Or fi sacrificat vreun animal întru amintirea lui? Ce zei o fi invocat omul gheţurilor înainte de a muri răpus de săgeţi? Poate că şi în acea zi, aşa cum spusese Werner, Dumnezeu privea în altă parte.

Despre Ötzi se ştiau multe lucruri. Tehnologia modernă a permis să i se analizeze stomacul ca să se vadă ce mâncase înainte de a fi ucis. Se cunosc diversele boli de care suferea şi, în consecinţă, şi motivul medical, nicidecum estetic, pentru care pe trupul său se puteau număra mai bine de

treizeci de tatuaje. Ötzi suferea de artrită, iar tatuajele îi permiteau să-şi infiltreze fierturi din ierburi de leac sub piele. Un grup de arheologi au reconstituit, piesă cu piesă, obiectele de care se folosea, arcul, raniţa, toporul pe care-l purta la brâu, poncho-ul făcut din iarbă uscată şi acoperământul pentru cap făcut din piele. A fost dezvăluită în detaliu tehnica lui de construcţie. Se cunoştea până şi culoarea (închisă) a ochilor săi, mulţumită investigaţiilor genetice, iar prin grafica digitală i-a fost reconstituit chipul, înainte de a fi sfârşit îngropat între gheţuri timp de cinci mii de ani. Şi totuşi eu continuam să mă gândesc că toate acele lucruri erau nişte bagatele faţă de adevăratele întrebări pe care mumia le deştepta în mintea mea.

O fi visat Ötzi?

O fi visat că vânează? O fi visat lupi urlând la lună? O fi visat silueta munţilor în care urma să-şi găsească moartea? Şi ce o fi văzut pe când scruta stelele, noaptea? Cum i-o fi spus el Ursei Mari?

Dar, mai presus de toate, de ce fusese ucis?

Şi de către cine?

2.

Am sărbătorit Halloween-ul cu nelipsitul dovleac pus în fereastră, cu ghirlande portocalii, cu un schelet din plastic fosforescent, lilieci pe tavan, pop-corn şi un film horror. Totul conform tradiţiei.

Clarei nu i-a plăcut filmul, a spus că se vedea că acei zombi nu erau adevăraţi. O spunea însă ca şi când ar fi formulat o întrebare. Voia s-o liniştim.

Annelise mi-a aruncat o privire de genul „ţi-am spus eu, domnule Geniu!”, iar eu mi-am petrecut restul serii arătându-i Clarei cum se prepară sângele în cinematografie: suc de afine şi miere. Cu puţină cafea ca să devină mai închis la culoare.

— Şi mutra aia urâtă de zombi?

Mi-am luat cea mai bună înfăţişare de zombi, cu limba scoasă, gura căscată larg şi o privire ca de posedat. Clara a strâmbat din nasuc.

I l-am pupat.

Un moment de intimitate între zombi.

— Şi scârboşeniile alea de pe faţă? Cum se fac scârboşeniile alea de pe faţă?

— Cu plastilină şi fulgi de porumb.
— Fulgi de porumb?
I-am arătat şi asta.
Clara era în al nouălea cer. Am pus la cale o farsă pe seama Annelisei care s-a prefăcut îngrozită de acea zombi în miniatură (şi în pijama cu picăţele) care se plimba prin sufragerie cu braţele întinse, mârâind cu voce cavernoasă (atât cât poate fi de cavernoasă vocea unei fetiţe de cinci ani): „Te mănââââânc! Te mănââââânc!”
Ne-am chinuit niţel s-o ducem la culcare, după care ne-am răsfăţat cu un pahar de vin.
— Fata ta, am glumit eu, sorbind dintr-un Marzemino de cea mai bună calitate, zilele astea a folosit termenul „rumega”. Şase litere, întru cinstea dumneavoastră.
— Şi unde o fi auzit un astfel de cuvânt?
— La tine.
Annelise şi-a dus paharul la gură.
— Legat de ce anume?
— Ia ghici?
— Chiar *eşti* uituc. Recunoaşte.
— Vrei să reîncep consultaţiile medicale? Ai fi mai liniştită?
Annelise m-a luat de mână şi mi-a strâns-o cu putere.
— Eşti bine. Eşti OK. Văd asta. Mai ai, a zis ea şi şi-a muşcat buza, gest ce mi s-a părut deosebit de sexy, vise urâte?
Sigur că mai aveam, iar ea ştia asta foarte bine. Dar i-am apreciat delicateţea.
— Uneori.
M-am aplecat să-i sărut vârful degetelor.
— Dar nu-ţi face griji. Mă simt bine. Şi nu rumeg niciun gând.
— Dar mi-ai spune?
— Ţi-aş spune.

3.

Minţeam.
Dacă Annelise şi-ar fi vârât nasul în laptopul meu, care din alb ajunsese cenuşiu de atâta scrum de ţigară scuturat pe el, ar fi descoperit că în dosarul

numit „Chestii” exista un file intitulat *B. B* de la *Bletterbach.* Sau de la *baliverne.*

Nouă litere.

Exact ca în *ticăloşie.*

4.

Într-o după-amiază, la câteva zile după întâlnirea cu Werner, am pornit spre Trento, sub pretextul că voiam să-mi mai cumpăr nişte DVD-uri pentru colecţia mea.

Dar în realitate mi-am petrecut două ore închis în sala de lectură a bibliotecii universitare.

Nici gând de microfilme sau copii digitalizate, doar un vraf de ziare îngălbenite. Printre straturile de praf nu am găsit decât nişte referiri sporadice la masacrul din Bletterbach. Atenţia jurnaliştilor acelor vremuri se concentrase asupra haosului pe care îl provocase vijelia. Interviuri, articole care ilustrau ceea ce-mi povestise Werner. Tot felul de experţi care explicau ce fel de calamitate se abătuse asupra regiunii, în timp ce fotografii ample, în negru şi alb, arătau daunele provocate de cataclismul de apă şi noroi.

Bilanţul final de unsprezece morţi a făcut să se stârnească polemici aprinse care însă s-au stins iute, devenind nişte biete şoapte, îngropate cu totul de viaţa de zi cu zi.

Un primar a fost nevoit să-şi dea demisia şi câţiva asesori şi-au justificat misiunea, arătându-se plini de căinţă la funeraliile victimelor. Protecţia civilă a fost elogiată de Preşedintele Republicii, un omuleţ cu pipa între dinţi, pe numele său Sandro Pertini. Mi s-a părut straniu, dar dotat cu o carismă ieşită din comun.

Despre omucideri nimic sau prea puţin.

O fotografie de la înălţime a canionului, pe atunci fără silueta din sticlă şi aluminiu a Centrului pentru Vizitatori care urma să se pună pe picioare. Chipul lui Evi, poate pentru că era mai fotogenic decât al celorlalte victime ale cumplitei drame. Un sec „no comment” rostit de oamenii care urmăreau cazul (ale căror nume mi le-am notat pe spatele pachetului de ţigări). Un interviu cu un Werner, pe atunci blond şi nu cărunt, cu mai puţine riduri, dar tot cu cearcăne, care vorbea de „un măcel cumplit”. După câteva zile, ferparul Helenei Schaltzmann. Nimic despre demenţa lui Hannes.

Voiam să caut şi ferparul lui Günther Kagol, din 1989, dar deja înţelesesem că ar fi fost o muncă în zadar, în plus, se făcuse târziu.

Am mulţumit personalului şi m-am întors acasă la ora cinei. Friptură cu cartofi. Mi-am sărutat soţia, mi-am sărutat fiica şi le-am pus să-mi povestească cum îşi petrecuseră ziua.

Înainte de a merge la culcare am adăugat la file-ul meu ceea ce descoperisem în bibliotecă.

Mi-am zis în sinea mea că toate acelea erau ca să mă menţin în formă.

B de la *a se binedispune.*

B de la *baliverne.*

5.

B de la *Bletterbach.*

6.

Fără să-mi dau seama, urmam aceeaşi metodă pe care o folosisem în toate creaţiile mele precedente.

Eram şi sunt un animal al rutinei.

Am transcris mărturia lui Werner, încercând să redau accentele şi emoţiile pe care mi le transmiseseră cuvintele lui şi am alcătuit o înşiruire sterilă a caracteristicilor legate de morfologia, geologia, fauna şi flora din Bletterbach. Apoi am început să caut un indiciu istoric care să-mi ofere o perspectivă mai amplă asupra acelui loc.

Cercetarea mea a început într-o după-amiază în care Annelise şi Clara plecaseră la Bolzano după cumpărături („Chestii pentru cucoane, *papà"* „Chestii scumpe?" „Chestii drăguţe"), printr-o vizită la biblioteca muzeului geologic din incinta clădirii Centrului pentru Vizitatori din Bletterbach.

Cărţi erau puţine şi în general publicate de edituri mici care supravieţuiau din subvenţii provinciale, adesea total inutile scopului meu, evocări laudative ale vremilor de demult (dar fără nicio referire nici la sărăcia în care se zbătuse acea zonă până mai deunăzi, nici la „Belfast-ul cu ştrudel"). Eu însă le-am citit cu sete, notându-mi paragrafele care-mi aprindeau şi mai mult imaginaţia.

Cele mai interesante erau relatările, adesea agramate, despre operaţiunile de salvare ale Salvamontului Alpin din Dolomiţi. De mai multe ori am citit numele lui Werner şi al lui Hannes. De vreo două ori şi pe cel al lui

Günther. Într-un lung articol elogios, alături de care se vedea şi un instantaneu alb-negru, se vorbea şi de Manfred Kagol, cel care a avut ideea Centrului.

Într-o fotografie apărea Werner, solemn, lângă un Alouette proaspăt achiziţionat. Poza cu acel EC135 de un roşu-aprins mi-a provocat dureri ascuţite în stomac.

7.

În zilele următoare, am început să frecventez unul dintre barurile din Siebenhoch, numit *Lily*, un loc dubios cu crucifixe din lemn ce te priveau chiorâş, cu o poşircă de cafea şi cu capete agăţate de căprioară, de cerb şi de ţap alpin care parcă le dădeau cu tifla ecologiştilor.

Lily era locul de întâlnire al ghizilor alpini şi al oamenilor de munte care intrau să-şi tragă puţin sufletul. Luau câte un *Bauerntoast* care te sătura pentru mai multe zile şi o bere care era mereu rece. În plus, acolo nimeni nu se apuca să pălăvrăgească la telefonul mobil sau să exclame cât de *tiiiipică* era acea hrubă.

Clientela era compusă în mare măsură din pensionari, dar să nu vă imaginaţi că ar fi fost un fel de azil. Mai erau şi mulţi tineri şi foarte tineri, pe care îi strângea laolaltă traiul la munte. Pe scurt, *Lily* era locul în care localnicii puteau citi ziarul „Dolomiten”, puteau bea una mică (ba chiar şi patru sau cinci) şi puteau înjura în două limbi fără să fie nevoiţi să fie atenţi să nu jignească sensibilitatea turiştilor.

Am fost isteţ. Replicile mele despre *Amerikaner* i-au făcut să se strice de râs. Am învăţat să joc Watten[8]. I-am pus să mă înveţe cele mai savuroase cuvinte în *dialokt*-ul local. Le-am făcut tuturor cinste cu bere de parcă ar fi fost apă şi m-am remarcat numai ca să-mi atrag simpatia clienţilor. Dar, mai cu seamă, am fost foarte discret în legătură cu adevăratele mele intenţii.

Nu-mi făceam însă prea multe iluzii. Acei oameni de la munte răspundeau cu simpatie atenţiilor mele, dar asta nu însemna că ne şi împrieteniserăm. Eram amabil, amuzant, poate chiar prea amuzant, în sensul de bizar, ceea ce dădea puţină culoare serilor lor, dar nimic mai mult.

Eram un oaspete agreat, mai mult decât un turist, dar mult mai puţin decât un localnic, aşa cum spusese Max Krün.

Indivizii ăia, ale căror mâini rareori aveau toate cele zece degete, fie pentru că şi le pierduseră într-o căţărare (cum i se întâmplase lui Werner),

fie că le-au fost smulse de dinţii unei drujbe sau zdrobite cu bună ştiinţă de vreo daltă, pentru a scăpa de serviciul militar, îmi acceptau prezenţa doar în virtutea legăturii mele cu bătrânul Mair. Şi eram sigur că se găsea măcar câte unul, dacă nu toţi, care să-i ciripească fostului şef al Salvamontului cam tot ce vorbeam. Dar eu eram şiret. Îmi născocisem un pretext. Cum ar fi spus Mike: aveam un plan.

După o primă săptămână în care am vorbit vrute şi nevrute şi m-am lăsat bătut la cărţi, mi-am lansat public intenţia de a construi o sanie de lemn pentru fiica mea. Un dar de Crăciun, le-am zis. Era cineva în stare să mă înveţe nişte şpiluri? Ştiam că mulţi dintre ei erau cioplitori foarte pricepuţi şi mizam pe faptul că astfel le-aş fi intrat în graţii, alungându-le orice bănuială.

Şi a mers.

Doi dintre ei s-au implicat trup şi suflet în acţiunea de a mă transforma într-un meşteşugar. Un nonagenar simpatic pe nume Elmar şi inseparabilul său tovarăş de băutură, un bărbat de vreo şaptezeci şi cinci de ani fără un picior (de la un accident în pădure, când drujba în loc să facă *ţic* a făcut *ţac),* pe care-l chema Luis.

Elmar şi Luis mi-au spus ce soi de unelte trebuia să-mi achiziţionez şi cum să nu mă las păcălit de vânzătorii de la fierărie, de ce esenţă de lemn să fac rost şi pentru ce părţi ale saniei urma să-l utilizez. Am tot făcut schiţe pe şerveţele pe care le uitam apoi prin buzunare şi care sfârşeau în maşina de spălat, lucru care îi amuza nespus.

Eram, în fond, un tip venit de la oraş şi nici nu mă prea ducea mintea, nu?

Dar din când în când, cu studiată neglijenţă, mai lansam câte o întrebare.

Elmar şi Luis erau mai mult decât fericiţi să povestească istorii pe care la *Lily Bar* cu toţii le auziseră deja de mult prea multe ori.

Şi astfel am descoperit ceea ce cărţile din muzeu nu avuseseră curajul să povestească.

Accidente. Morţi. Morţi absurde, morţi triste, morţi fără vreun motiv, morţi cu o sută de ani în urmă. Morţi petrecute cu veacuri întregi în urmă. Şi legende al căror început ne făcea să chicotim şi care se terminau întotdeauna foarte rău.

Era una care m-a şocat în mod special. Şi care vorbea despre misterioasa seminţie din Fanes. Şi atât Elmar, cât şi Luis jurau că era vorba despre o poveste cu *P* mare.

Seminţia din Fanes era un vechi trib care, conform legendei, trăia în pace şi armonie. Nu purta războaie, avea căpetenii care împărţeau dreptatea cu înţelepciune. Toate mergeau ca pe roate până când, dintr-odată, au dispărut fără nicio urmă. De dimineaţa până seara. Fanes e o localitate situată la vreo zece kilometri mai la nord de parcul natural, iar Elmar şi Luis erau convinşi că răul care spulberase acea veche populaţie venea chiar din Bletterbach. Un loc sinistru, a spus Luis. Ăla e locul în care lama drujbei a făcut *ţac.*

Chiar în seara aia am verificat pe Wikipedia ceea ce îmi povestiseră cei doi la *Lily.* Spre marea mea surpriză, am descoperit că nu minţiseră. Seminţia din Fanes de la sfârşitul epocii bronzului dispăruse ca prin magia unui scamator. Acum este, acum nu mai este.

Puff!

Ipotezele cele mai plauzibile înclinau către o invazie condusă de triburi provenite din Sud, poate din Veneto, mai evoluate şi mai agresive. Dar războaiele lasă urme şi nu se găsise nimic care să facă dovada unui astfel de eveniment. Nici schelete, nici vârfuri de săgeţi, nici scuturi străpunse, nici gropi comune. Doar legende. Elmar şi Luis şi-au meritat berea Frost.

8.

La jumătatea lui noiembrie s-au întâmplat două lucruri.

Primul: Luis mi-a oferit o prăjitură cu gust de nimic. Al doilea: prăjitura cu gust de nimic avea un vag gust de sânge.

Prăjitura cu gust de *B*

1.

La *Lily* fusese o seară agreabilă. Elmar s-a retras devreme, din cauza artritei. Luis fusese sociabil şi vorbăreţ ca de obicei. Jucaserăm Watten (eram tot mai bun, cu toate că bănuiam că victoriile mele erau mai degrabă fructul sufletului mărinimos al adversarilor mei, nicidecum al progreselor mele) şi băuserăm câteva beri.

Afară zăpada se aşternuse într-un strat de vreo douăzeci de centimetri, iar temperatura scăzuse cu câteva grade sub zero. Nu bătea vântul.

— Ce zici, mă conduci acasă, Amerikaner? a zis Luis, arătând spre golul de sub genunchiul său.

Luis nu avea nevoie de mine ca să ajungă acasă. Fie gheaţă, fie nu, cu cârjele lui era un adevărat fenomen, însă voia să-mi vorbească departe de urechile indiscrete. Şi, într-adevăr, când am ajuns în faţa uşii de la intrare, m-a invitat la un păhărel, ca să mă încălzesc. Am acceptat, curios şi nerăbdător.

Apartamentul lui Luis era dezordonat, cum oricine se putea aştepta de la un văduv care şi-a petrecut viaţa printre pădurari, doborând copaci. Dar era curat şi am apreciat gustul, poate uşor demodat, cu care era aranjată locuinţa. Termenul potrivit era „primitoare”, zece litere.

Judecând după fotografiile înrămate de pe pereţi, cred că în acel spaţiu Luis fusese fericit.

— Sunt fiii tăi?

— Marlene şi Martin. Ea trăieşte la Berlin, e arhitectă. Martin are o firmă de transporturi la Trento. Se descurcă bine. Casa Marlenei e un soi de cuib al artiştilor, iar eu de genul ăla de oameni nu vreau să aud vorbindu-se. Dar ea e fericită. Martin e de vârsta ta şi are un fiu. Un copilaş.

Îmi întinse ţoiul cu o ţuică având un miros îmbietor.

— Cum se numeşte?

— Francesco. Are trei ani şi de Crăciun vor veni la mine.

— Pentru familia ta, atunci, am toastat eu.

— Pentru Bletterbach, a fost răspunsul lui.

Am rămas interzis, cu paharul suspendat în aer. Luis a chicotit, a ciocnit păhărelul de al meu şi a dat pe gât conţinutul dintr-o singură suflare, fără să-

şi dezlipească ochii de ai mei.

— De aia m-ai invitat aici?

El a confirmat din cap.

— Poţi să-l păcăleşti pe Elmar poate, care, slavă Cerului, reuşeşte să facă treaba mare în fiecare dimineaţă la cântatul cocoşului şi vede perfect cu ambii ochi, dar cât priveşte căpăţâna… nu ştiu dacă mă-nţelegi.

Avea faţa în flăcări.

— Werner ştie? am întrebat.

Luis a dat din cap că nu.

— Dacă ştie, nu e însă din vina mea. Dar la *Lily* nu suntem doar noi, Elmar şi subsemnatul.

Am tras o înjurătură în minte.

— Werner, a continuat el, e o persoană influentă şi respectată. Una dintre acele persoane care nu e musai să pună întrebări.

— Eu… am început să bâigui.

— Nu trebuie să te justifici, Amerikaner. Cel puţin nu faţă de mine. Faţă de socrul tău? Poate. Faţă de conştiinţa ta? Poate. Numai să nu fii şi tu unul dintre indivizii ăia care habar n-au ce e aia conştiinţă. Cu toate că nu-mi pari a fi. Sau poate eşti?

— Nu, nu sunt.

B de la „baliverne”.

Sau aproape.

— Bănuiam eu. De aceea te-am invitat aici. Vreau să-ţi dau un sfat.

— Ce fel de sfat?

— Noi, oamenii din Siebenhoch, suntem foarte simpli. Nu dorim decât o mâncare caldă seara, un loc de muncă, un acoperiş deasupra capului şi câteva zeci de nepoţi la bătrâneţe. Nouă nu ne plac problemele. Avem deja destulă bătaie de cap cu traiul în zona asta ca să mai căutăm şi altele, din afară.

— Iar eu sunt din afară.

— Oarecum, a fost răspunsul lui Luis, care amintea de cel dat de Şefu’ Krün, – jumi-juma.

— Am dreptul la câteva halbe la *Lily,* dar nu şi să-mi bag nasul în treburi ce nu mă privesc.

— Ei, nu fi chiar atât de dur, băiete. Nu am ajuns chiar până acolo. Suntem oameni cumsecade. Aproape toţi. Am aflat ce i s-a întâmplat soţiei tale la Alois şi mi se pare o mitocănie. Cu adevărat o mare mitocănie. Dar la

ce te aştepţi, a zis el, arătând pachetul de Marlboro care se vedea din buzunarul cămăşii mele – de la unul care vinde cuie de copârşeu până şi puştanilor?

— Mulţumesc că m-ai avertizat, Luis, i-am spus eu, după o lungă pauză.

— Ei, fără melodrame. Uite care e treaba: Werner e cu ochii pe tine şi când Werner te miroase e bine să fii atent. Dar ţine la tine şi are, în felul lui, simţul dreptăţii. Nu e o persoană rea. Când a plecat la Cles, mulţi au simţit un gol în stomac. Ne lipsea. Dar simţul dreptăţii *lui* nu e şi simţul dreptăţii *mele*. Ştii ce spunea mereu nevastă-mea? Că metoda cea mai bună ca să-l faci pe un puşti să-i lase gura apă e să-i interzici să pape prăjitura.

Chicoteli.

Eu am simţit cum inima începe să facă tumbe în piept.

— Iar tu vrei să-mi oferi prăjitura?

Luis s-a sprijinit mai comod pe spătarul fotoliului pe care stătea. A întins mâna spre un sertar de unde şi-a scos pipa şi tutunul.

— Conversaţia aceasta nu a avut loc niciodată, ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles.

— Şi încetează să mai dai din coadă, Amerikaner. Prăjitura pe care am de gând să ţi-o dau nu e mare scofală. Iată de ce o să-ţi povestesc nişte chestii pe care nimeni de la *Lily* n-ar avea curajul să ţi le povestească. Pentru că prăjitura cu pricina e o prăjitură cu gust de nimic.

— Adică e goală pe dinăuntru?

— *Genau*. Goală. N-are niciun gust. Şi, deşi nevastă-mea a crescut doi copii minunaţi, eu sunt de părere că dacă unui adolescent îi dai să guste prăjitura, iar prăjitura e scârboasă, măcar îl faci să renunţe să se mai vânture prin casă ca un dulău în călduri.

I-am zâmbit la rândul meu.

— Bănuiesc că Werner ţi-a povestit ceea ce s-a petrecut mai bine decât ar fi în stare subsemnatul. S-a priceput întotdeauna la cuvinte. El era cel care mergea să discute cu oamenii politici, reuşind să-i învingă în sportul lor preferat: mârşăvia. Eu însă nu sunt decât un pădurar fără un picior, singura carte pe care am citit-o e o culegere de bancuri lipsite de haz, iar dacă filmele la care mă uit nu sunt cu explozii adorm iute. Iar tu îţi doreşti să afli „cum umblă vorba-n sat”, că aşa se spune la televizor, sau mă înşel?

— Nu te înşeli.

Luis a tras din pipă. Am auzit tutunul cum sfârâie.

Mirosul era plăcut.

— Cine a fost? a zis el cu un aer aparent bonom. Aceasta este întrebarea în jurul căreia se învârte totul. Cine i-a ucis pe sărmanii ăia? Oficial, nimeni. Dar în 1987 a fost arestat un ins, un fost poliţist din Veneţia, care, după o vreme, omorâse trei turişti într-o zonă dintre Dolomiţii dinspre Belluno şi cei dinspre Friuli. Pur şi simplu, i-a dezmembrat cu lovituri de topor. Apoi s-a declarat victima unui complot judiciar. Atât el, cât şi avocatul său pledau pentru boală mintală. La proces cineva şi-a amintit de masacrul din Bletterbach, aşa că au urmat cercetările poliţiei şi se pare că există indicii cum că acel individ s-ar fi aflat prin părţile astea prin aprilie-mai 1985. Dar erau indicii foarte vagi, aşadar: fără nicio dovadă, fără nicio mărturie.

— Deci nimic.

— A obţinut că ar fi bolnav mintal. Nebun, nu imbecil.

— După părerea ta, el a fost?

Luis şi-a îndreptat spre mine pipa ca pe un pistol.

— Eu am să-ţi dau prăjitura cu gust de nimic, băiete. Restul ţine de tine.

— Continuă, l-am rugat.

— Apoi a urmat pista braconierilor. Cum bine vezi, şi tu ai căzut în cursa asasinului solitar. Dar dacă măcelul acela nu a fost opera unui singur om? În fond, nu s-au găsit probe în acest sens.

— Chiar aşa, am murmurat eu.

Îmi ieşise din minte că spusele lui Werner erau doar versiunea lui, nu realitatea obiectivă. O greşeală de începător, mi-am reproşat.

— Aici la noi, vânătoarea e o a doua natură. Se vânează căpriori, capre negre, ţapi alpini, fazani, becaţe. Pe vremuri şi cocoşi de munte şi lupi, când se mai găseau. Dacă mergi la *Lily* acolo, în spate, o să vezi un râs împăiat. Pe tăbliţă scrie 1888, dar după mine e mult mai recent şi de aceea nu e expus public.

— Publicitate negativă?

— Bineînţeles, dar alta e problema. Nici până în ziua de azi povestea cu parcul natural nu a fost înghiţită de toţi cei din Siebenhoch. Mai trebuie să te gândeşti şi că în ’85 parcul se găsea doar la stadiul unei cereri scrise la maşină, zăcând pe masa cine ştie cărui birou al administraţiei locale. Existau vânători care respectau regulile, dar şi mulţi braconieri.

— Şi de ce i-ar fi ucis pe cei trei?

— Markus. Markus era ţinta. În 1985 avea şaisprezece ani, dar deja ştia multe. Era nedezlipit de Max care, la fel ca şi Kurt, reprezenta modelul său

în viaţă. Voia să intre şi el în Garda Forestieră. Iar Max, păi să-l vezi pe Max ce se înfoia când Markus era prin preajmă, cu pieptul înainte, cu bocancii bine lustruiţi.

Luis a clătinat din cap.

— Erau doar nişte copii, dar copiii sunt plini de entuziasm. Iar entuziasmul urneşte munţii din loc. Markus era un mare pisălog şi, în plus, mai făcea şi pe ecologistul îndărătnic. De fiecare dată când auzea vorbindu-se de vreo vânătoare ilegală se ducea să toarne totul la Şefu' Hubner. Iar Şefu' Hubner umplea hârţoage peste hârţoage, aproba din cap, îi mulţumea, dar râdea pe sub mustaţă de bietul băieţandru. Înainte de infarct şi Şefu' Hubner fusese vânător. Inutil să spun, cum ieşea Markus din birou, cum toate acele procese-verbale ajungeau pe foc. Şi astfel, iată o a doua ipoteză.

— Braconieri răzbunători?

— Braconieri loviţi la portofel. Markus avea obiceiul să le strice cuiburile.

— Cuiburile? am întrebat, ridicând din sprâncene.

— Braconierii nu fac bani din vânzarea cerbilor pe la restaurante. Banii cei mulţi se fac din vânatul păsărilor. Capturând puii şi punând curse pentru cinteze de munte sau pentru măcăleandri. Se pot scoate nişte sume frumuşele.

— Iar Markus le distrugea capcanele.

— Exact.

— Un motiv întemeiat pentru a-l lichida?

— Depinde de conştiinţa fiecăruia. Hai să-ţi spun una bună: cam pe la sfârşitul anilor '70 l-am prins pe Elmar cu un sac plin cu păsări capturate. Stăncuţe, o brumăriţă de stâncă şi doi pui de potârniche albă. Mi-a zis că ştia un individ la Salorno care îi va cumpăra cei doi puişori de potârniche pe bani buni.

— Cam cât?

— Săptămâna următoare l-am condus la sediul concesionarului Fiat pentru a-şi cumpăra un model Argenta de culoarea fildeşului.

— Chiar aşa de mulţi bani?

Luis a ridicat din umeri.

— Fireşte că nu doar cele două potârnichi l-au făcut bogat, dar aş zice că o bună parte din bugetul său provenea din conţinutul acelui sac.

— Şi mai departe?

— Dar nu-ţi auzi măselele cum mestecă în gol, Salinger?

— Dar poate că îmi place.

Luis a tras gânditor din pipă.

— Tatăl lui Evi.

— Comis-voiajorul din Verona?

— Mauro Tognon. S-a spus că s-a întors la Siebenhoch total nebun. Şi că a ucis-o pe Evi ca să-i facă în ciudă fostei soţii.

— În ciudă?

— Păi era un nenorocit de *Walscher,* nu?

— Dar asta mi se pare cam…

— Prea gogonată? Cam prea rasistă? Amândouă? Sigur, ca şi celelalte istorii. Aşa umblă vorba-n sat, nu sunt adevăruri. Nimeni nu cunoaşte adevărul despre masacrul de la Bletterbach. Sunt doar presupuneri.

— Dar în legătură cu el nu s-au făcut cercetări?

— Nici nu se ştia ce se alesese de nenorocitul ăla. Dar asta nu a pus stavilă bârfelor.

Luis bătea darabana pe braţul fotoliului cu degetele lui deformate de artrită.

— Apoi ar mai fi şi teoria unei reglări de conturi.

— Legată de ce anume?

— De droguri.

— De *droguri?* am întrebat, perplex.

— Tot Markus.

— Se droga?

— Era în ’85. Avea o mamă alcoolică, o soră la Innsbruck şi, ca să ajungă la şcoală, în oraş, se trezea la cinci în fiecare zi. După părerea mea, avea tot dreptul să fumeze puţină iarbă; din care, de altfel, într-o bună zi am găsit şi în sertarul fiicei mele Marlene. S-a ales cu o săpuneală zdravănă din partea lu’ Şefu’ Hubner şi aşa s-a încheiat toată tărăşenia. Dar nu şi pentru clevetitori. I s-a pus eticheta de…

— Şi totuşi cu toţii vorbesc despre el ca de un băiat de ispravă, l-am întrerupt eu.

Luis s-a încins.

— La Siebenhoch toţi vorbesc bine despre toţi. Vorbesc bine de Werner, şi totuşi susţin că el s-a cărat din laşitate la Cles, pentru că nu voia să-l ajute pe bietul Günther. Vorbesc bine şi de sărmanul Günther, numai că de câte ori îl apuca urlatul la lună, cu toţii îşi astupau ochii şi urechile. Singurul

care încerca să-l ajute era Max, care însă între timp devenise Şefu' Krün; despre el cu toţii vorbesc numai de bine, nu?

— Cum, şi el…

— S-a zis că e cam suspect faptul că Max mergea să-i viziteze pe Evi şi pe Kurt la Innsbruck, făcând nu mai puţin de şapte ore de tren. Însă lumea uită că Max bătea atâta cale ca să-l însoţească pe Markus, care era minor. Şi uită că minorii nu puteau trece frontiera fără să fie însoţiţi. Mai cu seamă pe vremea aia. Iar dacă le atragi atenţia asupra acestor amănunte ale Războiului Rece, cu bariere la graniţă şi cu percheziţia fiecărui pasager, ei ce fac? Schimbă vorba. Mai zic şi că aceea care i-a ucis pe cei trei nefericiţi din gelozie a fost Verena, logodnica lui Max de atunci şi soţia lui de acum. Ceea ce e fără noimă, întrucât Verena nu ştiu dacă are un metru şi şaizeci, iar Kurt ar fi putut-o răpune cu o mână legată la spate. Lumea vorbeşte, Salinger, nu face altceva decât să vorbească. Şi cu cât vorbeşte mai mult, cu atât devine mai prefăcută şi mai fantezistă.

— Fantezistă?

— O, da. Pentru că încă nu ţi-am expus teoria mea preferată, a zis Luis, cu un licăr răutăcios în ochi.

— Care anume?

Bătrânul s-a aplecat spre mine, vorbind cu voce joasă.

— *Monştri*. Monştrii care trăiesc în adâncuri, în grotele de sub Bletterbach. Monştrii care au provocat prăbuşirea minei în '23, inundând-o şi omorându-i pe toţi cei care lucrau acolo. Aceiaşi monştri care au exterminat populaţia din Fanes. Monştrii care zac în măruntaiele pământului şi care, din când în când, pe lună plină, ies la suprafaţă şi fac fărâme tot ceea ce le iese în cale.

Şi-a căutat o poziţie mai comodă pe spătar. Un norişor de fum s-a ridicat spre tavan.

În cele din urmă, a zâmbit ştirb.

— Ce spui de prăjitura ta cu gust de nimic, Salinger?

2.

Râcâie puţin crusta unui sătuc de şapte sute de suflete şi vei găsi un cuib de năpârci.

În seara aceea mi-am notat ceea ce-mi povestise Luis şi, începând cu ziua următoare, am început să dau mai rar pe la *Lily*. Şi pentru a ţine cont de

Werner, dar şi pentru că aveam nevoie să reelaborez poveştile pe care Luis mi le băgase în cap.

Cu toate acestea nu am rămas cu mâinile în sân, ci dimpotrivă.

Spre marea mea surpriză, tâmplăria începuse să mă pasioneze din ce în ce mai mult.

Ideea de a-i construi Clarei o sanie, iniţial apărută ca pretext, se transformase în ore şi ore petrecute în spatele casei din Welschboden, unde încercam să scot la lumină ceva cât de cât decent din scândurile pe care Werner mi le punea la dispoziţie.

Werner s-a oferit în mai multe rânduri să-mi dea o mână de ajutor (bănuiesc că se temea pentru integritatea mea corporală), dar l-am refuzat de fiecare dată. Voiam să izbutesc singur.

Îmi plăcea mirosul talaşului, alunecarea lină a rindelei care netezea părţile noduroase, durerea de spate de după nişte ore de lucru zdravăn. Cumpărasem şi un bidon de vopsea şi pensule de cea mai bună calitate, pentru faza finală a muncii. Intenţionam să vopsesc sania în roşu.

Într-un roşu-aprins.

3.

Aşa părea să se scurgă noiembrie. Bătălii cu bulgări de nea, oameni de zăpadă cu un ditamai morcovul pe post de nas, nesfârşite partide de cărţi cu Werner şi mirosul de lemn din spatele casei din Welshboden. Răspundeam la mailurile lui Mike, dar refuzam să deschid şi fişierele video pe care colaboratorul meu mi le trimitea de dincolo de ocean. Le ştergeam pe loc, ca şi cum ar fi fost infectate cu vreun virus.

Din când în când reciteam fişierul *B*, darea de seamă a lui Werner, legendele despre Bletterbach, bârfele din sat de care îmi vorbise Luis şi de fiecare dată, fără excepţie, aveam senzaţia că muşc în gol. Era prăjitura cu gust de nimic şi, totuşi, era o poveste frumoasă, dintre acelea ce se povestesc în jurul focului, poate de Halloween. Şi astfel mă tot întorceam la ea şi îi tot dădeam târcoale.

M-am gândit şi la posibilele mele mişcări următoare dacă m-aş fi decis să sap puţin mai adânc.

Să intru în legătură cu cei care au urmărit cazul, să cotrobăi prin dosarele care erau îngropate cine ştie unde. Dar ideea că Werner era cu ochii pe mine mă scotea din pepeni.

Numai că…

Înainte de a adormi mă gândeam cum i-aş putea povesti lui Mike toată întâmplarea, cum l-aş convinge să lucreze puţin la ea, imaginându-mi discuţiile noastre pline de „dacă” şi de „însă”. Bletterbach era ultimul gând al zilei.

Sufeream încă de coşmaruri.

Vedeam din nou Fiara. Îi auzeam şuieratul. Însă Fiara era mai puţin prezentă, glasul ei mai vătuit, ca şi cum ar fi venit dintr-o altă viaţă. Nu mai era amintirea aceea care mă devora, ci ceva nedefinit şi imposibil de definit. Şi, spre marea mea şansă, îndepărtat.

Au fost multe nopţi care s-au scurs într-un întuneric adânc. Nopţi după care mă trezeam fericit şi plin de energie. Acelea erau zilele cele mai bune.

Numai că pe întâi decembrie Mister Smith şi echipa lui de tatuaţi *supercool* ai Canalului TV au distrus totul. Iar subsemnatul a căpătat o felie de tort cu gust de sânge.

Propriul meu sânge, ca să fiu mai precis.

South Tyrol Style

1.

În a doua jumătate a lui noiembrie, cum spuneam, îmi rărisem vizitele la *Lily*, dar nu încetasem cu totul să calc pe acolo. Mă ataşasem de băncile acelea strâmbe şi de mesele acelea care de mai bine de zece ani aşteptau să fie şterse măcar puţin cu o cârpă.

Din când în când, lui Luis îi scăpa câte o remarcă despre cofetarii care fac prăjituri umplute cu nimic, la care nu marşam. Aşa cum mă prefăceam că nu ştiu că Elmar, bătrânelul vioi ce-l însoţea mereu, a fost, în trecut, braconier.

Îmi plăcea să le arăt fotografiile cu progresele mele la construcţia saniei şi ţineam cont de sfaturile pe care le primeam. La *Lily* mă aflam printre oameni care nu erau de-ai mei (şi nici nu ar fi devenit vreodată, chiar dacă mă decideam să-mi petrec tot restul vieţii la Siebenhoch), dar în compania cărora mă simţeam la adăpost. Ei mă ştiau pe mine şi eu îi ştiam pe ei.

Din această pricină, Thomas Pircher m-a luat prin surprindere.

Din această pricină şi din faptul că tot ceea ce s-a petrecut la *Lily* s-a iscat la opt mii de kilometri distanţă de Siebenhoch, în birourile megaluxoase ale Canalului TV.

2.

Mike şi cu mine aveam nişte obligaţii. Obligaţii semnate negru pe alb. Mister Smith avea la dispoziţie o armată de avocaţi plătiţi ca să verifice dacă toate contractele erau onorate până la ultima apostilă. Pentru a face bani trebuie să fii inflexibil.

Pe Mister Smith nu-l interesa decât să-şi multiplice veniturile, nicidecum nu se întreba dacă promova o televiziune de bună sau de proastă calitate. Canalul TV investea într-un produs şi se aştepta să scoată de pe urma acestuia un cuantum de profit. Aşadar, întrucât cu serialul *Road Crew* cuantumul de profit crescuse de la un sezon la altul, şi suma cecului pe care Mister Smith l-a semnat pentru pre-producţia lui *Mountain Angels* număra mai multe zerouri. Era în fond plauzibil ca acel proiect să beneficieze din partea publicului de aceeaşi apreciere ca şi *Road Crew.* Acest lucru, pentru

măritul împărat al Canalului TV, însemna spaţii publicitare. Cu alte cuvinte bani. Simplu, liniar. Numai că după aceea totul s-a dus pe apa sâmbetei. A venit ziua de 15 septembrie. Nu va mai fi un *factual,* l-a anunţat Mike pe Mister Smith. În schimb, va fi un film documentar. Nouăzeci de minute de adrenalină în stare pură.

Mister Smith, precaut, a manifestat un oarecare interes şi, în ciuda părerilor contrare ale numeroşilor experţi ai Canalului TV, în cele din urmă a acceptat. În acel moment însă probabilitatea ca balanţa să se încline în favoarea noastră s-a diminuat drastic şi au început presiunile.

Presiunile? Ceea ce Mike a fost nevoit să îndure, în timp ce eu încercam să-mi cârpesc psihicul, nu au fost presiuni. Ci o adevărată avalanşă de proporţii biblice.

Este adevărat, eram cosemnatar al tuturor contractelor, linia narativă a documentarului îmi aparţinea, subiectul mă arăta prezent la persoana întâi, dar pentru Mister Smith şi Canalul TV exista un singur Dumnezeu în cer, un singur căpitan pe vasul *Peqnod* în urmărirea lui Moby Dick şi un singur regizor al filmului: Mike. Şi în capul lui se vărsa tot borhotul. Mesaje pe mobil în orice moment al zilei şi al nopţii, mailuri şi telefoane fără încetare, curieri de la Fedex care îi aduceau misive tot mai arţăgoase. Despre toate acestea Mike nu mi-a pomenit nimic niciodată. Ar fi putut s-o facă (ba chiar, dintr-un anumit punct de vedere, chiar ar fi trebuit s-o facă), dar voia să mă protejeze.

Şi îi sunt recunoscător.

În luna noiembrie răbdarea lui Mister Smith era deja pe cale să se termine. Semnase un cec şi voia să vadă ce se întâmplase cu banii lui. Mike a făcut tot ceea ce poate face un erou în astfel de situaţii: s-a purtat curtenitor, a născocit scuze pentru a justifica progresul lent şi a făcut temenele demne de un mandarin chinez. M-a protejat pe mine şi a apărat cu spada în mână proiectul nostru cât a putut.

Dar, în cele din urmă, a fost nevoit să cedeze.

În dimineaţa de 30 noiembrie, la ora nouă fix, se afla în sala de şedinţe de la ultimul etaj al clădirii Canalului TV, încordat ca un condamnat la moarte, pentru a prezenta montajul provizoriu al filmului *În pântecele Fiarei.*

Publicul, extrem de restrâns şi atent selectat, era format din Mister Smith, câţiva pilaştri ai echipei de creaţie, două persoane încruntate din executiv şi un tip de la marketing cu ochelari cu ramă din corn, cu tatuaje pe ambele

braţe şi cu un costum Dolce & Gabbana, care îşi lua încontinuu notiţe pe un iPad şi pe care Mike îl poreclise P.I.

Pramatia Integrală.

Proiecţia a mers mai bine decât se aşteptase, Mister Smith s-a prins că din chestia aia se poate câştiga frumuşel, a intervenit cu nişte sfaturi aşa, ca să spună ceva (de care Mike, de altfel, s-a ţinut la distanţă) şi până şi pilaştrii echipei de creaţie şi cele două cucoane din executiv au recunoscut printre dinţi că nu chiar toţi banii investiţi sfârşiseră la closet.

Cel care i-a adus cele mai multe laude lui Mike a fost Pramatia Integrală. L-a bătut prieteneşte pe umăr, i-a strâns mâna, a exclamat „wow” de cel puţin douăzeci de ori, neîncetând să-şi tragă nasul. După care a luat cu sine notiţele şi s-a dus să vorbească în faţa presei.

Trebuie să recunoaştem, Pramatia Integrală ştia să-şi facă treaba. Şi a stârnit o furtună care mi-a răbufnit necruţător în nas.

În nasul meu, la propriu.

3.

Era întâi decembrie, o zi pe care mi-o petrecusem trebăluind prin casă, ajutându-l pe Werner să înlocuiască o conductă care îngheţase în locuinţa din Welshboden şi încercând să-i explic Clarei teoria lui Darwin (văzuse un documentar la televizor şi nu reuşea să priceapă cum de au ajuns T-Rex să se transforme în găini, ceea ce m-a obligat să-i amintesc de Yodi). După cină am coborât în sat cu intenţia să beau o bere, să schimb o vorbă cu magicul duo Elmar & Luis, pentru ca apoi să mă îngrop sub plăpumi şi să mă bucur de opt ore binemeritate de somn.

Probabil că din pricina oboselii nu am observat privirile din jur, când am intrat la *Lily.* Acei ochi ca de gheaţă m-au ţintuit câteva clipe, după care s-au întors să privească în altă parte. Niciun răspuns la obişnuitul meu „hallo!” într-un *dialokt* deja acceptabil.

Ba se mai găsea şi câte unul care se ridica şi îşi lua tălpăşiţa. Ca într-un film western.

Am comandat şi m-am aşezat la masa tovarăşilor mei de băutură preferaţi.

— O seară mai fleşcăită, nu?

Elmar a plescăit dezaprobator cu limba în cerul gurii, după care şi-a ridicat ziarul, construind o barieră între mine şi el.

Uluit, am ridicat din sprâncene către Luis.
— Sănătate, Salinger, a fost salutul lui.
Am aşteptat berea. Care nu a venit.
Mi-am dres glasul.
— Ce noutăţi aveţi, băieţi?
— „Băieţi” să-i spui lu’ mutu’, a cârâit Elmar.
De regulă *Lily* era spaţiul concentrat al palavrelor, al acceselor de tuse şi al înjurăturilor bilingve. Dar în seara aceea de întâi decembrie era tăcere. Am auzit pe cineva şuşotind. Şi câteva scaune târşâite pe podea. Nimic altceva, în afara senzaţiei că toţi ochii erau aţintiţi spre mine. Luis stătea aplecat deasupra halbei sale de bere aproape goale, ca şi cum ar fi încercat să ghicească viitorul în zeama aia deja călâie.
— Luis? am zis eu, atingându-i uşor cotul.
— Nu mă atinge, Salinger. Nu. Mă. Atinge.
Mi-am retras mâna, cumplit de rănit.
— Dar pentru Dumnezeu, ce se petrece aici? am izbucnit.
— Uite, asta se petrece, a fost răspunsul răguşit al cuiva din spatele meu, care mi-a aruncat pe masă un număr din ziarul *Alto Adige.*
După care şi un exemplar din *Dolomiten.*
— Ştii să citeşti, nu? a mai zis Elmar.
Nu îi văzusem niciodată acea expresie. De obicei era un bătrânel blând, cu o proteză dentară ce avea tendinţa de a i se desprinde, mai cu seamă dacă avea de spus cuvinte mai lungi de trei silabe. Dar dispreţul cu care a rostit acele vorbe m-a rănit.
A fost de ajuns să văd titlurile.
— Dar nu…
— Nu ştiai?
— Ba da, ştiam, dar…
— Ei, atunci nu mai eşti binevenit pe aici.
Am rămas cu gura căscată.
— Dar pot să vă explic.
— Şi cam ce ai vrea să ne explici? a zis Luis cu un rânjet.
— Aş vrea, am zis eu, încercând să fac paradă de un calm pe care nu îl aveam, să îmi spun punctul de vedere.
— Adică au scris scorneli? Două ziare diferite au scris tâmpenii? Asta încerci să ne spui? Că e un complot împotriva ta? Sau poate vrei să-ţi citesc eu ce scrie aici? Poate că ai o problemă cu limba străină.

S-au auzit nişte râsete.

Nişte râsete răutăcioase. Nu-mi venea să cred că sunt ţinta acelor umilinţe. Nu acolo, nu la *Lily Bar*, nu din partea acelor persoane.

— Nu…

În acel moment am simţit o mână fermă pe umărul meu.

— Nu ai auzit ce a spus Luis? Caută-ne pe afară.

Mi s-a suit tot sângele la cap. Dar am rezistat impulsului de a înşfăca acea mână şi de a mă descotorosi de ea.

— Eu vreau doar să exprim versiunea mea…

— Vorbeşti prea mult, a zis bărbosul de pe cealaltă parte a barului, care era Stef, patronul de la *Lily*. Şi trebuie să te uşcheşti. Ţi-o zice cel care plăteşte facturile acestui local.

Nu aveam de ales. Era evident. Aerul era irespirabil. Dar ca şi Kurt, Evi şi Markus, şi eu am crezut că e o simplă furtună ceea ce, de fapt, era un adevărat uragan.

— Ascultaţi-mă, am zis, e o neînţelegere la mijloc. Filmul va ieşi? Da. Filmul va vorbi despre accident? Da. Va fi un film de căcat? Nu. Mă va înfăţişa în postură de erou? Nu. Şi mai cu seamă, şi aici am rostit rar cuvintele, uitându-mă în ochii lui Luis, îi va pune cumva într-o lumină proastă pe oamenii de la Salvamontul Alpin din Dolomiţi?

Am făcut o scurtă pauză, în timp ce mă rugam să mă creadă. Pentru că acela era adevărul gol-goluţ şi voiam să ştie asta.

— În niciun caz.

Luis dădu din cap că nu.

— Aici zice că o să se cheme *În pântecele Fiarei.*

— Aşa este.

— Zice că tu şi prietenul tău sunteţi autorii.

— Da, e corect.

Luis m-a privit ca şi cum ar fi vrut să zică: „Vezi? Am dreptate!”

— Dar nu e adevărat că se vor face speculaţii, cum scrie aici. Nu e adevărat că va fi…

Am căutat fraza şi am citit-o cu voce tare.

— „un act de acuzare la adresa Salvamontului Alpin”.

Elmar a mai ţâţâit o dată dezaprobator.

— Trebuie să mă credeţi. Pot să vă arăt câteva secvenţe, pot…

— De câtă vreme eşti în Siebenhoch, Salinger?

— De aproape un an.

— Cât au durat filmările pentru filmul tău de căcat?
— Cam trei luni.
— Şi încă nu ai înţeles?
— Ce anume? am întrebat, simţindu-mă lezat.
— Că tot ceea ce se întâmplă la munte rămâne la munte, a răspuns în locul lui Luis vocea bărbatului care îşi ţinea mâna bine apăsată pe umărul meu.
— *Walscher* idiot ce eşti.
Şi iată şi clasica picătură care a umplut paharul.
Am explodat.
— Ia mâna de pe mine, am şuierat printre dinţi, ridicându-mă brusc.
Bărbatul, un ghid alpin cam de vârsta mea, mă depăşea cu vreo zece centimetri buni în înălţime, iar privirea lui, înceţoşată de alcool, nu era mai puţin furioasă decât a mea. Se numea Thomas Pircher. O dată i-am şi făcut cinste cu o bere.
— Că altfel ce?
Individul a lovit. Fulgerător.
Direct în nasul meu.
— Că altfel te învăţ o metodă nouă să te caci, imbecilule. De exemplu, prin ureche, ce spui?
M-am clătinat făcând un pas în spate, sfâşiat de durere, în timp ce sângele îmi ţâşnea pe duşumea. Unii au aplaudat, alţii au fluierat.
Nimeni nu mi-a sărit în ajutor.
Bărbatul m-a înşfăcat de păr, mi-a tras o pereche de palme şi m-a pocnit în plexul solar. M-am prăbuşit la pământ, trăgând după mine măsuţa lui Luis şi Elmar.
— Mai vrei?
N-am răspuns, eram mult prea concentrat să mă chinui să respir. Thomas mi-a vărsat berea pe faţă. După care mi-a cărat nişte şuturi în coaste.
Era o cafteală într-un pur stil Tirolul de Sud. Dacă nu aş fi reacţionat imediat, aş fi ieşit din *Lily* pe targă.
M-am scuturat şi am încercat să mă ridic. Nu aveam cum. Totul se învârtea în jur şi părea că nici n-are de gând să se oprească. Zbieretele celorlalţi deveneau şi mai puternice. Unii îl aţâţau să mă lovească şi mai tare. Alţii rânjeau. Chiar se distrau băieţii, n-am ce zice.
— Ascultaţi aici… am bâiguit eu, mizând pe un truc vechi de când lumea.

Probabilitatea să funcţioneze era de unu la un milion, dar Thomas Pircher a înghiţit momeala, cu cârlig, cu fir de nailon şi nadă cu tot.

Bătăuşul s-a aplecat să audă ce spuneam eu şoptit. Cât de grozavă e credulitatea unora!

Mi-am ridicat capul printr-o mişcare bruscă şi l-am lovit în barbă. Durerea din ceafă era puternică, dar suportabilă. Şi oarecum îmblânzită de urletul ce i-a scăpat agresorului meu. N-am pierdut nici măcar o secundă. M-am ridicat de jos, am înşfăcat un scaun şi i l-am frânt de spinare. Thomas s-a prăbuşit pe loc.

Am rămas stană de piatră, iar toţi ceilalţi au făcut pe ei de frică.

— Cine mai vrea? am strigat.

În acea clipă mi-am văzut faţa oglindită în fereastra barului. În dreapta ţineam un picior al scaunului, faţa îmi devenise o mască însângerată, iar în ochi aveam o expresie de om nebun. M-a încercat un sentiment de dezgust şi zădărnicie. Chiar şi dacă mi-aş fi urlat nevinovăţia până aş fi rămas fără glas, clienţii de la *Lily Bar* tot numai în cerneala ziarelor acelora ar fi crezut.

Poate că a doua zi, la lumina soarelui, vreunul dintre ei ar fi pus la îndoială ceea ce gazetăraşii ăia au trântit în articolul lor, copiind comunicatul de presă al Pramatiei Integrale. Poate că peste o săptămână ar fi stat să mă asculte aproape toţi. Peste şase luni aş fi putut chiar să schimb două vorbe cu Thomas Pircher, care acum gemea întins pe duşumea. Dar în acea seară nimeni nu mi-ar fi dat crezare. Orice aş fi spus în apărarea mea ar fi sunat fals şi lipsit de miez.

Aşa că am dat drumul piciorului scaunului pe care-l strângeam în pumn, m-am şters cu mâneca hainei şi m-am întors acasă.

4.

Annelise nu dormea. Mai bine. N-aş fi putut nicicum justifica nasul umflat şi sângele de pe haine. I-am explicat ce s-a întâmplat şi ea s-a înfuriat la culme. M-a ameninţat că îl pune pe Werner să intervină şi mi-a luat destul timp s-o liniştesc. În zadar ne-am fi agitat. Lucrurile urmau să revină la normal odată cu proiecţia filmului. Între timp, trebuia să facem haz de necaz.

— Dar…

— Niciun dar. Ce ai vrea să fac? Să fac reclamaţie? Într-un loc ca ăsta în care încăierările izbucnesc şi în sălile de Bingo de pe lângă parohii?

— Dar…

— Va trebui să schimb barul însă, şi ce rezolv? Te şi încurci între atâtea opţiuni!

Annelise m-a doftoricit şi i-am promis că mă voi duce la punctul de prim ajutor ca să mă vadă un medic. Ceea ce am şi făcut a doua zi, însoţit de Werner, care, inutil s-o spun, era deja la curent cu toate detaliile încăierării de la *Lily.*

La spitalul San Maurizio a rezultat că nici nasul şi nici coastele nu erau rupte. Dar mă dureau cumplit şi medicii mi-au prescris mai multe analgezice. I-am mulţumit lui Werner că m-a dus cu maşina, l-am salutat şi m-am întors acasă. În seara aceea am avut cu Mike o lungă conversaţie telefonică, în care mi-a explicat ceea ce nu înţelesesem încă despre „scurgerea de informaţii” concepută ad-hoc de Pramatia Integrală pentru a da un aer de „operă blestemată” documentarului nostru. Aşa că, obosit mort, m-am retras în spatele căsuţei din Welshboden ca să construiesc sania pe care voiam să i-o dăruiesc Clarei de Crăciun.

5.

În noaptea de 2 spre 3 decembrie am visat Fiara. Acolo, în adânc. În acel alb. Printre acele fălci care voiau să mă strivească. Senzaţia de ostilitate absolută.

Pleacă, şuiera Fiara.

Pleacă.

Der Kampusmeister

1.

Îmi povestise de asta Annelise cu ani în urmă şi, cu sau fără faţă umflată, nu aş fi pierdut acest spectacol nici pentru tot aurul din lume, mai ales că mă aflam la Siebenhoch.

Pe 5 decembrie, de Sfântul Nicolae (care aici e numit San Nicolò, cu accentul pe ultima silabă), în Alto Adige se sărbătorea sfântul după obiceiul locului, într-un stil caraghios şi sinistru în acelaşi timp.

Annelise îmi arătase câteva fotografii şi nişte înregistrări pe YouTube legate de acele sărbători. Mă încântaseră. Am rebotezat ziua de 5 decembrie Sărbătoarea diavolului sudtirolez. Un fel de Halloween de tradiţie mai veche şi fără pisicuţe sexy care să-i strice atmosfera. Annelise s-a simţit ultragiată. Nu era o sărbătoare a diavolului, mi-a reproşat ea, ci o sărbătoare în care diavolul era *alungat.* Eram orb, probabil, dacă nu vedeam diferenţa. Mi-am cerut scuze şi mi-am cerut iertare în toate chipurile, asta ca să nu stric atmosfera, dar în sinea mea rămăsesem la aceeaşi convingere.

Faptul că la sfârşitul sărbătorii sfântul alunga diavolii îmi suna ca o consolare de final impusă de o producţie lipsită de fantezie.

Pe 5 decembrie m-am trezit devreme şi într-o stare de mare euforie, ca un copil în ajunul Crăciunului. Nu-mi mai încăpeam în piele de nerăbdare. Annelise şi Clara îmi priveau nedumerite emoţia. Am ajuns până într-acolo încât l-am sunat şi pe Werner ca să-l întreb dacă sărbătoarea va avea loc ca de obicei, cu toate că era zăpadă. Werner mi-a atras atenţia că încetase să mai ningă de o bucată de vreme şi că, poate nu ştiam, dar prin părţile acelea zăpada nu era tocmai o raritate.

Pe la şase, pe când Siebenhoch era cufundat în întuneric, Werner a bătut la uşa noastră, găsindu-ne gata de plecare. Nu voiam să pierd niciun minut.

Tot drumul către Siebenhoch, Clara, molipsită de entuziasmul meu, l-a înnebunit pe bunicul ei cu întrebările. Care a făcut tot ce-a putut ca să stăvilească o asemenea revărsare de ape. Nu, diavolii (care se numesc *Krampus)* nu urmau s-o ia cu ei, cel mult i-ar fi luat năsucul înnegrit cu cărbune. Nu, nu erau draci în toată regula, erau doar nişte tineri localnici mascaţi în diavoli. Nu, în ciuda celor repetate la nesfârşit de acel copil puţin mai măricel care era tată-său, acei Krampus nu erau cu adevărat răi.

— Ba cât se poate de răi, crede-mă, şase litere! am zis eu în barbă, făcându-i fetei cu ochiul, conspirativ.

— Fata nu crede, a decis Clara, cu năsucul în vânt. Fata crede doar în ce spune patru litere.

— „Mama”?

— „Bunu.”

— Şi ai face bine să faci şi tu acelaşi lucru, Jeremiah, a mormăit Werner.

Am tăcut chitic.

Siebenhoch avea o bijuterie de arhitectură alpină. Cu căsuţe înghesuite unele în altele şi cu o bisericuţă în spatele căreia se întindea cimitirul, înveşmântat în alb, sub un strat de vreo cincizeci de centimetri buni de zăpadă.

De acolo urmau să îşi facă apariţia acei Krampus.

Piaţa era înţesată de lume, în mare parte turişti, cu toţii echipaţi de parcă ar fi trebuit să înfrunte iarna în Siberia şi cu aparatele foto pregătite să imortalizeze diavolii din Tirolul de Sud.

De la un chioşc am cumpărat o ciocolată fierbinte pentru Clara şi două beri pentru mine şi Annelise, după care am căutat un loc prielnic ca să ne tihnească spectacolul.

Din spatele bisericuţei se auzea o oarecare mişcare. Tinerii din sat făceau ultimele retuşuri costumelor, copiii se strângeau în pâlcuri, gonind pe gheaţă, emoţionaţi. Pe la ferestre începeau să se zărească feţele bătrânilor. Nici picior de paroh, care urma să-şi facă apariţia doar în partea a doua, îmbrăcat în veşmintele lui San Nicolò, pentru a-i alunga pe înfricoşătorii Krampus.

— Îl vezi pe cel de acolo?

Werner a arătat către un bărbat cu mustăţi pe oală ce şedea pe treptele din faţa bisericii, ţinând în gură o pipă stinsă, şi se uita la spectacolul mulţimii.

— Cel cu mitră roşie?

— E o adevărată tradiţie vie. El e *Krampusmeister.*

— Maestrul diavolului? am întrebat eu, fermecat de idee.

— E cel care pregăteşte costumele. *Krampusmeister* este un termen pe care îl folosim doar aici, la Siebenhoch, şi ne mândrim cu asta. De când există Siebenhoch, există un Krampusmeister.

— Credeam că tinerii se ocupă de acest lucru.

Werner a negat cu un gest al capului.

— *Nix*, există reguli ce trebuie respectate, Jeremiah, există tradiţii. Trebuie multă luare-aminte la detalii când e vorba de costumele pentru Krampus. Altminteri s-ar putea înfuria, a adăugat el, amuzat.

— Cine? Krampusmeister? am întrebat, privind la bărbatul serafic cu pipa în gură, pe care nu reuşeam să-l asociez cu un nume, deşi eram sigur că îl mai întâlnisem.

— Nu. Diavolul.

Am pufnit în râs.

— E o nebunie curată.

— Ce e o nebunie curată, *papà?*

Am ridicat-o pe Clara în cârcă (cât de grea se făcuse!) şi i l-am arătat pe bărbatul cu pipă.

— Îl vezi pe omul ăla cu mitră roşie care stă pe trepte?

— Nu îi e frig la spate, *papà?*

— Lui nu.

— Cum aşa?

— El, am zis eu pe un ton solemn, este *Krampusmeister.* El e croitorul diavolului.

Clara izbucni într-o lungă exclamaţie de uimire.

Am făcut cu ochiul către Annelise.

— Chiar aşa. El e cel care face costumele acestor Krampus, nu-i aşa, Bunu' Werner?

— Un adevărat Krampus trebuie să aibă coarne, şi trebuie să fie coarne adevărate de berbec, de capră, de vacă sau de ţap alpin.

— Îi ucid ca să le ia coarnele? a întrebat Clara.

Pentru prima dată de când îl cunoşteam l-am văzut pe Werner roşind.

— Bineînţeles că nu. Sunt coarne care… cad singure.

— Ca frunzele?

— *Genau.* Chiar aşa. Nu mai vrei nişte ciocolată, Clara?

— Şi nu îi doare când le cad coarnele?

— Nici nu-şi dau seama. Eşti sigură că nu mai vrei…

— Şi ce altceva trebuie să mai aibă un Krampus?

O zarvă bruscă în mulţime l-a salvat pe socrul meu de la interogatoriu.

Acei Krampus şi-au făcut apariţia în şir indian, la distanţă de vreo doi metri unul de celălalt. Primul dintre ei purta în mână o torţă pe care o ţinea ridicată ca pe flacăra olimpică.

— Are coarne atââââât de mari, a spus Clara dintr-o răsuflare.

Procesiunea înainta în pas de marş. Un marş lent, aproape funebru.

Încet-încet rumoarea mulţimii s-a stins. Au mai strălucit nişte bliţuri, dar curând şi acelea s-au potolit. Siebenhoch era cufundat într-o tăcere ireală. Fiecare Krampus era diferit de celălalt, dar cu toţii purtau piei de animale, aveau tălăngi la brâu, iar în mâna dreaptă ţineau nişte bice din fire de mătură. Unele erau făcute din vână de bou. Erau cu adevărat înspăimântători.

Mai ales în tăcerea aceea.

— Sunt chiar urâţi, *papà*, a îngăimat Clara.

Am observat tremurul din glasul ei, aşa încât i-am mângâiat picioruşul ca s-o liniştesc.

— Nu sunt adevăraţi. Sunt nişte măşti.

Clara nu a răspuns, cel puţin nu imediat. Toţi acei Krampus s-au grăbit să se aşeze în semicerc, la câţiva metri de mulţimea care, instinctiv, s-a dat înapoi. Cel ce purta făclia s-a aşezat exact în mijlocul formaţiei, cu spatele la biserică. Torţa arunca văpăi deasupra coarnelor sale.

— Mie nu mi se pare că n-ar fi adevăraţi, *papà*. Nu au fulgi de porumb pe faţă.

— Păi nu sunt zombi, draga mea. Sunt Krampus. Dar nu sunt adevăraţi. Sunt nişte măşti.

Clara nu era singura care îşi pierduse curajul. Am observat că aproape toţi copiii, ba chiar şi câţiva adolescenţi care, până în acel moment, făcuseră pe grozavii, au amuţit, agăţându-se de hainele părinţilor.

— Câte litere are cuvântul „măşti”, Clara? a întrebat Werner.

— Are… are… nu ştiu.

Clara a alunecat în braţe la Werner, cu jumătate de feţişoară ascunsă în adâncitura umărului bunicului şi cealaltă jumătate îndreptată către piaţă. L-am auzit pe Werner cum îi şoptea cuvinte de alinare şi am observat cum o gâdilă puţin, dar am zărit şi trupuşorul Clarei tresărind la primul şfichiuit al biciului.

Mi-a scăpat o exclamaţie de stupoare pe când mi-am îndreptat din nou atenţia la ceea ce se petrecea în piaţă. Bicele din vână de bou au izbit pavajul. Un plesnet sec ce a răsunat în întregul sat. Mi-am aprins o ţigară.

După prima lovitură a urmat şi o a doua. Apoi o a treia şi o a patra, tot mai puternice.

Trosc! Trosc! Trosc!

În culmea acestei scene paroxistice, diavolul ce purta torţa a scos un urlet cutremurător, gutural şi violent. Bicele au încetat să mai lovească pavajul. Vacarmul s-a curmat. Iar toţi acei Krampus s-au năpustit asupra mulţimii, scoţând nişte zbierete ca de fiară.

Ştiam că se va întâmpla acest lucru. Era partea distractivă a sărbătorii.

Diavolii se aruncau în mulţime, speriau cuplurile, urlau la turişti, se lăsau fotografiaţi şi filmaţi, roteau bicele deasupra capetelor oamenilor, îi făceau să danseze pe băieţei după muzica loviturilor uşoare pe care le dădeau peste picioruşele lor şi murdăreau cu funingine faţa copiilor mai micuţi.

Îmi povestise Annelise şi văzusem şi prin filmuleţe.

Cu toate acestea, am fost luat prin surprindere.

Mulţimea s-a dat nişte paşi înapoi. S-a mişcat ca un val, vuind. Un tip corpolent m-a împins în afara pieţei până m-a strivit de o poartă. Diavolii împingeau oamenii şi se vârau pe unde vedeau vreo trecere. Îi urmăreau şi tare se bucurau de căzăturile spectaculoase pe care le provocau.

I-am pierdut din raza mea vizuală pe Werner şi pe Clara, nu o mai vedeam nici pe Annelise.

Am văzut cum un Krampus teroriza un băiat de cel mult şaisprezece ani care a luat-o la sănătoasa cu prietena lui cu tot, în timp ce un altul, având o mască ce îl făcea să pară o combinaţie încornorată între *The Thing* şi Michael Myers, a trecut atât de aproape de mine, încât am simţit mirosul pieilor de capră pe care le purta şi duhoarea acră a alcoolului pe care îl dăduse pe gât.

Iată un amănunt pe care îl omiseseră atât Werner, cât şi Annelise. Înainte de spectacol, majoritatea acestor Krampus îşi făceau plinul prin barurile din sat. Aduce noroc să-i dai de băut unui Krampus, aşa zice tradiţia.

South Tyrol Style, nu?

Am ieşit din ascunzătoare ca să pornesc în căutarea Clarei. Faptul că se speriase de-adevăratelea mă nelinişte. Mulţimea însă era o masă de trupuri printre care nu-ţi puteai face loc. Mulţi turişti veneau din satele apropiate unde sărbătoarea era mai puţin sugestivă, iar Siebenhoch era plin ochi de oameni. A trebuit să fac un ocol mai mare şi să traversez nişte străduţe laterale. Exact pe una dintre ulicioarele acelea am fost ochit de un Krampus.

A apărut pe neaşteptate, în contralumină. Avea nişte coarne mari de berbec pe frunte, o mască de lemn cu multe paftale negre, ca o copie metalică a unei bărbi mari şi neîngrijite. Mi s-a părut uriaş.

Apariţia acestuia m-a făcut să tresar, dar nu era nimic de care să mă tem. Era doar un adolescent purtând o mască hâdă. Dar acel Krampus a început să grăiască şi toată tărăşenia a căpătat un cu totul alt ton.

— Hei, Amerikaner.

Am recunoscut glasul.

Thomas Pircher.

— N-am chef de belele, OK? am zis eu, provocând ilaritate printre cei care căscau gura la spectacol.

Era o scenă pe care o mai văzusem şi nu aveam chef să o repet. M-am oprit.

Dar Krampus a venit către mine.

— Tu, a zis el.

— Du-te-n mă-ta, i-am răspuns.

M-am răsucit ca să o zbughesc.

— Dar unde vrei să pleci, Amerikaner? a zis un al doilea Krampus apărut din neant.

— La fiica mea. Lasă-mă să trec.

— Ai fost copil cuminte, Amerikaner, sau trebuie să te ducem în iad?

Eu am fost deja în iad, mă gândeam. Nu într-un iad cu flăcări şi cu sulf, ci într-un iad alb, îngheţat şi străvechi.

— Un copil foarte cuminte. Încă nu ţi-am spart faţa, nu-i aşa?

— Aşa e, a zis o voce în spatele meu.

Biciul din fire de mătură m-a lovit în plin. Nu era puternic, dar era flexibil şi a durut rău. M-a plesnit peste nasul care încă mă mai durea. Am alunecat pe zăpada proaspătă şi am căzut la pământ, înjurând. Krampus s-a aplecat asupra mea şi mi-a mânjit toată faţa de funingine, strângându-mă de nas cu putere, până când acesta a început din nou să sângereze.

— Uite ce se întâmplă cu copiii răi? Se întâmplă că…

— Lăsaţi-l în pace.

Nu San Nicolò a fost cel care m-a salvat, ci *Krampusmeister*. A fost de ajuns să se arate, şi cei doi Krampus şi-au şi luat tălpăşiţa, rânjind şi urlând către cer.

Krampusmeister mi-a întins o batistă. Ţinea strâns pipa între dinţi şi mă fixa insistent.

— Mulţumesc, am zis eu, în timp ce încercam să-mi îndepărtez de pe faţă acel amestec năclăit de sânge şi cărbune.

Nu voiam ca Annelise sau Clara să se sperie văzându-mă în ce hal arătam. În fond, eu am fost cel care am insistat să mergem la blestemata asta de sărbătoare a diavolului.

— Dumneavoastră sunteţi *Krampusmeister*? am întrebat. Werner mi-a spus că dumneavoastră vă ocupaţi de costumaţia lor.

— *Genau.* Trebuie să păstrez tradiţiile. Beţi puţin de aici, şi mi-a întins o sticlă.

Eu, care aveam capul dat pe spate ca să opresc hemoragia, am făcut un semn cu mâna.

— Nu, mulţumesc.

— Cum doriţi, dar v-ar prinde bine. Vi-l oferă chiar *Krampusmeister.* Intră şi asta între datoriile mele.

— Şi, spuneţi-mi, care sunt celelalte?

— Să verific ca băieţii să nu facă prea multe prostii. Şi, dacă e cazul, să găsesc un leac.

— Batiste curate şi ţuică?

— Coniac.

Nu-mi mai curgea sânge, dar nasul mă durea înfiorător. Ar fi trebuit să-mi pun puţină gheaţă. M-am mulţumit cu nişte zăpadă.

— Mâine veţi fi ca nou. Spuneţi-mi un lucru.

— Vă rog.

— Intenţionaţi să faceţi plângere pentru cele întâmplate?

— Nu, nu are nimic de-a face cu sărbătoarea. Între mine şi individul ăla e o râcă mai veche.

— Foarte bine faceţi, a zis *Krampusmeister,* pentru că, ştiţi, tradiţia acestor Krampus e foarte importantă pentru noi. Ei îi pedepsesc pe cei răi şi îndepărtează duhurile rele. Le iau asupra lor.

— După care îşi face apariţia San Nicolò şi îi alungă.

— Bineînţeles, dar, pentru orice eventualitate, după sărbătoare, când lumea a plecat şi parohul şi-a scos barba falsă şi costumul roşu, tinerii care i-au interpretat pe Krampus au datoria să se spovedească şi să primească o binecuvântare.

— E bine să nu glumeşti cu diavolul.

— Spuneţi asta de parcă vi s-ar părea distractiv.

— E mai puternic decât mine.

— De aceea acei Krampus s-au luat de dumneavoastră. Vă place să glumiţi cu diavolul. Dar dracul şi atunci când râde e întotdeauna extrem de

serios. Am teoria mea personală în ce-l priveşte, e firesc, după atâţia ani în care am tot chibzuit pe seama lui şi a manierei celei mai potrivite de a-l pune în scenă. Vreţi să o auziţi?

— Cu plăcere.

— Eu cred că face parte din pedeapsa pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru el faptul că nu poate niciodată să râdă cu adevărat. Diavolul e întotdeauna serios.

Mi-am luat de la nas batista plină cu zăpadă.

— E un paradox: dacă râd, fac jocul diavolului, dacă nu râd, *sunt* diavolul în persoană. În ambele cazuri pierd.

Krampusmeister dădu lent din cap, în semn de aprobare.

— Chiar aşa. Diavolul, prin părţile astea, are mereu câştig de cauză. El râde întotdeauna la urmă.

Ne-am despărţit şi abia când le-am găsit pe Annelise şi pe Clara mi-a venit în minte că aş fi putut să-l întreb cum se numea. Eram sigur că mai văzusem acel chip.

Şi că era important.

2.

Am ratat sosirea salvatoare a Sfântul Nicolò. I-am văzut doar pe Krampus, de-acum potoliţi, pe care copiii paraclisului îmbrăcaţi în îngeri îi duceau în biserică (pe a cărei poartă larg deschisă ieşea o puternică lumină halogenă).

Sfântul Nicolò împărţea punguţe din hârtie roşie, prinse cu o fundiţă. Clara strângea triumfătoare în mâini un astfel de pacheţel. Mi l-a arătat.

— *Papà,* uite, mi l-a dăruit San Nicolò.

— El personal?

— Seamănă cu Moş Crăciun, dar nu e Moş Crăciun. E mult mai *miştooo.*

Adevărul e că San Nicolò, cu barba lui albă şi cu îmbrăcămintea lui roşie, ar fi putut fi versiunea mai zveltă a bătrânului Santa Klaus. Şi nici nu făcea „Ho-ho-ho!”

— De ce e mult mai *miştooo*? am întrebat, mai ales ca să amân explicaţiile legate de aspectul meu.

— Pentru că Moş Crăciun nu alungă monştrii, nu?

Logică fără cusur.

Annelise mi-a apucat faţa între mâinile învelite în mănuşi şi mi-a întors-o întâi spre dreapta, apoi spre stânga.

— Ce s-a întâmplat?

— Krampus, am răspuns. O luptă pe viaţă şi pe moarte. Erau cel puţin treizeci. Ba nu, vreo patruzeci. Ba o sută, da, cred că erau o sută.

— *Papà?*

— Da, iubito.

— Nu face pe bufonul.

— Cine te-a învăţat să te adresezi astfel tatălui tău?

— Ce s-a întâmplat? a întrebat de data asta Werner, cu ochii lui de şoim care se transformaseră în nişte mici crăpături.

— Am căzut. Un Krampus l-a făcut pe un grăsan să sară şi, ca să nu cadă peste mine, am alunecat pe jos. După care, dacă tot era acolo, mi-a mâzgălit faţa.

Nu am convins-o pe Annelise şi cu atât mai puţin pe Werner, dar asta a fost tot.

M-am aplecat spre Clara ca să descoperim ce îi dăruise sfântul. Mandarine, arahide, bomboane de ciocolată şi o figurină de turtă dulce cu mirodenii şi piper în formă de Krampus, pe care fiică-mea mi-a cedat-o bucuroasă. Turta dulce nu era în topul listei dulciurilor mele preferate, dimpotrivă, şi poate că San Nicolò era într-adevăr mai *miştooo* decât Moş Crăciun (deşi eram sigur că dacă puneam la socoteală sania mea roşie am fi fost chit), dar în mod cert Jeremiah Salinger nu s-ar fi lăsat intimidat de un beţivan, şi încornorat pe deasupra. Aşa că am învârtit figurina pe toate părţile, după care, cu o muşcătură i-am retezat capul, hăpăindu-l cu poftă.

3.

Am avut ceva de lucru până am adormit-o pe Clara în seara aceea. Era unul dintre acele momente în care tot părintele trage nădejde să găsească butonul Off ascuns pe undeva, pe căpşorul odraslei sale. Şi Krampus, şi San Nicolò care „şi-a ridicat toiagul de aur şi a spus: «Duceţi-vă de aici, voi, Krampus! Lăsaţi-i în pace pe copilaşii ăştia cuminţi!», iar ei s-au apucat să bată din picioare şi să strige. *Papà*, ar fi trebuit să vezi ce mai strigau. Şi atunci San Nicolò a făcut un gest de parcă ar fi vrut să-i lovească, dar se prefăcea doar, nu-i aşa? Iar ei s-au aşezat în genunchi, pe urmă au venit

copiii ăia cu aripi şi pe urmă…” Pe scurt, avea destule motive să facă o noapte albă şi noi la fel, pe lângă ea.

Către unsprezece şi jumătate a început să caşte, la miezul nopţii în fine a capitulat şi imediat după aceea m-am retras în bucătărie pentru o gustare nocturnă cu şuncă uscată şi bere de la gheaţă.

Nasul mă durea rău.

— Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Erau cu milioanele, Annelise.

— Încetează.

Am bodogănit apoi, cu gura încă plină de şuncă:

— Tot individul ăla, Thomas Pircher.

— Putea să-ţi spargă nasul.

— Dar n-a fost aşa urât cum părea. Doar nişte îmbrânceli. Asta e tot.

Annelise mi-a mângâiat uşor obrazul pe care biciul îmi lăsase o urmă zdravănă.

— Şi astea?

— M-a zgâriat cu unghiile.

— V-aţi păruit ca domnişoarele, nu?

— Uite în ce hal a ajuns oja mea!

— Prostule. Ce ai de gând să faci?

Am strivit doza de bere şi am aruncat-o, marcând la coşul deşeurilor colectate diferenţiat.

— Nimic, chiar nimic. Vreau să termin cadoul pentru Clara, să cumpăr un brad…

— …din plastic.

Am dat ochii peste cap, uram brazii din plastic, dar îmi dădeam seama că în privinţa conştiinţei ecologice eram un dinozaur.

— …made în China, să-l împodobesc în cel mai pur prost gust şi să petrec un Crăciun minunat.

— Eşti sigur?

— Te iubesc, Annelise, ştii asta, nu?

— Te iubesc şi eu. Dar pun pariu că urmează un „dar”.

— *Dar* detest când faci pe educatoarea. Aşa suntem noi, bărbaţii. Noi nu dialogăm, noi ne luăm la pumni. Ăsta e felul nostru de a rezolva conflictele.

Annelise şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Nu la asta mă refeream.

— Peste câteva luni Mike va termina. Vom pregăti premiera aici, la Ortisei sau la Bolzano. P.I. a zis că…

— Cine?

— P.I., Pramatia Integrală. Directorul de marketing de la Canalul TV. A zis că e o idee foarte bună. În mail a folosit de două ori cuvântul „incitant” şi de patru ori cuvântul „eroic”.

— Crezi că lumea va înţelege?

— Va înţelege, am liniştit-o eu, chiar dacă nu eram prea convins.

Era posibil să nici nu încerce să se uite la acel documentar blestemat. Şi, ca să fiu sincer, nici eu nu eram sigur că voiam să-l văd. Numai simplul gând îmi producea greaţă.

Aşa încât, ca să-l alung, am început din nou să mă gândesc la Bletterbach.

Şapte litere şi o sanie

1.

Am aşteptat câteva zile. Cât să mi se mai dezumfle nasul. După care, luându-mi inima-n dinţi, după o rapidă căutare pe Internet şi cu pretextul că mă reped în oraş ca să cumpăr podoabe de Crăciun, m-am îndreptat către tribunalul din Bolzano.

Era o clădire pătrăţoasă, în cel mai curat stil fascist, plasată în prea puţin atrăgătoarea Piaţă a Tribunalului. Sub privirile unui Mussolini de dimensiuni ciclopice, care dintr-un basorelief pe care scria „Credeţi! Supuneţi-vă! Luptaţi!” făcea gestul salutului său roman, m-am cufundat aşadar în tainele juridice italiene.

Personalul a fost foarte amabil. M-am prezentat, spunând de ce anume aveam nevoie şi am fost trimis la etajul al treilea unde am aşteptat ca procurorul de serviciu să îşi facă timp şi pentru mine. Când a ieşit din birou, bărbatul şi-a cerut scuze pentru că m-a făcut să aştept, m-a dojenit că nu îmi programasem prin telefon întâlnirea şi mi-a strâns mâna energic.

Se numea Andrea Zeller. Era tânăr, uşor îndoit de spate, cu o constituţie fragilă şi o cravată închisă la culoare. Ştiam însă, pentru că în timp ce-l aşteptam citisem prin materialele de arhivă ale cronicii locale online, că sub acea înfăţişare supusă de birocrat se ascundea un rechin al magistraturii.

Şi Zeller îşi făcuse probabil propriile sale cercetări în timp ce îl aşteptam, întrucât n-a fost nevoie să-i spun cine sunt.

Spre deosebire însă de localnicii din Siebenhoch, nu a demonstrat nici pic de ostilitate faţă de mine. Dimpotrivă, când i-am explicat că aveam nevoie de sprijinul lui pentru un nou proiect, s-a arătat bucuros să-mi dea o mână de ajutor.

M-a condus până la un bar din apropiere, unde a cerut o masă mai discretă, şi când ni s-a adus cafeaua şi-a frecat mâinile, şi-a potrivit mai bine ochelarii pe nas şi m-a întrebat:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Salinger?

— Aşa cum v-am spus, lucrez la un documentar despre o omucidere ce a avut loc în Alto Adige în 1985. Încerc să iau legătura cu procurorul şi cu căpitanul de carabinieri care au desfăşurat ancheta. Probabil amândoi sunt la pensie deja. Căpitanul de carabinieri se numea Alfieri, Flavio Massimo

Alfieri, nume de împărat roman, am glumit eu, privindu-i faţa impasibilă, iar procurorul se numea Cattaneo Marco. Poate că dumneavoastră…

— Pe domnul Cattaneo mi-l amintesc bine. Din nefericire, a decedat cam acum zece ani. Despre căpitanul Alfieri nu ştiu nimic. Dar vă pot da numărul sediului comandamentului de carabinieri din provincia respectivă. Poate că acolo ştiu ceva. Dar să nu vă aşteptaţi la cine ştie ce, în legătură cu viaţa privată a oamenilor lor sunt foarte scumpi la vorbă. Despre ce omor e vorba? ’85 n-a fost prea frumuşel prin părţile astea.

— Dumneavoastră sunteţi de aici?

Zeller a început să se joace, nervos, cu o brichetă placată cu aur.

— M-am născut într-un cartier din Oltrisarco şi am crescut la Gries, unde se află beciurile cu vinul făcut la Santa Maddalena. În 1985 abia terminasem liceul, dar îmi amintesc foarte bine atmosfera care plutea în oraş. Ein Tirol declarase război Italiei, iar tensiunea era atât de groasă că puteai s-o tai cu cuţitul. Dacă documentarul dumneavoastră se ocupă de acest lucru, mi-e teamă că…

— Nu terorismul mă interesează. Nu e genul meu. Pe mine mă interesează o crimă petrecută lângă Siebenhoch, la Bletterbach.

Procurorul a făcut un efort să-şi dea seama unde vine asta.

— Din păcate nu-mi vine în minte nimic.

— Ziarele nu au prea vorbit despre asta. Erau prea ocupate cu furtuna care a făcut vreo zece victime.

— De asta îmi aduc aminte, a provocat foarte multe daune. Nu mă miră ca delictul nu a ieşit în evidentă. A fost arestat cineva?

— Niciodată. Dosarul, din câte ştiu, e încă deschis.

Am văzut cum lui Zeller îi strălucesc ochii.

— Cercetările în cazul unui omor nu încetează niciodată, cel puţin până când este condamnat vinovatul. Dacă însă după cât?, după treizeci de ani, nimeni nu a fost învinuit, se poate ca dosarul să fi fost transferat la arhivele tribunalului. Dacă doriţi, pot să vă dau nişte numere de telefon ca să faceţi o economie de timp, ce spuneţi?

M-am luminat la faţă.

— Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră.

2.

Persoana de la arhivă m-a privit cu atenţie.

— Aici nu se găseşte nimic.
— Vreţi să-mi spuneţi că documentele s-au pierdut? am întrebat uluit.
— Nu, vă spun că nu se află aici.
— Şi unde s-ar putea afla?
— La sediul comisariatului respectiv. Poate că poliţia a întârziat cu trecerea în arhivă a dosarului. Sunt înglodaţi în hârţoage şi…
L-am întrerupt.
— Să întârzie treizeci de ani? Vi se pare posibil?
Nu era problema lui, în fond.
— Şi oricum, am mormăit eu, prost dispus, nu poliţia conducea ancheta, ci carabinierii.
Angajatul de la arhive a rămas impasibil.
— Atunci trebuie să vă adresaţi lor.
Am ieşit de la arhive furibund. Nu făcusem niciun progres şi mai eram şi în întârziere cu cumpărarea ornamentelor de brad. Am lăsat maşina în Piazza Vittoria, în spatele monumentului, şi m-am îndreptat către centrul istoric aglomerat al oraşului Bolzano, căruia localnicii îi spun „I Portici”. Am cumpărat steluţe colorate, Moşi Crăciuni de diferite mărimi şi cel puţin vreo zece chile de paiete şi beteală. Casa noastră urma să strălucească toată.
Am înghesuit totul în portbagaj şi, înainte de a porni la drum spre Siebenhoch, m-am decis să fac o ultimă încercare. Am sunat la sediul Carabinierilor.
La al treilea ţârâit mi-a răspuns o voce plictisită.
Am spus cine sunt şi am rostit şi numele procurorului. Glasul a devenit mai puţin plictisit, mai atent.
Am cerut informaţii despre căpitanul Alfieri.
— Aş putea să-i vorbesc?
— Cam greu, domnule Salinger. A murit.
— Îmi pare rău.
— Un ofiţer de ispravă. Şi dacă nu aveţi altceva de…
— De fapt, am prins eu ideea din zbor, aş mai avea ceva.
— Vă ascult.
Vocea vădea o uşoară iritaţie. Am încercat să fiu cât mai succint cu putinţă.
— Mă străduiesc să dau de un dosar. De o veche anchetă de care s-a ocupat maiorul Alfieri.
— Va trebui să vă adresaţi arhivelor tribunalului.

— Asta am şi făcut, dar mi s-a spus că dosarul nu e acolo.
— Ciudat, mi-a răspuns vocea, foarte ciudat.
Nu mă îndoiam că undeva, la Comandamentul Carabinierilor, un anumit popou urma să primească mai multe şuturi.
— Vreţi să vă dau numărul de înregistrare?
— Cum să nu, domnule Salinger.
I l-am dictat.
L-am auzit cum bolboroseşte ceva ca pentru sine. După care am auzit zgomotul inconfundabil al unei tastaturi puternic agresate de nişte mâini prea puţin deprinse cu folosirea ei.
În cele din urmă s-a auzit o exclamaţie amuzată.
— Acum îmi amintesc, sigur! Povestea din Bletterbach. Mister elucidat, domnule Salinger. Dosarul nu se află în arhivă.
— E la voi?
— E la pisălogul ăla de Max Krün. La Siebenhoch.
Am rămas cu gura căscată.
— Cum aţi spus?
— Dumneavoastră sunteţi de acolo, mi-aţi spus că sunteţi din Siebenhoch.
— Acolo locuiesc.
— Atunci l-aţi cunoscut cu siguranţă. E şeful Gărzii Forestiere.
— Îl cunosc. Mă întreb doar de ce s-o fi aflând dosarul în mâinile lui.
— Pentru că Max Krün e un pui de căţea, a exclamat jovial carabinierul din cealaltă parte a firului. Încăpăţânat ca un catâr. În povestea aia din ’85…
— Eraţi şi dumneavoastră?
— Nu, domnule Salinger, eu în ’85 stăteam liniştit la Pozzuoli, visând să mă fac mecanic, iar fetele îmi aruncau ocheade zâmbitoare. Să nu mă faceţi mai bătrân decât sunt. Dar felul în care Krün a reuşit să-i tragă pe sfoară pe toţi de aici a ajuns aproape o legendă. De aceea mi-am şi amintit cazul. Mare figură, Krün ăsta.
— M-aţi făcut curios, mai spuneţi-mi, vă rog.
— Din punct de vedere tehnic, ancheta ne era încredinţată nouă, sunteţi atent?
— Da.
— Deci timp de câţiva ani dosarul a rămas aici, la Bolzano. După care toată istoria aceea a fost dată uitării şi documentele au fost trecute în arhivă. Dar pentru că era vorba de o anchetă într-un caz de omucidere, ea nu a fost

întru totul clasată. Se găsea într-un soi de limb birocratic. Aşa e şi acum. Mai sunteţi pe fir? Urmăriţi-mă, că acum vine partea frumoasă. Chestia asta nu-i pică deloc bine lui Krün, care începe să scormonească prin tot felul de legi şi legişoare. Trebuie să ştiţi că la Siebenhoch Max Krün ocupă *ad interim* funcţia de responsabil cu ordinea. Şi, potrivit unei legi scoase de la naftalină de Krün, dintr-un cod ce continua Statutul emanat în 1848 de Carol Albert, regele Sardiniei, şi care nu a fost niciodată abrogat, reprezentantul legal însărcinat cu ordinea publică poate cere documentaţia legată de orice infracţiune săvârşită pe teritoriul de care răspunde şi o poate ţine cât va voi. Cu alte cuvinte, în cazul de faţă, până o să mucegăiască hârtia.

După care a scos un răget atât de puternic de era să-mi găurească timpanul.

— Vreţi să-mi spuneţi, am zis eu după hohotul acela al lui, că dosarul se află în cazarma Gărzii Forestiere din Siebenhoch?

— Întocmai, domnule Salinger, a confirmat vocea din telefon, devenind serioasă. Aş putea să vă mărturisesc ceva? Aş vrea ca tonul meu să nu fie greşit înţeles.

— Vă rog.

— Noi, de douăzeci de ani încoace, nu povestim istoria lui Krün oricărui nou-venit prin părţile astea numai aşa, ca să-l luăm în râs. O facem fiindcă pentru noi omul ăsta e un exemplu. Şi-l admirăm.

— Cum aşa?

— Cei care au fost omorâţi erau prietenii lui, a spus sec carabinierul. Dumneavoastră ce aţi fi făcut în locul lui?

3.

Fiecare dintre ei încercase să fugă de episodul Bletterbach cum putuse. Membrii echipei Salvamontului. Werner, Max, Günther şi Hannes. Şi ce s-a ales de ei?

Günther şi-a săpat singur groapa, încercând să înece toată acea poveste în alcool. Hannes şi-a pierdut minţile. Werner a fugit din Siebenhoch. Dar Max? Ce spusese Werner despre Max?

Max îşi transformase uniforma în armura apărătorului sătucului Siebenhoch. Se agăţase de rolul acesta ca să nu se prăbuşească de tot. Acum aveam în fine dovada.

Şapte litere: „obsesie”.

4.

În dimineaţa de Ajun, Werner m-a dibuit în spatele casei din Welshboden pe când soarele nu apăruse încă din spatele munţilor. Sania era gata, vopseaua uscată.

— Se pare că ai talent pentru meşteşugul ăsta.

Am tresărit.

— Sper că nu te-am trezit, m-am scuzat eu.

Werner a făcut semn că nu şi a continuat să se uite atent la sanie.

— Clara sunt sigur că o s-o îndrăgească.

Eu nu eram aşa sigur. Ochii mei nu-i găseau decât defecte.

— Sper, am mormăit.

— Eu sunt convins.

— Dar dacă nu merge bine? Mi-e teamă că i-am montat tălpile prea în grabă şi…

— Chiar dacă ar fi cea mai lentă sanie de pe planetă şi chiar dacă s-ar face bucăţi la prima încercare, e făcută de tine. De mâinile tale. La acest lucru se va gândi Clara, cândva.

— Aşa zici tu?

— Va creşte, Jeremiah. Va creşte iute şi nu o vei mai putea ocroti. Eu ştiu, că am trecut prin asta. Ştii însă ce poate face un tată?

Nu voiam să răspund. Simţeam un nod în gât. Aşa că am aşteptat să continue.

— Un tată îi poate dărui fetei sale doar două lucruri: respect pentru propria-i persoană şi amintiri frumoase. Când Clara va fi femeie în toată firea sau mamă, ce îşi va aminti din acest Crăciun? Că sania era mai înceată ca o broască ţestoasă, sau că ai construit-o tu cu mâinile tale?

I-am zâmbit, fiindu-i profund recunoscător pentru acele cuvinte.

Am observat că ochii i se umeziseră puţin.

Erau prea multe amintiri în aerul acelei dimineţi.

— În orice caz, există un singur mod de a afla, a zis el, ca să înlăture momentul de stânjeneală şi de melancolie. Trebuie s-o testăm.

Am crezut că glumeşte.

Dar Werner *nu* era genul glumeţ.

Dacă ne-ar fi văzut cineva pe noi, doi adulţi mari şi graşi care îşi aşteptau rândul să se dea pe derdeluşul păşunilor albe din Welshboden, fericiţi ca nişte băieţei sau înjurând ca nişte hamali din port ori de câte ori nimeream cu mutra în zăpadă, cred că ne-ar fi luat drept nebuni. Dar noi ne-am distrat de minune.

Când soarele şi-a făcut apariţia noi eram năduşiţi şi zâmbitori.

— Aş zice că merge bine, nu?

— Aş zice că îţi datorez nişte mulţumiri, Werner.

5.

Clara a împărţit darurile după cină: o sarcină care se pare că-i face plăcere, aşa cum îi plăcea şi să le desfacă.

Casa din Siebenhoch s-a umplut de exclamaţii de stupoare şi bucurie. Werner părea că nu şi-a dorit nimic altceva decât acea cravată roz cu buline („Ca să pui pe tine puţină culoare, bunicule, rozul îţi vine de minune”), Annelise a strâns în braţe puloverul gros cu un ren pe el, de parcă ar fi fost un vechi prieten („îl cheamă Robertino, mami, şi îi plac muşcatele”), iar în ceea ce mă priveşte nu mai văzusem niciodată ceva mai frumos decât acea pereche de mănuşi, atât de colorate că te dureau ochii.

În afară de mănuşi, am primit şi ultimul roman al scriitorului meu preferat (de la Annelise), o cutie de scule (de la Werner) şi o fotografie a echipei din jurul formaţiei Kiss pe care scria „Fă-te bine, prietene!” (de la Mike), care mi-a cam umezit ochii.

— Îţi plac mănuşile, *papà?*

— Fiecare deget are o feţişoară diferită! Sunt splendide, scumpo!

Le-am pus pe mână, mândrindu-mă cu ele.

— Pur şi simplu surprinzătoare…

— Câte litere sunt în „surprinzătoare”, *papà?*

— Tot atâtea câţi pupici meriţi.

Şi am învârtit-o în aer, în timp ce Clara se prefăcea că se opune.

Frumoase amintiri, nu?

Când situaţia s-a mai liniştit, am spus:

— Cred că darul pentru tine e pe undeva pe aici, fetiţa mea. Dar nu ştiu bine unde…

Clara, care tocmai desfăcuse cadoul de la Werner (o carte animată) şi pe cel trimis prin poştă de Mike de la New York (un tricou cu Kiss cu numele

„Clara” pe spate), şi-a întors capul spre mine cu ochişorii ei care păreau două stele.

— Pe undeva pe aici, cinci litere?

Mi-am ciufulit părul, încercând să par năuc.

— *Tatăl* e bătrân. *Tatăl* nu îşi aduce aminte.

— Cinci litere spune o minciunică.

— Se prea poate, i-am răspuns. Însă ceva îmi spune că va trebui să-ţi pui hăinuţa şi mănuşile.

Într-o clipită, cu hăinuţa închisă numai pe jumătate şi cu fularul atârnându-i la gât, Clara era la intrare. Înainte de a deschide larg uşa, s-a întors spre Annelise.

— Pot?

— Dar nu e un ponei, iubito.

— Dar nu vreau un ponei, mami. Pot să ies?

— Anul trecut voiai un ponei.

Clara a bătut din picior, nerăbdătoare.

— Anul trecut eram *mică,* mami. Ştiu că poneii nu s-ar simţi bine în casă. *Ştiu.* Acuma pot să ies?

Annelise nici n-a apucat să-i facă semn că da, că o rafală de vânt a şi adus în casă, asupra noastră, mici solzişori de zăpadă.

— *Papààààà!!*

Am zâmbit. Annelise m-a pupat pe obraz.

Am ieşit aşadar ca să admirăm capodopera mea.

— Vai, e foarte frumoasă! Roşie-roşie!

— Roşie ca para focului, iubito, altfel s-ar îmbufna. Sanie roşie ca para focului, ţi-o prezint pe Clara. Clara, ţi-o prezint…

Dar nici n-am terminat fraza, că fetiţa se şi suise călare pe proaspătul său cadou.

— Mă ajuţi, *papà?*

Cum să rezişti mutriţei aceleia absolut delicioase? Următoarele două ore, poate mai mult, nu am făcut decât s-o trag cu sania pe tăpşanul din faţa casei, la lumina lunii, până când locul a început să arate a câmp de luptă.

După care m-am aruncat la pământ, înfrânt.

— Tatăl e bătrân, am zis eu gâfâind. Clarei îi e somn. Mâine mergem la Welshboden şi o să te învăţ să te dai cu sania pe derdeluş. E mai amuzant. Şi poate că aşa reuşesc să evit şi întinderile de muşchi.

— Clarei nu îi e somn. Tatăl nu e bătrân. Doar un pic bătrâior, s-a împotrivit fetiţa.

Annelise a luat-o de mână.

— E timpul să mergem la culcare. O să te joci şi mâine cu noua ta sanie.

Mi-a aruncat o privire care voia să spună că şi pentru Salinger a venit momentul cadoului de Crăciun. Acel tip de cadou interzis minorilor care-mi plăcea atât de mult.

— Dacă tati va mai fi întreg mâine dimineaţă.

Recunosc.

N-ar fi trebuit să ştiu dinainte. Nu e frumos să afli cadourile înainte de Ajun, ştiu. Şi nu e frumos nici să cotrobăi toată casa, scormonind prin toate sertarele, ca un câine amuşinând după trufe.

Nu, nu se face aşa ceva.

Dar în *curiozitate* sunt unsprezece litere care mi se potrivesc de minune. În plus, ca să mai găsesc o scuză, trebuie să adaug şi că Annelise nu fusese prea inventivă în alegerea ascunzătorii. În mai puţin de jumătate de oră am şi dibuit-o. Iar faptul că pe cadou mai şi scria „Victoria's Secret" mărturisesc că m-a incitat nespus.

6.

Şi oricum secretul Victoriei a dispărut în doi timpi şi trei mişcări. E chiar o fată rea, Victoria asta, da' rea de tot.

Majoritatea lucrurilor se schimbă.

1.

Am început să mă gândesc din nou la Bletterbach în jur de 28 decembrie. Mi-am recitit notiţele şi am reînceput să rumeg în gând datele descoperite la tribunalul din Bolzano.

În seara de 30 am făcut prima mişcare.

2.

Femeia care mi-a deschis poarta era mărunţică, avea păr brunet, tuns ca o caschetă, ochi mari şi luminoşi.

— Verena? am întrebat-o.

M-a identificat pe dată.

— Tu eşti regizorul despre care vorbeşte toată lumea, nu-i aşa? Ginerele lui Werner.

— Salinger. Autor, nu regizor, am precizat şi i-am arătat sticla de Blauburgunder pe care o achiziţionasem cu acest prilej. Pot să intru?

Bătea un crivăţ care-ţi îngheţa oasele, iar Verena părea să-şi fi dat seama de asta doar în acel moment. S-a dat la o parte, scuzându-se. După care a închis uşa.

— Pun pariu că-l cauţi pe Max.

— Nu e aici?

— Are o şedinţă la Bolzano. N-ai avut noroc, dar ia totuşi loc. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Cu plăcere.

Mi-am agăţat în cui haina, fularul şi căciula şi am urmat-o în bucătărie. Verena m-a poftit la o masă pe care trona un coş cu toate bunătăţile din lume. Fructe, borcane cu preparate conservate, murături, gemuri. Toate, fără excepţie, făcute în casă.

— Par a fi delicioase.

— Localnicii din Siebenhoch, a explicat ea. Vor fie să mulţumească, fie să se scuze. Jumi-juma.

M-am amuzat împreună cu ea.

— Şi Werner a avut parte de multe coşuri de Crăciun. Iar eu risc să fac indigestie.

— Păcat, a zis femeia. Şi eu care mă gândeam să te procopsesc cu câteva şi de la noi.

Am râs.

Ceaiul era fierbinte şi am suflat în el. Verena îşi pregătise şi pentru ea o ceaşcă. Am încercat să mi-o imaginez în ’85 şi n-a fost prea greu. Cred că nu era foarte diferită de femeia care stătea acum în faţa mea. Nevasta lui Şefu’ Krün arăta cam de treizeci de ani, cu toate că de-acum se îndrepta către cincizeci.

— Sticla aia e un „mulţumesc” sau un „scuzaţi-mă”?

— Ca să spun drept, amândouă. Voiam să-i mulţumesc lui Max pentru că nu mi-a dat amendă şi…

Verena m-a întrerupt, ridicând ochii la cer.

— Şi-a făcut numărul preferat şi cu tine, înseamnă.

— Care număr?

Verena maimuţări expresia severă (cea de zbir dat naibii) a bărbatului său.

— Hei, străine, fii cu băgare de seamă dacă te scobeşti în nas, că noi prin părţile astea îi urâm pe cei care se scobesc în nas. Îi atârnăm în faţa primăriei şi pe urmă ne jucăm aruncându-le taler din şanţ în cap…

Ceaiul îmi rămăsese în gât.

— …folosindu-ne de pistoalele de înfipt cuie, a încheiat femeia, făcându-mi cu ochiul.

— Exact numărul acesta. Numai că era vorba de o depăşire de viteză.

— Juma’ de sticlă e un „mulţumesc”, dar cealaltă jumătate? a întrebat ea.

Nu uitam că ochii lui Werner sunt mereu aţintiţi asupra mea. Dar nici nu voiam să ratez ocazia de a pune unele întrebări. Aşa că am zis, mai în glumă, mai în serios:

— Noi suntem prieteni, nu?

— De mai bine de zece minute.

— Prin părţile mele, zece minute sunt suficiente pentru a construi imperii.

— Atunci zic că suntem prieteni. Dă-i drumul.

Am luat o gură de ceai.

— Aş vrea să-l întreb pe Max despre Bletterbach.

Zâmbetul Verenei s-a frânt. O cută adâncă şi-a făcut apariţia între sprâncenele ei. Doar pentru o clipă, după care faţa i s-a înseninat din nou.

— La Centrul pentru Vizitatori nu ţi s-au dat destule broşuri?

— Cum să nu, au fost grozavi, am răspuns eu precaut, dar voiam să aflu ceva mai concret legat de omorurile din ’85. Din pură curiozitate, am adăugat, după o pauză.

— Din pură curiozitate, a repetat după mine, jucându-se cu ceaşca de ceai. Din pură curiozitate despre una dintre cele mai groaznice poveşti legate de Siebenhoch, Salinger?

— E a doua mea natură, am zis eu, încercând să par relaxat.

— Să redeschizi vechile răni? Şi asta face parte din a doua ta natură?

— N-aş vrea să par…

— Nu pari. Chiar eşti, m-a întrerupt sec femeia. Şi acum ia-ţi sticla şi uşchează!

— Dar de ce? am întrebat, uimit de vehemenţa ei.

— Pentru că fix din ’85 nu-mi mai pot sărbători ziua de naştere, nu ţi se pare îndeajuns?

— Nu am…

Data de 28 aprilie. Ziua ei de naştere.

Totul mi-a devenit limpede. Am roşit.

Am inspirat adânc.

— Poate Max e de altă părere. Poate că el ar avea chef să povestească şi…

M-am blocat.

Ură şi durere. Asta am citit pe trăsăturile feţei sale.

O durere uriaşă.

— Nici vorbă.

— De ce?

Verena şi-a încleştat pumnii.

— Pentru că… a zis ea pe nerăsuflate, ştergându-şi o lacrimă. Te rog, Salinger. Nu-l întreba de asta. Nu vreau să sufere.

— Atunci, am zis, de ce nu-mi povesteşti tu?

Judecând după emoţiile care i s-au suprapus pe chip, în mintea Verenei s-a purtat o bătălie fulgerătoare şi crâncenă.

Am aşteptat în linişte rezultatul conflictului interior.

— Dar promiţi că nu o să aduci vorba de asta?

— Promit.

B de la „baliverne”.
T de la „ticălos”
S de la „surâs”.
— Fii pe pace.
— Da’ nu e pentru vreun film, nu? m-a întrebat.
— Nu, e un fel de hobby al meu.

A fost o alegere nefericită a cuvintelor, recunosc. Dar dacă i-aş fi spus adevărul, m-ar fi dat afară din casă. Unde mai pui că, în acel moment, nici măcar eu nu ştiam care e adevărul.

Era pura curiozitate cea care mă îmboldea să pun toate acele întrebări? Sau poate că povestea cu Bletterbach devenise şi pentru mine o obsesie?

— Ce vrei să ştii?
— Tot ceea ce ştii, am răspuns eu cu lăcomie.
— Tot ceea ce ştiu e că urăsc acel loc. N-am mai călcat acolo din ’85.
— De ce?
— Tu îţi iubeşti soţia, Salinger?
— Da.
— Tu cam ce ai simţi faţă de locul în care soţia ta a pierdut o bucată din ea însăşi?
— Ură.
— Vezi? Eu urăsc Bletterbach. Şi urăsc munca soţului meu. Urăsc uniforma aia a lui. Urăsc când merge pe urmele braconierilor, urăsc când îşi face show-ul cu noii sosiţi, s-a uitat în jur, urăsc aceste coşuri nenorocite cu fructe.

Şi-a trecut mâna pe sub nas şi şi-a mai tras sufletul.

— Max e un om bun. Cel mai bun. Dar toată povestea aia l-a marcat şi eu tare aş dori să mă duc de aici. Să dau naibii şi Garda Forestieră, şi Siebenhoch, şi casa asta. Însă nu e cu putinţă. E ca o cicatrice, a spus şi a arătat către semnul ca o semilună din jurul ochiului meu, numai că a lui Max e aici, şi şi-a dus mâna la inimă. Poţi în fond pleca altundeva, dar rănile astea le vei duce cu tine pentru totdeauna. Fac parte din tine.
— Pot înţelege asta.
— Nu, a răspuns Verena, nu poţi.

Ba da. Fiara îmi era martoră.

— Cred că a fost tare greu, am spus.
— Greu? a răbufnit Verena. Greu, zici? A trebuit să-l construiesc la loc bucăţică cu bucăţică. Au fost zile când îmi venea să-l părăsesc. Să mă duc

de aici, să las totul baltă. Să mă dau bătută.

— Dar nu ai făcut asta.

— Tu ai fi lăsat-o baltă pe nevastă-ta?

— Aş fi rămas.

— La început, nu voia să vorbească despre asta. L-am rugat să se ducă la un psiholog, dar îmi răspundea mereu la fel. Nu avea nevoie de un doctor, avea nevoie doar de timp. Timp, zicea, a spus ea în şoaptă, scuturând din cap, era doar o chestiune de timp.

— Se spune că e cel mai bun leac.

— Asta până nu te ucide, a fost răspunsul amar al Verenei. Iar istoria cu masacrul din Bletterbach parcă e blestemată. Ştii despre ceilalţi? Hannes a omorât-o pe Helene, Werner şi-a luat tălpăşiţa fără niciun rămas-bun de la nimeni. Şi-a făcut valiza şi a tulit-o. Şi chiar înainte de plecare erau zile când nu-l vedeai deloc, decât cele în care apucai să schimbi cu el un salut şi gata. Devenise un alt om. Tăcut, arţăgos. Se vedea că nu mai suporta să stea aici. Şi pe urmă mai era şi Günther.

Verena şi-a frecat braţele, de parcă ar fi străbătut-o un fior.

— Mi se făcea frică să-l văd pe Max aşezat lângă el şi stând de vorbă. Stăteau ore în şir, uite chiar aici, şi vorbeau, şi vorbeau cu uşa închisă. Nu beau, slavă Cerului, dar când Günther pleca, Max avea în ochi o lumină…

Verena îşi căuta cuvintele.

— Avea ochii unui cadavru, Salinger. Ţi-ar plăcea să priveşti ochii cadavrului soţiei tale?

Exista un singur răspuns la acea întrebare.

— Nu.

— După aceea vizitele lui au devenit din ce în ce mai rare. Günther avea pe cineva, pe Brigitte, una de pe aici, şi relaţia era serioasă. Petrecea mai puţin timp cu Max, iar eu mă bucuram că ne descotorosiserăm de el. Fără Günther, Max părea a se simţi mult mai bine. Numai că în fiecare an, pe la sfârşitul lui aprilie, devenea o altă persoană…

Verena a început să se joace nervos cu verigheta.

— Când s-a întâmplat prima oară, în ’86, eu aveam nouăsprezece ani. La nouăsprezece ani, moartea e ceva ce li se întâmplă doar bunicilor sau alpiniştilor care nu ştiu să-şi cântărească puterile. Ba m-am gândit chiar că o petrecere ar putea să-i facă bine. Ca să-l scot din starea aia.

— Şi a fost o greşeală?

— A fost prima şi ultima oară când l-am văzut mânios. Nu, s-a corectat ea, mânios nu e bine spus. M-am speriat cumplit şi m-am întrebat dacă merită să lupţi pentru o persoană care părea că-şi ieşise din minţi. Eu chiar îmi doream cu adevărat să-mi petrec restul zilelor lângă un descreierat? Dar, într-un târziu, am înţeles că el nu simţea furie, ci durere. Evi, Kurt şi Markus erau singurii lui prieteni, iar el îi văzuse făcuţi ciosvârte. L-am iertat, dar nu mi-am mai sărbătorit ziua de naştere. Nu cu Max. Anul următor, cu o zi înainte de ziua mea, a umplut portbagajul şi a plecat la vechea moşie alor săi ca să se facă pulbere şi ca să poată trece peste asta. De atunci a devenit un obicei, poate un ritual. E un compromis bun până la urmă, căci Max nu a sfârşit ca Günther şi Hannes.

— Şi Werner s-a salvat.

O strâmbătură pe chipul Verenei.

— Werner e mai bătrân ca Max şi e făcut dintr-un alt aluat. Ca şef al Salvamontului apucase să vadă câte şi mai câte. Dar Max pe vremea aceea era în fond un puştan, cu toate că mie, naivă cum eram, mi se părea un om în toată firea. În plus, Max mai avea şi telegrama aia care făcea ca rana să nu se poată închide.

Văzându-mi faţa uimită, a început să râdă.

— Nu ştii nimic, nu?

— O telegramă?

— Vrei s-o vezi?

— Cum să nu.

Verena a ieşit din bucătărie şi s-a întors cu o fotografie. A scos-o din ramă. Odată cu fotografia (Kurt, Max, Markus şi Evi cu părul răvăşit de vânt) din ramă a alunecat şi o telegramă îngălbenită. Verena a pus-o pe masă, netezind-o cu mâinile.

— Aceasta e motivul pentru care Max nu-şi găseşte liniştea.

— Ce e scris acolo?

Verena mi-a arătat-o.

„Geht nicht dorthin!”

— „Nu mergeţi jos acolo”, am spus eu în şoaptă.

Data ce apărea în josul hârtiei era „28 aprilie 1985”.

— Cine a trimis-o?

Verena a scos un oftat, de parcă ar fi auzit acea întrebare de nu ştiu câte ori. S-a uitat pe dosul telegramei.

— Oscar Grünwald. Era un coleg de-al lui Evi, un cercetător.

— Şi cum de…?

— Una dintre primele sarcini pe care Şefu' Hubner i le-a trasat cu bucurie lui Max a fost aceea de a se deplasa la Aldino pentru a ridica telegramele şi poşta urgentă. Siebenhoch era prea mic pentru a avea propriul său oficiu poştal, iar poştaşul era un bătrânel care trebuia să facă dus-întors drumul ăla pe o motoretă de dinainte de război. Max nu suferea deloc să facă chestia asta, zicea că nu era în ton cu poziţia lui, a spus ea, iar privirea i-a devenit visătoare. Ţinea mult la uniforma lui. Şi avea dreptate. Îi venea de minune…

A alungat apoi gândul cu un gest al mâinii.

— Era un fel de acord informal între Şefu' Hubner şi cei de la Poştă. Când sosea ceva important, cineva de la Garda Forestieră dădea o fugă la Aldino şi lui îi revenea sarcina să ducă poşta destinatarului.

— Dar nu e ilegal?

Verena a izbucnit.

— Dar lumea avea încredere în Şefu' Hubner şi în Max, aşa că nu văd unde ar fi fost problema.

— Nicio problemă, am răspuns eu, în timp ce mă concentram asupra acelui dreptunghi de hârtie.

„Nu mergeţi jos acolo!"

— În dimineaţa aia, Max coborâse la Aldino să ridice corespondenţa. Evi plecase deja spre Bletterbach, iar Max a băgat telegrama în buzunar, uitând pe loc de ea. Ziua aia a fost tare păcătoasă, chiar şi înainte de masacru. Iar Max a avut numai bătăi de cap.

— Zău?

— Ploua şi au fost mai multe alunecări de teren. Max a trebuit să se ocupe de măsurători. Era singur, Şefu' Hubner făcuse un infarct şi era internat la spitalul San Maurizio din Bolzano. După care, spre seară, s-a mai şi răsturnat un camion, şi Max a avut mult de furcă şi cu accidentul acela tare urât, de se temea că n-o să poată ajunge la ziua mea în timp util. Dar în cele din urmă a reuşit, pentru că el dacă promite ceva, poţi fi sigur că va face tot posibilul să-şi ţină cuvântul.

— Şi telegrama?

— Am găsit-o eu, în buzunarul hainei lui, când s-a întors de la Bletterbach. Dacă aş fi ştiut ce consecinţe va avea gestul meu i-aş fi dat foc. Dar eu i-am arătat-o, iar Max a căpătat o expresie pe care n-o s-o uit niciodată. Parcă i-aş fi înfipt un pumnal în inimă. M-a privit şi a spus doar

atât: „Aş fi putut”. Nimic altceva, dar era limpede ce voia să zică. Ar fi putut să-i salveze. Aşa a început obsesia asta a lui.

— Dar nu are sens.

— Asta ştiu eu şi ştii tu. Dar Max? În situaţia aia? După ce văzuse trupurile singurilor prieteni pe care îi avea aici la Siebenhoch ciopârţite în halul ăla? Ţi-am spus, s-a schimbat. A început să-i hărţuiască pe carabinieri, pisându-i cu telefoane zi şi noapte. Ba s-a luat şi la bătaie cu căpitanul ăla…

— Alfieri.

— Care nu a depus niciodată plângere, dar, oricum, fapta rămâne. Max spunea că nimeni nu ridică un deget pentru a-l găsi pe asasinul prietenilor săi. Lucrurile nu stăteau chiar aşa, dar dacă îi spuneai asta îşi ieşea rău din pepeni. Când a înţeles că ancheta se împotmolise şi că în scurtă vreme va fi sistată, a început investigaţiile de unul singur. Şi nu le-a încetat nici până în ziua de azi.

— Am aflat că dosarul cu cercetările se află la sediul din Siebenhoch.

— Nu. E la Max, în casa bunicilor. Casa Krün, unde a crescut. Le ţine pe toate acolo.

Ceaiul se răcise deja. Dar l-am băut totuşi, fiindcă simţeam nevoia să fumez şi aşa alungam această ispită. Dar n-a ţinut.

— Dar a făcut vreo investigaţie despre acest Oscar Grünwald?

— Nu m-a lăsat niciodată să-i văd arhiva şi tot ceea ce ţine închis la moşia familiei lui, dar sunt convinsă că Max are câte un dosar despre fiecare locuitor din Siebenhoch.

M-a luat cu fiori.

— Aşa a ales pentru a putea merge mai departe, a zis Verena. Pentru a păstra vie furia. Max e orfan. Părinţii lui au murit într-un accident de maşină, pe când el avea doar câteva luni. A crescut cu bunica. *Frau* Krün. O femeie puternică. A murit la aproape o sută de ani. Soţul ei a fost o victimă a prăbuşirii minei din ’23 şi, din acea zi, *Frau* Krün nu s-a mai îmbrăcat decât în negru. Odată cu moartea soţului a pierdut totul, pe vremea aceea nu existau asigurări. Erau foarte săraci, poate cei mai săraci din toată zona. Max era un copil drăguţ, timid. Era foarte bun la învăţătură, de altfel *Frau* Krün nici n-ar fi acceptat altceva decât notele cele mai bune. Singurii prieteni pe care îi avea Max erau Kurt, Markus şi Evi. Alături de ei, Max reuşea să nu mai fie soldăţelul disciplinat pe care *Frau* Krün voia să-l crească, putea să fie el însuşi. Dar moartea lor l-a condamnat la singurătate.

— Treizeci de ani de mânie. Nu riscă să se distrugă în felul acesta?

— Dar nu de asta sunt şi eu pe lume?

Am rămas în tăcere, cufundaţi în gânduri.

— Şi tu? am întrebat-o.

— Eu ce?

— Tu cam ce părere ai?

Verena se juca cu fotografia. Degetele ei desenau mici cercuri în jurul chipului unui Max tinerel şi lipsit de griji.

— O să-ţi par acum o femeie de la munte plină de superstiţii, dar nu sunt. Am o diplomă de infirmieră şi mă consider o infirmieră *bună*. Conştiincioasă, pregătită. Aşa cum mulţi de aici din sat pot să confirme. Îmi place să citesc, eu am fost aceea care am insistat pe lângă administraţia locală să ajungă până aici la Siebenhoch cu şoseaua cu bandă lată. Nu cred în basme, în monştrii de sub pat sau în Pământul plat. Dar sunt convinsă că Bletterbach este un loc blestemat, exact la fel cum sunt convinsă că fumatul face rău. Prea multe vieţi s-au pierdut, acolo înăuntru. Ciobani dispăruţi în neant. Pădurari care au povestit despre nişte lumini ciudate şi despre nişte urme şi mai bizare. Legende, mituri, flăcări stranii. Poţi s-o iei cum vrei, dar şi în spatele celei mai absurde legende există un miez de adevăr.

M-am gândit la comunitatea din Fanes.

Verena şi-a urmat vorba.

— Pun pariu că după ce ai auzit atâtea răutăţi pe seama ta nu îţi va fi greu să mă crezi că pe vremuri prin părţile astea au tot fost procese sumare, şi nu puţine. Pentru vrăjitorie mai ales. Dar ruguri n-au existat. Siebenhoch avea sistemul său de a face dreptate. Sărmanele acelea erau prinse şi lăsate singure în Bletterbach. Niciuna nu s-a întors vreodată. Multe poveşti se spun pe seama acelui loc, care nu prea ar fi pe placul celor de la Centrul pentru Vizitatori.

— Dar horror-ul atrage, am zis eu.

— Însă nu acest gen de horror. Ai fost acolo?

— Am dus-o pe fiică-mea.

— Şi ţi-a plăcut?

— Clara s-a distrat de minune.

— Eu te întreb pe tine dacă ţi-a plăcut.

M-am gândit câteva clipe.

— Nu, nu m-am distrat. E atât de… e o nebunie să spun aşa ceva, că doar tot pământul ăsta e bătrân, dar acolo simţi povara timpului.

Verena a dat din cap aprobator.

— Povara timpului, da. Bletterbach este un uriaş cimitir. Cu toate fosilele alea, numai oase. Cadavre. Cadavrele unor creaturi care… eu nu sunt o fundamentalistă, Salinger. Şi nici bigotă nu sunt. Ştiu că Darwin avea dreptate. Speciile evoluează, iar dacă nu evoluează când habitatul lor se schimbă, pur şi simplu se sting. Dar cred în Dumnezeu. Nu într-un Dumnezeu cu barbă albă care şade pe tron în cel mai înalt dintre ceruri, asta e o viziune pe care o socot prea simplistă, ci cred în Dumnezeu şi în felul Său de a face să se mişte maşinăria asta pe care o numim univers.

— În „proiectul inteligent”.

— Da. Şi cred că a existat un motiv pentru care Dumnezeu a hotărât să radă acele fiinţe de pe faţa pământului.

Am avut senzaţia că bucătăria a devenit mai întunecată şi mai strâmtă. Un scurt atac de claustrofobie.

Verena s-a uitat la ceasul de deasupra chiuvetei şi a făcut ochii mari.

— E târziu, Salinger, trebuie să pleci. Nu vreau ca Max să te găsească aici.

— Îţi mulţumesc pentru ce mi-ai povestit.

— Nu-mi mulţumi.

— Atunci sper că măcar sticla aia îşi merită banii pe care i-am scos din buzunar ca s-o cumpăr.

Verena a părut uşurată de replica mea. Interogatoriul luase sfârşit.

— O să-ţi dau de ştire.

Ne-am ridicat.

— Salinger?

— Nu, n-o să-i pomenesc nimic lui Max.

Verena s-a mai înseninat la faţă. Nu foarte mult, dar suficient cât să i se mai atenueze cuta ce-i despărţea sprâncenele.

Mi-a strâns mâna.

— E un om bun. Nu-l răni.

Tocmai căutam modul potrivit de a-mi lua rămas-bun, când am auzit uşa deschizându-se şi apoi paşii obosiţi ai lui Max.

— Salinger? a spus, uimit să mă vadă. Cărui fapt îţi datorăm această vizită?

Verena i-a arătat sticla de Blauburgunder.

— Mi-a vorbit despre o amendă evitată, domnule şerif.

Max a mustăcit.

— Nu trebuia.

— Sunt aproape unul de prin partea locului de-acum, am glumit eu. Oricum, s-a făcut târziu, speram să beau şi eu un pahar cu cineva, dar Annelise o fi deja îngrijorată.

Max s-a uitat la ceasul de la mână.

— Nu-i aşa târziu. Ar fi un păcat să pleci cu gura uscată.

Cu paşi mari a străbătut sala de la intrare.

— Iau tirbuşonul şi…

Nu a sfârşit fraza. A înlemnit în uşa bucătăriei. Am văzut-o pe Verena cum a făcut un pas spre el, după care s-a oprit, ducându-şi mâna la gură.

Max s-a întors spre mine şi a şuierat pe un ton ca gheaţa:

— Ce înseamnă *asta?*

A arătat spre fotografia şi telegrama de pe masă.

— Din neatenţie, Max, am atins rama şi…

— Bazaconii, a zis Max.

Ochii lui nu se dezlipeau de la mine.

— Bazaconii şi iar bazaconii.

— E vina mea, Max.

— Şi a mai cui?

— Voiam să stau de vorbă cu tine. De aceea am venit aici.

— Dar tu, a intervenit Verena care aproape că-şi înghiţea cuvintele, dar tu, cum nu erai, m-am gândit că ar fi mai bine să stau eu de vorbă cu el.

— E vina mea, Max, am repetat cu tărie. Verena nu avea nicio intenţie să…

Max a făcut un pas ameninţător către mine.

— Să facă ce?

— Să povestească.

Max fremăta de încordare.

— Dar ştie Verena de ce te interesează atât de mult povestea asta?

— Ce vrei să spui?

Bărbatul a izbucnit într-un râs batjocoritor.

— Că vrei să-ţi iasă nişte bănuţi din chestia asta.

Am rămas înmărmurit.

— Nu ţi-a spus nemernicul ăsta, a zis Max întorcându-se către nevastă-sa, că vrea să facă bani de pe urma unui filmuleţ despre masacrul din Bletterbach? Dar, vă rog, domnule regizor. Luaţi-ne şi cadavrele şi expuneţi-le în faţa publicului de pe jumătate de mapamond. Scuipaţi, vă rog, pe mormintele lor. Doar nu aşa îţi câştigi tu pâinea, Salinger?

— Ce au publicat ziarele nu sunt decât minciuni. O să demonstrez asta de îndată ce documentarul despre Ortles va fi gata. Şi pot să te asigur că nu am nicio intenţie să filmez absolut nimic despre povestea lui Kurt, Evi şi Markus.

Max a mai făcut un pas către mine.

— Să nu îndrăzneşti să le pronunţi numele.

— E mai bine să plec, Max. Îmi pare rău de deranj. Şi mulţumesc pentru ceai, Verena.

N-am apucat însă să mă întorc spre ieşire, că Max m-a înşfăcat de gât, izbindu-mă de perete. Un crucifix de lemn a căzut pe podea, făcându-se bucăţi.

Verenei i-a scăpat un ţipăt.

— Mai încearcă tu să apari pe aici, a rânjit la mine Şefu' Krün, şi o să am grijă să ai parte de o grămadă de belele. Şi dacă ai puţină minte în dovleacul ăla tâmp uşcheşte-te de aici. Nu avem nevoie de şacali la Siebenhoch.

I-am prins mâinile, încercând să scap din strânsoare. Dar mă ţinea foarte strâns, n-am reuşit decât să mai inspir puţin oxigen şi să-i spun:

— Nu sunt şacal, Max.

— Bănuiesc că la Hollywood aşa merg lucrurile, că sunteţi obişnuiţi cu genul ăsta de porcării. Dar aici, la Siebenhoch, avem o chestie care se numeşte moralitate.

Mi-a dat în fine drumul.

Horcăiam de-a binelea.

Apoi Max m-a lovit. O dreaptă dură, precisă, direct în pometţi. O explozie de luminiţe şi am căzut ca o cârpă la podea. Când am ridicat capul, Max mă domina întru totul.

— Asta aşa, ca o mică arvună. Şi acum valea, dacă nu vrei să mai capeţi câteva.

Ameţit de durere, mi-am luat iute haina şi am ieşit.

3.

Din fericire Clara dormea.

Am intrat străduindu-mă să fac cât mai puţin zgomot posibil. Mi-am scos pantofii, căciula şi hanoracul. Casa era cufundată în întuneric, dar nu aveam nevoie să aprind lumina ca să mă orientez.

Am reuşit să mă strecor în baie şi mi-am clătit faţa.

Jumătate de obraz avea culoarea unei vinete.

— Salinger…

Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Annelise avea părul ciufulit şi o expresie alarmată. Chiar şi fără machiaj mi se părea foarte frumoasă. Mi-a luat capul între mâini şi s-a uitat la vânătaia mea.

— Cine te-a adus în halul ăsta?

— Nu e nimic, linişteşte-te.

— Tipul ăla? Ăla de la *Lily Bar?*

— Arată doar cam urâţel, şi am început să fac nişte strâmbături idioate, ca s-o mai calmez.

Durerea mă făcea să lăcrimez.

— De data asta nu scapă basma curată. Eu chem carabinierii.

Am oprit-o.

— Las-o baltă, te rog.

— Ce se tot întâmplă, Salinger?

Nu era furioasă. Era speriată.

— A fost Max.

— Şefu' Krün?

Annelise părea şocată.

— Dar era beat?

— Nu era beat şi, într-o anumită măsură, am şi meritat-o.

Annelise s-a desprins de mine.

Sunt convins că o parte din ea intuise deja ceea ce puneam eu la cale. Orele în care stăteam închis în biroul meu în faţa computerului. Plecările mele intempestive. Toate acestea erau nişte indicii pe care creierul ei nu se poate să nu le fi înregistrat. Doar că refuza să recunoască. Dar în acest punct i-a fost imposibil să nu înţeleagă.

— La ce lucrezi?

Glasul îi era plat, fără intonaţie. Aş fi preferat să zbiere.

— La nimic.

Annelise mi-a apăsat vânătaia cu degetul.

— Doare?

— Ah, Dumnezeule, da, m-am opus eu.

— Minciunile tale dor şi mai tare. Vreau adevărul. Acum. Pe loc. Şi străduieşte-te să fii convingător.

— Putem merge în bucătărie? Simt nevoia să beau ceva.

Annelise s-a răsucit şi, fără vreun cuvânt, a dispărut pe coridorul cufundat în întuneric. Am urmat-o. Dar mai întâi am băgat capul în dormitorul Clarei. Dormea ghemuită pe o rână. I-am aranjat plăpumioara. După care am coborât în bucătărie.

Annelise îmi pregătise deja o bere pe masă.

— Vorbeşte.

— Mai întâi vreau să ştii că nu e un nou proiect.

— Nu e?

— Nu. E doar un mod de a-mi ţine mintea trează.

— Lăsându-te luat la pumni de jumătate de sat?

— Astea sunt doar daune colaterale.

— Şi eu sunt o daună colaterală?

Am observat că îi tremura vocea. Am încercat să-i iau mâinile într-ale mele. Dar abia dacă i le-am putut atinge. Erau îngheţate. Annelise şi le-a tras iute îndărăt, ascunzându-le în poală.

Am început să-i explic totul, evitând însă folosirea cuvântului „obsesie".

— Şi nu e un proiect, am încheiat eu, am doar nevoie de asta ca să…

— …ca să?

— Pentru că altfel simt că-mi pierd minţile.

Am lăsat capul în jos.

— Ar fi trebuit să-ţi vorbesc de toate astea mai devreme.

— Aşa gândeşti tu? Că ar fi trebuit să-mi vorbeşti de toate astea mai devreme?

— Eu…

— Dar ai promis. Un an sabatic. Un an. Şi când colo? Cât a durat? O lună?

Nu am zis nimic. Avea dreptate.

B de la *baliverne.*

— Dumnezeule, dar eşti ca un copil. Te bagi în nişte chestii fără să te gândeşti la consecinţe. Dar chiar nu eşti în stare să…

— Annelise.

— Să nu mai spui un cuvânt. Era o promisiune. M-ai minţit. Şi mâine dimineaţă ce o să-i spui Clarei? Că s-a întâmplat să te izbeşti de un pumn?

— O să inventez eu o istorioară amuzantă.

— E ceea ce faci de fiecare dată în fond, nu? Inventezi poveşti. Ar trebui să plec, Salinger. Să-mi iau copilul şi să mă duc. Eşti periculos.

Aceste cuvinte au fost un şoc pentru mine.

Am simţit cum viscerele mi se răsucesc. Durerea dispăruse.

— Doar nu vorbeşti serios, Annelise.

— Ba da.

— Am greşit, am recunoscut eu, ştiu asta. I-am minţit pe toţi. Pe tine, pe Werner, pe toţi. Dar nu merit aşa ceva.

— Ba meriţi şi mai rău, Salinger.

M-am străduit să articulez nişte vorbe în apărarea mea, dar Annelise avea dreptate. Tocmai demonstrasem că sunt un soţ foarte rău şi un tată şi mai rău.

— Tu nu eşti bine, Salinger, şi tonul Annelisei se schimbase.

Era o umbră de plânset în vocea ei.

— Ai nevoie de medicamentele alea. Ştiu că nu le iei.

— Medicamentele nu au nicio legătură, voiam doar să…

— …îţi demonstrezi ţie însuţi că eşti tot tu, cel de dinainte? Că nu te-ai schimbat? Era să mori în gheţarul ăla. Dacă tu chiar crezi că asta nu te-a schimbat, atunci eşti cu adevărat un idiot.

Am închis brusc gura. Simţeam cum cerul gurii mi se uscase şi cum limba îmi devenise o fâşie flască de piele.

Pleacă.

— N-are rost să-mi spui că nu-i aşa. Tu te-ai schimbat.

Şi eu m-am schimbat. Şi Clara s-a schimbat. E firesc. Din anumite experienţe n-avem cum să ieşim întregi.

— Nu, n-avem cum să ieşim întregi.

— Tu crezi că nu mi-am dat seama? Doar te văd. Te cunosc. Văd privirea aia.

— Ce privire?

— Privirea unui animal în cuşcă.

— Aproape că am ieşit.

Annelise a scuturat din cap, plină de amărăciune.

— Tu chiar crezi asta, Salinger? Vreau să te uiţi în ochii mei. Vreau adevărul. Dar să-ţi fie clar că dacă din gura ta nu va ieşi numai şi numai adevărul, o să-l chem pe tata, o s-o iau pe Clara şi o să petrecem noaptea la Welshboden.

— Povestea e că…

Dar n-am terminat fraza. Pe neaşteptate a avut loc. Ceva înăuntrul meu a rupt orice zăgaz.

Am izbucnit în hohote de plâns.

— Fiara, Annelise. Fiara e mereu aici cu mine. Uneori e tăcută, uneori se potoleşte, sunt zile bune când nu mă gândesc la ea nici măcar o secundă. Dar ea e mereu în adâncul fiinţei mele. Şi şuieră, şuieră, vocea aia, eu nu mai pot, vocea…

Annelise m-a luat în braţe. Am simţit trupul ei cald cum îl strânge pe al meu. M-am lăsat cufundat în acea căldură.

— Mie mi-e mereu frică, Annelise. Mereu.

Femeia pe care o iubeam m-a legănat uşor, aşa cum am văzut-o de atâtea ori legănând-o pe Clara. Treptat, lacrimile mi s-au potolit. Au rămas doar suspinele.

Apoi nici acelea.

Annelise s-a desprins de mine cu blândeţe.

— De ce nu mi-ai vorbit de asta?

— Pentru că nu vreau să iau hapurile alea nenorocite.

Annelise a devenit încordată.

— Dar ai nevoie de ele.

Acum înţelegeam şi eu.

— Da. Ai dreptate.

Annelise a suspinat din greu.

— Promite-mi.

Am dat din cap.

— Tot ce vrei.

— Anul sabatic. Începe acum.

— Da.

— Şi gata cu masacrul din Bletterbach.

— Da.

— Şi o să începi să iei doctoriile.

M-a ţintuit cu privirea.

— O să faci asta?

— Da, am minţit eu.

Împăratul elfilor

1.

Pe 31 decembrie am intrat în camera Clarei şi am trezit-o. Încruntată, fetiţa m-a privit cu ochi somnoroşi.

— *Papà?*

— Trezeşte-te, puturoasă mică, trebuie să plecăm.

— Unde?

— La castelul împăratului elfilor, i-am răspuns, radios.

Ochişorii Clarei au strălucit de curiozitate. S-a ridicat în fund pe pat.

— Unde trăieşte împăratul elfilor?

— Pe un munte îndepărtat. E foarte, foarte frumos.

— Cu adevărat o să mă duci la împăratul elfilor?

— Promit din tot sufletul, puiule, i-am răspuns, făcându-i cu ochiul. Câte litere are „suflet”?

— Şase, a fost răspunsul.

Exact ca „iubire”, m-am gândit eu.

Clara a sărit din pat şi a dat fuga în bucătărie, acolo unde Annelise pregătise deja o gustare uşoară. În mai puţin de jumătate de oră eram gata.

Organizasem totul, cu complicitatea lui Werner şi a câtorva persoane pe care le cunoscusem în timpul filmărilor pentru *Mountain Angels.* Era un cadou. Nu pentru Clara. Era un cadou pentru Annelise. Voiam să reînceapă să aibă încredere în mine. Voiam să mă privească din nou aşa cum mă privea înainte de 15 septembrie.

De aceea, când ne-am urcat în maşină, eram aproape tot atât de emoţionat precum Clara. Am pornit şi imediat am luat-o pe drumul naţional.

Cu excepţia câtorva camioane şi maşini, şoseaua era numai a noastră. Am dat drumul la DVD-player şi am început să cânt din toţi bojocii cele mai cunoscute hituri ale formaţiei Kiss.

Clara îşi acoperea urechile cu mânuţele, Annelise urmărea show-ul meu amuzată şi intrigată totodată.

Trebuia să fie o surpriză pentru ea, deci o ţinusem departe de planurile mele, ceea ce era suficient ca să nu priceapă ce intenţii aveam pentru revelionul nostru sud-tirolez, dar nu în aşa măsură încât să devină bănuitoare în legătură cu alte lucruri de care mă ocupam.

Pe scurt, gata cu Bletterbach.

Nu ştiu în ce măsură avea încredere, dar era acolo, cu mine, şi asta îmi era de ajuns ca să mă simt plin de energie şi de speranţă. Anul care începea, 2014, trebuia să fie anul cotiturii.

Anul vindecării.

— O să fie frig?

— Foarte.

— Clara o să se îmbolnăvească.

— Clara n-o să se îmbolnăvească.

— Atunci o să răceşti tu.

— Cobe ce eşti.

— Dar chiar nu vrei să-mi spui unde mergem?

N-am răspuns.

Doar nu mă strofocasem atâta ca să stric surpriza pe ultima sută de metri. Aşadar, lacăt la gură. Am fost mai cu seamă atent să nu-mi scape vreo vorbă despre modalitatea în care vom ajunge la castelul împăratului elfilor. Fiindcă Annelise ar fi refuzat cu tărie, ştiam asta. S-o pun în faţa faptului împlinit era un lucru mârşav, dar scopul era nobil.

Am dat aparatul mai tare şi am început să chirăi *Rock ’n’ roll All Nite.*

Am ajuns la Ortisei, prima etapă a călătoriei noastre. Localitatea era ascunsă sub o pătură de zăpadă, dar fierbea de activitate.

Am lăsat maşina în centru şi am hăpăit un mic dejun pantagruelic. Clara a lichidat o felie de tartă cu fructe ce părea cât ea de mare. Când ne-am îmbuibat suficient m-am uitat la ceas.

— Am întârziat la caleaşca noastră specială.

Annelise s-a uitat în jur.

— Eu credeam că asta e surpriza.

— Ortisei?

— M-am înşelat?

— Nu e destul de frig.

— Mie mi se pare că e destul de frig, Tata Urs.

Am tras puternic aer în piept.

— Pentru Tata Urs ăsta nu e frig. E călduţ.

— Dar termometrul zice minus şapte grade.

— Căldură tropicală.

— *Papà,* dacă întârziem, caleaşca specială se va preface într-un dovleac?

— Mai bine ne-am grăbi. Nu se ştie niciodată. Dar mama trebuie să îmi promită ceva, altfel adio caleaşcă specială.
— Ce trebuie să promită Mama Ursoaică? a întrebat Annelise, suspicioasă.
— Că va ţine ochii închişi.
— Cât timp?
— Până când zice Tata Urs.
— Dar…
— Mami! Vrei să se prefacă într-un dovleac caleaşca noastră specială? Eu vreau să văd castelul împăratului elfilor!
Intervenţia Clarei a fost hotărâtoare. Am pornit din nou la drum şi, în mai puţin de cincisprezece minute, eram la destinaţie.
— Acuma pot?
— Încă nu, Mama Ursoaică.
— Ce-i cu mirosul ăsta?
— Nu-l lua în seamă.
— Pare kerosen.
— Aer de munte, iubito. Concentrează-te asupra lui.
Am ajutat-o să iasă din maşină şi am condus-o la braţ până în faţa hangarului.
— Acum Mama Ursoaică poate deschide ochii. Annelise a făcut întocmai. Reacţia ei a fost aceea pe care o prevăzusem.
A încrucişat braţele şi a răbufnit.
— Nici să nu-ţi treacă prin minte.
— O să ne distrăm.
— Nici poveste.
— Zborul este visul omenirii. Icar. Leonardo da Vinci. Neil Armstrong. Un mic pas pentru om…
— Icar a sfârşit-o cam prost, domnule Geniu. Dacă tu chiar crezi că o să mă urc în drăcia aia, dragă Jeremiah Salinger, înseamnă că nu mă cunoşti destul de bine.
— Dar de ce?
— Pentru că nu se poate ţine în aer. Nu are aripi.
O cunoşteam. Şi încă foarte bine. De aceea, în loc să-i răspund am luat-o pe Clara în braţe şi m-am apropiat de elicopter.
— E un B3, i-am zis, e un fel de catâr zburător.
— Mănâncă paie?

— Paie şi kerosen.
— Şi kerosenul pute în halul ăsta?
— Nu spune prea tare chestia asta că B3 se va simţi jignit.
— Iertaţi-mă, domnule catâr zburător.
— Cred că te-a iertat.
— De unde ştii?
— Tata ştie mereu totul, am zis eu pe un ton solemn.

Mă întrebam încă pentru câtă vreme o frază ca asta va izbuti să pună capăt discuţiilor.

— Şi o să ne folosim de catârul zburător ca să mergem la castelul împăratului elfilor?

— Sigur. Îl vezi pe nenea ăla de acolo? am întrebat-o, arătând către pilotul elicopterului care se îndrepta spre noi. El va conduce catârul zburător în locul nostru.

Clara a început să aplaude, fericită.

— Pot să vă întreb cum reuşiţi să staţi acolo sus?

— Dar pot şi mai multe, a răspuns pilotul. Vrei să te aşezi lângă mine ca să mă ajuţi să conduc?

Clara a şi luat loc în carlinga elicopterului fără să mai răspundă.

M-am întors către Annelise.

— Iubito?

— Eşti o hahaleră, a fost răspunsul ei.

Zborul a durat mai puţin de un sfert de oră. Nu era vânt la înălţime şi norii nu obturau priveliştea. Peisajul, văzut de sus, era demn de chiotele Clarei. Până şi Annelise, după ce s-a mai obişnuit cu zgomotul turbinelor, a trebuit să admită că era încântător. În ceea ce mă priveşte, eram prea fascinat de expresia de uimire a fiicei mele ca să mă mai gândesc la Fiară.

Sau la toate văile săpate de torenţi acolo dedesubt.

Am aterizat într-un vârtej de zăpadă şi gheaţă. Am descărcat rucsacurile. Mi-am luat rămas-bun de la pilot şi elicopterul s-a pus din nou în mişcare, lăsându-ne singuri. La trei mii de metri altitudine.

— Ăla e castelul împăratului elfilor?

Cabana Vittorio Veneto de pe masivul Sasso Nero era un reper istoric făcut din cărămizi, piatră şi mortar. Fusese construit de către pionierii alpinismului, iar semnele vremii le purta la vedere, ca pe nişte trofee. Acele ziduri salvaseră cine ştie câte mii de vieţi de-a lungul celor o sută douăzeci de ani de istorie. În scurtă vreme urma să fie dărâmată, întrucât topirea

permafrostului îi deteriorase temeliile. Te durea sufletul la gândul că acel loc urma să dispară.

Liniştea de acolo, după ce elicopterul dispăruse la orizont, era ireală. În jurul nostru erau doar cer, zăpadă şi piatră. Nimic altceva. Ochii Annelisei străluceau.

Am ciupit-o uşor de obraz.

— Douăzeci şi cinci de grade sub zero, iubito. Asta e ceea ce Tata Urs numeşte „frig”.

— Mergem, *papà?*

În prag îşi făcuse apariţia un bătrânel îmbrăcat în negru, cu ochi mici ca două crăpături şi cu păr foarte rar. Avea o faţă ascuţită şi ne zâmbea.

— Sunteţi domnul Salinger, a zis el, luându-mi rucsacul. Iar dumneavoastră sunteţi Annelise, fiica lui Werner Mair, nu-i aşa?

— Chiar ea.

— Iar tu cred că eşti Clara. Îţi place casa mea, *du kloane* Clara?

Clara s-a uitat atent la acel personaj straniu, care chiar semăna cu un elf, după care, în loc să răspundă, a pus o întrebare:

— Tu locuieşti aici, domnule?

— De mai bine de treizeci de ani.

— Asta înseamnă că tu eşti împăratul elfilor?

Bărbatul s-a uitat uimit mai întâi la mine şi apoi la Annelise.

— Cred că fetiţa asta a câştigat o porţie dublă de desert. Veniţi, vă rog.

În afară de împăratul elfilor şi câţiva spiriduşi care îi slujeau, după cum spunea Clara, nu mai era nimeni. Castelul era în întregime al nostru. Clara era în culmea fericirii. Şi nici Annelise nu era mai prejos.

Iar eu eram mândru de mine însumi.

Am luat masa devreme, aşa cum se face la munte. O porţie enormă de ciuperci cu mămăligă, şuncă afumată, cartofi cu sare şi apa cea mai pură pe care am băut-o vreodată. Poate din cauza altitudinii, poate pentru că eram fericit să mă aflu acolo sus cu fiinţele pe care le iubeam cel mai mult pe lume, în orice caz apa aceea mi s-a urcat la cap. Orele de după cină mi s-au părut interminabile, dar în sensul bun al cuvântului. Am rămas la taifas cu cabanierul şi ajutoarele lui.

A povestit cu vervă tot felul de istorioare, una mai incredibilă decât alta. Clara îi sorbea fiecare cuvânt. De mai multe ori a întrerupt povestirea pentru a cere mai multe detalii, iar cabanierul, în loc să se enerveze, părea

fericit că are parte de o ascultătoare atât de atentă. La ora unsprezece am toastat cu ţuică şi ne-am pregătit pentru ultima parte a surprizei mele.

Le-am pus pe Clara şi pe Annelise să îmbrace câte două pulovere groase şi o haină căptuşită şi, echipaţi cu lanterne, am ieşit în noapte.

Au fost de ajuns câţiva paşi ca să fim proiectaţi într-o altă lume. O lume de o vastitate şi de o frumuseţe desăvârşită. Ne-am aşezat în zăpadă. Am luat termosul cu ciocolată caldă şi i l-am dat Clarei.

— Vrei să vezi o magie, puiule?

— Ce magie?

— Uită-te sus.

Clara a ridicat capul.

Nici urmă de poluare luminoasă. Nici urmă de smog. Nici urmă de nori. Am fi putut culege stelele una câte una. Annelise şi-a culcat capul pe umărul meu.

— E grandios.

Nu am răspuns. Ar fi fost de prisos. Dar am recunoscut acel ton al vocii ei. Era glasul femeii care mă alesese să-i fiu alături. Deloc neîncrezătoare, deloc în defensivă.

Pur şi simplu îndrăgostită.

— Ştii ceva, Clara?

— Dacă nu-mi spui nu am cum să ştiu.

— Ceea ce priveşti tu acum e comoara împăratului elfilor. El nu are bani şi nu are nici măcar maşină. În dulap are doar două haine, dar e cel mai bogat elf din lume. Nu ţi se pare?

— Aici e locul unde se nasc stelele, *papà?*

— Se prea poate, puiuţ.

Am rămas să privim stelele până când ceasul meu a arătat miezul nopţii.

Am ciocnit paharele şi ne-am îmbrăţişat. Clara m-a ţocăit pe obraz şi s-a amuzat de ecoul pupăturii ei. A zis că era muntele care ne ura la mulţi ani.

Am intrat în castel mult mai bogaţi decât la ieşirea din el.

2.

Annelise nu şi-a dat seama de nimic. Trucul era foarte simplu: să-mi iau pilulele în fiecare seară, înainte de a merge la culcare. Drept care nu tu coşmaruri, nu tu urlete, nu tu bănuieli.

Între timp, mă străduiam să fiu soţul cel mai atent din lume şi un tată demn de această onoare. Continuam s-o mint pe Annelise despre tratamentul meu cu psiholeptice, dar intenţionam să mă ţin de promisiune. Urma să uit de masacrul din Bletterbach, să mă bucur de anul meu sabatic şi să mă fac bine.

Era important. Pentru mine. Pentru Clara şi Annelise. Şi pentru Werner. Tatăl soţiei mele nu mi-a zis nimic, dar chiar şi de la kilometri distanţă puteam să-i citesc reproşul din priviri. Nu ştiu ce şi cât i-o fi împărtăşit Annelise, după cum o cunoşteam nimic sau prea puţin, dar nu era cale de scăpare din ochii lui de pasăre de pradă.

Niciodată.

Prima săptămână din ianuarie am petrecut-o dându-mă cu sania împreună cu Clara. Nu ascund că în ciuda vârstei mele mă distram ca un şcolărel. În spatele casei lui Werner se deschidea un tăpşan în pantă pe care sania de-un roşu-aprins prindea viteză ca o rachetă. Nu era periculos pentru că derdeluşul sfârşea într-un dâmb care îţi îngăduia să frânezi în deplină siguranţă.

Cât priveşte însă marginea de răsărit a sătucului Welshboden, am fost cât se poate de categoric cu Clara: interzis cu sania pe pârtia aia kamikaze. Acolo panta era abruptă şi dădea într-o pădure cu trunchiuri mari care nu aşteptau altceva decât să-mi facă prinţesa arşice. Chiar şi mie îmi era frică de coborârea aceea, aşadar *verboten.*

Zilele la Siebenhoch se scurgeau într-o voioasă rutină. Mă jucam cu Clara. Dormeam buştean. Mâncam cu poftă, iar vânătaia de pe obraz era de-acum o palidă pată de un gălbui spălăcit care în scurtă vreme avea să dispară. Făceam dragoste cu Annelise. Reîncepuserăm. Mai întâi cu precauţie, apoi cu tot mai multă pasiune. Annelise mă ierta.

Coboram în Siebenhoch cât mai puţin posibil, doar pentru cumpărături. Îmi luam ţigările de la pompa de benzină din Aldino. N-am mai călcat prin magazinul lui Alois.

Din când în când mă mai gândeam la Bletterbach, dar mă sileam să-mi alung din minte viermele acela ce mă tot rodea. Nu voiam să-mi pierd familia. Ştiam că ameninţarea Annelisei nu fusese dictată de vreo frică sau vreo mânie de moment. În orice caz, nu aveam de gând s-o pun la încercare.

Pe 10 ianuarie am făcut cunoştinţă cu Brigitte Pflantz.

3.

Pe etajere era marfă la discreţie. Erau mai multe tipuri de brandy, de coniac, de vodcă şi de ţuică. N-am fost niciodată amator de vodcă, iar în ceea ce priveşte ţuica puteam conta pe rezerva specială din casa Mair, deci pe astea le ştersesem de pe listă de la bun început. Coniacul nu-i plăcea Annelisei şi nici eu nu mă dădeam în vânt după el, însă un whisky din când în când…

Am auzit un glas de femeie, dar nu am înţeles ce zisese.

— Poftim? am întrebat, întorcându-mă cu faţa.

— Vă deranjez?

Avea o claie de păr blond care-i cădea pe laturile feţei. Fardul din jurul ochilor era uşor prelins.

— Nu, mă gândeam la ceva.

— Se mai întâmplă, a zis ea.

Necunoscuta mă fixa fără încetare. Am observat că avea dinţi mari şi pătaţi de nicotină. Duhnea a alcool şi era zece dimineaţa.

— Pot să vă ajut cu ceva? am întrebat străduindu-mă să fiu politicos.

— Chiar n-ai idee cine sunt?

— Mi-e teamă că nu, am răspuns stânjenit.

Ea mi-a întins mâna. I-am strâns-o. Purta mănuşi.

— Nu am făcut niciodată cunoştinţă personal. Dar tu ştii cine sunt.

— Adevărat?

Privirea ei fixă mă făcea să mă simt ca pe ghimpi.

— Sigur că da. Sunt o persoană importantă. Pentru tine, Salinger, de-a dreptul fundamentală.

Mănuşile negre s-au cuibărit din nou în buzunarele unui palton ce străbătuse prea multe ierni.

— Pot să-ţi spun Jeremiah? a întrebat.

— Ai fi singura, în afară de Werner şi de maică-mea.

— E un nume frumos. E din Biblie. Ştiai?

— Aşa e…

Femeia a început să recite:

— „De ce strigi pentru ale tale răni? De netămăduit îţi este rana. M-am purtat cu tine astfel din pricina marii tale ticăloşii, pentru că s-au înmulţit păcatele tale.”

— Nu sunt un mare fan al religiei, doamna…

— Domnişoara. Spune-mi Brigitte. Brigitte Pflantz.

— Bine, Brigitte, am zis, înşfăcând o sticlă la întâmplare şi punând-o în cărucior. Acum, dacă nu te superi…
Brigitte mi-a blocat trecerea.
— N-ar trebui să-mi vorbeşti aşa.
— Că altfel mânia Domnului se va abate asupra mea timp de mii şi mii de ani?
— Că altfel nu vei şti niciodată ceea ce s-a petrecut la Bletterbach.
Am încremenit.
Femeia a dat aprobator din cap.
— Chiar aşa cum spun.
Creierul meu a făcut *clic.*
Logodnica lui Günther Kagol. *Acea* Brigitte.
— Mai mulţi de pe aici pot jura că vrei să faci un film.
— Niciun film, am răspuns brusc.
— Păcat. Că ştiu multe lucruri. Foarte multe.
O clipă am simţit ispita. Dar am rezistat.
— Încântat de cunoştinţă, Brigitte.
Am întors căruţul şi m-am îndepărtat.

4.

În seara aceea, după cină, am răspuns la câteva mailuri de-ale lui Mike. După care am deschis file-ul numit „Chestii”. Am târât cu cursorul file-ul *B* până în Recycle Bin. M-am uitat la el câteva secunde. După care l-am pus din nou la loc.
Asta nu însemna nimic, mi-am zis. Dar nu voiam să-l şterg.
Nu eram încă pregătit.

5.

Mă dau cu sania. Mă bat cu bulgări de zăpadă. Încerc noi reţete. Fac dragoste cu Annelise. Iau somnifere. Dorm fără vise. Apoi din nou, o iau de la capăt.
Pe 20 ianuarie am decis să renunţ la somnifere. Niciun coşmar.
Pe 21 ianuarie acelaşi lucru. Şi tot la fel şi pe 22, pe 23 şi pe 24.
Eram în al nouălea cer. Mă simţeam puternic. Faptul că am refuzat să intru în jocul lui Brigitte Pflantz mă făcuse şi mai conştient de importanţa

bătăliei. În fiecare dimineaţă mă trezeam şi îmi spuneam: „Hai că eşti în stare. Ai fost în stare o dată, o să mai fii în stare încă o dată şi încă o dată”.

Pe 30 ianuarie, într-una dintre zilele cele mai friguroase ale anului, s-au auzit bătăi în uşă.

Casa Krün

1.

Annelise a fost cea care s-a dus să deschidă. Eu eram ocupat să fac ordine în bucătărie. „Chestiuni de-alea de poponari”, cum le-ar denumi Mike, dar adevărul e că spălatul vaselor e una dintre puţinele îndeletniciri care mă relaxează.

— Te caută cineva.

Mi-am dat seama imediat că ceva nu era în ordine. Tonul Annelisei era de gheaţă.

M-am întors să văd cine era, cu spuma de la detergent până la coate.

— Cine…?

În picioare, cu şapca în mâinile înroşite de ger, în bucătăria mea se găsea ultima persoană din lume pe care m-aş fi aşteptat s-o văd.

— Salut, Max, i-am spus, lăsând apa să curgă pentru a mă clăti. Vrei o cafea?

— De fapt, a răspuns el, eu sunt cel care ar vrea să-ţi ofere o cafea. Şi aş mai vrea să-ţi arăt şi nişte lucruri legate de acea chestiune de care am… discutat. N-o să dureze mult.

Annelise s-a făcut roşie ca racul şi a ieşit din cameră fără un cuvânt.

Max m-a privit, încurcat.

— Sper că nu…

— Aşteaptă-mă aici, i-am şoptit.

Annelise stătea în fotoliul meu preferat. Se uita la stratul alb ce se aşternuse afară şi la Clara care construia al nu ştiu câtelea om de zăpadă.

— Ce mai vrea de la tine? mi-a şuierat printre dinţi.

— Să îşi ceară scuze.

Annelise şi-a întors privirea către mine.

— Mă crezi tâmpită?

Avea dreptate. Cam ce altceva ar fi putut fi acea „chestiune” despre care Max voia să-mi vorbească, dacă nu povestea cu masacrul din Bletterbach?

— Dacă vrei, îl dau afară pe uşă fără să mai stau pe gânduri. Dar şi eu îi datorez nişte scuze, am zis şi am sărutat-o pe frunte. Îmi voi ţine promisiunea. Nu vreau să vă pierd.

Eram oare convins că puteam să mă ţin la distanţă de „chestiune”?

Că Max şi cu mine aveam să ne strângem mâna ca două persoane civilizate, iar când Şefu' Krün ar fi deschis subiectul Bletterbach, aveam să întrerup conversaţia, mulţumindu-i şi întorcându-mă frumuşel acasă, cu conştiinţa curată?

Cred că da.

Eram sincer şi asta a şi convins-o. Nu era oare înlăuntrul meu o voce, o voce stăruitoare care, pe când Annelise mă mângâia uşor, mă implora să-l dau afară în şuturi pe Max şi să mă reapuc de spălatul vaselor?

— Fă ceea ce trebuie, Salinger. Întoarce-te la mine. Întoarce-te la noi.

2.

— S-o luăm pe a mea.

Şefu' Krün a arătat către maşina de teren a Gărzii Forestiere.

— Max, i-am zis. Dacă vrei să-ţi ceri scuze, ţi le accept. Şi să ştii că îmi pare tare rău că mi-am băgat nasul în treburile tale. A fost o greşeală. Dar nu am intenţia să încep acum să discut cu tine despre masacru. I-am promis soţiei mele că o să uit povestea aia, înţelegi? Ce-a fost a fost.

Aşa să fie?

Şi atunci de ce îmi simţeam inima bătând aşa puternic? De ce abia aşteptam să mă urc în maşina de teren şi să ciulesc bine urechile la ceea ce Max urma să-mi spună?

Şapte litere: „obsesie".

Max a izbit cu piciorul într-un morman de zăpadă, scuturând din cap.

— Te-am luat la pumni pentru că am priceput că eşti vârât până la gât în povestea asta cu Bletterbach. Şi dacă ai ajuns să-ţi dai cuvântul faţă de Annelise, înseamnă că lucrurile stau încă şi mai prost decât credeam. Tu să nu-mi vinzi mie gogoşi, Salinger. Îţi citesc pe faţă, e limpede ca lumina zilei.

Nu era nici măcar un cuvinţel neadevărat.

O parte din fiinţa mea continua să se perpelească în legătură cu masacrul din Bletterbach. Mai devreme sau mai târziu m-aş fi apucat din nou să sap, să cercetez şi să pun întrebări.

Şi ce s-ar fi ales de familia mea?

Am cedat eu oare în faţa acestui gând?

Nu.

Am continuat să mă mint pe mine însumi.

— Greşit.
— Mie să nu-mi îndrugi tâmpenii, Salinger. E în fond exact ceea ce speri. Să-ţi ofer date noi, bârfe noi, indicii noi.
Max s-a apropiat de mine, arătând cu degetul către mine.
— Şi e exact ceea ce intenţionez să fac. Am să-ţi arăt atât de multe fundături că o să-ţi treacă o dată pentru totdeauna cheful de a sfârşi ca Günther.
Un oftat.
— Sau ca mine.
— Am promis, Max.
Slab protest. Vocea cea stăruitoare era tot mai estompată. Şi mai depărtată. Ca un bocet.
— Vino cu mine şi poţi fi sigur că n-o să-ţi calci cuvântul.
M-am întors să arunc o privire către ferestrele mari ale sufrageriei. Am ridicat braţul ca să salut silueta în contre-jour a Annelisei. Şi ea a făcut acelaşi gest. După care a dispărut.
— De ce? am întrebat cu un fir de glas.
— Pentru că vreau să te scutesc de treizeci de ani de durere, Salinger.

3.

Era trafic slab, doar nişte jeep-uri şi un Mercedes negru, care venea din direcţie opusă. Am trecut de Welshboden şi, la o răscruce, maşina de teren condusă de Max a luat-o pieptiş pe un drum forestier ce se pierdea în pantă printre copaci.
Am ajuns la casa Krün puţin după ora două a după-amiezii.
— Bun venit pe meleagurile strămoşilor mei.
— Aici ai crescut tu?
— Ţi-a spus Verena?
— Mi-a povestit câte ceva despre copilăria ta. Mi-a vorbit de *Frau* Krün.
— Pentru mine era *Omi*, bunica. Era o femeie neînduplecată, dar dreaptă şi mai cu seamă foarte puternică. Eram săraci şi pentru ca să nu-mi lipsească nimic *Omi* trebuia să se arate dură cu toată lumea. Era o văduvă care creştea un orfan. În sat, duritatea asta a ei era adesea luată drept înfumurare. Cu greu se putea bănui că sub purtarea ei se ascundea altceva. Moartea bunicului meu a dărâmat-o, dar în inima ei frântă rămăsese numai dragoste. Avea un suflet uriaş, draga mea *Omi*.

Max şi-a îngăduit un surâs.
— Vino.
Casa Krün era o construcţie de munte cu un acoperiş din ţiglă ce ar fi avut nevoie de oarece reparaţii. Sub streşini se vedeau urmele unor cuiburi de rândunică. Un măr cu crengi răsucite încadra ca o ramă poarta de intrare ce scârţâia din ţâţâni.
În interior nu exista lumină.
— Aici nu e energie electrică, m-a lămurit Max, aprinzând o lampă cu gaz. Am un generator, dar prefer să-l păstrez pentru urgenţe. Dacă îţi pică bine, îţi fac o cafea.
De îndată ce a fost luminată, încăperea a căpătat un aer mai puţin spectral. Deasupra căminului era o fotografie pătată de la umezeală.
— Micuţul Max şi *Frau* Krün, a zis Max în timp ce pregătea cafetiera pentru espresso. Ia loc.
În afară de o masă şi nişte scaune, în camera zisă *Stube* – aşa cum era denumită în Alto Adige acea încăpere multifuncţională (bucătărie, dormitor, cameră de zi, toate strânse în jurul unei *Stube*, adică a sobei de teracotă ce dădea numele întregului spaţiu) – se mai aflau şi două fişete de metal.
Şefu' Krün mi-a prins privirea.
— Treizeci de ani de cercetări. Mărturii din toate părţile. Probe adunate. Piste false. Posibili suspecţi. Treizeci de ani din viaţă petrecuţi fără să strâng nimic. Treizeci de ani irosiţi.
— O minunată felie de tort cu gust de nimic.
Max şi-a arcuit brusc o sprânceană.
— Ai vorbit cu Luis?
— Stil inconfundabil.
— Să-ţi spun ceva ce nici măcar Luis nu are curajul să-l afirme: victimele din Bletterbach nu sunt numai Kurt, Evi şi Markus. Sunt şi Günther şi Hannes. Verena. Brigitte. Manfred. Werner. Şi eu.
Mă uitam la flăcările din sobă. Urmăream traiectoria scânteilor, pe care Clara le numea „drăcuşori", până când le vedeam stingându-se de pereţii înnegriţi de fum şi de flăcări vreme de cine ştie câţi ani.
Max a scos un oftat.
— Închideam ochii şi auzeam vocea lui Kurt. Ba chiar şi paşii lui Evi sau râsetele lui Markus. Iar când deschideam ochii cu adevărat îi *vedeam.* Mă acuzau. Tu eşti în viaţă, îmi spuneau.
M-a trecut un fior.

Tu eşti în viaţă.

Mi-am aprins o ţigară.

— Rămăsesem singur. Cu cine aş fi putut vorbi? Verena n-ar fi înţeles. Werner plecase. Hannes… Hannes i-a făcut soţiei sale acel lucru cumplit. Rămânea doar Günther. El voia să afle. Dar se ţinea de băutură. Şi eu voiam să aflu. Voiam să-l găsesc pe nenorocitul care mă condamnase la singurătate şi să-l trimit pe lumea cealaltă. Chiar aşa. Hotărâsem să-l spânzur. Dar a trecut timpul. Günther a avut accidentul. Eu m-am însurat. Şefu' Hubner a murit. Verena nu dorea să-i preiau postul, numai că eu voiam să devin Şefu' Krün. Mă vedeam un fel de *Saltner* în Siebenhoch, ştii ce e aia?

Era un cuvânt pe care nu-l mai auzisem până atunci.

— Pe vremuri fiecare comună avea un *Saltner* al său, a explicat el. Era ales dintre tinerii cei mai puternici pentru a veghea asupra viilor şi grajdurilor. Era o funcţie de prestigiu. Cu toţii trebuiau să aibă încredere în el, iar dacă exista chiar şi un singur vot împotrivă, tânărul era exclus. Erau prea multe în joc. Că dacă un *Saltner* şi-ar fi dorit, s-ar fi putut înhăita cu tâlharii pentru a prăda toată recolta de peste an, condamnând astfel întreaga obşte la moarte sigură. Iar eu mă simţeam un *Saltner.*

Am aruncat ţigara în foc. Fumasem mai puţin de jumătate din ea.

Simţeam cum îmi vâjâie capul.

— Un *Saltner* îşi apără oamenii, am spus, iar tu voiai să faci acelaşi lucru cu localnicii din Siebenhoch.

— Am făcut asta în toţi aceşti ani, numai că astăzi…

Glasul i s-a frânt.

— Cei care au murit acolo erau cei mai buni prieteni ai mei, Salinger, erau fiinţele pe care le iubeam. Dar dacă aş putea să mă întorc în timp, aş lua-o pe Verena şi m-aş duce unde oi vedea cu ochii, fără să mă mai uit înapoi. La naiba cu *Saltner.* La naiba cu Evi, Markus şi Kurt. Îţi sună nemilos? Nu e. Sunt sigur că atunci când o să asculţi totul, o să îţi dai seama că nu merită.

— Dar ai putea să pleci în orice moment. Ce te reţine la Siebenhoch?

Max a tăcut câteva secunde.

— Masacrul din Bletterbach a devenit scopul vieţii mele.

Faţa lui colţuroasă era marcată de o expresie amară.

— Acesta este tipul de obsesie de la care încerc să te salvez. Dacă acum treizeci de ani mi-ar fi arătat cineva conţinutul acelor arhive, dacă m-ar fi

pus cineva în gardă… poate că totul ar fi decurs altfel. Pentru mine şi pentru Verena.

Mi-am amintit de cuvintele soţiei lui. Neliniştea pe care mi-o transmiseseră.

M-am gândit la Annelise. Şi la Clara. Am văzut-o crescând în preajma unui tată tot mai distant, tot mai bolnav.

Întoarce-te la noi.

— Povesteşte.

Max s-a ridicat în picioare. Fişetul s-a deschis cu zgomot.

— Să pornim de la cercetările oficiale, mi-a zis.

— Carabinierii din Bolzano se ocupau de ele.

— Căpitanul Alfieri şi procurorul de serviciu. Cattaneo. Pe procuror nu l-am întâlnit niciodată. Era doar o voce la telefon. Căpitanul Alfieri era un om capabil, dar se vedea c-ar fi preferat să-şi bată capul cu altceva. Din punct de vedere al investigaţiilor ce trebuiau făcute, masacrul din Bletterbach era o povară enormă. Pornind chiar de la locul crimei.

Mi-a arătat un biblioraft portocaliu. Era cât un dicţionar de gros. Max se juca cu degetele pe coperţile lui.

— Acesta este referatul final al poliţiei judiciare. Sunt mai bine de patru sute de pagini. A fost nevoie să-l rog pe medicul de la Aldino să-mi lămurească nişte pasaje. Muncă irosită. Nicio urmă organică, nicio amprentă, nimic. Ploaia şi vântul şterseseră totul, a spus pe un ton sentenţios, punând la loc dosarul în sertarul metalic. Şi oricum răspunsul expertizei a venit când atât procurorul, cât şi Alfieri înţeleseseră deja că nimeni nu va fi arestat pentru omucidere.

— Dar tu, i-am zis, tu voiai să-l găseşti pe nenorocitul ăla.

— Şi am devenit insistent. Exagerat de insistent. Dar era ca şi cum aş fi dat cu capul într-un zid. Nimeni nu mai voia să audă de Bletterbach. Am ajuns chiar să-i pun mâinile în gât căpitanului Alfieri.

— Luis mi-a povestit despre câţiva suspecţi…

— Ajungem şi acolo. Dar mai întâi vreau să-ţi arăt altceva.

A scos un dosar. L-a răsucit, fără să-l deschidă, şi mi l-a strecurat sub ochi.

Mi-a făcut un gest de încurajare.

— Scena crimei. Deschide. Uită-te.

Prima fotografie a fost pentru mine ca o izbitură în plină faţă. Nici celelalte nu au fost mai prejos. Majoritatea erau poze alb-negru, doar puţine

erau în culori. Toate îţi provocau o stare de greaţă.
— Dumnezeule…
Max mi le-a luat încetişor din mână. După care, ca un prestidigitator fără pudoare, a început să mi le arate una câte una.
— Ăsta e cortul. Kurt alesese acel loc pentru ca…
Mi-au revenit în minte cuvintele lui Werner.
— Ca să nu-l zboare vântul.
— Vrei să bei o tărie, ceva? Eşti palid.
L-am liniştit cu un gest.
— Al cui era rucsacul ăsta?
— Al lui Markus. După cum vezi, e sfâşiat. Ne-am gândit că Markus l-o fi aruncat către agresor ca să se apere. A fost singurul care a încercat să fugă. Uită-te la astea.
O altă fotografie.
O altă oroare.
— Astea sunt cizmele lui Markus. Cadavrul lui a fost găsit desculţ. Avea pe el doar un pulover. Nicio haină. Şi tot aşa şi Kurt. Ba şi mai rău, Kurt era în maieu. Vezi ăsta? E sacul lui de dormit. Probabil că abia se culcaseră când au fost atacaţi.
Max s-a oprit o clipă.
— Eu am fost cel care l-a identificat. I-l făcusem eu cadou. Nu se vede, dar îi cususem iniţialele chiar aici.
Şi a bătut uşor cu degetul pe instantaneul făcut cu aparatul foto.
Apoi o altă fotografie. Şi încă una, şi încă una.
— Kurt. Kurt. Kurt.
De fiecare dată când pronunţa numele prietenului său arunca pe masă o nouă poză.
— Medicul legist a zis că asasinul l-a rănit fără să îl ucidă pe loc. Probabil Kurt a fost primul care a reacţionat, iar ucigaşul nu voia ca să reuşească ceilalţi să fugă. Sau ar mai fi şi o altă posibilitate, aceea de a-l fi pedepsit pentru eroismul lui. Anihilându-l şi lăsându-l să vadă ceea ce avea de gând să facă în continuare. L-a lovit, apoi a ucis-o pe Evi, l-a urmărit pe Markus, apoi a venit înapoi.
— Cum adică l-a urmărit?
— Markus reuşise să fugă. Dar nu prea departe.
M-am uitat atent la pozele de pe masă.
Am arătat către rănile de pe corpul lui Kurt.

— L-a torturat?

— Conform medicului legist, când asasinul s-a întors la el, murise deja. Semnele astea i-au fost produse post mortem. S-a înverşunat asupra cadavrului lui.

— Ca şi cum ar fi fost el victima predestinată? m-am hazardat eu să remarc.

Max a zâmbit cu jumătate de gură.

— Şi eu m-am gândit la asta, Salinger. După care m-am gândit că victima predestinată o fi fost Evi. Apoi că o fi fost Markus. E un vârtej ameţitor.

S-a oprit, uitându-se fix la mine.

— Fotografiile cu Evi sunt…

Am dat totuşi din cap.

— Continuă.

— Evi…

Cred că am scos un urlet. M-am ridicat şi am alergat afară, îngropându-mi faţa în zăpadă. Am vomitat tot ce mâncasem la prânz. După care am început din nou să urlu, asta îmi amintesc.

Am simţit cum Max mă ridică de acolo şi mă duce înapoi, în casa Krün. M-a aşezat pe scaunul de lângă vatră. Mi-a tras o palmă, încă una. Am început să respir.

— Îmi pare rău, Max.

— E în firea omului.

Am arătat către fotografii.

— Nu, nu e.

— Eu mă refeream la reacţia ta.

Mi-am aprins o ţigară.

— De ce a decapitat-o?

— Dintre toate întrebările, Salinger, asta e cea mai inutilă. Nu există răspuns.

— Dar *trebuie* să fie.

Max s-a aşezat şi el.

— Să zicem că-l găseşti pe ucigaş. Să zicem că te găseşti în faţa lui şi că îl poţi întreba: de ce? Ce crezi că ţi-ar răspunde?

— Nu sunt psihiatru. Nu ştiu.

— Dar dacă ăsta ar fi răspunsul lui? „Nu ştiu.” Dar dacă n-ar exista un motiv? Sau ar exista un motiv atât de stupid încât ar părea ridicol? Dacă asasinul ţi-ar răspunde: „Am făcut acest lucru pentru că nu-mi plăcea

ploaia”. Sau „pentru că aşa mi-a poruncit câinele”. Sau „pentru că mă plictiseam”. Tu cum ai reacţiona?

Înţelegeam ceea ce îmi spunea, dar nu eram de acord.

— Găsirea mobilului crimei înseamnă găsirea ucigaşului.

— Se prea poate. Dar aşa, fără niciun indiciu? E inutil să-ţi storci creierii în legătură cu mobilul crimei. Aşa m-am gândit. Găseşte-l pe vinovat şi mobilul va ieşi singur la iveală. Mai bine să ne concentrăm asupra suspecţilor.

— Câţi?

— *Toţi*. Nimeni nu e exclus.

A deschis o uşă a fişetului. A scos de acolo al nu ştiu câtelea dosar pe coperta căruia scria „M. Krün”.

— Aceasta, m-a lămurit el, e ancheta în legătură cu suspectul Max Krün.

A desfăcut pe masă o hartă.

— Uite. Am notat totul. Traseul nostru. Un posibil traseu al lui Kurt, ba chiar trei posibile trasee pe care Kurt le-ar fi putut parcurge. Şi eventualele căi de scăpare.

— Şi numerele astea?

— Sunt marcarea momentelor. Cele cu roşu sunt orele posibile ale lui Kurt, Evi şi Markus. Cele cu negru sunt mai precise pentru că se referă la echipa noastră de salvare. Astea însă sunt fotocopiile procesului-verbal legat de un accident rutier. Aşa cum se vede, nu e doar iscălitura mea pe el. Cealaltă e a unui şef de brigadă de la pompieri.

— Accidentul de dinaintea serbării zilei de naştere?

— S-a răsturnat un camion puţin mai jos de Siebenhoch.

Max mi-a arătat pe hartă drumul ce ieşea din sat, la doi kilometri mai jos de magazinul Despar, în direcţia Aldino.

— Transporta erbicide. Ne-a luat trei ore să-l redresăm şi să eliberăm carosabilul. Dacă încărcătura s-ar fi scurs ar fi fost necaz mare. Eram grăbit, nu voiam să pierd petrecerea de ziua Verenei, dar am făcut totul cât se poate de atent. Am şi făcut o poză cu Polaroidul ca să ne asigurăm. Asta.

Se vedea un camion răsturnat, iar cifrele de pe plăcuţa de înmatriculare erau perfect vizibile.

— Orele nouăsprezece şi douăzeci. Data şi ora de pe spatele pozei nu au fost scrise de mine, ci de şeful brigăzii de pompieri. Ne-am despărţit în jurul orei opt. După câteva minute mă aflam la sediu să mai completez nu ştiu ce hârţoage. Către orele douăzeci şi unu m-am dus acasă, m-am schimbat şi

am alergat către petrecerea de ziua Verenei. La douăzeci şi două şi treizeci tăiam tortul. Vezi?

O poză de grup. Ceasul din spatele chipurilor vesele indica douăzeci şi două şi treizeci.

— Te-a văzut cineva cât erai la sediu?

— Nimeni. Alibiurile confirmate: la orele douăzeci şi la douăzeci şi două şi treizeci.

— Deci o gaură de două ore şi jumătate. La ce oră se presupune că a avut loc moartea lui Kurt şi a celorlalţi?

— Conform inspectorului ce ancheta cazurile de moarte violentă, între orele douăzeci şi douăzeci şi două. Dar uită-te aici.

Max mi-a arătat din nou harta zonei Bletterbach. A luat o riglă şi a început să măsoare.

— În linie dreaptă, între Siebenhoch şi locul crimei sunt mai bine de zece kilometri. Nepunând la socoteală lipsa căilor de acces, diferenţele de nivel şi tot acel infern de apă şi noroi, un tip mergând cu pas întins ar fi putut ajunge în locul în care am găsit corpurile în două ore, două ore şi jumătate. Cam cât i-ar lua ca să-i ucidă? Raportul nu spune asta, nimeni nu ştie. Dar ştim că în timp ce Kurt a încercat să se apere, Markus a fugit. Să zicem cincisprezece minute? Douăzeci? Plus alte două ore şi ceva la întors. Cât fac împreună?

— Cinci ore, cu aproximaţie. Fără să mai punem la socoteală şi condiţiile unei furtuni autogeneratoare şi tot restul. Suspectul Max Krün este absolvit.

Max a dat aprobator din cap.

— E o nebunie, am adăugat.

Şi am simţit un fior pe şira spinării.

— Ce nebunie?

— Să te fi supus unui asemenea proces.

— Este lucrul de la care încerc să te salvez, Salinger.

Gândul meu atunci a fost că eu n-aş fi ajuns niciodată atât de departe cu paranoia. M-am gândit că Max avusese însă la dispoziţie treizeci de ani ca să sape în hăul în care se prăbuşise. Iar eu în mai puţin de trei luni riscasem deja să-mi compromit căsnicia.

Max a adus pe masă alte teancuri de dosare.

— Pista ucigaşului în serie. Ţi-a vorbit Luis despre asta?

Dosarul conţinea articole din ziare. Câteva faxuri. Hărţi mâzgălite. Foi umplute cu un scris nervos şi aproape ilizibil.

— Ce-s astea? am întrebat.
— Notiţe. Transcrierile unor convorbiri telefonice, ca să fiu mai exact.
— Cu cine?
— Cu reprezentanţii procuraturii. I-am ajutat să caute nişte legături cu ce s-a petrecut la Bletterbach.
— Şi ai găsit ceva?
— Tipul cu pricina nu era la Siebenhoch, ci la Nova Ponente. Aproape. Deci plauzibil. Dar asta în decembrie ’85. Două săptămâni de vacanţă petrecute la schi cu soţia şi copiii.
— Avea familie?
— Ţi se pare aşa de straniu?
Soţie şi copii. Am înghiţit-o şi p-asta.
— La urma urmei, nu.
Max a închis dosarul.
— Vinovat, dar nu pentru masacrul din Bletterbach. Următorul era şi mai voluminos. A scos o foaie A3 pe care erau lipite vreo zece legitimaţii cu fotografie, numerotate. Fiecărui număr îi corespundea o însemnare care trimitea la alte notiţe din dosare.
— Şi ăştia?
— Braconieri activi în acea perioadă. Markus tare le mai strica ploile. Era vina mea, cred. Aveam douăzeci şi trei de ani, eram practic un copil. Ca să mă dau important în ochii lui, inventam tot felul de aventuri ca să pornim pe urmele braconierilor. Nişte tâmpenii pentru a-l impresiona pe puşti şi pentru a mă simţi mai grozav decât eram. În realitate, vânătoarea braconierilor începea şi se sfârşea în biroul lui Şefu’ Hubner.
— Şi s-a organizat vreo pândă prin păduri, sau chestii din astea?
— Da’ de unde! a exclamat Max, amuzat. Şefu’ Hubner scotea goarna de vânătoare, îi chema pe braconieri şi îi întreba: „Aţi prins ceva în noaptea asta?”, atâta tot. Dar eu ştiam cine sunt şi am făcut cercetări pe seama fiecăruia dintre ei, însă nu am făcut nicio brânză. Erau braconieri, nu asasini. Era o diferenţă de la cer la pământ între a ucide un cerb şi a măcelări un om.
— Dar cum e cu povestea cu drogurile?
Max mi-a arătat un alt dosar plin de acte.
— Subţire. Markus a fost prins cu nişte haşiş în buzunar. Nici măcar nu era de calitate. I-l vânduse un coleg de şcoală. Şefu’ Hubner i-a tras o

săpuneală zdravănă, după care a aruncat obiectul infracţiunii. Ţi se pare posibil să ucizi pe cineva pentru nişte grame de haşiş?

— Dar tu ai cercetat oricum şi asta.

Max m-a privit cu ostilitate.

— Bineînţeles.

Şi aici discuţia s-a închis.

— Verena? am întrebat nedumerit.

— Iată pe unde a umblat în acea zi. A dat o fugă la coafor. A avut două drumuri de făcut trimisă de mama ei, aici şi aici, apoi acasă, ca să pregătească tortul cu nişte prietene.

— Şi în fond e mult prea firavă.

— Nu se ştie niciodată.

M-am gândit la Annelise. Unde era ea în aprilie ’85? Într-un legănuş. Era un bebeluş de câteva luni. Suficient, ca alibi.

Dar oare era suficient şi pentru Max?

— Werner? Uite aici, a exclamat Max deschizând un sertar din fişet. Günther? Domnul e servit. Brigitte? Sigur. Hannes? În cazul lui Hannes aveam şi un mobil destul de bun. De când Kurt se mutase la Innsbruck, cei doi nu-şi mai vorbeau. Însă şi pe el a trebuit să-l elimin dintre suspecţi. Îşi petrecuse toată acea zi departe de sat, la lucru. Totul este scris aici, dacă vrei, poftim. După care l-am cercetat pe Mauro Tognon. Tatăl lui Evi şi al lui Markus.

— Ai dat de el?

— Fireşte, a răspuns el, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai normal cu putinţă. O târâtură de om, dacă vrei părerea mea. Am cazierul lui. Pe cartea lui de vizită scria „comis-voiajor”, dar în realitate nici gând de aşa ceva. Tognon era un escroc, un şarlatan şi un tip agresiv. Mai ales cu femeile. Şi ăsta i-a fost şi norocul.

— Cum aşa?

— În ’85 era la răcoare. Pentru tentativă de omor. Asupra uneia dintre multele sărmane pe care le seducea, după care îi plăcea să le şi bată.

— Ce japiţă ordinară!

— Poţi să mai zici o dată!

Din buzunarul cămăşii a scos o telegramă. Era cea pe care mi-o arătase Verena.

Geht nicht dorthin!

„Nu mergeţi jos acolo!”

Nu uitasem de ea şi nu uitasem nici numele celui care o expediase.
— Cine e Oscar Grünwald?
— Îl ştiam pe Oscar Grünwald. Ne întâlniserăm de câteva ori când îl însoţeam pe Markus la Innsbruck ca să-şi vadă sora. Un tip retras, singuratic. Evi ţinea mult la el. Dar mie mi se părea cam într-o ureche. Mi l-a prezentat ca pe un cercetător foarte valoros, dar după aceea am descoperit că nu era câtuşi de puţin aşa. Fusese dat afară de la Universitate şi îşi ducea şi el traiul făcând diverse slujbe. Spăla vase, era expert civil, grădinar şi ghid turistic. Era geolog, dar mai avea şi o a doua licenţă. În paleontologie.
— Studia fosilele, am zis, gândindu-mă la Yodi.
Şi la Bletterbach.
— Ai făcut şi tu legătura?
— Bletterbach este o uriaşă colecţie de fosile sub cerul liber.
— Aşa m-am gândit şi eu.
— Şi cum de a fost dat afară de la Universitate?
— Conflicte între profesorii universitari, ca să zic aşa. Mi-a trebuit destul de mult ca să descopăr asta. Universitatea din Innsbruck e foarte rezervată când e vorba de treburile ei interne. În plus, în afară de telegramă, nu aveam nimic la mână.
— Ce spunea despre toate astea căpitanul Alfieri?
— Alfieri nu ştia de telegramă.
— Cum e posibil?
— Telegrama putea fi o probă contrară sau de susţinere, în funcţie de cum era privită. Sau o simplă coincidenţă. Nu însemna nimic.
— Nu-i adevărat, am ripostat cu înverşunare. Mie mi se pare atât de evident. Grünwald ştia că cineva urmează să-i ucidă în Bletterbach şi a încercat să-i pună în gardă. E scris negru pe alb: *Geht nicht dorthin!* „Nu mergeţi jos acolo!”
Pe faţa lui Max nu s-a mişcat un muşchi.
— Sau putea la fel de bine să fie o ameninţare. „Nu mergeţi jos acolo *că o să sfârşiţi tare rău.*” La asta nu te-ai gândit?
— Era oricum o probă suficientă ca să merite să fie cercetată, nu găseşti? Poate carabinierii…
L-am văzut pe Max strângând din pumni.
— Nimeni nu era interesat să afle cine îmi omorâse prietenii. Era evident de la bun început. Aceia erau anii în care se puneau bombe. Carabinierii aveau altele pe cap. Dacă i-aş fi dus telegrama lui Alfieri şi i-aş fi povestit

de Grünwald aş fi irosit timpul. O singură persoană putea să-l descopere pe asasin: eu. Telegrama era actul care nu mă lăsa să uit. Era condamnarea mea. Pentru că, dacă nu mi-ar fi ieşit din minte şi n-aş fi băgat-o în buzunar, ci, dimpotrivă, i-aş fi acordat atenţie, aş fi putut să-i salvez.

— Asta e ceea ce nu-ţi dă pace, nu-i aşa?

— Şi asta. Aşa cum o văd eu, telegrama asta mă face vinovat de neglijenţă în acordarea ajutorului. Sunt, aşadar, complicele asasinului.

— Dar asta e o idioţenie, Max.

— L-am căutat pe Grünwald. L-am căutat peste tot. Am cheltuit o căruţă de bani. Fără să mă aleg cu nimic. Dispăruse. Telegrama era ultima dovadă a existenţei lui.

— Dar un om nu poate dispărea aşa, pur şi simplu. Trebuie că existau nişte prieteni, nişte cunoştinţe, ceva.

— Dădusem de cea mai singură persoană de pe planetă, Salinger. Chiar mai abitir decât mine, a zis în şoaptă. Eu cel puţin aveam trei strigoi care-mi ţineau de urât.

4.

Se făcuse târziu. Max a pus la loc dosarele în fişet, l-a închis cu cheia şi am urcat în maşina de teren gri-verzuie a Gărzii Forestiere, dând căldura la maximum.

— Nu-i adevărat, i-am zis de îndată ce ne-am suit în maşină. Nu erai singur. O aveai pe Verena lângă tine.

— Verena e altceva. Verena e motivul pentru care nu am sfârşit ca Günther.

A băgat motorul în viteză şi a pornit. Am rămas în tăcere până când am ajuns la destinaţie.

Max a parcat şi a stins farurile.

Auzeam huruitul motorului.

— Verena şi-ar fi dorit copii, şi-a început mărturisirea Max, cu privirea aţintită în faţa sa. Ar fi fost o mamă desăvârşită. Dar i-am spus că nu ne puteam permite, deşi nu era adevărat. I-am spus că nu e momentul. Amânam tot mereu. Dar adevăratul motiv era frica. Mi-era teamă că o să am şi eu parte de ceea ce i se întâmplase lui Hannes. Într-o bună zi te trezeşti că trebuie să recuperezi cadavrul copilului tău din mijlocul pădurii.

Am văzut-o pe Clara cum îmi făcea cu mâna de la fereastra sufrageriei. I-am răspuns cu acelaşi gest.

Venise momentul să cobor.

Am dat să deschid portiera.

Max m-a oprit.

— În ziua aceea am spus că eşti un asasin. Nu eşti un asasin. Ştiu ceea ce s-a întâmplat în Ortles. Nu e vina ta.

Nu i-am răspuns. Cel puţin, nu imediat. Mi-era teamă că vocea mi s-ar fi frânt.

— Mulţumesc, Max.

Era frumos să ţi se spună asta.

— Tu o ai pe fetiţă, Salinger. Poţi fi fericit. Oamenii de aici nu sunt neamurile tale. Nu aici sunt rădăcinile tale. Nu ţi se pare, şi a arătat către fiică-mea stând în geam, că ai lucruri mai valoroase pentru care să te lupţi?

5.

În noaptea aceea am fost din nou *înăuntru.* Înăuntrul Fiarei. În ciuda somniferelor.

Nu am urlat. Lângă mine, Annelise dormea liniştit, cu o expresie împăcată pe chip, ce mi se părea încântătoare. M-am deşteptat plângând şi cu senzaţia că pierdusem toate acele lucruri pentru care merită să trăieşti.

Mi-am îmbrăţişat nevasta. M-am agăţat de ea. Când bătăile inimii mi s-au mai liniştit, am reuşit să-mi înving lacrimile. Încercând să nu-i tulbur somnul Annelisei, m-am dat jos din pat. În baie am deschis uşiţa dulăpiorului şi m-am uitat îndelung la folia cu comprimate psihotrope pe care mă prefăceam că le iau în fiecare dimineaţă. Acele pastile nu reprezentau însă salvarea mea, ci doar un surogat chimic. Am închis dulăpiorul. Nu voiam să am nimic de-a face cu ele. Mai bine îmi dublam doza de somnifer, dacă era necesar. Dar n-aş fi îngăduit ca emoţiile să îmi fie dictate pe cale chimică.

Hai că pot, m-am gândit. Hai că pot şi singur.

Întâi februarie

1.

Pe întâi februarie s-au întâmplat trei lucruri. S-a dezlănţuit viscolul, am fost pe punctul de a omorî pe cineva şi l-am sunat pe Mike.

2.

În ultimele trei zile din ianuarie, numite de oamenii locului şi „zilele mierlei”, gerul părea că nu doreşte deloc să se înmoaie. Nenorocita aia de pasăre voia să ne facă să crăpăm cu toţii, l-am auzit pe Werner bombănind.

Dacă în decembrie temperaturile s-au situat în media locală, destul de reci ca să-ţi îngheţe vârfurile degetelor şi în mănuşi, dar nu suficient de reci ca să tânjeşti după căldura din casă (cel puţin aşa simţeam eu, dar mie îmi place frigul), ianuarie în schimb deschisese larg porţile unei perturbaţii siberiene care urma să transforme nord-estul Italiei într-un soi de tundră arctică, populată doar de urşi şi de alte animale cu blană groasă.

Siebenhoch scânteia sub un înşelător strat de gheaţă, dur ca o platoşă.

Localnicii erau obişnuiţi, dar satul nu era format numai din autohtoni, astfel că nu puţini au fost turiştii care şi-au fracturat braţele şi picioarele. Nici eu n-am fost scutit de căzături.

Am ajuns să cred că mersul pe gheaţă nu e o simplă abilitate, ci o artă în toată puterea cuvântului, cu transmitere ereditară. Astfel îmi explic cum de Clara şi Annelise se puteau deplasa plutind cu graţia unor balerine, în timp ce subsemnatul părea încrucişarea grotescă dintre o gâscă şchioapă şi un clovn căruia i se înfipsese un ardei iute în fund.

Noaptea, reflectarea lunii printre gheţurile munţilor făcea ca lămpile să fie de prisos. Totul strălucea într-o lumină spectrală, albăstruie. Uneori era un spectacol încântător, alteori de-a dreptul înfricoşător.

Asta mai cu seamă în stările mele dintre veghe şi somn, când mintea îmi colinda până în văgăuna neagră din Bletterbach.

3.

Când m-am trezit în acel întâi februarie, cu limba amorţită de la somnifere, am constatat că sunt singur, fără mângâierea trupului Annelisei

lângă mine.

Mi-am întins oasele şi am aşteptat ca ideile să mi se limpezească în minte, apoi m-am trezit fără grabă şi m-am dus la fereastră ca să admir peisajul. Pădurea îmbrăcată în zăpadă şi acoperişurile ascuţite din Siebenhoch care se pierdeau în acea negură stârnită de vântul năvalnic ce ridica în aer solzi mici de gheaţă. Soarele nu era decât o pată mică la orizont. Mai degrabă ţi-l puteai închipui decât să-l zăreşti.

O cafea straşnică m-a ajutat să mă întorc în lumea celor vii.

Annelise era deja în picioare de ceva vreme. Era zi de curăţenie în casa Salinger. Nu pot să zic că mă dădeam în vânt după unele sarcini care-mi reveneau (eu eram cel care spălam vasele, puneam câte o maşină de rufe şi călcam, iar Annelise schimba aşternuturile şi dădea cu aspiratorul – aşa funcţiona acordul nostru). După un duş scurt m-am apucat de şmotru. La amiază casa era curată lună.

La ora unu, sindromul veveriţei a copleşit-o de-a dreptul pe Annelise. Avea o privire panicată când a declarat:

— O să murim de foame.

În dulapul din bucătărie erau kile întregi de paste de toate formele, zahăr, şi rafinat, şi din trestie, sare de mare şi din salină, cutii de conserve (mazăre, fasole, năut, supe de diferite tipuri, bulion cu pulpă de roşii), bere în cantităţi uriaşe, fructe uscate (nuci, alune de pădure, arahide, smochine, prune, mere, pere, chiar şi curmale) şi tot ceea ce ar fi ajuns unui regiment întreg pentru a supravieţui unei ierni de două ori mai lungi decât cea pe care urma să o trăim.

— Iubito, i-am zis, nu ţi se pare că exagerezi?

— Fără glume, Salinger.

— Vreau doar să spun că, cel puţin până în 2030, această casă nu se va transforma în *Overlook Hotel*[9].

— Salinger…

— Serios, Annelise. Acum îmi poţi spune: unde mi-ai pus toporul, iubito?

— Nu glumi cu chestiile astea.

Am început să-mi rotesc ochii în cap, cu dinţii rânjiţi.

— Wendy? Iubito? Toporul meu? Unde e toporul meu?

Annelise mi-a aruncat o privire întunecată. Ura acel film.

— Ce? Interpretarea mea nu e convingătoare?

— Nu.

— Vrei să fie mai bună? Atunci dă-mi toporul!
— Încetează.
— OK.
Am sărutat-o pe vârful nasului, am luat un pix şi o hârtie şi m-am resemnat la gândul că voi ieşi, deşi nu intenţionasem.
Am avut nevoie de cel puţin zece minute ca să-mi notez tot ceea ce Annelise voia să cumpăr şi de o eternitate ca să ajung la supermarket. Un SUV se răsturnase în mijlocul carosabilului, paralizând circulaţia.
Când am ajuns la câţiva metri de maşina respectivă, mi-am dat seama că printre oamenii de la intervenţia rutieră se afla şi Max. L-am claxonat uşor. Şefu' Krün s-a întors către mine cu expresia unuia care e pe cale să te sfârtece. M-a recunoscut şi s-a relaxat.
Am dat jos geamul maşinii.
— Salinger, m-a salutat el, cu mâna la chipiu.
— Cam răcorel, nu?
— Aşa pare.
— O să mai dureze?
— Cel puţin toată săptămâna.
— A păţit cineva ceva?
— Sunt turişti, a mormăit Max, se cred deştepţi. Ar fi în stare să provoace o avalanşă de la un simplu strănut. Ştii ce e şi mai rău decât oamenii de la oraş?
— N-am idee.
— Oamenii de la oraş convinşi că ei *nu* sunt oameni de la oraş.
Am râs amândoi.
De când Max deschisese pentru mine fişetele din casa Krün nu mai avuseserăm prilejul să ne vedem. Voiam să-i mulţumesc. Dar simţeam ceva ce semăna mai mult a pudoare decât a stânjeneală şi care m-a împiedicat să spun lucrul potrivit la momentul potrivit.
Şi am ratat ocazia, cum se spune în cazurile astea.
— Mergi după cumpărături?
I-am arătat lista Annelisei.
— Nevastă-mea se teme că iarna va fi lungă.
— Nici nu se înşală prea tare.
— Am cel puţin un pretext ca să stau pe loc şi să irosesc carburant.
— Dar acum ia-o din loc, până nu-ţi dau o amendă. Blochezi traficul.

Ne-am despărţit dându-ne mâna şi am ridicat geamul înapoi. Era într-adevăr tare frig.

Pe când depăşeam utilajul de la intervenţii venit să ridice maşina ce se răsturnase, îmi ziceam că poate e mai bine aşa.

Poate că ceea ce văzusem în casa familiei Krün trebuia să rămână ceva nerostit, ca unul dintre acele lucruri în jurul căruia nu e bine să tot sapi. Cel puţin nu la lumina soarelui.

Şi oricum, Bletterbach era ultimul dintre gândurile mele în acea zi de întâi februarie. V-o jur.

Iată de ce lucrurile care au urmat m-au luat complet pe nepregătite.

4.

Am ieşit din supermarket cu trei sacoşe pline până la refuz, le-am trântit în portbagaj şi am intrat în maşină. Am dat drumul la căldură şi mi-am aprins o ţigară.

Am lăsat în jos geamul cât să nu mor sufocat.

Mi-am sprijinit capul de tetieră şi am închis ochii. M-am lăsat legănat de huruitul motorului şi am aţipit. Treburile casei mă obosiseră mai mult decât credeam. N-a fost un somn lung. Jarul ţigării a ajuns să-mi atingă degetele, m-am trezit brusc şi am tras şi o înjurătură. Am deschis portiera şi am aruncat chiştocul aprins.

Nu l-am văzut dispărând în zăpadă. M-am uitat în jur, nedumerit. N-am văzut firma luminoasă a supermarketului din stânga mea. Nu vedeam nimic. O clipă m-a străfulgerat gândul că orbisem. Ceea ce era deasupra era identic cu ceea ce era dedesubt.

— E doar zăpadă, mi-am zis, încercând să îmi calmez bătăile inimii.

Bătrâna mea tamburină începuse să facă salturi mortale. Mi-am dus mâna la piept.

— E doar un viscol urât de tot, nimic altceva. Încearcă să te linişteşti.

Werner îmi vorbise despre viscole. Viscolele nu erau simple ninsori. Ninsorile, faţă de viscole, sunt cam ca ploile de vară faţă de furtunile autogeneratoare. Viscolele vin în tăcere şi sunt mai rele decât ceaţa.

Îţi blochează orice vizibilitate.

Am simţit cum mi se strânge stomacul. Totul în jur era alb.

Am închis la loc geamul, respirând cu greutate. Ştiam ce urma să mi se întâmple, dar nu voiam să accept. Cu toate acestea, trebuia să înghit

întreaga doză de spurcăciune pe care acel întâi februarie mi-o rezervase.

L-am simţit. Şi încă cum.

SSPT. Sindrom de stres post-traumatic.

Şuieratul.

Vocea Fiarei.

Mai întâi ca un fâşâit, ca sunetul unui radio blocat pe o frecvenţă moartă. În câteva clipe însă a devenit la fel de concret ca volanul de care mă prinsesem cu toate puterile. M-am străduit să lupt, să-mi controlez respiraţia, am făcut tot ceea ce recomandă medicii celor ce urmează să sufere un atac de panică. Dar nu m-a ajutat cu nimic.

Paralizie totală.

Pleacă.

Vocea aceea. Şi duhoarea ei. Duhoarea Fiarei. Un miros metalic ce făcea ca gura mea să îşi piardă în parte sensibilitatea. Un miros străvechi. Atât de străvechi, încât îmi întorcea stomacul pe dos. Pentru că Fiara era străveche. Atât de străveche, încât… în cele din urmă am scos un urlet.

Cu mâna stângă am dibuit butonul de siguranţă al portierei. M-am aruncat afară. Am dat zdravăn cu genunchii de pământ, dar durerea a fost o binecuvântare.

Şuieratul dispăruse.

Am rămas nemişcat în patru labe pe asfalt, în timp ce ninsoarea viscolită îmi intra prin toate cutele hainelor. Contactul acela rece m-a ajutat să-mi revin.

Am scuturat din cap. Mi-am şters lacrimile. M-am ridicat în picioare.

— Sunt în viaţă, mi-am zis.

În viaţă şi în mijlocul viforniţei. Nu se vedea nici la doi metri în faţă.

Am intrat la loc în maşină. Am aprins farurile. Am băgat în viteză şi am pornit, simţind cum alunecă pneurile pe gheaţă.

Ea a apărut pe neaşteptate din neant.

Avea gura căscată şi braţele deschise, precum Hristos pe cruce. Avea pe ea o hăinuţă albastră, cu totul nepotrivită pe frigul acela. Am frânat la mai puţin de zece centimetri de picioarele ei.

Brigitte Pflantz s-a uitat mai întâi la mine, apoi la cer.

După care a căzut la pământ, ca secerată.

5.

Am sărit să o ajut. Era buimacă, mai mult din pricina alcoolului decât a căzăturii.

A trebuit să o târăsc până în maşină, nu era în stare să se ţină pe picioare.

— Brigitte? Mă auzi, Brigitte?

Femeia m-a prins strâns de încheietura mâinii. Avea privirea unui om cuprins de febră.

— Acasă.

— Trebuie să te duc la spital.

— Acasă, a repetat ea.

— Nu cred că e o idee bună. Ai nevoie de ajutor.

— Unicul ajutor de care am nevoie, Salinger, e al Celui-de-Sus. Dar de multă vreme El m-a abandonat. Ajută-mă să stau dreaptă. Îţi spun eu pe unde s-o iei.

l-am prins centura de siguranţă. Am pornit.

Brigitte locuia într-o casă veche cu pereţii crăpaţi. Storurile ieşiseră de pe şine, umflate de la umezeală.

Înăuntru era şi mai jalnic. Era casa unei alcoolice în ultimul stadiu, asta am realizat de îndată ce Brigitte, după o lungă scotoceală prin poşetă, a reuşit în cele din urmă să vâre cheia în broască. Erau sticle peste tot. Pe fiecare mobilă era un strat de grăsime îmbâcsită de praf. Puţea ca în cuşca unui animal.

Am întins-o pe Brigitte pe canapea. Doar atunci mi-am dat seama că femeia era încălţată cu nişte balerini primăvăratici. Am descălţat-o cu grijă. Avea picioarele vinete, aşa cum vinete îi erau şi mâinile, şi buzele. Clănţănea din dinţi. Ochii ei gălbejiţi ca de la icter, cu pupilele dilatate, nu scăpau nicio mişcare pe care o făceam. Am reuşit să dibuiesc pe undeva nişte pături pătate de ceea ce putea fi vomă uscată. Deja mă obişnuisem cu duhoarea şi nici n-o mai băgam în seamă.

Am acoperit-o şi am început să-i masez picioarele.

— Eşti sigură că nu vrei să chem un doctor? am întrebat-o după o vreme.

— Mă simt mai bine. Poţi să încetezi. Cine ştie ce va spune nevastă-ta.

Am lăsat pătura pe ea şi mi-am aprins o ţigară. Mi-am dat seama că eram transpirat leoarcă. Acum, că îmi trecuse frica, eram furios. Aş fi putut s-o omor. Şi am răbufnit:

— Cum naiba îţi trece prin cap să ieşi îmbrăcată aşa pe o vreme ca asta? Puteai să o mierleşti, pentru Dumnezeu!

— Sunt o beţivă, Salinger. Chiar nu ţi-ai dat seama? a zis în şoaptă. Aşa fac alcoolicii. Riscă să-şi facă rău lor înşişi şi celorlalţi.

Un zâmbet pe faţa ei.

Lucru care m-a năucit. Era un zâmbet duios.

— Dacă vrei să bei ceva, ia-ţi singur, a zis, în timp ce faţa ei începea treptat să-şi recapete culoarea.

— Ai opţiuni nenumărate. Şi mulţumesc că nu ai dat peste mine cu maşina.

— Nu are niciun rost să-mi mulţumeşti, am mormăit.

Brigitte s-a ridicat în capul oaselor, aranjându-şi pătura de parcă ar fi fost o rochie de seară.

— Ba are. Are întotdeauna rost să mulţumeşti. În noaptea în care Günther a murit aş fi dorit să-i spun mulţumesc, dar n-am făcut-o. Aşază-te.

Un zbârnâit insistent în timpane, ca şi când acele cuvinte m-ar fi purtat la mare altitudine.

Am dibuit un scaun pe jumătate îngropat sub un teanc gros de ziare vechi. Le-am dat la o parte şi m-am făcut comod.

— Ştii că Günther s-a sinucis? N-a fost un accident de maşină. Ştia drumurile din Siebenhoch şi din împrejurimi mai bine decât oricine altcineva. Ar fi putut să ia curba aia cu ochii închişi. Iar în seara aia nu băuse mai mult decât de obicei. Ştiu. Eram şi eu. Eram cu el înainte să termine cu tot.

— Şi de ce ai fi dorit să-i mulţumeşti?

— Mi-a zis că voia să încheie definitiv cu povestea cu Bletterbach şi cu băutura. Pentru că îmi distrugea viaţa. Voia de fapt să-mi spună că intenţiona să-şi pună capăt zilelor. Dar eu eram prea beată să înţeleg. Se simţea vinovat şi pentru acest lucru, credea că din cauza lui eram mereu cu sticla în mână. Să ştii că mă iubea.

S-a uitat fix la mine, provocându-mă s-o contrazic.

— A fost frumoasă povestea voastră? am întrebat.

— Nu ca aceea dintre Kurt şi Evi, nu. Noi, a zis chicotind, nu eram nici Kurt, nici Evi, din păcate. Dar lucrurile mergeau bine între noi. Ne iubeam, iar când nu beam erau şi momente de fericire. Din păcate, cu trecerea anilor, acele momente s-au împuţinat. Dă-mi sticla aia, te rog. Mi-e sete.

— Mai bine nu.

— E doctoria mea, Salinger. Dă-mi-o.

Aş fi putut să refuz. Să mă ridic de pe scaunul ăla şchiop şi să ies de acolo fără să spun nimic. În fond se simţea mai bine, pericolul de a muri degerată trecuse, nu mai aveam nicio responsabilitate în ceea ce o privea. Dar n-am făcut-o. N-am plecat de acolo.

Ca de obicei, m-am minţit pe mine însumi.

Îmi tot ziceam că făceam asta pentru ea. Că, atâta timp cât simţea nevoia de a vorbi, s-ar fi abţinut de la băutură. Că i-aş fi îngăduit doar o duşcă, numai cât să se încălzească. Că în fond era încă amorţită de frig.

B de la *baliverne.*

De fapt, n-am plecat de acolo ca să aflu noi detalii despre masacrul din Bletterbach. Ca să alung Fiara. Dacă mă concentram pe istoria cu Bletterbach, nu mă mai gândeam la cortina albă pe care viscolul o lăsase deasupra aşezării Siebenhoch şi la viteza cu care mintea mea se prăbuşea. Cui pe cui se scoate.

Mi-era teamă. De ceea ce se petrecuse cu mine în parcarea supermarketului.

Şi dacă atacul acela m-ar fi luat prin surprindere când aş fi fost cu Annelise? Şi şi-ar fi dat seama că încă nu îmi luam medicamentele psiholeptice? Ce ar fi făcut? M-ar fi părăsit, aşa cum mă ameninţase? Sau dacă atacul acela, Dumnezeule mare, mi s-ar fi întâmplat în prezenţa Clarei? Cum ar fi reacţionat fetiţa?

I-am întins Brigittei sticla de bere de pe masă. Iar ea a dat-o pe gât într-o clipită.

Cu ochii unui animal rănit.

— Îţi provoc dezgust, Salinger?

— Îmi pare rău pentru tine.

— Pentru care motiv?

— Pentru că ai o problemă mare de tot cu chestia asta.

— Dar mi-e bine, dragul meu. Acum, că nu mai e Günther, mi-e chiar bine.

— Nu eraţi îndrăgostiţi unul de altul?

— Dragostea nu e aşa de simplă cum o arată ăştia prin filme. Cel puţin nu la Siebenhoch. Am înţeles că sunt cu adevărat îndrăgostită de Günther doar când s-a sinucis.

A izbucnit într-un râs gutural, lăsându-şi capul pe spate.

— A făcut asta doar ca să mă salveze, înţelegi? Asta voia să-mi spună. Că urma să-şi pună capăt zilelor pentru că ştia că asta mă omora. Şi nu mă

refer numai la alcool. Mă refer la masacru. Mă ucidea cu povestea aia. Se ucidea şi pe sine cu povestea aia. De aceea îmi pare rău că nu i-am mulţumit.

Brigitte s-a ridicat în picioare, lăsând păturile să cadă pe duşumeaua slinoasă.

Bălăbănindu-se puţin, şi-a croit drum până la un scrin din lemn închis la culoare. A tras afară un sertar, dărâmând nişte sticle goale. Nici nu le-a dat atenţie.

S-a aşezat, iar eu i-am ridicat păturile. Şi le-a aşezat în poală. Mi-a întins un vechi album fotografic legat în piele.

De când Max îmi arătase instantaneele făcute la locul faptei aveam o reacţie proastă faţă de fotografii.

— Ia-l, nu muşcă.

L-am luat şi mi l-am aşezat pe genunchi. Am zăbovit puţin înainte de a-l deschide.

— Tu eşti?

— Eu *eram*, m-a corectat Brigitte. Mi s-a zis că puteam să mă fac actriţă.

Femeia care stătea în faţa mea se afla la ani lumină depărtare de splendoarea de fată blondă care-mi făcea cu ochiul din album. Cu o mână lipită de pântec, cu o privire provocatoare. Cu părul lung şi cu un şort care îi punea în evidenţă picioarele, demne de orice concurs de frumuseţe.

— Aia e din 1983. Abia împlinisem douăzeci de ani. Lucram ca ospătăriţă la Aldino. M-am dus la o croitoreasă să-mi scurteze fusta uniformei noastre. Acei câţiva centimetri în minus s-au dovedit a fi o idee foarte bună. Clienţii se luau la întrecere care să-mi lase un bacşiş mai baban. Unii, după ora de închidere, încercau să îmi dea jos chiloţeii.

— Şi reuşeau?

M-am căit imediat de întrebare, putea fi interpretată în mai multe feluri, dar Brigitte a luat-o drept un compliment.

— Unii da, unii nu, a răspuns ea, cu oarecare cochetărie. Nu eram o fată uşuratică, dar dacă erai destul de drăguţ cu mine, dacă nu aveai cicatrici urâte pe faţă şi îţi funcţionau toate rotiţele, atunci *poate că* ajungeai la linia de sosire. Şi când te gândeşti că până la zece ani mama m-a dat să învăţ la o şcoală de maici. Singurele lucruri cu care am rămas din perioada aia sunt citatele din Biblie. Dacă m-ar auzi…

Şi, amuzându-se, a dat să bea dintr-o sticlă pe care o golise. Apoi s-a întunecat la faţă.

— În frigider ar trebui să mai fie câteva mai reci, a zis, arătându-mi o uşă.

Duhoarea din bucătărie era greţoasă de-a dreptul. Obloanele erau închise şi, când am aprins lumina, minunându-mă că alimentarea cu curent electric mai era încă activă, mi s-a părut că văd coada unui şoricel dispărând în crăpătura din zid. Frigiderul huruia încet. În interior, în afară de semipreparate, se găseau doar beri şi tării.

Am luat o cutie de Frost şi m-am întors în sufragerie.

— Băutul de unul singur e o infracţiune.

— Mi-e bine aşa.

— Acum treizeci de ani te-aş fi înfierbântat numai dacă mă uitam la tine, Salinger. Şi acum refuzi să bei o bere cu mine?

— Poate că acum treizeci de ani, ca şi acum, aş fi fost căsătorit.

— Bărbaţii căsătoriţi sunt pură legendă, a răspuns Brigitte. Chiar crezi tu că niciun bărbat căsătorit n-a trecut pe aici?

— Nu mă îndoiesc.

Cred că tonul meu a iritat-o, aşa că, îmbufnată, mi-a poruncit să schimbăm subiectul. Şi aşa am şi făcut.

O a doua fotografie o înfăţişa pe Brigitte îmbrăţişând o fată pe care imediat am recunoscut-o. Brunetă, cu ochii albaştri şi cu nasul în vânt, plin de pistrui.

Evi.

— Era cea mai bună prietenă a mea, mi-a spus Brigitte. Chiar dacă păream soarele şi luna. Ea atât de gingaşă, de matură, de inteligentă, iar eu… a spus şi s-a scuturat, eram târfuliţa aia de Brigitte Pflantz.

— Asta e definiţia ta?

— E definiţia din Siebenhoch.

— Şi te deranja?

— Evi era cea care mă consola. Eram nedespărţite, cu adevărat. Eu eram singură la părinţi, iar ea îl avea doar pe Markus şi amândouă ne-am fi dorit o soră. Aşa că ne-am adoptat una pe alta. Ne petreceam zilele râzând din nimic. Încercam să stăm cât mai mult împreună, chiar dacă eu aveam serviciul, iar ea o avea pe maică-sa. Brigitte s-a întunecat la faţă.

— Pe nenorocita aia.

A rămas în tăcere.

Eu am aşteptat.

Brigitte s-a uitat la mine, apoi a pus doza de bere la gură. I-a scăpat un râgâit.

— Era o beţivancă. Şi o nebună. Auzeam cum urlă. Cu toţii o auzeau cum urlă. Şi ştiam foarte bine că, de câte ori cobora la oraş, parfumată şi împodobită toată, mergea să se prostitueze.

— Evi ştia asta?

— Cum să nu! Sigur că ştia. Dumnezeu mi-e martor. Dar ştii cum era ea? Nimic nu-i ştergea surâsul de pe buze. Parcă e dintr-un banc: maică-ta e o curvă beţivă de cea mai joasă speţă, iar tu ai încă puterea să zâmbeşti? Aşa era Evi. Era mereu în stare să vadă partea bună a lucrurilor.

— Şi care ar fi aia?

— Ar trebui s-o întrebi pe ea, că eu semăn leit cu ticăloasa de maică-sa. Eu am avut însă buna-cuviinţă să îmi cos trompele. Eu nu, mulţumesc, n-am nevoie de copii, dragul meu. Nici moartă. Voiam să fiu liberă. Brigitte Pflantz urma să ia avionul şi să se facă actriţă la Hollywood, să şi-o tragă cu cei mai frumoşi actori de pe planetă şi nimeni n-ar fi îndrăznit să îi poruncească ce să facă. Nimeni.

— Nici măcar Günther.

— Günther a apărut după. Dar înainte de Günther a apărut Kurt.

— Nu ştiam, am bâiguit confuz, că tu şi Kurt…

Mâna lui Brigitte a rămas blocată în gestul de a duce la gură doza de bere.

— Nu *asta* voiam să spun. Nu m-am culcat niciodată cu Kurt, chiar dacă nu mi-ar fi displăcut. Era un băiat frumos, blond, înalt, cu ochi pătrunzători. Voiam să spun că Evi s-a îndrăgostit de el, iar eu am fost dată la o parte.

A rămas în tăcere, gânditoare.

— Ca o vâlvătaie într-o pădure. O scânteie şi totul se aprinde. Aşa a fost cu Evi şi Kurt. Şi cam de atunci e şi fotografia asta, din ’81. Anul în care Evi şi-a luat diploma şi s-a mutat la Innsbruck.

— Îţi plăcea ideea?

— Să plece?

— Da.

— Toţi vorbeau că vor să plece, numai că ea chiar a făcut-o. O admiram.

— Şi Kurt? Cum a reacţionat?

— A urmat-o. Cred că e suficient, ca răspuns.

— Te-ai simţit dată la o parte? Sunt cuvintele tale…

— Mă bănuieşti, Salinger?

— Nu bănuiesc pe nimeni, nu mă joc de-a investigatorul.
— Ar părea că dimpotrivă. Oricum, da, mi-a picat prost. Pentru că totul s-a întâmplat într-un răstimp foarte scurt. Cu o zi înainte, Evi şi cu mine eram nedespărţite, iar acum nu făcea altceva decât să vorbească de Kurt. Kurt în sus, Kurt în jos. După care a început să-mi tragă clapa. Brigitte dispăruse de pe radar, dragul meu. Vâlvătaie mare, scapă cine poate. Iar scânteia s-a aprins în Bletterbach, are şi destinul ăsta un simţ al umorului cam straniu, nu crezi?
— Aşa se pare.
— Ai fi atât de amabil să-i aduci doamnei un *drink*, Salinger? Ăsta s-a terminat.
— Nu e puţin cam devreme?
Brigitte a dat din umeri.
— Dar e ultima, i-am zis când m-am întors din bucătărie.
— Dacă nu ce? Îmi dai na-na la funduleţ?
— Dacă nu, plec.
Brigitte s-a aplecat către mine.
— Nu vrei să-ţi vorbesc despre Kurt şi Evi? Totul se învârte în jurul lor, nu-i aşa?
— Spune-mi tu.
— Kurt era cu cinci ani mai mare decât Evi. Era un băiat frumos, era coadă la uşa lui.
O scurtă privire maliţioasă.
— Cu sau fără verighetă pe deget, muierile îl sorbeau din priviri.
— Iar Kurt profita de asta?
— Dacă da, era destul de şiret ca să nu se prindă nimeni. Dar oricum, dacă vrei adevărul, nu era genul. Kurt era cu mintea numai la munţi. Modelul lui în viaţă era taică-său, Hannes. Voia să se facă şi el un salvamontist. Ceea ce a şi făcut, cel puţin până s-a mutat la Innsbruck. Semănau mult unul cu celălalt, chiar dacă erau ca pisica cu câinele şi în cele din urmă au ajuns să nu-şi mai vorbească.
A dat berea pe gât.
— Evi îşi petrecea multă vreme în Bletterbach. Ştiai că studia geologia?
— Aşa mi s-a spus.
— Pasiunea ei a început acolo, în Bletterbach. Când avea timp liber şi eu nu puteam, îşi lua pur şi simplu rucsacul şi mergea să vadă fosilele.
— Dar tu nu o însoţeai?

— Cu tot mărăcinişul ăla? Glumeşti! N-ai văzut ce picioare aveam?

Am zâmbit.

— Fără ghimpi pentru Miss Siebenhoch. Nu era niciun concurs de genul ăsta în sat, dar sunt convinsă că aş fi luat premiul întâi. Oricum, într-una din excursiile alea s-au intersectat drumurile lui Kurt şi Evi. Vreau să zic că se cunoşteau, dar până atunci nu se văzuseră cu adevărat. Scânteia. Vâlvătaia. Ştii ce-i plăcea lui Kurt la Evi? Cum reuşea ea mereu să vadă partea bună a lucrurilor. Kurt era un tip ursuz. Exact ca taică-său. Evi, în schimb, era solară. Nu aveai cum să te superi pe ea. Şi era nemaipomenit de inteligentă. Uită-te la ultima pagină.

Acolo era o mapă din plastic bine burduşită.

— Ce e?

— Dosarul meu cu succesele lui Evi. Uită-te înăuntru.

Cele mai multe erau tăieturi din ziare. Uneori simple anunţuri. Evi Baumgartner (de fapt Tognon, după cum am observat) a câştigat premiul pentru… Merită aplauzele noastre pentru… Cercetătoare din zona noastră…

— Cercetătoare?

— Era cea mai apropiată de ideea de om de ştiinţă din tot ce am avut noi vreodată prin părţile astea, a răspuns Brigitte. Mai citeşte. Acolo ai dovada celor spuse de mine.

Erau nişte extrase cu antetul Universităţii din Innsbruck.

— Sunt articolele ei, a explicat ea.

— Dar Evi încă nu terminase facultatea când… s-a întâmplat.

— Vrei să spui când a fost ucisă?

Am dat din cap că da.

— Ţi-am spus eu că era grozavă. Strălucea. Nu le-a luat prea mult profesorilor ei ca să înţeleagă ce potenţial avea. În ultimii trei ani de viaţă, Evi a dat foarte rar prin Siebenhoch. Avea prea multe cercetări de făcut, prea mult de învăţat. Ar fi făcut carieră, crede-mă.

Mi-a luat din mână unul dintre extrase.

— Uite aici. E primul ei articol. Era foarte emoţionată când mi-a dat vestea la telefon. De fapt eu cred că au cam tras-o în piept, dar ea susţinea că eu sunt cea care vede lucrurile în negru, ca de obicei.

— De ce s-o fi tras în piept?

— Articolul ăsta încerca să atace ca nefondate teoriile unui alt cercetător de la universitate. O chestiune tehnică şi complicată, dar nu asta contează.

Mie îmi era limpede că Evi fusese manipulată. Pentru că profesorii ei au fost cei care au convins-o să publice aceste pagini pentru a-l dărâma pe cercetătorul respectiv. Nu era ideea ei. Înţelegi?

— Au jucat la mantinelă.

— Dar asta nu e tot. Tipul şi-a făcut apariţia furibund acasă la Kurt şi la Evi. O încasase în plin, şi încă cum. Dar după două ore de vorbă cu Evi au devenit cei mai buni amici. Cum, tu îmi demolezi munca şi eu devin cel mai bun prieten al tău? Asta ar fi fost imposibil pentru toţi, dar nu şi pentru Evi. Aşa era ea.

Îmi simţeam gura uscată.

Tocmai descoperisem un posibil mobil al crimei.

— Îţi aminteşti numele cercetătorului?

— Nu, dar e scris aici.

L-am căutat, ştiind însă foarte bine ce urma să găsesc.

Oscar Grünwald. Omul cu telegrama.

Geht nicht dorthin!

— Parcă ai văzut un strigoi, Salinger.

— Mai e valabilă oferta cu berea?

Brigitte a arătat cu mâna spre bucătărie.

— Una ţie, una mie.

M-am aşezat din nou şi am băut din sticlă. După care mi-am aprins o ţigară. Eram cufundat în gânduri, iar Brigitte mă privea în tăcere.

— Ce e? am întrebat-o brusc.

— Tu.

— Eu ce?

— Cum de te interesează povestea asta? Chiar e adevărat că nu vrei să faci un film?

— Eu nu sunt regizor.

— Şi atunci de ce?

— Nu te priveşte.

Brigitte a suflat scurt printre dinţi, scoţând un fel de şuierat strident.

— Ştii cu cine semeni?

— Nu cred că vreau să aflu.

— Cu Günther. Şi tu vrei să descoperi cine i-a ucis.

Nu era o întrebare.

Nu a urmat niciun răspuns.

— Günther zicea că ştie nişte secrete legate de masacrul din Bletterbach. Secrete de nemărturisit. Chestii care ar fi făcut să sară în aer toată comunitatea din Siebenhoch. Spunea asta când era foarte, foarte matol. Odată am încercat să-l fac să vorbească. L-am îmbătat anume pentru asta. Mă scoteau din minţi toate flecărelile alea despre nu ştiu ce secrete, fără să-şi dea drumul în fine la gură. Mi se părea lipsit de respect.

— Cum adică?

— Păi eu strângeam voma în urma lui, eu îi cumpăram aspirinele de mahmureală, ca să iasă basma curată când lipsea de la serviciu. Eu îl legănam în braţe când avea coşmarurile alea. Dar nu mi-a zis niciodată nimic. Nimic. Când a murit, nişte zile la rând m-am gândit la o omucidere.

— Vrei să spui că cineva l-ar fi putut ucide ca să-l amuţească?

— Da. Dar era o idee tâmpită.

— De ce tâmpită?

— Oricum se omora singur, cu mâna lui. Puţină răbdare şi ar fi murit oricum.

— Dar erai tu care-l ocroteai.

— Dar pe mine cine m-ar fi ocrotit?

Am tăcut.

— Uneori mai cred şi acum, şi-a reluat ea firul. Că ar fi mai eroic, nu?

Vocea Brigittei tremura.

— Gunther asasinat în timp ce încerca să facă lumină asupra masacrului din Bletterbach.

A început să plângă.

— Îmi pare rău, Brigitte.

Brigitte şi-a ridicat dintr-odată capul, iar din ochi îi ţâşneau scântei.

— Cară-te, Salinger, cară-te şi închide uşa după tine.

Nu voiam s-o las singură. Nu în starea aceea. Şi totuşi am făcut-o. Am lăsat-o singură, înconjurată de provizii serioase de băutură şi de o legiune întreagă de demoni.

6.

Afară viscolul nu încetase, aşternând peste Siebenhoch zăpadă şi gheaţă. Eram prada a mii de gânduri pe când parcurgeam kilometrii ce mă despărţeau de Clara şi Annelise.

Puţin înainte de a ajunge acasă, am tras pe dreapta şi am oprit motorul. Am luat iute telefonul mobil şi am aşteptat ca de pe cealaltă parte a oceanului să-mi răspundă Mike.
După ce a sunat de şapte ori, i-am auzit vocea greoaie.
— Salinger? Ştii, omule, cât e ceasul?
— Pentru tine e mereu prea devreme. E blondă?
— *Readhead*[10], dom' sergent, a glumit Mike.
Am auzit cum închide o uşă.
— Ia spune, şi i-am simţit o undă de îngrijorare în glas, cum îţi merge, bătrâne?
— Aşa şi-aşa. Dar ţie?
Aşa şi-aşa însemna că jumătate era de rahat, iar cealaltă parte nu era nici ea mai bună.
— Mister Smith vrea să mă vadă răstignit şi am mai şi greşit testul audio de două ori la rând. Bătrâne, pe bune, eşti bine? Iei pilulele alea magice?
— Cum de ştii?
— Mike McMellan ştie mereu totul.
— Ai vorbit cu Annelise?
— *Yep.* Suntem îngrijoraţi pentru tine, capsomane!
Am strâns din pleoape cu putere. Nu voiam să mă emoţionez.
— Am nevoie să-mi faci un serviciu.
— Annelise mi-a zis că ţi s-a pus pata în legătură cu povestea unui omor.
— A unui masacru, l-am corectat, fără să mai stau pe gânduri.
— Ce-o fi. Aşa e?
— Da.
Dinspre cealaltă parte a oceanului, tăcere. Şi un zgomot pe care la început n-am reuşit să-l identific. După care m-am prins. Mike ronţăia nişte *nachos.*
— Mi-a spus că dacă o să îndrăznesc să te ajut, o să-mi taie…
— Ar fi în stare.
— Da', bătrâne, eşti aşa rău?
De data asta eu am fost cel care a tăcut.
— E musai să aflu.
— Să afli cine a comis o crimă acu' treizeci de ani? Ai înnebunit de-a binelea?
— Nu sunt atât de tâmpit, i-am zis, cu toate că o parte din mine susţinea exact contrariul, mai ales după ceea ce îmi mărturisise Brigitte. Vreau doar

să aflu dacă sunt în stare. Dacă mai sunt capabil să istorisesc cum trebuie o poveste.

— Dar bineînţeles că…

— Da, dar nu după experienţa din Ortles.

— Of, Salinger, vrei acum să-ţi gâdil puţin orgoliul? Vrei să-ţi spun că eşti cel mai bun scriitor în circulaţie? Dacă ţii neapărat, îţi spun. Iau avionul chiar astăzi şi vin acolo să-ţi cânt nani-nani, dar să ştii că dacă asta e adevărata problemă, atunci chiar eşti dus cu pluta.

— Nu ai cum să înţelegi.

Îl ofensasem. Am ştiut asta înainte de a-mi termina fraza.

— Pentru că eu nu eram acolo, nu? a izbucnit el.

— Nu de aia.

— Eşti un nemernic, Salinger.

— Dacă tu ai fi fost în locul meu nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu-i adevărat.

Mă gândisem la asta îndelung. Nopţi de-a rândul.

— Pentru că tu n-ai fi făcut tâmpenia de a coborî în crevasa aia. La ora asta, *Mountain Angels* ar fi fost noul *factual* al echipei McMellan-Salinger. Mister Smith ar sta tacticos în biroul lui numărându-şi banii, iar noi… noi ne-am gândi deja la cel de-al doilea sezon. Sau la un nou film.

— Păi tocmai îl facem, a mormăit Mike, pe care nu-l simţisem niciodată atât de abătut.

— Îl urăsc.

Un oftat.

— Şi eu. Dar ce să-i faci, sunt contractele la mijloc.

— Ştiu. Şi acum ciuleşte bine urechile, i-am zis prefăcându-mă că-mi recapăt vocea normală, că am nevoie de ajutorul tău.

— Dă-i înainte.

— Trebuie să dibuieşti orice informaţie posibilă despre o persoană.

— Cine?

— Ai hârtie şi creion?

— *Claro*.

— Se numeşte Oscar Grünwald. Era cercetător la Universitatea din Innsbruck, sau aşa ceva. Vreau să descopăr tot ceea ce se poate afla despre el. Descătuşează-ţi talentul de 007 care zace în tine.

— Salinger?

— Vrei să-ţi dictez pe litere?

— Eşti sigur că e o idee bună?
— Fă ce-ţi zic.
Tăcere.
Apoi, glasul lui Mike:
— E o poveste frumoasă, măcar?
Am surâs şi, pentru prima oară în toată după-amiaza aceea, am fost sincer.
— E magnifică, Mike. Cum o să am timp, o să-ţi povestesc totul.
— Păi, să fie cu folos, atunci.
— *Bye, Man.*
— Bătrâne?
— Spune.
— Ai grijă.

7.

Clara era îmbrăcată în roşu. Un roşu-închis. Un roşu ca sângele. Îşi ţinea mâinile la spate, era palidă şi avea buzele vinete. Ochii larg deschişi şi ficşi. M-am lăsat pe vine, deschizând larg braţele. Voiam să vină la mine, să mă îmbrăţişeze. Voiam s-o încălzesc.
Voiam să mă încălzesc.
— De ce nu vii aici, la mine, puiule?
— O auzi, *papà?*
Nu auzeam nimic şi i-am spus asta.
Clara a lăsat capul în jos.
— De ce plângi?
— Vocea zice că o să vină să te ia. Zice că de data asta… Clara îşi trăgea nasul şi din guriţa ei ieşeau norişori de aburi. Era frig. Era cumplit de frig.
— Zice că de data asta trebuie să vin şi eu.
Voiam să mă apropii. S-o iau în braţe. S-o liniştesc, însă nu reuşeam să mă mişc din loc.
— Cinci litere, *papà.*
— „Soare”?
— Cinci litere, *papà.*
Era în picioarele goale, mi-am dat seama abia atunci. Nu erau vinete, erau negre.
Ca ale unui cadavru.

— Cinci litere, *papà*.
— Nu, scumpo, *nu*.
Clara şi-a ridicat brusc capul. Cineva îi golise orbitele.
A scos un urlet.
Am scos un urlet.

8.

Cinci litere. Fiara.

Atelierul diavolului

1.

Când am bătut la uşa lui Manfred Kagol era deja 5 februarie. Viscolul era de-acum doar o amintire şi, chiar dacă soarele nu reuşea să străpungă gheaţa nici măcar în orele cele mai calde, era plăcut să te plimbi în aer liber.

Fondatorul Centrului pentru Vizitatori locuia într-una dintre cele mai vechi şi mai frumoase case din Siebenhoch. Bogăţia acelui *cottage*[11] nu era însă ostentativă, ci se putea intui mai ales din detalii. Fier forjat elegant, un zid scund care primăvara se transforma, presupun, într-o explozie de glicine. Peste tot finisaje sobre, dar de un lux evident. O singură concesie făcută vanităţii: sub un şopron de ardezie acoperit de zăpadă, un Mercedes negru, ultimul model.

O femeie undeva la cincizeci de ani a fost cea care m-a întâmpinat.

— Doamna Kagol?

— Sunt menajera. Dumneavoastră sunteţi domnul Salinger?

— Da, eu sunt. Am o întâlnire. Şi mă scuzaţi pentru gafa de mai devreme.

M-a condus într-o *Stube*, unde m-a poftit să mă aşez pe un fotoliu de piele. Acea *Stube* din casa Kagol părea dintr-o cu totul altă ligă faţă de cea în care Max îşi petrecuse copilăria, iar soba de teracotă, încastrată în perete, era o capodoperă a zidăriei. Nu eram vreun expert, dar judecând după îndemânarea cu care fuseseră îmbinate plăcile de ceramică se prea poate să fi fost lucrarea unui mare meşteşugar. Pereţii îmbrăcaţi în lambriuri aveau intarsii în lemn ce costaseră probabil o avere. Toate câte se găseau înăuntru vădeau bani şi putere.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi, domnule Salinger.

Manfred mi-a întins o mână fermă şi puternică.

— Pot să vă ofer ceva de băut?

— Ceea ce beţi şi dumneavoastră e foarte bine.

— Sunt abstinent, a fost răspunsul lui Manfred, aproape ca o scuză. Vă mulţumiţi cu o apă minerală?

— Apă minerală atunci.

Menajera s-a făcut nevăzută.

Când aceasta s-a întors, cu două pahare pe fundul cărora era câte o felie de lămâie şi cu o carafă ce părea făcută din cel mai pur cristal, Manfred i-a mulţumit şi i-a făcut semn să plece. Imediat ce am rămas singuri şi uşa a fost bine închisă, a turnat el însuşi apa în pahare.

— Se spune că dacă dai noroc cu apă aduce ghinion, mi-a spus ridicând paharul, dar sper că nu sunteţi superstiţios.

— Sunt multe alte lucruri la un loc, domnule Kagol, i-am răspuns ciocnind paharul de al lui. Dar superstiţios nu sunt.

— Mă faceţi curios, domnule Salinger, spuneţi-mi care multe alte lucruri.

— Sunt tată. Soţ. Autor de scenarii de televiziune. Şi un schior foarte slab.

Manfred a râs politicos. Şi-a mângâiat mustăţile pe oală, de un gri metalic.

— Şi aici aţi venit ca scenarist de televiziune, domnule Salinger?

— Nu, am venit ca scriitor.

— Prin părţile acestea, au mai fost diverşi sculptori în lemn, mi-a spus Manfred, arătându-mi unele dintre operele care atârnau pe pereţi, câţiva episcopi, nişte vrăjitoare, alpinişti cu duiumul şi un număr nesfârşit de pisălogi. Dar scriitori? Nici urmă. M-aţi făcut curios.

Am încercat să fiu cât mai convingător. Mă pregătisem bine. Avusesem patru zile la dispoziţie ca să rumeg ceea ce-mi povestise Brigitte. Îmi luasem notiţe. Dar mai ales mă gândisem îndelung. Îmi pregătisem o poveste drăguţă cu care să-l prind în plasă pe Manfred Kagol. Sperând că nu avea să se ducă şi să-i ciripească totul lui Werner. Că atunci chiar că aş fi băgat-o pe mânecă.

— După cum bine ştiţi, la Siebenhoch mă aflu ca simplu vizitator. După accidentul acela nenorocit…

— Cunosc detaliile. Îmi pare rău că vi s-a întâmplat o asemenea tragedie. Sper că nu-i mai resimţiţi consecinţele.

— La început mi-a fost foarte greu, dar acum sunt mult mai bine. Atât de bine încât mă plictisesc de moarte.

Manfred era cât pe ce să se înece cu apa minerală. Hohotul de râs l-a făcut să-şi piardă acea notă de eleganţă în favoarea acelui fel de-a fi pe care trebuie să-l fi avut înainte de a ajunge bogat.

Un om de munte cu ambiţii uriaşe.

— Adevărul e, a continuat el după ce şi-a revenit, că Siebenhoch nu e tocmai New York.

— Dar liniştea de aici, din Siebenhoch, e cea de care aveam nevoie. Şi-n plus, am adăugat, prefăcându-mă cuprins de-o jenă pe care de fapt n-o încercam câtuşi de puţin, aici mi-am descoperit această… vocaţie.

— Scrisul?

— Vedeţi, domnule Kagol, am crezut întotdeauna că scriitorii sunt persoane serioase. Cu diplome peste diplome şi mutre de tocilari. Şi, când colo, într-o bună zi, m-am trezit că-mi spun: de ce să nu scriu eu o carte despre locul ăsta? Despre miturile şi legendele sale. O monografie despre Siebenhoch.

— O monografie despre Siebenhoch? Nu aş vrea să vă răpesc entuziasmul, domnule Salinger, dar există deja un număr frumuşel de cărţi care vorbesc despre această regiune. Nu vreau să par lipsit de modestie, dar multe dintre ele au fost finanţate de propria-mi fundaţie.

Mă aşteptam la o asemenea obiecţie din partea lui.

— Le-am citit pe toate, domnule Kagol. De la prima la ultima. Dar niciuna nu povesteşte despre acest loc ca despre o fiinţă vie. Ca despre cineva care s-a născut, a avut o copilărie, iar apoi a crescut.

— Bizară perspectiva asta a dumneavoastră.

— Oare nu pentru exact acest motiv mi-aţi citi cartea? O curiozitate.

Manfred şi-a ridicat paharul.

— O idee foarte bună. Dar nu înţeleg ce aş putea face ca să vă ajut. Vreţi să vă finanţez publicaţia?

— Nu, nu-mi caut un editor. Niciodată să nu pui carul înaintea boilor, aşa îmi spunea *Mutti*. Mai întâi o scriu şi abia după o vând.

— Excelentă filosofie. Dar tot nu…

— După spusele multora, dumneavoastră aţi salvat Siebenhoch de la o moarte lentă şi dureroasă.

— Ei, se exagerează.

— În schimb, eu unul cred că dumneavoastră aţi avut o intuiţie excepţională. Şi nu mă refer numai la Centrul pentru Vizitatori. Dumneavoastră aţi păstrat vii tradiţiile din Siebenhoch. Or asta e ceea ce mă interesează.

Ochii lui Manfred scânteiau.

Ţintit şi ochit din plin.

A dat din cap cu putere.

— Fără tradiţii, ce s-ar fi ales de Siebenhoch, domnule Salinger?

— Un sătuc turistic ca atâtea altele. Cu Bletterbach în loc de plajă. Cu animatori îmbrăcaţi în costume tradiţionale tiroleze şi cântecele tradiţionale difuzate prin lifturi. Vedeţi, dumneavoastră aveţi rolul de Krampusmeister. Mi-ar plăcea să-mi încep cartea cu cel care-i croieşte haine diavolului.

— Cel care-i croieşte haine diavolului. Îmi place. Pot să vă spun Jeremiah?

— Cum preferaţi, dar toţi îmi spun Salinger. Cu excepţia mamei mele şi a lui Werner.

— Aşa să fie atunci. Veniţi cu mine, Salinger.

2.

M-a condus pe o scară abruptă ce ducea la subsol. În aer se simţea un miros puternic de mastic. Când a aprins lumina, am înţeles de ce.

Am surâs uluit.

— Aici ia naştere magia?

— Atelierul diavolului, ca să vă parafrazez cuvintele, Salinger.

Era o încăpere imensă, care se întindea probabil pe întreaga suprafaţă a casei. Protagonista fără drept de apel a încăperii era o masă uriaşă pe care zăceau îngrămădite costume de Krampus, măşti şi tot felul de maşini de cusut. De-a lungul pereţilor acelei pivniţe era un şir impresionant de spaţii de depozitare, dulapuri şi rafturi burduşite cu tot soiul de obiecte.

— Extraordinar.

— Încerc să folosesc numai materiale tradiţionale. După cum vedeţi, toate acelea sunt vopsele naturale. Fier pentru albastru, de exemplu. Mercur. Argint. Nimic din ceea ce nu poate fi găsit prin împrejurimi.

— Inclusiv acestea? l-am întrebat, arătând către un borcan cu cochilii.

— Să vă arăt una dintre comorile mele.

Dintr-un dulap a scos o carte. Părea străveche. Am observat că fiecare pagină era protejată de o folie de plastic.

— Ce este?

— Însemnările unui învăţător de ţară. Din 1874. A fost trimis la Siebenhoch de către împărat. Imperiul Austro-Ungar ţinea la educaţia propriilor cetăţeni. Visul habsburgilor era acela de a construi o monarhie luminată, în care nimeni să nu mai rămână analfabet şi totul să funcţioneze ca uns. *Herr* Weger a trăit aici timp de cincizeci de ani. S-a căsătorit cu o

fată de-a locului, iar mormântul lui îl puteţi găsi în spatele bisericii: cu o cruce simplă de fier, aşa cum ceruse prin testament.

— Weger, am repetat. Nu mi se pare să fi întâlnit numele de Weger la Siebenhoch.

— A avut un fiu, dar i-a murit de difterie. O poveste tristă. Weger nu merita aşa ceva. Era o persoană inteligentă şi cu idei destul de avansate pentru epoca sa. Iar aceasta, a zis bătând uşor cu arătătorul pe coperta cărţii, este dovada. La sfârşitului secolului XIX, Europa era în plină fervoare a Pozitivismului. Se susţinea că ştiinţa urma să rezolve toate problemele. Un soi de Iluminism ridicat la putere. Peste tot se construiau fabrici, căi ferate. Curând, electricitatea avea să ajungă pe fiecare uliţă. Habsburgii erau înflăcăraţi de scrierile marilor gânditori ai epocii, pe care, de altfel, şi Weger îi studiase. Pentru ca mai apoi să-i lase deoparte.

— Cum aşa?

Deşi mă prezentasem la reşedinţa lui Kagol cu scopul de a stoarce informaţii despre fratele defunct al celui mai înstărit om din Siebenhoch, istoria aceea mă fascina de-a dreptul.

— Pentru că înţelesese că anumite lucruri nu pot fi şi nici nu trebuie eliminate.

— Ca, de exemplu?

Manfred şi-a deschis larg braţele, într-un gest care voia să cuprindă întregul său atelier.

— Vechile tradiţii. Au fost atâţia cei care au încercat să le înlăture, Salinger. Mai întâi, Biserica Catolică, apoi iluminiştii, Napoleon, iar în cele din urmă habsburgii. Dar un simplu învăţător de ţară şi-a dat seama că, dacă vechile tradiţii ar dispărea, nu s-ar pierde pentru totdeauna doar nişte obiceiuri ciudate sau câteva proverbe, ci însuşi sufletul poporului ar muri. Aşa că a început să ţină aceste însemnări.

Mi-a arătat câteva pagini. Weger avea un scris elegant şi foarte înghesuit. O germană rafinată, plină de cuvinte pe care n-am reuşit să le traduc. Cel mai important însă, acel genial învăţător de ţară se dovedea un artist nedescoperit.

— Sunt nemaipomenite aceste reprezentări.

— Precise ca nişte fotografii, nu-i aşa? Dar Weger nu s-a limitat numai la transcrierea unor poveşti străvechi sau la desenarea costumelor tradiţionale. Ci a început să le şi colecţioneze.

M-a condus spre capătul încăperii.

— Fireşte, m-a lămurit el în timp ce deschidea un uriaş dulap încastrat în perete, nu sunt cele originale. Dar sunt reproduceri extrem de fidele. Aceleaşi ţesături, aceleaşi ornamente. După cum vedeţi, a adăugat el făcând să zăngăne un brâu cu frumoase incrustaţii, acestea sunt cochilii.

Eram fermecat.

— Şi acelea sunt tot imitaţii?

— Nu, sunt originale. Le-am cumpărat din banii mei.

Erau măşti de Krampus. Manfred şi-a pus o pereche de mănuşi de felul celor chirurgicale şi le-a aşezat cu grijă pe masă, în aşa fel încât să mi le poată arăta în lumina crudă a neonului.

— Asta e cea mai veche. Conform estimărilor, datează de undeva de la finele secolului XIV. Extraordinară, nu găsiţi?

Nu reuşeam să-mi iau privirea de la ea.

— E o capodoperă.

— Vă inspiră teamă?

— Să spun drept, nu. Aş spune că e mai degrabă stranie, amuzantă. Dar cu siguranţă nu înfricoşătoare.

— Pentru că lucrurile se schimbă, Salinger. Oamenii îşi modifică propria concepţie despre înfricoşător în funcţie de mersul istoriei şi de evoluţia obiceiurilor. Dar pe vremea aceea, credeţi-mă, masca asta băga oamenii-n sperieţi cu adevărat.

— Nu tu cinema, nu tu televizor, nu tu Stephen King.

— Doar Biblia tradusă prost şi înţeleasă cu atât mai puţin. Şi nopţi de iarnă interminabile.

— Cu Bletterbach la uşa casei, am spus în şoaptă.

Aproape că nu mi-am dat seama când mi-au ieşit cuvintele din gură. Eram hipnotizat de masca de Krampus. Mai ales de acele orbite goale.

— Vă este frică de Bletterbach?

— Pot să fiu sincer?

— Chiar vă rog, mi-a răspuns Manfred, în timp ce-şi punea comorile înapoi la loc sigur.

— Îl consider un loc înspăimântător. Un cimitir preistoric.

Manfred s-a întors spre mine, fixându-mă cu privirea.

— Astea nu sunt cuvintele dumneavoastră, nu-i aşa?

— Într-adevăr, nu sunt, am răspuns jenat. Dar le găsesc foarte adecvate. Îi aparţin Verenei, soţia lui…

— Soţia lui Şefu' Krün. Dar şi ea cita, la rândul ei, pe altcineva.

— Adevărat?

Manfred scoase un suspin.

— Nu-s întâmplări de povestit în locul ăsta, Salinger. Amintiri urâte. Aş prefera să ne continuăm conversaţia la lumina zilei, dacă nu vă deranjează.

3.

Manfred se uita atent la o fotografie, o imagine aeriană a zonei Bletterbach, agăţată lângă un cap de cerb sculptat în lemn de pin.

— Observaţi ceva ciudat în imaginea asta, Salinger?

— Lipseşte Centrul.

— Exact. Ştiţi cine a făcut poza?

— Nu.

— Aceeaşi persoană care numea Bletterbach un „cimitir preistoric”.

— Fratele dumneavoastră Günther?

— Chiar el. Era la bordul elicopterului Alouette al Salvamontului. Mi-a dăruit-o de ziua mea. Spunea că numai un neghiob ca mine se putea gândi să scoată bani dintr-un asemenea loc blestemat, era convins că nimănui nu i-ar putea plăcea Bletterbach.

— Dar se înşela.

— Mulţi s-au înşelat la vremea aceea. Dar eu eram cât se poate de sigur. Pe deplin convins.

S-a întors spre mine şi-n privirea lui am citit o determinare pe care rar mi-a fost dat s-o văd în viaţa asta.

— Ştiam c-o să funcţioneze. Întrebarea nu era dacă oamenii se vor arăta interesaţi de Bletterbach, ci dacă aveam să fiu eu cel care pune mâna pe acea comoară.

— Mă tem că nu reuşesc să vă mai urmăresc.

— Turismul înflorea peste tot în jur. În Val d’Aosta, în Elveţia, în Austria. Numai la noi părea că nimeni nu-şi dă seama de toate astea pentru că erau cu toţii prea ocupaţi să pună bombe sau să ceară legi speciale. Dar, mai devreme sau mai târziu, ideea tot i-ar fi venit cuiva.

— Şi dumneavoastră voiaţi să fiţi primul.

— Voiam acest Bletterbach, Salinger. Mă simţeam omul potrivit la locul potrivit.

— Iar timpul v-a dat câştig de cauză.

Mulţumit, Manfred a dat din cap.

— Aşa se spune, da. Timpul mi-a dat câştig de cauză. Familia mea nu era dintre cele bogate. Nimeni la Siebenhoch nu era, de fapt, bogat. Cel puţin nu în vremea aceea. Tinerii plecau, bătrânii nu făceau altceva decât să se plângă, iar cei care se aflau undeva la mijloc? Ori plecau şi ei, ori se plângeau că nu reuşesc să plece. Familia mea avea patru vaci. Patru. Poate că aşa ar trebui să vă începeţi cartea, cu cele patru vaci. Pentru că de la aceste patru vaci a început renaşterea aşezării Siebenhoch.

— Spuneţi-mi mai clar.

— Nu-s multe explicaţii de dat. Când tatăl meu a murit, eu am moştenit totul.

— Şi Günther?

— Aşa spune legea moştenirii în indiviziune. Primul născut moşteneşte totul, dar trebuie să-i plătească cu bani jumătate din valoarea proprietăţii celui de-al doilea născut. Jumătate, mi-a explicat, sau o treime, sau o pătrime în funcţie de numărul de fraţi. Lucrul fundamental e ca pământul şi proprietatea să nu se împartă.

— De ce?

— Pentru că a împărţi pământul şi aşa steril din Alto Adige însemna să distrugi o familie. S-o condamni să sufere de foame, dacă nu chiar mai rău. Când tatăl meu a murit, am vândut vacile. Günther nu mi-a cerut socoteală. Mi-a spus că aveam tot timpul din lume ca să-i dau partea care i se cuvenea din moştenire. Credea că sunt nebun, dar avea totuşi încredere în capacităţile mele.

Câştigul din urma vânzării l-am investit în prima mea firmă. O firmă de construcţii.

— Ca să construiţi Centrul pentru Vizitatori?

— Ideea o aveam deja în cap, dar nu a fost prima mea lucrare. Fundaţiile Centrului au fost săpate abia în 1990. Firma Kagol EdilBau s-a născut, însă, în 1982, în ziua în care împlineam treizeci de ani, dată pe care am ales-o pentru că eram tânăr şi idealist şi mi se părea o chestie foarte… simbolică. Mi-a purtat noroc, oricum. Prima comandă pe care a primit-o Kagol EdilBau a fost repararea acoperişului unei crescătorii de pui, în Aldino. M-am trezit cufundat până peste cap în găinaţ, dar credeţi-mă, radiam de fericire.

— Patru vaci şi găinaţ căcălău. L-aş putea folosi ca titlu.

— Ar fi splendid, dar mă tem că n-ar vinde prea multe exemplare.

— Günther lucra împreună cu dumneavoastră?

Manfred s-a posomorât din nou.
— Ea doua oară când îl pomeniţi pe fratele meu, Salinger. Cum aşa?
— Pentru că sunt curios, i-am răspuns, alegându-mi cu grijă cuvintele, de parcă aş fi călcat pe coji de ouă. În plus, judecând după ce-am auzit spunându-se, multora de aici, din oraş, le e dor de el.
Manfred s-a arătat surprins.
— Adevărat?
— Mi s-a vorbit deseori despre el.
— În legătură cu alcoolismul? m-a întrebat fără ca faţa lui să trădeze vreo expresie.
— În legătură cu crimele din Bletterbach.
— Vreţi să scrieţi despre povestea aia?
— Nu cred, i-am răspuns fără să clipesc. Poate doar aşa, în trecere, cât să-i creez o oarecare aură de loc blestemat.
— Nu ştiu dacă-mi place ideea, Salinger.
— Cartea va vorbi despre sat, iar acea întâmplare face parte din istoria sa.
Manfred a aprobat din cap, deşi în ochii săi se citea umbra unei suspiciuni.
— S-au întâmplat multe lucruri urâte în ziua aceea. Şi-n zilele care au urmat.
— Mi-a povestit Werner. El însuşi a plecat din sat.
— Şi încă valvârtej, da. Într-o noapte, şi-a strâns tot şi dus a fost. Aşa mi s-a povestit.
— Dumneavoastră nu eraţi?
— Eram plecat din localitate.
— Afaceri? l-am presat eu.
— În ’85, firma Kagol EdilBau a devenit Kagol EdilBau Srl. Aveam un birou la Rovereto, călătoream încontinuu prin tot nordul Italiei. Aveam şantiere deschise în Friuli, în Veneto şi eram pe punctul să închei o afacere foarte importantă în Tirol. Construcţia unei instalaţii de schi. În plus, nu mai eram de unul singur. Cu un an înainte angajasem cu contract, pe lângă personalul administrativ obişnuit, doi tineri arhitecţi care aveau idei cu adevărat inovatoare. Unul dintre cei doi e şi azi angajatul meu, celălalt a emigrat în Germania. A proiectat diferite stadioane şi un zgârie-nori în Emiratele Arabe.
— Măiculiţă, am comentat eu.

— În ’85, aproape că nu m-am arătat deloc prin Siebenhoch. Şi nici în anii următori. Veneam acasă numai de sărbători şi nici măcar atunci nu eram cu adevărat prezent, a zis cu un suspin. Dumneavoastră aveţi regrete, Salinger?
— Destule.
— Atunci veţi înţelege de ce nu-mi place deloc ideea de a vedea scris negru pe alb istoria aceea nenorocită.
— Nicio problemă, i-am răspuns, pe mine mă interesează oricum diavolii Krampus şi legendele. Restul e decor. Pot să sar peste. Nu vreau să supăr pe nimeni cu o carte pe care, cunoscându-mă, nu voi avea nici măcar forţa s-o duc la bun sfârşit.
— Pot să mă recompensez în vreun fel?
— Doar dacă-mi veţi permite să fumez aici înăuntru.
Manfred a deschis una dintre ferestre.
— V-aş ţine cu mare plăcere companie, Salinger, dar m-am lăsat.
Am fost întrerupţi de un hârşâit neaşteptat la uşă. Chipul lui Manfred s-a luminat deodată.
Erau câinii săi. Doi dobermani care m-au amuşinat la început, iar apoi au dat fuga să se gudure pe lângă stăpân. Manfred răspundea acestor dovezi de afecţiune cu o iubire nedisimulată.
— Ulise şi Telemah.
— Nume cu răsunet.
— Sunt tot ceea ce am.
— Nu aveţi familie?
— Am firma. Am Centrul pentru Vizitatori. Trei hoteluri, dintre care două aici, la Siebenhoch, şi mai sunt şi Krampusmeister. Dar nu am copii. Şi nici familie. N-am timp de aşa ceva.
— Munca?
Manfred continua să-i mângâie pe cap pe cei doi dobermani tolăniţi la picioarele sale.
— Munca, da. Tot ea m-a făcut să-l pierd şi pe Günther.
Manfred s-a lipit de spătarul fotoliului şi a mai sorbit din paharul cu apă în timp ce eu savuram un Marlboro.
Frigul care intra prin fereastra deschisă îmi amorţise jumătate de faţă.
— Chiar dacă mă aflam departe, eram la curent cu tot ceea ce se întâmpla în sat. Ştiam de Günther şi de problema sa.
— Băutura?

— Desigur, însă Günther era… vocea lui Manfred a căpătat un timbru sumbru… un om slab. Vi se pare poate un lucru meschin? Vă rog, spuneţi-mi drept.

— Aşa şi este.

— Era fratele meu, dar pentru mine era numai o sursă de situaţii jenante. Eu întruchipam dovada vie că visele se pot realiza numai şi numai prin forţa voinţei proprii. Transformasem patru vaci într-un imperiu care creştea de la o zi la alta. Ajunsesem să am o cifră de afaceri cu nouă zerouri, Salinger. Nu era zi de la Dumnezeu în care politicienii să nu vină să mă pupe-n fund. Atrăgeam invidia de parcă aş fi fost o balegă proaspătă în mijlocul unui roi de muşte. Dar le-am venit de hac acelor muşte. Era de-a ajuns un cuvânt al meu şi o companie de transporturi îşi pierdea jumătate din comenzi, un gest al meu şi firmele de materiale de construcţie se prăbuşeau precum castelele de nisip. Veneam cu idei inovatoare, iar acele idei dădeau rod. Lumea era a mea, spunea arătându-mi pumnul strâns. Günther, în schimb, era slab. La fel ca tatăl nostru. Şi el bea de stingea. A murit de ciroză hepatică.

— Dar Günther văzuse acel…

— Acel masacru? Aşa, şi? m-a întrerupt Manfred dispreţuitor. Aveţi idee câţi muncitori morţi am văzut de-a lungul carierei mele? Zidari striviţi sub cimentul din benă sau căzuţi de pe schele, sau tehnicieni sfârtecaţi de încărcăturile de explozibil? Un număr nesfârşit de morţi. Dar credeţi că m-am pus pe băut şi pe autocompătimit?

— Poate că Günther nu era din acelaşi aluat cu dvs.

Manfred a oftat.

— Günther nu era din acelaşi aluat cu mine, nu. Era prea sensibil. Mare şi zdravăn ca un urs, cu un limbaj care ar fi făcut-o să leşine pe biata noastră mamă, dar avea o inimă de aur. Dar asta am înţeles abia apoi, după ce mi-a trecut euforia acelor ani. Pentru mine, anii optzeci şi nouăzeci au fost un soi de sărbătoare continuă în care lucram câte optsprezece ore pe zi, şapte zile din şapte. Fără să mă opresc vreo clipă asupra lucrurilor importante.

— Cum ar fi o familie?

— Şi Günther. Adeseori povesteam că sunt singur la părinţi. Moartea lui nu însemna decât epilogul firesc al unei vieţi irosite. Un beţivan în minus, mi-am spus, şi am continuat să semnez contracte, să verific proiecte şi să mă las tămâiat mai departe de unii consilieri locali ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar la urma urmei, semănăm foarte mult, Günther şi cu mine.

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că dacă Günther era cu alcoolul, eu eram cu munca. Ăsta era drogul meu. Iar când am mai încetinit ritmul, am început să mă uit în jurul meu. Şi să mă gândesc din nou la Günther. Să înţeleg că m-am comportat ca un adevărat mizerabil. Să mă întreb dacă l-aş fi putut salva.

— Dar în ce fel?

Manfred m-a privit de parcă abia aterizasem de pe Marte.

— Eram şi sunt bogat, Salinger. L-aş fi putut duce într-o clinică de dezintoxicare, i-aş fi putut plăti o călătorie în jurul lumii, sau târfe câte şi-ar fi dorit. Aş fi putut să-i cumpăr orice ar fi fost nevoie ca să-i scot din minte acel demon. Însă eu l-am lăsat singur. Aici. Aceasta este casa în care am crescut şi în care locuia Günther. Am restaurat-o aproape în întregime.

— Cum adică aproape?

— Când am înţeles ce-i făcusem lui Günther, am luat-o razna. Nu ştiu de ce, dar am avut ce-am avut cu aceşti patru pereţi. Voiam să-i rad la pământ. Dar era casa mea. Casa noastră. Aşa că am decis s-o restaurez de sus până jos. N-am avut însă curaj să mă ating de camera lui, a rămas exact aşa cum a lăsat-o el când a fost ultima dată aici.

— Nu sunt un specialist, dar mi se pare aproape o nebunie, mi-a scăpat fără să vreau.

— Uneori la fel mi se pare şi mie. Vreţi s-o vedeţi?

L-am urmat la etaj.

În timp ce restul reşedinţei Kagol era mobilat cu grijă şi cu piese de mare valoare, camera pe care mi-a arătat-o Manfred avea aspectul unei cocioabe.

Lemnul care îmbrăca pereţii era negru din cauza funinginii, patul era ros de cari, iar ferestrele aveau geamuri opace care abia dacă lăsau să pătrundă lumina soarelui.

Pe noptiera de lângă patul nefăcut era o sticlă. Iar sub sticlă, două bancnote de o mie de lire italiene.

— Ce ziceţi de asta, Salinger?

A dat să mai adauge ceva, dar o voce l-a întrerupt. Era menajera. Un telefon urgent de la Berlin. Manfred a tras o înjurătură.

— Afaceri, mi-a spus.

S-a scuzat şi a coborât scările două câte două.

Am rămas singur în faţa acelei ciudate maşini a timpului. Imposibil să-i rezist. Deşi auzeam vocea lui Manfred bolborosind în depărtare, am trecut pragul camerei lui Günther.

4.

Ceea ce făceam nu era bine. Într-un fel, era o profanare. Scotoceam prin dulapurile (şi pe sub patul, şi prin noptiera…) unui bărbat mort de mai bine de douăzeci de ani. Un bărbat care trăise o viaţă scurtă şi nefericită. Günther nu merita ceea ce făceam eu acolo.

Dar gândul nu m-a oprit nici măcar preţ de o clipă.

Aveam la îndemână numai acea ocazie ca să pot stabili dacă toate cele povestite de Brigitte aveau sau nu un sâmbure de adevăr. Îmi făcusem iluzii că dialogul cu Manfred mi-ar fi putut oferi vreo informaţie nouă. Dar Manfred nu spusese nimic care să-mi limpezească ideile.

Gâfâiam în timp ce degetele mi se mişcau cu repeziciune printre bocanci scâlciaţi, medicamente expirate, pijamale, lenjerie. Era şi-o oglindă acolo, în care am preferat, însă, să nu-mi privesc faţa. Continuam să cotrobăi, iar timpul se scurgea cu viteză.

O secundă. Două secunde, trei secunde…

Grăbeşte-te. *Grăbeşte-te.*

Dacă într-adevăr Günther avusese suspiciunile lui, doar acolo, în miezul acelei comori neaşteptate, aş fi putut găsi indiciile corecte. Simţeam asta la fel de limpede cum simţeam praful acela stătut de decenii înţepându-mi nările. Am încercat în buzunarele de la haine, în cele de la pantaloni. Printre reţete de la doctor şi cărţi poştale. Am căutat în câteva rucsacuri de munte. M-am uitat într-un sac de dormit găurit de molii. Am scotocit în fiecare cotlon afurisit din camera aia. Fără să găsesc nimic altceva decât facturi, batiste murdare sau vreo monedă ieşită din circulaţie. Năduşisem din cap până-n picioare.

Şi-apoi am zărit-o.

Înăuntru, într-un dulap. O cutiuţă muzicală. Părea că vibrează, atât era de promiţătoare. Am ridicat-o, ţinându-mi respiraţia.

M-am oprit şi am ciulit urechile. Vocea monotonă a lui Manfred continua să se audă de la parter.

Mişcă-te.

Am întors cutiuţa muzicală, găsind locul pentru baterii. L-am deschis, folosindu-mă de unghii ca de-un şperaclu. Era oricum o măsură de precauţie cu totul inutilă: din baterii se scursese acidul, transformându-le în nişte bureţei îmbibaţi de-un miros acru ce-ţi rănea nările. Nicio melodioară n-ar fi putut trăda aşadar ceea ce făceam eu în acele clipe.

Şi anume, profanarea mormântului lui Günther Kagol.

Am deschis-o. A scos doar un scârţâit uşor şi nimic mai mult. Înăuntru erau puse la păstrare câteva hârtii scrise la maşină, cu aspect oficial. Le-am despăturit, încercând să le citesc. Erau mai multe ştampile, dar şi câteva urme de pete. De bere, m-am gândit. Sau poate de lacrimi.

Am citit.

Mi s-a tăiat respiraţia.

Noroc cu cei doi câini care m-au salvat.

I-am auzit lătrând, apoi vocea lui Manfred care-i potolea. Mi-am băgat foile în buzunar, am pus înapoi la locul ei cutiuţa muzicală, am închis dulapul şi m-am prefăcut interesat de pervazul ferestrei.

— E din plumb, nu-i aşa?

Speram să nu bage de seamă agitaţia din glasul meu.

— Cum se făcea pe vremuri, mi-a răspuns.

M-a fixat cu privirea în timp ce-şi mângâia mustăţile.

— Vreţi să-mi puneţi vreo întrebare sau…?

— Am profitat deja mai mult decât se cuvine de ospitalitatea dumneavoastră, Manfred. Mi-ar plăcea să vă fotografiez atelierul într-una din zilele următoare. Dacă nu vă deranjează.

— Cu dragă inimă. Dar eu mă refeream la… mi-a spus, lăsând privirea să-i continue fraza.

— Niciun cuvânt în plus despre Bletterbach. Să lăsăm morţii să se odihnească în pace.

Foile bătute la maşină mă ardeau în buzunarul pantalonilor.

5.

Următoarele minute petrecute în compania lui Manfred au dispărut complet din amintire. Şterse în întregime. Îmi amintesc numai nevoia urgentă de a ieşi de acolo şi de a mă arunca în fine asupra comorii mele.

Patru pagini. Hârtia era îngălbenită şi fragilă la atingere. Data indicată în josul paginii era 7 aprilie 1985, cu douăzeci şi una de zile înainte de masacru.

Le-am parcurs dintr-o suflare. Apoi încă o dată. Nu reuşeam să-mi cred ochilor ceea ce descoperise Günther. Pentru o clipă, m-am pus în pielea lui şi ceea ce-am simţit a fost de nedescris. Am înţeles de ce a lăsat ca băutura să-l bage în mormânt. Acele foi bătute la maşină reprezentau o expertiză de

risc hidrologic. O expertiză care, în câteva rânduri, pe baza a câtorva grafice şi a mai multor trimiteri la unele hărţi cadastrale, demonstra că edificarea Centrului pentru Vizitatori din Bletterbach era nu numai dăunătoare pentru ecosistemul din chei, ci chiar de-a dreptul periculoasă.

Fundaţiile Centrului pentru Vizitatori fuseseră săpate în anii nouăzeci, la cinci ani după ce o cercetătoare în geologie, redactând acele patru pagini, îşi făcuse un duşman pe care nici măcar zâmbetul ei n-ar fi reuşit să-l cucerească. Semnătura din josul acelui document care dădea aviz negativ construirii Centrului pentru Vizitatori din Bletterbach îi aparţinea, desigur, lui Evi.

Îmi suna încă foarte limpede în minte tonul dispreţuitor cu care Manfred îmi vorbise despre Günther. Dar un om care refuza să accepte dependenţa de alcool a fratelui său putea fi şi criminal?

Poate că nu, îmi spuneam în timp ce citeam a nu ştiu câta oară expertiza.

Şi totuşi, Manfred Kagol demonstrase unei lumi întregi că este un tip cu care e mai bine să nu glumeşti. Mai ales la vremea aceea. Folosind propriile-i cuvinte, Günther se refugiase în băutură, iar el, în muncă.

Dar în el zăceau mult mai multe secrete, după părerea mea. Acele patru vaci despre care vorbea cu atâta mândrie nu erau doar patru dobitoace lăsate moştenire de un tată beţivan. Erau un simbol. Simbolul revanşei sale sociale. Centrul pentru Vizitatori, în schimb, era pecetea concretă a triumfului său.

Jaekelopterus Rhenaniae

1.

În dimineaţa următoare mi-am actualizat file-ul din computer, scriind tot ceea ce descoperisem, ataşând o scanare a documentului semnat de Evi şi punând pe foaie toate ipotezele, toate întrebările şi toate posibilele piste de urmărit care-mi veniseră în minte.

Erau o grămadă.

Apoi am făcut o plimbare lungă prin frig, sperând că mişcarea m-ar putea ajuta să scap de acea senzaţie de pericol iminent. Fără rezultat însă. La prânz, am mâncat ciugulind de ici, de colo, răspunzând monosilabic întrebărilor pe care mi le punea Annelise, până când ea, sătulă, a încetat să-mi mai vorbească.

Nu mă puteam gândi la altceva decât la expertiza lui Evi. Cu acele câteva pagini, blocase lucrările la Centrul pentru Vizitatori pentru cinci ani. Având în vedere concurenţa în domeniul turismului, cinci ani sunt la fel de lungi ca erele geologice.

M-am gândit şi la faptul că dacă Evi n-ar fi fost ucisă pe 28 aprilie 1985 şi şi-ar fi putut continua bătălia pentru conservarea zonei Bletterbach, de care era vizibil ataşată (nu era oare acela locul în care, aşa cum îmi împărtăşise Brigitte, înflorise iubirea ei pentru Kurt? Nu tot acolo oare îşi găsea Evi liniştea atunci când mama ei o lua razna?), poate că Centrul lui Manfred Kagol n-ar fi fost nici acum nimic altceva decât un simplu proiect în mintea fondatorului său.

Dacă n-ar fi fost Centrul, n-ar fi fost nici banii.

Banii.

Un mobil întemeiat pentru o crimă, vechi de când lumea. La urma urmei, şi Roma a fost ridicată pe locul unui asasinat.

Romulus care-l ucide pe Remus pentru o banală chestiune legată de hotarele pământurilor lor.

— *Papà?*

Nici măcar nu mi-am ridicat privirea din farfurie pentru a-i răspunde.

— Da, puiule?

— Ştiai că scorpionii nu sunt insecte?

— Poftim?

— Scorpionii nu sunt insecte. Ştiai?

— Adevărat?

Clara dădu din cap.

— Sunt păianjeni, a exclamat, fericită foc de acea descoperire. Aşa au spus la televizor.

Nici măcar n-am auzit-o.

— Scumpo, termină-ţi cartofii, am mormăit eu.

Clara s-a bosumflat. Dar eu n-am băgat de seamă. Eram prea ocupat cu propriile raţionamente.

Poţi să ucizi pentru bani?

Am încercat să calculez cât putea încasa anual Centrul pentru Vizitatori. Dacă statisticile pe care le găsisem căutând pe internet nu minţeau, numărul turiştilor care plăteau în fiecare an biletul de intrare ajungea undeva între şaizeci şi o sută de mii. O cifră frumuşică, din care trebuiau deduse cheltuielile de administrare, de întreţinere şi toate celelalte. Dar banii nu veneau numai de acolo. Deoarece cel puţin jumătate dintre vizitatorii care-şi deschideau baierele pungii ca să admire canionul din Dolomiţi se şi cazau în hotelurile din Siebenhoch.

Şi tot la Siebenhoch luau masa, tot de acolo cumpărau suveniruri, lucruri de trebuinţă şi câte şi mai câte.

— *Papà?*

— Spune-mi, scumpo, i-am răspuns.

— Ce facem în după-amiaza asta?

Mă forţam să înghit câteva linguri de tocană, mai mult ca s-o mulţumesc pe Annelise. Era foarte gustoasă, dar stomacul mi-era strâns tot. Aceeaşi senzaţie o aveam şi pe sub piele.

— Nu ştiu, puiuţ.

— Mergem să ne dăm cu sania?

În mintea mea, banii care se învârteau la Centrul pentru Vizitatori deveneau un râu de aur.

— Sigur.

Cine era principalul beneficiar de pe urma acelei averi? Întreaga comunitate, dar mai ales Manfred Kagol. Bărbatul care vânduse patru vaci ca să devină… ce anume?

— Promiţi?

I-am ciufulit uşor părul.

— Promit.

Patru vaci şi adăpostul unei crescătorii de pui ca trambulină pentru a deveni stăpân peste Siebenhoch, dacă era să tragem linia. Al lui era Centrul pentru Vizitatori, şi tot ale lui erau şi cele mai importante două hoteluri din localitate.

Lui îi revenea felia cea mai mare de câştig.

Manfred Kagol.

Am strâns masa. După care m-am cufundat în fotoliul meu preferat. Am aprins televizorul. Ochii mei priveau, dar mintea nu înregistra nimic.

Clara mă urmase ca un căţeluş, cu feţişoara întoarsă spre mine.

— *Papà?*

— Spune-mi, dragă cinci litere.

— La ce te gândeşti?

— Urmăresc ştirile.

— Dar s-au terminat, dragă patru litere cu accent.

Avea dreptate.

Am zâmbit.

— Cred că patru litere cu accent are nevoie să-şi împrospăteze ideile.

— Ieşim să ne dăm cu sania?

Am dat din cap că nu.

— După aceea.

— Când?

— Mai întâi trebuie să fac ceva.

— Dar mi-ai promis!

— Numai câteva ore, nu mai mult.

M-am ridicat.

— Unde te duci?

— Dau o fugă la Bolzano. După care mă întorc şi mergem să ne dăm cu sania, bine?

2.

Aveam nevoie de dovezi. Şi singurul loc unde le puteam găsi era Cadastrul provinciei Bolzano. Acolo aş fi reuşit să reconstitui povestea Centrului pentru Vizitatori.

Şi după aceea?

După, m-am gândit chiar înainte ca telefonul să sune, mi-ar fi venit o idee.

3.

— Te-am trezit, bătrâne?
— E două după-amiaza şi sunt la volan.
— Mă zăpăcesc mereu cu fusul ăsta orar.
— Ţi-ai făcut temele, Mike?
Semnalul era foarte slab. Auzeam numai frânturi din ce-mi spunea Mike.
Am tras o înjurătură.
Din fericire, am văzut ieşirea către o benzinărie. Am semnalizat, mi-am găsit un loc liber şi am parcat. Am scos telefonul de pe handsfree şi mi l-am pus la ureche.
— Prima chestie. N-a fost simplu deloc. A doua chestie. E o mare încurcătură. În ce afaceri dubioase ţi-ai băgat nasul?
Am aprins bricheta şi am tras primul fum de ţigară din după-amiaza aceea. Fumul m-a făcut să tuşesc uşor.
— O poveste ciudată.
— Încep cu concluziile. Grünwald. Nu se ştie cum a sfârşit-o. A dispărut de pe o zi pe alta.
— În ce perioadă? În ’85?
— Aprilie sau poate mai 1985.
— Ce înseamnă aprilie sau poate mai? Nu poţi fi mai precis?
Vocea lui Mike s-a ascuţit deodată.
— Dar de ce nu-ţi faci tu singur temele frumuşel, din moment ce te pricepi atât de bine să-i critici pe alţii?
— Pentru că tu eşti un geniu, Mike. În timp ce eu, un modest scriitoraş.
— Continuă.
— Şi eşti singura persoană din lumea asta care mă poate ajuta să scot castanele din foc.
— Şi?
— Şi nimic, nu sunt un chat erotic.
— Dacă tu ai fi un chat erotic, nu mi-ai goli într-atât buzunarele: ai idee cât costă o convorbire intercontinentală?
— Până una, alta, foloseşti telefonul celor de la Televiziune, nu?
— Vrei să-ţi citesc şi horoscopul, dacă tot am ajuns aici?
— Vreau să-ncepi să-mi povesteşti. Aprilie sau mai 1985.
— Oscar Grünwald dispare. Trebuia să ţină o conferinţă la Ingolstadt, un loc care se găseşte în…

— …în Germania.
— Dar nu s-a arătat la faţă. Conferinţa era programată pentru 7 mai, ca să fiu mai precis. În locul său a fost chemat un anume profesor Van Dervelt, olandez. Judecând după referinţele foarte bune ale acestui Van Dervelt, au ieşit în câştig. Grünwald îşi pierduse buna reputaţie, Salinger.
— Ce înseamnă că-şi „pierduse buna reputaţie”?
În timp ce Mike vorbea, scotocisem în torpedo după un carnet de notiţe şi ceva de scris. Mi-am sprijinit carneţelul pe picior şi-am început să mâzgălesc.
— Înseamnă că universităţile începuseră să nu-i mai acorde finanţare.
— Spune-mi ceva ce nu ştiu.
— Sfârşitul credibilităţii academice a lui Grünwald începe în ’83. Au fost mai multe atacuri din partea universităţilor.
— Innsbruck?
— Innsbruck, Viena. Două publicaţii ale Universităţii din Berlin şi încă una din partea Universităţii din Verona.
— Cum aşa?
— Întrebarea e însă alta. Cine era cu adevărat Oscar Grünwald?
— Era un geolog şi un paleontolog, i-am răspuns.
— Corect, dar reducţionist. Oscar Grünwald, vocea lui Mike căpătase ritmul plictisitor al celui care citeşte de pe foaie, aşa că mi-am dat toată silinţa să transcriu tot ceea ce-mi spunea, s-a născut într-o suburbie a oraşului Kla…
— Klagenfurt.
— Ăla, da. Pe 18 octombrie 1949.
— În ’85 avea treizeci şi şase de ani.
— Treizeci şi şase de ani, două diplome de licenţă şi una de doctorat. Paleobiologie. Un tip foarte competent, ţi-o spun eu.
— Foarte competent?
— Un geniu, după părerea mea.
— Ce ştii tu despre geologie şi paleontologie?
— Mi-am făcut un oarecare bagaj de cunoştinţe zilele acestea. Adevărata întrebare este: tu, însă, cât de multe ştii?
— Ştiu că geologia se ocupă cu studiul rocilor, iar paleontologia cu studiul fosilelor.
— Ai mai auzit vreodată vorbindu-se despre Permian?
— E perioada marilor extincţii, nu-i aşa?

Şi mai era şi stratul geologic cel mai profund din Bletterbach. Piesele de puzzle începeau să se lege între ele.

— Era permiană este aproximativ datată între două sute cincizeci şi două sute nouăzeci de milioane de ani în urmă. În acea perioadă a avut loc cea mai mare extincţie în masă din istoria planetei. Aproape cincizeci la sută dintre speciile care trăiau atunci au dispărut. Cincizeci la sută, Salinger. Nu te trec fiorii?

— Îndeajuns de mulţi încât să-ţi dau şi ţie din ei.

— Sunt mai multe teorii privitoare la acest eveniment. Creşterea radiaţiei cosmice (cam cum ai spune că speciile astea au sfârşit ca un hamburger într-un uriaş cuptor cu microunde), scăderea productivităţii mărilor, inversiunea polilor magnetici, creşterea salinităţii oceanelor, diminuarea cantităţii de oxigen, mărirea procentului de hidrogen sulfurat din atmosferă, produs de bacteriile care se ocupau cu partea murdară a descompunerii materiei. Şi acum vine teoria mea preferată, cea pe care o cunoaşte toată lumea.

— Asteroidul?

— O uriaşă, fantastică, apocaliptică minge de bowling care a lovit în plin planeta, riscând s-o rupă în două. Hollywood la puterea nu ştiu câta. Şi fără cascadori, bătrâne. Dar Grünwald s-a săturat imediat de teoriile astea.

— Cum aşa? Ai reuşit să te prinzi? l-am întrebat.

— Lipsa cronică de fonduri din cauza căreia au suferit minţile geniale. Aşa cum era şi el. Grünwald nu era tipul care să-şi înţepenească fundul pe scaun. Nu se mulţumea doar să formuleze teorii.

— Voia dovezi.

— Numai că în paleontologie, să cauţi dovezi e o treabă foarte costisitoare. Nimeni nu-i dădea bani suficienţi ca să-şi poată organiza expediţiile de cercetare. Ştiu că n-ar trebui s-o spun, având în vedere că-i un tip pe care nici măcar nu-l cunosc, dar îmi este simpatic. Cui nu-i plac oare nebunii? Doar că ar fi trebuit să se facă scenarist, nu om de ştiinţă, zău aşa.

— De ce?

— Toţi cei care studiau era permiană se întrebau: minge de foc sau mega-cutremur? Microorganisme producătoare de gaze sau vulcani activi? Grünwald, în schimb, şi-a pus o întrebare cu mult mai interesantă. De ce unii au supravieţuit, iar alţii nu? Chestiune de genetică? De noroc? Şi aşa ajungem la teoria nişelor geologice. Adică la teoria care l-a făcut să cadă în dizgraţie.

— Ce Dumnezeu mai sunt şi astea?

— Locuri fizice, concrete, în care condiţiile apocaliptice ale Permianului au ajuns într-o versiune, să-i spunem, mai blândă, permiţând speciilor vieţuitoare să fugă din faţa acelui cataclism. Şi l-au desfiinţat.
— Cum aşa?
— Grünwald susţinea teoria conform căreia şi azi ar putea exista locuri în care să fie posibilă existenţa unor exemplare biologice care nu au mai evoluat, dar care au supravieţuit marilor extincţii în masă…
— Care au supravieţuit, dar nu au mai evoluat? În zilele noastre? Adică un *Jurassic Park* fără toată umplutura aia cu broaştele şi ADN-ul?
— Chiar aşa.
Parcă îl vedeam cum scutura din cap, neînţeles.
— Avea un post de cercetător la Innsbruck, dar l-au mătrăşit de-acolo. Nimeni nu mai voia să aibă de-a face; cu el. Gata cu articolele publicate, gata cu cărţile.
— Cum îşi câştiga traiul?
— Ca geolog. Organiza călătorii în Anzi, unde mai avea anumite contacte printre oamenii locului. Redacta consultaţii, dar nu i se părea înjositor să câştige un bănuţ în plus ca ghid turistic sau ca vânzător ambulant. Se mulţumea cu ceea ce găsea. Pentru ca apoi, în ’85, să dispară cu totul.
— Şi nimeni nu l-a căutat?
— Din câte ştiu eu, nu, a fost răspunsul sec al lui Mike.
Mă gândeam la Brigitte. La albumul cu succesele lui Evi.
— Evi Baumgartner, am spus ca pentru mine.
— Poftim?
— Evi Baumgartner, am repetat, cu privirea aţintită asupra unei păsări răpitoare, poate un şoim, care desena spirale ample pe cerul limpede al acelei zile.
— Şi ea cine mai e?
— Dacă te duci să cauţi printre textele care i-au distrus credibilitatea academică a lui Grünwald, sunt sigur că-i vei găsi numele.
Şi un posibil mobil al crimei.
L-am auzit pe Mike bătând la tastatura computerului.
— Nimic.
„Idiotule”, am spus în sinea mea.
— Încearcă cu *Tognon*, am spus, amintindu-mi că acela era numele de familie cu care apărea înregistrată Evi.

Din nou zgomot rapid de taste.

— Bingo. Universitatea din Innsbruck. Şi nu *unul dintre* textele care i-au distrus credibilitatea amicului nostru, ci chiar *textul* din care toţi ceilalţi s-au inspirat din belşug. Cine este această Evi?

— Una dintre victimele de la Bletterbach.

— Ce-ai spus?

— Am spus că este una dintre victimele de la Bletterbach. Povestea pe care încerc s-o reconstitui.

Mike a bombănit ceva. Încă o dată, acelaşi zgomot de degete care se mişcau frenetic pe tastatură.

— Se scrie cu c şi *h* la sfârşit?

— Bletterbach? Da, de ce?

Mike a imitat maimuţărindu-se vocea baritonală din trailerele filmelor.

— Lovitură de teatru, bătrâne.

— Nu vrei să încetezi să mai faci pe tâmpitul?

— Nu fac pe tâmpitul. Te găseşti fix în mijlocul unei nişe ecologice.

— Imposibil. Chestia aia e de domeniul fantasticului.

— Ah da? l-am auzit pe Mike. Îţi citez în linii mari din cartea amicului nostru Grünwald. Alto Adige prezintă un microclimat propriu. Teoretic, ar trebui să aibă o climă continentală, dar se află în mijlocul Alpilor. Deci nici urmă de climă continentală. Întrucât se află la poalele Alpilor, clima ar trebui să fie alpină, corect? Ei bine, greşit. Alpii protejează regiunea de vânturile din Nord, tot Alpii o protejează de influenţele Mediteranei, dar Alpii nu dictează clima acestei regiuni, ci creează una diferită: o microclimă. Fapt care, ca să punctăm, pentru Grünwald reprezenta condiţia *sine qua non* pentru crearea unei nişe ecologice. Iar acum, a adăugat el, ţine-te bine, pentru că partea asta e chiar distractivă.

— Dă-i drumul.

— În Alto Adige cresc varietăţi de arbori din familia ginkgo care în restul Europei au dispărut cu sute de mii de ani în urmă. Şi totuşi, ele se găsesc la poalele Dolomiţilor, contrazicând astfel orice convingere ştiinţifică a noastră. Şi nu sunt singuri: mai sunt şi însoţiţi de alte forme de viaţă. Ca, de exemplu, de Nautilus. Teoretic, acesta a dispărut acum patru sute de milioane de ani. În Alto Adige s-au găsit resturi fosilizate care datează de acum *două sute* de milioane de ani.

— Vrei să-mi spui că, în timp ce-n restul lumii Nautilus a dispărut, prin locurile astea a continuat să înoate liniştit pentru încă alte două sute de

milioane de ani? Ăsta e SF curat, Mike.

— Nu, e vorba de nişe ecologice. Şi să ştii c-am verificat în mai multe texte ale lui.

— Dar…

— Ascultă aici. Într-una dintre ultimele articole ale lui Grünwald se vorbeşte chiar despre Bletterbach. Într-o revistă d-aia ce pare combinaţia dintre *Dosarele X* şi *Doctor Who.* Ştii, de felul celor care prezic sfârşitul lumii o dată la două săptămâni.

Inima a început să-mi bată tot mai repede.

— Şi mai departe?

— Grünwald identificase în Bletterbach unul dintre posibilele situri de unde se poate recupera material biologic încă viu, supravieţuitor al erei permiene. O specie foarte precisă. Şi, să ne-nţelegem, nu-ţi vorbesc despre peştişorul Nemo. Stai că îţi trimit o imagine scanată.

Am aşteptat până când telefonul a scos obişnuitul *bip.*

M-am uitat. Şi am continuat să privesc hipnotizat şi cu gura căscată ecranul telefonului.

Un soi de scorpion cu coadă de sirenă. Cu corpul alungit, acoperit de o carapace care-l făcea să semene cu o langustă. Nu mai văzusem niciodată ceva la fel de ostil.

Cuvântul care mi-a venit în minte a fost exact acesta: „ostil”.

Cinci litere.

— Ce naiba e?

— *Jaekelopterus Rhenaniae.* Scuză-mi pronunţia.

Am încercat să-mi imaginez ce fel de lume trebuie să fi fost aceea care găzduise o asemenea creatură. O planetă colcăind de monştri lipsiţi de orice altă emoţie în afara instinctelor de prădători, pe care într-o bună zi Dumnezeu a decis s-o măture cu totul.

Mike a continuat.

— Un strămoş gigantic al păianjenilor de azi, de fapt al scorpionilor.

O idee s-a aprins în mintea mea, dar când am încercat s-o prind de-un capăt, a şi dispărut.

— Un artropod. Un artropod marin. Trăia în apă. Era lung de doi metri şi jumătate. Avea cleşti de cincizeci de centimetri.

— Şi Grünwald era convins că o arătare de felul ăsta se învârtea prin Bletterbach?

— *Sub* Bletterbach. Aici vorbeşte despre peşteri şi lacuri subterane. Arătarea aia trăia în ape dulci. Şi era un prădător în calea căruia era mai bine să nu stai.

Aproape că n-am auzit ultimul comentariu al lui Mike. *Siebenhoch,* m-am gândit.

Al cărui vechi nume era de fapt *Siebenhohlen.* „Şapte peşteri".

— Mai eşti la telefon, Salinger?

— Ai hârtie şi ceva de scris? l-am repezit eu. Mai e cineva despre care aş vrea să faci nişte cercetări: Manfred Kagol. E un antreprenor local.

— Ăsta când a murit?

— Am stat de vorbă cu el chiar ieri. Vreau să ştiu tot ceea ce poţi găsi despre el. Concentrează-te în special pe modul în care a strâns el banii.

— E bogat?

— Putred.

— Dar ce treabă are tipul ăsta cu *Jaekelopterus Rhenaniae* şi cu Grünwald?

— Mulţumesc, Mike.

4.

Interiorul clădirii care adăpostea Cadastrul din Bolzano era plăcut luminat, foarte modern. Personalul, spre norocul meu, s-a dovedit foarte amabil, chiar şi atunci când am încercat să le explic de ce aveam nevoie.

A trebuit să aştept o jumătate de oră, timp în care am încercat să privesc în perspectivă ceea ce Mike descoperise despre Grünwald. Ciudate teoriile astea ale lui. De-a dreptul bizare. Potrivite mai degrabă unui film decât mediului conservator din universităţi.

Mi-am dat seama că Grünwald era singurul dintre protagoniştii acelei poveşti pe care nu-l ştiam din nicio fotografie. Mi-l imaginam ca pe-un soi de om de ştiinţă nebun, purtând haine ce aduceau şi a Indiana Jones, şi a funcţionar de secol XIX, doar că mult mai stângaci. Nu ştiu de ce – ţinând cont că era vorba totuşi despre cineva care condusese expediţii de cercetare în Anzi – dar nu reuşeam să-l văd luptându-se voiniceşte cu un perete abrupt de stâncă: mi-l închipuiam mai degrabă ca un tip împiedicându-se în propriile-i picioare, eventual cu papion la gât.

Cu siguranţă, Grünwald fusese un om obsedat de propria-i muncă. Sacrificase totul de dragul teoriilor sale. Mike nu-mi pomenise nimic despre

vreo iubire sau vreo căsătorie de-a acestuia. Faptul că dispăruse de pe o zi pe alta fără ca nimeni să intre la bănuieli lăsa să se ghicească faptul că viaţa lui socială tindea spre zero. Un singuratic cu un unic ţel în viaţă. Să descopere nişele ecologice şi să-şi răscumpere astfel onoarea pierdută.

Am scuturat din cap, uluit.

Să fi fost într-atât de obsedat încât s-o ucidă pe femeia care-i făcuse ţăndări cariera? Posibil. Ce însemna, până la urmă, telegrama aceea? Intenţiona oare Evi să coboare în peşterile de sub Bletterbach pentru a contrazice o dată în plus teoriile lui Grünwald, iar mintea lui Grünwald n-a mai putut suporta acel al nu ştiu câtelea afront?

Poate că Evi, blândă în aparenţă, era de fapt o nemernică atât de orbită de ideea propriei sale ascensiuni în lumea academică, încât voia să demonstreze încă o dată cât de ridicole erau teoriile lui Grünwald, numai ca să se evidenţieze în ochii persoanelor influente din universitate?

Nu reuşeam s-o văd aşa, cu privirea ei atât de limpede şi cu toate cele câte îmi fuseseră povestite despre ea. Dar, pe de altă parte, îmi spuneam în timp ce mă plimbam în sus şi-n jos de-a lungul holului de la Cadastru, despre morţi se vorbeşte numai de bine.

Ar mai fi fost şi o altă posibilitate.

Poate că Evi se răzgândise, ea care iubea atât de mult Bletterbach şi-l cunoscuse mai bine decât oricine altcineva. Poate că-şi dăduse seama că teoriile lui Grünwald despre nişele ecologice nu erau în definitiv atât de nebuneşti şi se decisese să exploreze peşterile de sub Bletterbach, sperând să găsească vreo dovadă care să-i reabiliteze credibilitatea academică lui Grünwald, la a cărei distrugere contribuise.

Desigur, era şi asta o posibilitate.

Dar chiar scorpioni giganţi din Permian?

Hai să fim serioşi!

Şi totuşi…

O imagine mi-a trecut fugitiv prin minte: fotografiile pe care mi le arătase Max, cele realizate la locul crimei. Amputările. Braţele contorsionate, făcute bucăţi.

Rănile.

Trupul decapitat al lui Evi.

Acele oribile mutilări ar fi putut fi opera cleştilor de jumătate de metru ai lui *Jaekelopterus Rhenaniae*? Şi dacă…

O voce m-a făcut să mă întorc la realitate.

Custodele care m-a condus într-un fel de sală de lectură cu tavan foarte înalt avea barba lungă de-i atingea cămaşa şi privirea ascunsă sub o pereche de ochelari cu lentile groase. Mi-a arătat un birou de metal, urâţel, dar funcţional, pe care aşezase mai multe teancuri de dosare.

— Spor la lucru.

M-am aşezat şi am simţit cum îmi scârţâie toate mădularele. Am oftat uşor. Şi m-am pus pe citit.

5.

Iată ce am descoperit: Centrul pentru Vizitatori din Bletterbach fusese inaugurat pe 8 septembrie 1990. Lucrările merseseră ca unse, fără nici cea mai mică poticneală.

Fusese chemat un arhitect austriac foarte la modă, care realizase proiectul încercând „să conserve frumuseţea naturală a locului, îmbinând-o cu tehnologia şi funcţionalitatea operelor moderne”, indiferent ce-o fi voit să spună cu asta.

N-am găsit expertiza semnată de Evi. Nu era la dosar. Sau mai bine spus, era trecută în opis, dar cineva o sustrăsese. Iar eu ştiam prea bine cine fusese acela.

Am verificat, însă, de la un capăt la altul restul documentaţiei, fiind din ce în ce mai uluit.

La un an după expertiza lui Evi, în 1986, un anume specialist Rossetti, geolog, a executat o contraexpertiză, mult mai amplă şi mai bine articulată, care demonstra pe scurt că Centrul pentru Vizitatori era un proiect mai mult decât realizabil.

Acelaşi Rossetti sugera în special că „nu există pericolul unor alunecări de teren, întrucât stratul superior al sitului se compune din materiale granitice capabile să susţină întru totul capacitatea structurii arhitectonice în cauză supuse expertizării de către firma Kagol EdilBau”. Patru vaci prefăcute într-un imperiu.

Apoi, în ’88, a fost efectuată o a treia expertiză, şi aceasta tot favorabilă construirii Centrului pentru Vizitatori, semnată de un oarecare inginer Pfauch. Era copia exactă a celei redactate de către specialistul Rossetti cu doi ani în urmă. Ciudat, mi-am spus.

Faptul că fuseseră depuse nu mai puţin de două expertize favorabile la o distanţă de numai câţiva ani îmi trezea curiozitatea. Aşa că m-am îndreptat

în grabă spre biblioteca localităţii.

Voiam să înţeleg de unde toată acea solicitudine.

6.

Gâfâind, am ajuns la bibliotecă după câteva minute, cu o frumuseţe de migrenă care începea să mă apese. Nici jumătate de kil de aspirină nu mi-ar fi putut alunga durerea.

Dar asta nu m-a oprit. Ceea ce descoperisem la Cadastru mă întărâtase de-a binelea.

Am completat formularele de cerere, am aşteptat, am descoperit că am telefonul descărcat, apoi am aşteptat puţin. În cele din urmă, m-am pus pe lucru. Alte pagini de carnet, alte notiţe.

De data asta însă şi ceva răspunsuri.

În ’86, la numai câteva luni după ce semnase expertiza favorabilă proiectelor lui Manfred, specialistul Rossetti fusese arestat pentru o poveste urâtă legată de şpagă.

Voiai să construieşti un hotel superb de şaptezeci de etaje pe o plajă de nisip, exact pe locul de reproducere a ţestoaselor marine? Trebuia doar să ai la îndemână câteva milioane de lire şi domnul Rossetti era omul cel mai indicat de care aveai nevoie.

Arestarea lui Rossetti se pare că i-a pus beţe-n roate firmei Kagol EdilBau şi astfel Manfred, rămas în fundul gol, cum se zice în popor, a trebuit să se adreseze unui al doilea expert, inginerul Andreas Pfauch.

În CV-ul acestuia din urmă nu am dat peste nicio fărădelege, nicio şpagă, nicio pată, dar mă simţeam îndreptăţit să-mi pun o întrebare.

Când Pfauch a redactat acea ultimă şi decisivă expertiză avea nouăzeci şi trei de ani împliniţi. O persoană aproape centenară putea fi considerată de încredere? Orice era posibil, chiar şi existenţa unor monştri înzestraţi cu carapace şi cleşti în Bletterbach; numai că istoria aceea îmi mirosea a făcătură.

Mi-am luat rămas-bun de la personalul bibliotecii şi m-am îndreptat spre casă. Pe drum, m-am oprit şi la o farmacie. Migrena devenise un Permian în miniatură.

7.

Nu-mi amintesc aproape nimic din drumul de la Bolzano la Siebenhoch, doar întunericul şi curgerea frământată a gândurilor mele. În loc să fie atentă la drum, mintea mea zbura la povestea cu Manfred Kagol, Centrul pentru Vizitatori şi sfârşitul sărmanilor acelora.

Mi-a venit în minte un amănunt pe care Mike îl descoperise cercetând viaţa lui Grünwald şi care, la momentul respectiv, nu-mi atrăsese deloc atenţia. Dar acum căpăta o cu totul altă semnificaţie.

Când Grünwald a fost izolat de lumea academică, mai ales din punct de vedere financiar, cum reuşise să-şi câştige traiul? Printre multe altele, îmi spusese Mike, oferind mici consultaţii de specialitate. Dar cam ce fel de consultaţii putea oferi un geolog?

Expertize.

Nu erau niciun fel de creaturi monstruoase în adânc, sub Bletterbach, sărmane Grünwald. Adevăraţii monştri trăiau *deasupra* acestui Bletterbach, erau bipezi şi nu erau înzestraţi cu cleşti.

Ba chiar m-am hazardat să-mi duc mai departe gândul: poate că Evi, împinsă de propriile-i remuşcări, îi încredinţase lui Grünwald expertiza de fezabilitate necesară Centrului pentru Vizitatori ca să-l ajute s-o scoată la capăt cu banii, făcându-l doar să-şi pună semnătura pe document. Astfel că împreună au aruncat în aer planurile lui Manfred. Fapt care ar fi explicat şi misterioasa dispariţie a lui Grünwald imediat după masacrul de la Bletterbach.

Mike mi-ar fi spus că partea asta din reconstituire deraia cam tare de la realitate şi în special că nu aveam probe; dar erau detalii pe care le-aş fi putut îmbunătăţi continuând să sap şi mai adânc. Lucrul fundamental era altul.

Expertiza îl făcuse pe Manfred să piardă o căruţă de bani. Aici nu încăpea nicio îndoială.

Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

Manfred aşteptase momentul oportun, iar spre norocul lui furtuna autoregeneratoare îi asigurase acoperirea ideală pentru înfăptuirea masacrului. Îi omorâse pe Kurt, Evi şi Markus. Apoi se descotorosise şi de Oscar Grünwald.

Încă o dată, vocea lui Mike din capul meu mă contrazicea.

Şi Şefu' Krün?

Era adevărat că Max avea un dosar legat de omul cel mai bogat din oraş şi că-l exclusese dintre suspecţi, dar oamenii bogaţi îşi pot cumpăra un alibi

rezistent şi la dinamită. Alibi pe care toţi l-au crezut probabil, inclusiv paranoicul şi obsedatul de Max, dar nu şi Günther. Günther ajunsese la aceleaşi concluzii ca şi mine, dar nu avusese curajul să-şi denunţe fratele.

Iată care erau aşadar revelaţiile copleşitoare de care-i pomenise, în momentele sale de beţie, lui Brigitte.

Totul se lega.

Bărbatul care era pe punctul să transforme Siebenhoch într-unul dintre principalele centre turistice din regiune era, în realitate, un criminal şi o brută. Banii pe care fiecare locuitor al orăşelului îi câştiga în fiecare zi erau pătaţi de sângele celor trei nevinovaţi. Evi, Kurt şi Markus. Rămânea o singură întrebare.

Ce trebuia să fac?

Să mă duc şi să stau din nou de vorbă cu Brigitte, m-am gândit. Poate îşi va aminti vreun nou detaliu. Poate că Günther a făcut vreo referire la ceva ce ea dăduse apoi uitării. Da, mi-am zis, Brigitte ar putea fi cheia întregii poveşti.

Am ajuns acasă şi n-am băgat de seamă că luminile erau stinse. Am parcat maşina şi mi-am ascuns carnetul de notiţe în buzunarul interior al hainei. Apoi mi-am scos cheile.

— Unde-ai fost?

Vocea lui Werner.

Am tresărit.

— M-ai speriat.

— Unde erai?

Nu-l văzusem niciodată într-o asemenea stare. Avea cearcăne negre, era atât de tras la faţă, încât pielea îi părea aproape transparentă, iar ochii îi erau roşii de parcă plânsese. Strângea şi desfăcea pumnul de parcă era pe punctul să mă lovească dintr-un moment într-altul.

— La Bolzano.

— Ţi-ai verificat telefonul?

L-am scos afară din buzunar. Era complet descărcat.

— Opa.

Werner m-a apucat de gulerul hainei. În ciuda vârstei pe care o avea, strânsoarea lui era ca o menghină.

— Werner…

— M-a sunat Manfred. Mi-a spus că vrei să scrii o carte. Că i-ai pus o droaie de întrebări. M-ai minţit, a mârâit printre dinţi. Ţi-ai minţit soţia.

Simţeam că în locul stomacului mi se căsca un hău.

Luminile stinse. Niciun glas. Asta însemna un singur lucru: că Annelise îşi pusese în practică ameninţarea. Mă părăsise.

Am simţit că mi se surpă pământul sub picioare.

— Annelise ştie toate astea?

— Dacă ştie, nu i le-am spus eu.

— Şi atunci de ce nu e nimeni acasă?

Werner mi-a dat drumul. A făcut un pas în spate, privindu-mă cu dezgust.

— Sunt la spital.

— Ce s-a întâmplat? am bâiguit eu.

— Clara, mi-a răspuns Werner.

Şi imediat a izbucnit în plâns.

Culoarea nebuniei

1.

Nu m-au lăsat s-o văd. Trebuia să am răbdare. Să stau jos, să citesc o revistă. Să aştept să vină nu ştiu cine. Nouă litere: „imposibil”.

Am început să urlu.

Mi-au spus să mă linştesc.

Am urlat şi mai tare şi l-am luat la pumni pe unul dintre îngrijitori. Ca să se apere m-a împins în perete. M-am lovit cu capul de un extinctor.

Cineva a chemat poliţia. Şapte litere: „degeaba”.

Nici măcar la vederea uniformelor nu am reuşit să-mi recapăt controlul. I-am înjurat pe cei doi poliţişti care mă înhăţaseră de parcă aş fi fost un criminal. Nu eram, dar aparţineam celei mai periculoase dintre speciile vii: eram un tată înnebunit de teroare.

N-au avut de ales.

M-au culcat la pământ şi mi-au pus cătuşele. Când am auzit zgomotul metalului care mi se închidea în jurul încheieturii, m-am transformat într-o bestie furioasă. M-am căptuşit cu câţiva pumni bine plasaţi în zona rinichilor. În cele din urmă, m-au silit să mă aşez pe un scaun de plastic, incomod.

— Domnule Salinger…

— Scoateţi-mi cătuşele.

— Doar când o să vă calmaţi.

În jurul nostru se strânsese o mică adunare. Câţiva infirmieri, un om de serviciu care nu făcea altceva decât să-şi tragă nasul, câteva paciente.

— Fiica mea, am silabisit răspicat, încercând să-mi temperez furia. Vreau s-o văd pe fiica mea.

— Nu e posibil, domnule, l-am auzit pe un infirmier care li se adresa mai degrabă poliţiştilor decât subsemnatului. Fetiţa este la terapie intensivă împreună cu mama ei. Doctorul a spus că…

Mi-am ridicat brusc capul, spumegând.

— Mă doare-n fund de ce a spus doctorul, eu vreau să-mi văd fata!

Am izbucnit în plâns.

Plânsul mi-a făcut bine.

Poate că i-a înduioşat puţin. Dar cu siguranţă m-a liniştit.

În cele din urmă, poliţistul care mă încătuşase mi-a spus:
— Dacă îi cereţi scuze infirmierului, cred că eu şi colegul meu am putea să ştergem cu buretele cele întâmplate şi să vă dăm drumul. Dar numai dacă-mi promiteţi că nu o să mai faceţi o altă criză. Ne-am înţeles?
Am simţit cum îmi scot cătuşele. Mi-au dat un pahar cu apă.
Era călduţă, dar am băut-o pe toată.
— Când o să pot…?
Infirmierul, pe care aproape că-l strânsesem de gât, a fost cel care mi-a răspuns.
— În curând, aveţi numai puţină răbdare.
— Răbdare. Şapte litere, am şoptit. Sunt multe, şapte litere.
— Poftim?
— Nimic, mă scuzaţi.
Am aşteptat. Şi-am tot aşteptat.
În aer se simţea un puternic miros de dezinfectant. Clara ura acel miros. Îi amintea de perioada de recuperare prin care trecuse, cu un an înainte, în urma unei toxiinfecţii alimentare, în timp ce eu, ca de obicei, nu eram acolo, lângă ea, pentru că eram cufundat în montajul documentarului *Road Crew.* Când Annelise a reuşit să dea de mine, Clara făcuse deja spălătura intestinală. Am venit valvârtej la spital. Clara era o mânuţă de om, avea puţin peste un metru, stătea întinsă pe un pat care părea mult prea mare pentru ea, palidă precum cămaşa de spital cu care o îmbrăcaseră. Mă fixa c-o privire pe care nu aveam s-o uit vreodată.
„De ce nu m-ai ocrotit?” îmi spuneau ochii ei.
Pentru că aveam de lucru. Pentru că eram departe.
Eram un ticălos.
Şi uite-mă din nou, cu capul în mâini, la fel de înspăimântat, aşteptând să-mi explice cineva ce se întâmplase. Având în nări mirosul acela care devenea tot mai puternic, secundă după secundă.
După două ore, am văzut-o venind, extrem de obosită, pe Annelise. M-am ridicat şi-am alergat s-o îmbrăţişez, dar ea s-a dat la o parte, iar când am încercat s-o sărut, a făcut un pas în spate.
— Cum se simte?
— Unde erai?
— Cum se simte? am repetat.
— Unde erai?

Era un joc care risca să continue aşa la nesfârşit. Ea care mă acuza şi eu care încercam să înţeleg ce anume îmi ascundea. Am simţit cum furia creşte din nou în mine, devenind incontrolabilă.

— Mama mă-sii, spune-mi odată cum se simte fiică-mea! am zbierat.

Cu coada ochiului am văzut cum infirmierul s-a aplecat spre noi.

— E totul în regulă, doamnă?

— Da, totul în regulă. Mulţumesc, a răspuns mecanic Annelise.

— Răspunde-mi, pentru Dumnezeu! am şuierat printre dinţi.

Îmi ieşisem din fire.

De parcă ea era de vină pentru ceea ce se petrecuse.

— A luat sania şi a avut un accident.

— Ce fel de accident?

— S-a dus la Welshboden, a răspuns Annelise, cu privirea pierdută în gol. Nu mi-am dat seama. Credeam că e în grădină şi se joacă. Când colo, şi-a luat sania şi s-a dus pe jos până la Welshboden. A târât-o după ea, înţelegi? O fetiţă de cinci ani.

Puteam să-mi imaginez scena. Clara parcurgând întregul drum care ducea până la curtea bunicului. O fetiţă de numai cinci ani, hotărâtă şi încăpăţânată, care păşeşte gâfâind pe marginea şoselei, sub privirile curioase ale şoferilor aflaţi în trecere, trăgând după ea o sanie de lemn ce cântăreşte aproape cât ea.

De ce făcuse aşa ceva?

Pentru că-i promisesem că-n acea după-amiază o să ne jucăm împreună. Şi se înfuriase. Pentru că nu mă ţinusem de promisiune. A nu ştiu câta promisiune. Pentru că mă dusesem la Bolzano să fac săpături în trecutul lui Manfred.

Iar apoi…

— Werner a pierdut-o din ochi doar o clipă, se dusese în pod. Iar Clara…

Annelise închise ochii.

— Pe panta dinspre răsărit, Salinger. Cu toată viteza.

Cea pe care îi interzisesem să se dea cu sania. Cea care sfârşea direct în pădure.

— Cum se simte?

— Traumatism cranian. Medicul a spus că-i un noroc că este încă în viaţă. Am văzut sania, Salinger. E făcută toată…

Am încercat s-o iau de mână. S-a dat într-o parte c-un gest brusc.

— Vor trebui s-o opereze?

— Are capul bandajat tot. E atât de mică. Atât de lipsită de apărare.

Vocea lui Annelise era un plâns fără lacrimi.

— Îţi aminteşti când s-a născut? Îţi aminteşti cât de fragilă ni se părea?

— Ţie îţi era teamă să n-o frângi.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus ca să mă linişteşti? Îţi aminteşti, Salinger?

Îmi aminteam prea bine.

— Că voi avea mereu grijă. De amândouă.

— Am încercat să te sun. Telefonul tău era închis, iar eu… a spus, scuturând din cap, nu ştiam nimic. La faţa locului erau medicii şi ambulanţa. Tatăl meu plângea şi-mi spunea că fetiţa e puternică şi că o să se facă bine. Şi mai era, a continuat bâlbâindu-se, mai era şi zăpada, Salinger, zăpada care se făcuse toată roşie. Atât de roşie. Mult prea roşie.

Pentru a doua oară, am încercat s-o iau în braţe. Şi tot pentru a doua oară, soţia mea s-a tras într-o parte.

— Unde erai?

— La Bolzano. Mi s-a descărcat telefonul. Mă sunase Mike înainte. Ne-am întins cam mult la vorbă. Uit mereu să reîncarc bateria şi… şi…

N-am reuşit să continui.

Roşie. Zăpada roşie.

Zăpadă.

Fiara, m-am gândit. Fiara s-a ţinut de promisiune. Exact ca în visul meu.

— De ce te-ai dus la Bolzano?

— Voiam să vă iau un cadou.

— Eşti un mincinos. Numai *baliverne.*

— Te rog…

— Tu nu eşti niciodată când e nevoie de tine. Niciodată.

— Te rog…

Cuvintele ei mă răneau ca nişte pumnale.

— Nu eşti niciodată, mi-a repetat.

Apoi s-a închis într-o tăcere care durea mai tare decât o mie de cuvinte.

Ne-am aşezat.

Am rămas în aşteptare.

În cele din urmă, când deja pierdusem noţiunea timpului, un medic a venit spre noi.

— Domnul şi doamna Salinger? Părinţii Clarei?

2.

Craniul fiicei mele.

Pe ecranul luminos priveam radiografia craniului Clarei şi continuam să-mi repet: „Peste două sute de milioane de ani, aceasta va fi fosila ei”. Nu făceam altceva decât să mă uit fix acolo, ceea ce mă împiedica să aud ce încerca medicul să ne explice. Doctorul încercuise cu un marker o zonă ceva mai închisă la culoare. Acolo era punctul unde se ciocnise Clara de nenorocitul acela de molid. Traumatismul. Mi se părea o pată atât de nesemnificativă. Cât o buburuză. Atâta îngrijorare pentru un semn aşa de mic.

Nu reuşeam să înţeleg.

— Domnule doctor, am zis arătând cu degetul pe radiografie, doar nu poate fi atât de grav, nu? E doar o pată mică. O buburuză. Opt litere.

Doctorul s-a ridicat, s-a apropiat de ecranul luminos şi, folosindu-se de un creion, a refăcut conturul trasat cu marker.

— Dacă acest hematom se va resorbi singur, aşa cum v-am spus deja, copila se va putea întoarce acasă fără să fie nevoie de vreo intervenţie chirurgicală. În caz contrar, va trebui s-o supunem unei operaţii.

Nu mai eram zăpăcit, ci de-a dreptul înspăimântat:

— Vreţi să-mi spuneţi că va trebui să-i deschideţi capul fetiţei mele?

Doctorul s-a retras, făcând câţiva paşi în direcţia biroului, ca şi când voia să pună o distanţă cât mai mare între mâinile mele şi gâtul lui.

Eram sigur că fusese pus la curent cu cele întâmplate pe hol între mine, cei doi poliţişti şi infirmierul cu pricina.

— Domnule Salinger, şi-a dres el vocea, încercând să păstreze un ton obiectiv şi profesional, dacă hematomul nu se va resorbi singur, o intervenţie chirurgicală va fi necesară. Nu vreau să vă alarmaţi, dar riscul e ca, din cauza traumatismului suferit, fiica dumneavoastră să-şi piardă vederea. Fie parţial, fie complet.

Tăcerea.

Îmi amintesc tăcerea.

Apoi plânsul lui Annelise.

— Putem să o vedem? m-am auzit întrebându-l.

Am mers urmându-l pe doctor, cu un gol înfiorător în cap.

3.

Era singură în cameră. Avea perfuzii peste tot. Aparate complicate bâzâiau în jurul ei. Din când în când, scoteau un *bip.* Doctorul şi-a aruncat privirea pe fişa de observaţii.

Am cercetat cu atenţie faianţa de sub picioarele mele, am studiat crăpăturile din tencuiala pereţilor, am fixat cu privirea metalul strălucitor al patului în care dormea Clara. Şi abia apoi am reuşit să-mi adun curajul necesar ca să-mi privesc fetiţa. Era atât de mică. Voiam să spun ceva. O rugăciune. Un cântec de leagăn. Dar n-am scos o vorbă. N-am făcut niciun gest.

Ne-au condus afară din cameră.

Îmi amintesc lumina de neon. Scaunele de plastic. Pe Annelise care încerca să-şi reţină lacrimile. Îmi amintesc că m-am trezit în faţa unei oglinzi, într-o baie care puţea a clor. Îmi amintesc furia care mi se citea pe chip. O simţeam cum îmi strânge stomacul. Mă obliga să privesc lumea printr-un filtru sângeriu, animalic, pe care nu-l recunoşteam. Ceea ce simţeam era cea mai crâncenă furie dintre toate. Acea senzaţie obscură care te împinge să comiţi inimaginabilul.

Era furia închisă într-o cuşcă a neputinţei. Nu puteam să fac nimic pentru Clara. Nu eram chirurg. Nu aveam nici măcar o credinţă autentică, drept care rugăciunile mele sunau găunos. La fel ca şi blestemele mele, de altfel. Pe cine să fi blestemat, când conceptul meu de Dumnezeu era atât de înceţoşat încât devenea evanescent? Puteam să mă blestem numai pe mine însumi, ceea ce am şi făcut de mii de ori. Şi puteam să încerc s-o alin pe Annelise. Dar cuvintele care-mi ieşeau pe gură păreau atât de fade. Asemeni acelei cafele pe care am băut-o la trei dimineaţa, aşezaţi la o măsuţă de la bufetul aflat la primul etaj al spitalului din Bolzano.

Trebuia să mă eliberez cumva, altfel riscam să explodez. M-am gândit din nou la visul avut. Clara cu orbitele goale. Clara care risca să rămână oarbă.

Patru litere: „roşu”. Şase litere: „galben”. Opt litere: „albastru”. Cinci litere: „negru”. Şase litere: „violet”. Şi alte trei litere: „roz”. Şi turcoaz, şi verde, şi toate culorile din lume, pierdute. Fără culori de-acum înainte pentru Clara.

Nicio culoare, cu excepţia uneia. Eram convins.

Trei litere: „alb”.

Albul ar fi urmărit-o pe fata mea până la sfârşitul zilelor sale. Orbirea era albă. Prefăcea lumea toată într-o paletă de ceaţă şi de gheaţă.

În timp ce-l zăream pe Werner, care ne căuta cu privirea, şi ridicam mâna ca să-i fac semn, am înţeles că întreaga vină o purta acel alb.

Fiara.

Era un gând nebunesc, eram conştient de asta. Dar departe de-a încerca să fug de nebunia aceea, m-am aruncat spre ea, plonjând cu capul înainte. Mai bine nebunia, decât coşmarul în care mă zbăteam.

Aşa că mi-am pus toată nădejdea în acea nebunie.

Dacă aveam să descopăr asasinul din Bletterbach, aveam să înving şi Fiara. Şi astfel aş fi putut salva şi viaţa Clarei.

Un copac retezat

1.

Am plecat de la spital în zori. Am încercat s-o conving şi pe Annelise să vină cu mine. I-am spus că trebuie să se odihnească şi să mănânce mai ca lumea. Să-şi refacă forţele, pe cât posibil. Avea înfăţişarea unui om aflat pe punctul de a suferi o cădere nervoasă. Între degete strângea o batistă, pe care o mototolea, absorbită de valurile propriilor gânduri. Îmbătrânise cu zece ani în numai câteva ore. Mi-a răspuns că nu voia să iasă de-acolo fără fetiţa ei. I-am dat un sărut pe frunte, abia atingând-o. Nici măcar nu m-a privit. Îmi doream să-i spun c-o iubesc.

N-am făcut-o însă.

Am lăsat-o în grija lui Werner, iar eu m-am întors singur la Siebenhoch. Imediat ce-am păşit pragul casei, am simţit un junghi în inimă. Casa era cufundată în întuneric, fantomatică. Lipsea vocea Clarei care s-o lumineze. Am plâns puţin, aşa în picioare, cu vântul care-mi zburlea părul. Nu aveam putere nici măcar să închid uşa de la intrare. Am rămas o vreme acolo, nemişcat. Când zorii se transformaseră de-acum în dimineaţă, iar eu aproape că nu-mi mai simţeam mâinile din cauza frigului, abia atunci am găsit puterea să înfrunt tăcerea şi-am intrat.

M-am îmbuibat cu nişte ouă prăjite şi mi-am turnat o ditamai cana de cafea, ceea ce mi-a provocat dureri de stomac, dar cel puţin m-a trezit din amorţeală. Am fumat două ţigări, una după alta, uitându-mă cum vântul scutură vârfurile copacilor. Am deschis computerul aproape fără să-mi dau seama şi am scris tot ceea ce descoperisem despre Manfred şi Grünwald. Despre cele două expertize. Despre *Jaekelopterus.* Totul. La scurtă vreme, mi-am dat seama că băteam în tastatură de parcă aş fi dorit s-o fac ţăndări. M-am înverşunat şi mai tare. În final, ochii îmi erau plini de lacrimi.

Masacrul de la Bletterbach îmi otrăvea sufletul. Dar nu reuşeam să încetez să mă gândesc la el. L-am sunat pe Werner.

Nu, nicio noutate. Da, Annelise era bine.

— Sigur?

— Tu ce crezi, Jeremiah?

— Că abia aştepţi să-mi spargi mutra.

— Nu, băiete, în acest moment nu. Tot ce-mi doresc e ca medicii să-mi spună că fata se va face bine.

— Şi se va face bine.

Eram convins de asta.

Clara se va face bine pentru că eu aveam să înving Fiara.

2.

Vântul împinsese deasupra zonei Alto Adige o masă densă de nori venind dinspre Balcani. La radioul din maşină se auzea anunţul că urma să ningă. Alb în continuare, m-am gândit, şi l-am stins. Am parcat imediat în spatele cimitirului din Siebenhoch.

Am zăbovit într-un bar, unde am băut o cafea şi-am mâncat un croissant. În cele din urmă, încercând să fiu observat, m-am îndreptat spre locuinţa Brigittei. Mergeam cu capul în jos, la fel ca toţi cei cu care m-am intersectat de-a lungul străzii.

Vântul îngheţat aducea cu el mirosul de zăpadă. L-am blestemat în gând şi, făcând asta, m-am simţit şi mai hotărât. Orice, numai s-o salvez pe Clara.

M-am blocat.

Un Mercedes negru, ultimul model, era parcat la intrare. Un soi de gândac uriaş, lucitor, cu geamuri fumurii. Părea inofensivă, o maşină ca atâtea altele. Dar nu era. Cunoşteam bine acea maşină. O văzusem de nenumărate ori de la venirea mea în Siebenhoch. Era maşina lui Manfred Kagol.

M-am retras sub un portic.

Am aşteptat, în timp ce primii fulgi de nea începeau să cadă din cerul cenuşiu perlat.

Şi-a făcut apariţia.

Purta un palton din păr de cămilă, cu gulerul ridicat şi o pălărie cu boruri largi care-i acoperea jumătate din faţă. Dar el era, l-am recunoscut îndată. Am observat că, ieşind, încuiase uşa de două ori. Avea cheile casei şi se comporta de parcă era stăpân acolo. Mă uimea acest lucru? Deloc.

Am strâns la piept punga de plastic pe care o adusesem cu mine. Fusesem de mai multe ori pe punctul de a mă răzgândi cu privire la ceea ce aveam de gând să fac, dar vederea lui Manfred ieşind din locuinţa aceea îmi alungase definitiv orice îndoială.

Mercedesul s-a pus în mişcare. După un pufăit alb al ţevii de eşapament, a luat-o din loc fără zgomot.

Am numărat până la şaizeci. Un minut era mai mult decât suficient. Cu paşi mari, am ajuns în faţa uşii Brigittei şi-am apăsat pe sonerie. O dată, de două, de trei ori.

N-a fost nevoie şi de o a patra oară.

3.

Zâmbetul meu era fals ca o monedă de trei euro, în timp ce expresia de surpriză care se citea pe chipul Brigittei nu putea fi o înşelătorie.

— Bună, Brigitte!

Era îmbrăcată într-un capot în carouri alb-roşii. Şi-a strâns marginile deasupra pieptului, poate că de frig.

Şi-a dat o şuviţă de păr după ureche.

Vocea îi era răguşită.

— Salinger, a spus, ce-i cu tine pe aici?

— Am venit să schimbăm două vorbe.

N-am aşteptat să mă invite înăuntru. Am intrat pur şi simplu. După o clipă de ezitare, a închis uşa.

Înăuntru era aceeaşi mizerie, dar Brigitte se străduise să facă puţină ordine în lucruri. Sticlele de pe etajere dispăruseră, iar pe unele piese de mobilă parcă trecuse totuşi o cârpă de praf. Măsuţa din faţa canapelei era golită, nici urmă de cutii turtite sau de sticle de Forst. Ziarele vechi, în loc să fie împrăştiate peste tot, erau făcute teanc într-un colţ. Am observat că păturile cu care o salvasem de la degerat erau acum strânse cu grijă, iar albumul cu copertă din piele fusese aşezat deasupra lor asemenea unui trofeu.

Am ridicat punga de plastic şi i-am întins-o.

— Am adus micul dejun.

— Şi-adică tu îţi iei micul dejun cu Four Roses?

— Nu eu, a sunat răspunsul meu.

În bucătărie am găsit un pahar. L-am trecut pe sub jetul de apă al robinetului, apoi l-am şters cât am putut de bine. M-am întors în sufragerie.

Brigitte se aşezase pe canapea, cu una dintre pături pe umeri. Cu picioarele goale. Şi epilate, n-am putut să nu observ. Făcuse curat prin casă şi era epilată.

Manfred.

Am turnat nişte whisky în pahar şi i l-am întins.

— Noroc.

Brigitte şi-a întors capul în partea cealaltă. M-am apropiat. I-am pus paharul în mâini. Apoi i-am strâns cu putere degetele în jurul paharului. Brigitte a început să se smiorcăie.

— Ce vrei, Salinger?

— Să vorbim.

Brigitte s-a amuzat oarecum.

— Despre ce?

— Despre moartea lui Evi, am zis şi am făcut o pauză. Şi despre Günther.

— Să nu-i pomeneşti numele, Salinger. Nu sunt îndeajuns de beată ca să fiu în stare.

— Ai avut pe cineva în vizită, nu-i aşa?

Brigitte nu mi-a răspuns. A încleştat degetele în jurul paharului.

— Nu sunt treburile tale.

— Ai dreptate. Dar eu am asta.

Am scos afară expertiza. Nu i-am dat-o. Am ţinut-o strâns între arătător şi degetul mijlociu, ca pe o carte de joc.

— Ce-i aia?

— Dovada pe care Günther nu ţi-a arătat-o niciodată.

— Unde ai găsit-o?

— Întrebarea e greşită.

— Şi care e întrebarea corectă, Salinger?

— Ţi-e sete?

— Nu.

— Aveam un prieten, i-am spus, unu' Billy; el se ocupa cu transportul echipamentului celor de la Kiss. Avea reţeta lui specială pentru micul dejun. Trei părţi lapte, o parte de Four Roses, un ou crud şi praf de cacao. Adaugi două linguri de zahăr şi amesteci bine. Şi după aceea, soarele va străluci din nou. Nu ţi-ar prinde bine un pic de soare, Brigitte?

— Pui de căţea. Spune-mi ce sunt foile alea.

I-o citeam în privire. Brigitte murea de dorinţa de a lua o înghiţitură. Era o beţivă. O alcoolică cronică. Alcoolicii nu sunt în stare să reziste în faţa unui păhărel. Iar eu nici nu voiam ca ea să facă acest lucru. Eram un nemernic. Dar n-am simţit nicio remuşcare.

— Mobilul pentru uciderea lui Evi.

Brigitte a început să tremure.

— L-ai găsit?

— Îl găsise Günther înaintea mea, a fost răspunsul meu. Eu, unul, n-aş fi ajuns niciodată să-l dibui fără el.

Brigittei îi tremura bărbia. A început să plângă. Abia atunci am băgat de seamă că se machiase. Creionul de ochi a început să se prelingă în dâre lungi şi negre. Mi s-a părut jalnică. Chiar mai rău. Am urât-o. Nu era decât o curvă beţivă care mă minţise.

În ura aceea am găsit forţa să tabăr pe ea şi mai nemilos.

— Să vorbim despre Evi, ce zici?

— Ieşi afară!

— Eu nu sunt un copoi, Brigitte. Nu am vocaţia interogatoriilor. Cu băgatul lămpii în ochi şi toate chestiile alea ca în filme. Eu nu sunt aşa. Dar am învăţat să ascult oamenii. Le luam interviuri, stăteam îndelung de vorbă. Şi reuşeam mereu să-i fac să-mi spună ceea ce nu se gândiseră niciodată că ar putea împărtăşi unui străin. Era parte din munca mea.

Brigitte deschise gura.

— Să-ţi bagi nasul în lucruri care nu te privesc?

— Să-i ascult pe oameni. Să-i observ. Să-mi dau seama când spun adevărul. Iar tu m-ai minţit. Bea. Va fi mai uşor aşa să-ţi eliberezi conştiinţa. Ştiu că *mori* de dorinţa de-a lua o înghiţitură.

Brigitte a aruncat cu paharul în mine. L-am evitat la mustaţă, dar n-am reuşit s-o împiedic să-mi sară în spinare. Duhnea a alcool şi a transpiraţie. Dar era slabă. Trupul îi era distrus de toţi acei ani de băutură în exces. Nu mi-a trebuit prea mult efort ca să răstorn situaţia. Am luat-o pe sus şi-am obligat-o apoi să se aşeze pe canapea. Abia după aceea i-am eliberat încheieturile mâinilor. Brigitte s-a ghemuit în poziţia fetusului, vârându-şi picioarele sub pătură. Îmi arunca nişte priviri pline de ură.

— Eşti un gunoi, dă-mi sticla aia! Măcar cu atâta lucru să mă aleg.

Dumnezeu să mă ierte, dar în timp ce-i întindeam sticla de Four Roses zâmbeam în sinea mea.

4.

Două înghiţituri au fost suficiente ca s-o liniştească. După patru guri însă, de la anestezia produsă de alcool pleoapele îi erau tot mai obosite şi falca îi atârna tot mai greu. I-am smuls sticla din mâini.

— Dă-mi-o înapoi.
— O urai pe Evi, nu-i aşa?
— Dă-mi sticla.
I-am dat-o înapoi, dar am fost atent să nu bea prea mult. N-o voiam leşinată, lăţită pe podea. I-am îngăduit o singură înghiţitură, după care i-am luat sticla din nou.
— De unde te-ai prins?
— Albumul acela nu e albumul succeselor lui Evi. E albumul vieţii irosite a Brigittei.
— Eşti un adevărat gentleman, Salinger, mi-a răspuns cu sarcasm.
— Iar tu, una care şi-o trage cu fratele iubitului mort.
Brigitte m-a scrutat cu privirea.
— Înţelegi o laie din toate astea, Salinger.
— Atunci fă-mă tu să înţeleg.
— Dă-mi sticla.
I-am întins-o. După care mi-am aprins un Marlboro.
— Nu am urât-o dintotdeauna, a continuat Brigitte, holbându-se la lichidul incolor din sticlă. Era prietena mea cea mai bună. Ne simţeam bine împreună. Ne completam. Ea era ziua, eu eram noaptea. Aveam un plan măreţ noi două.
Un fir de whisky i s-a scurs pe bărbie. Şi l-a şters cu un gest apatic.
— În ultimul ei an de liceu nu făceam altceva decât să vorbim despre asta. Ne plăcea că aveam un secret numai al nostru. Era ceva aventuros şi… exclusivist. Ne făcea complice. Puseserăm nişte bani deoparte. Totul era pregătit. Voiam să plecăm. Să ne cărăm de-aici. Şi voiam să facem asta împreună.
— Şi Markus?
— Ar fi venit şi el în ziua când urma să împlinească optsprezece ani.
— Care era destinaţia?
— Milano. Era capitala modei, numai despre asta se scria în reviste. Eu voiam să lucrez ca model, iar Evi şi-ar fi urmat studiile ca să devină geolog.
— Evi şi-ar fi lăsat mama singură?
— Era o târfă şi-o alcoolică, Salinger. Nu avea de ales. Şi-n plus, Evi spunea că după ce o să-şi ia licenţa, cu banii pe care urma să-i câştige, avea să-i plătească internarea într-un centru de recuperare. Avea mereu o soluţie, draga de Evi, a adăugat, cu vizibilă amărăciune.
— Era numai o justificare sau credea asta cu adevărat?

— Credea cu adevărat. Era o tipă care visa cu ochii deschişi, dar nu o mincinoasă. Iar asta o făcea şi mai rea. Dar nu mi-am dat seama decât mai târziu. La vremea aceea eram foarte entuziaste, fericite. Apoi l-a întâlnit pe Kurt şi s-a îndrăgostit.

— Iar tu ai fost dată la o parte.

— Ai o memorie bună, Salinger, a râs ea amar, înainte de a mai lua o gură de whisky.

— Asta mi-e meseria.

— Când a plecat, am urât-o. Am urât-o din tot sufletul. M-am simţit abandonată, înţelegi? Mi-a spus că o să-mi scrie şi c-o să ne auzim la telefon în fiecare zi. Şi pentru o perioadă, primul an cel puţin, chiar aşa a fost. Apoi… n-avea cum să dureze. Ea îşi avea viaţa ei cea nouă la Innsbruck şi îl avea pe Kurt, în timp ce eu…

— Tu ce?

— Eu pierdusem orice control. Devenisem târfuliţa de Brigitte. Nu dădeam doi bani pe ceea ce spunea lumea. Beam cât aveam chef şi mi-o trăgeam cu oricine avea ceva între picioare. Eram furioasă, supărată pe lumea întreagă. Mi-am pierdut slujba la Aldino, dar mi-am găsit alta, mult mai bănoasă. Un club de noapte în Bolzano. Îmi mişcăm fundul pe o scenă, îmi frecam ţâţele de faţa nenorociţilor ăia obsedaţi şi-i făceam să se îmbete. Primeam zece la sută din consumaţie, iar bacşişurile ajungeau într-o cutie comună de unde, la finalul săptămânii, le împărţeam între noi fetele.

O scurtă pauză.

— Plus ce-mi mai ieşea pe lângă, dar banii ăia îmi rămâneau numai mie.

— Adică cum pe lângă?

— Am început să mă prostituez. Din ’84 începusem să prizez cocaină. Un leac fermecat care ştergea orice amintire urâtă şi mă făcea să dudui de energie. Nu simţeam nimic, nu trăiam nimic. Doar euforia.

— Dar cocaina costă.

— Costă ca naiba.

A închis ochii. S-a strâmbat în timp ce valul incandescent de whisky îi aluneca din gâtlej în stomac.

— Când Evi a murit, am fost *fericită*. Cea mai bună prietenă a mea fusese ciopârţită, iar eu cum am reacţionat? Am luat maşina şi-am coborât la Bolzano. Am băgat atâta cocaină în mine, încât e un miracol că n-am sfârşit la cimitir. M-am dat oricui ar fi dorit, fără niciun ban. La un moment dat, m-am trezit goală, întinsă pe podea, în mijlocul a cel puţin cinci tipi

care beau şi mi-o trăgeau. După aia careva mi-a dat să mai trag pe nas încă o linie, şi pe urmă nu-mi mai amintesc nimic.

— Şi Günther?

— Günther a fost un înger. El a fost cel care a reuşit să mă facă să mă las de cocaină.

— Nu şi de băut, însă.

Brigitte a dat din cap că nu.

— Te înşeli. Primele luni au fost un iad. Tânjeam după praful ăla magic. Voiam să mă fac mangă. Günther şi-a luat concediu fără plată mai multă vreme. Stătea zi şi noapte aici, închis în casă, numai ca să mă păzească. Când ieşea, mă încuia pe dinăuntru cu cheia. Dacă aş fi putut, l-aş fi omorât, dar înăuntrul meu era un fir de voce care înţelegea ceea ce făcea Günther pentru mine. Şi mai înţelegea că aceea era şansa mea de a-mi schimba viaţa. De a deveni…

— Mai bună?

— Normală, Salinger. Şi pentru o scurtă vreme aşa a şi fost.

Brigitte şi-a muşcat buzele până când i-a dat sângele. Când şi-a dat seama, s-a şters cu mâna, continuând să se uite, preţ de câteva minute, la petele mici, roşiatice de pe degete.

— Până când Günther a început să cerceteze moartea lui Evi.

— Ţi-a vorbit el despre asta?

— Nu, am înţeles singură. Şi-am început să-l privesc cu alţi ochi. Nu mai era bărbatul care mă culesese de pe stradă şi-mi dăruise o viaţă nouă. Salvatorul meu în armură strălucitoare. Günther trecuse de partea duşmanului. Devenise…

— O fotografie în albumul înfrângerilor Brigittei?

— Evi, a spus pe-un ton dispreţuitor, Evi, mereu Evi. Dar ea era moartă. Moartă şi îngropată. Proasta aia era la trei metri sub pământ. Şi, împreună cu ea, nenorocitul ăla de Kurt pe care mi-l luase. Şi totuşi, chiar şi moartă, continua să mă chinuie. Îţi vine să crezi? Parcă era un fel de blestem. Günther nu făcea nimic altceva decât să repete cât de nedrept era ceea ce se întâmplase. Ore şi ore despre cine ar fi putut fi vinovatul, despre cum şi când şi… mama mă-sii! a început ea să ţipe. Nu mai puteam să suport toată trăncăneala aia. Era un singur mod de a-l ţine pe Günther lipit de mine.

— Îmbătându-l.

Brigitte a dat din cap.

Furia de pe chip i s-a transformat în disperare.

Şi-a acoperit faţa cu mâinile.
— Dumnezeu n-o să mă ierte în veci pentru asta, nu-i aşa, Salinger?
— Dar nici tu n-ai făcut-o.
Am ascultat-o cum plânge încet, în timp ce machiajul i se prelingea pe bărbie. Mi-am aprins o ţigară şi am simţit o durere surdă în ceafă.
Deodată, am înţeles ce făceam eu de fapt. Mi-am dat seama că obligam o femeie distrusă să-şi împărtăşească durerea, profitând de demonul ce o stăpânea. Şi-am devenit lucid, preţ de câteva secunde. Clara era în spital, iar eu, în loc să fiu alături de ea şi de soţia mea, torturam una dintre victimele acelei poveşti îngrozitoare. O torturam, nici mai mult, nici mai puţin.
Dezgustat de mine însumi, am stins ţigara şi m-am apropiat de canapea.
Am mângâiat-o pe frunte. I-am luat sticla de Four Roses din mâini.
Nici măcar nu şi-a dat seama. Continua să plângă şi să se tânguie ca un animal rănit. Am izbit sticla de perete. S-a spart în mii de bucăţi, umplând camera de cioburi.
Brigitte şi-a ridicat privirea spre mine.
— Iertare, i-am spus.
— Merit toate astea.
Am simţit impulsul s-o îmbrăţişez. Ea şi-a dat seama, pentru că a scuturat din cap.
— Nu ajută cu nimic să mă consolezi, Salinger.
— E vorba că…
Brigitte a dat din cap.
— Ţi se citeşte în privire. Eşti furios. De ce?
— Fiica mea. Soţia mea, am zis şi am început să gesticulez, dându-mi seama că sunt incapabil să explic confuzia din capul meu. Toată povestea asta, am spus. Eu…
N-am mai fost în stare să scot niciun alt cuvânt.
— Nu sunt o târfă, Salinger. Cel puţin nu aşa cum crezi tu.
M-am uitat lung la ea fără să înţeleg.
Brigitte mi-a făcut semn spre uşa de la intrare.
— Manfred. Nu suntem amanţi.
— L-am văzut intrând aici. Am crezut că…
— Ai crezut greşit.
— Nu înţelegeam de unde ai bani pentru…
— …pentru băutură? m-a întrebat abătută.
— Pentru plata facturilor, am corectat-o eu. Am crezut greşit, într-adevăr.

Brigitte n-a răspuns imediat. O vreme a rămas cu privirea pierdută. Apoi s-a aşezat mai comod pe canapea, trecându-şi degetele prin păr.

— Masacrul de la Bletterbach, Salinger, mi-a spus. La urma urmei, despre ce vorbeşte toată istoria asta cu masacrul de la Bletterbach?

— Despre o crimă, i-am răspuns.

— Eşti în stare de mai mult, Salinger.

— Despre Evi, Markus şi Kurt?

— Greşit. Despre sentimentul de vinovăţie. Al meu. Al lui Manfred. Ştiai că, pe când încă trăia Günther, el şi fratele său nu ţineau deloc legătura?

— Manfred era foarte prins cu munca lui. Afacerile îi mergeau bine şi nu avea timp pentru nimic altceva.

— Nu se înţelegeau nici înainte. Ţi-a vorbit despre cele patru vaci? O poveste pe care o spune mereu. Zice că de acolo a pornit imperiul său financiar.

— Şi nu e aşa?

— Ba aşa este. Numai că Günther nu era de acord. Dimpotrivă. O vedea ca pe o lipsă de respect faţă de familia lor. Dar Manfred era foarte încăpăţânat şi, într-o bună dimineaţă, fără să spună un cuvânt nimănui, a încărcat într-o maşină cele patru vaci şi duse au fost. Günther nu a dorit niciodată nici măcar un ban de la el. Spunea că e un arivist care şi-a uitat rădăcinile.

Şi mâna ei păru că mătură totul de pe faţa pământului.

— Apoi, după ce Günther a murit, la ani întregi după înmormântarea lui, Manfred a apărut la mine acasă cu un buchet de flori. Îmbrăcat ca un crai. Îmi spune că vrea să-mi vorbească. El spune „să-mi vorbească”, iar eu mă gândesc „să mi-o tragă”. Şi-mi spun în sinea mea: de ce nu? Hai să vedem dacă o are la fel de mare ca frate-său. Dar Manfred nu era interesat de aşa ceva. Voia să-şi ispăşească vina. Auzise lumea din jur spunând că Günther mă iubise. Iar un bogătan cunoaşte o singură cale de a-şi alunga sentimentele de vinovăţie.

— Banii.

— În fiecare săptămână se prezenta aici cu un plic. Stăteam puţin de vorbă, iar când pleca lăsa plicul cât mai la vedere. Dacă era plecat cu afaceri, primeam un cec prin poştă. Dar niciodată o sumă suficientă cât să pot pleca de aici. Altfel ar fi rămas fără singurul său mod de a-şi spăla conştiinţa. Mă folosea, înţelegi? Ar fi fost mai bine dacă mi-ar fi tras-o.

— N-a făcut-o niciodată?

— Uneori îl provocam. Făceam în aşa fel încât să mă găsească goală sau începeam s-o fac pe proasta. Manfred îmi lăsa banii şi pleca. Nu m-a atins niciodată, nici măcar c-un deget. Şi azi, după atâţia ani, vine aici, aduce banii şi apoi pleacă. Într-un fel, sunt şi rămân târfa lui, Salinger.

M-am gândit cât de dezgustător trebuie să fie un asemenea comportament. Manfred se folosea de Brigitte pentru a-şi împăca propria conştiinţă. Cu banii aceia pe care i-i dădea avea impresia că onorează amintirea fratelui defunct. Îşi spăla conştiinţa folosindu-se de Brigitte şi de demonul ei.

I-am arătat paginile cu expertiza semnată de Evi.

Brigitte le-a examinat cu o privire avidă.

— Aceasta este o expertiză de risc hidro-geologic. Priveşte semnătura, o recunoşti?

— Evi.

— Încă nu-şi luase diploma de licenţă pe atunci, dar la vremea aceea nu se ţinea cont de astfel de subtilităţi. Era de-ajuns o diplomă de topograf. În plus, se bucura de o mare credibilitate academică. Ceea ce, cel puţin prin părţile astea, era suficient, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Foile astea reprezintă condamnarea la moarte a lui Günther.

Brigitte le-a citit. Când şi-a înălţat ochii spre mine, în ei am văzut un hău negru şi adânc.

— A ţinut totul în el… atâta vreme.

— Trebuie să-i fi fost extrem de greu.

— Propriul lui frate, a şoptit Brigitte. Propriul lui frate. Iar eu…

Dar n-a mai continuat.

Brigitte s-a prăbuşit pe spătarul canapelei. Doborâtă.

— Du-te, Salinger, du-te.

5.

Am ieşit înfricoşat de mine însumi.

Aproape că nu l-am zărit.

Acelaşi Mercedes negru al lui Manfred.

6.

Werner m-a sunat în timp ce căutam un loc liber în parcarea subterană a spitalului din Bolzano. Am urcat într-o fracţiune de secundă. Annelise mi-a venit în întâmpinare. Albul nu avea să-i ia vederea fiicei mele. Coşmarul meu nu fusese o premoniţie. Intervenţia chirurgicală nu mai era necesară, hematomul se resorbea singur.

Am simţit cum holul spitalului se învârte cu mine.

Annelise mi-a arătat camera.

— Te aşteaptă.

Am dat buzna.

De data aceasta nu m-am mai oprit să privesc dalele verzi pe care scârţâiau tălpile de cauciuc ale pantofilor mei şi nici crăpăturile din tencuială. Nu-mi mai era frică să înfrunt realitatea.

Clara era palidă, iar ochii albaştri îi erau umbriţi de cearcăne vineţii. Avea în continuare toate acele perfuzii prinse de braţe, dar măcar ştiam că e în afara oricărui pericol.

— *Papà*, m-a strigat.

A fost atât de frumos să-i aud din nou vocea.

Am îmbrăţişat-o. A trebuit să mă controlez ca să n-o strivesc cu totul. Clara s-a agăţat de mine cu toate puterile ei. Îi simţeam oasele întinzându-i-se. Puteam să-i cuprind mijlocul cu mâinile. Mi-am alungat repede lacrimile.

— Cum te mai simţi, scumpa mea cinci litere?

— Mă doare capul.

Am mângâiat-o. Simţeam nevoia s-o ating. Voiam să mă asigur că nu e vorba de un vis.

— Doctorul spune că are capul tare, am auzit vocea lui Werner în spatele meu.

— La fel ca mine, i-am răspuns, fără să contenesc să mângâi feţişoara palidă a Clarei. Ai capul tare, puiule?

— Am făcut un lucru rău, *papà*.

— Ce anume?

— Am rupt sania, mi-a spus.

Şi a izbucnit în plâns.

— O să construim una nouă. Tu şi cu mine.

— Împreună, *papà?*

— Desigur. Şi-o s-o facem şi mai frumoasă decât cealaltă.

— Dar aia era frumoasă.

— Nu contează. Ce culoare ai vrea să aibă sania cea nouă?
Clara s-a depărtat uşor de mine, din nou zâmbitoare.
— Roşie.
— Nu te-ai săturat de roşu? Ce zici de roz?
— Îmi place roz.
Preţ de o clipă mi s-a părut că ar vrea să mai adauge ceva, dar cred că s-a răzgândit, pentru că a clătinat din cap şi s-a lăsat pe pernă, cu un geamăt de durere care n-a trecut neobservat.
— Când or s-o externeze?
— Peste câteva zile, mi-a răspuns Werner. Vor s-o mai ţină puţin sub observaţie.
— Mi se pare înţelept aşa.
Clara a închis uşor ochii. A dat din mână. I-am prins-o între ale mele. Era rece. Am suflat să i-o încălzesc. Clara mi-a zâmbit. Apoi respiraţia i s-a liniştit.
Iar în cele din urmă a adormit.
Am rămas acolo privind-o. Şi mi-am lăsat lacrimile să curgă.
— Annelise cum mai este?
— Nu vrea să meargă acasă. E foarte obosită. Dar se luptă ca o leoaică.
Annelise a mea.
— Dar tu?
Werner nu mi-a răspuns imediat.
— Am nevoie de ajutorul tău, Jeremiah.
M-am întors către el, întrebător.
Werner părea fantoma propriei sale fiinţe.
— Orice doreşti.

7.

N-am înţeles despre ce-i vorba până în ultima clipă. Nici măcar atunci când Werner a apucat un topor foarte ascuţit, i-a probat lama cu degetul şi l-a ridicat deasupra capului. Şi-a croit drum prin zăpadă, iar eu l-am urmat.
Când am ajuns în fundul curţii de la Welshboden, în partea ei dinspre răsărit, am simţit cum mi se face rău.
Chiar dacă ninsese, sub stratul proaspăt de zăpadă încă se zărea sângele Clarei. Tot acel roşu, spusese Annelise.
Am făcut eforturi să nu vomit.

Werner a îngenuncheat, cu toporul alături. Şi-a împreunat palmele, plecându-şi capul. Se ruga. A luat apoi un pumn de zăpadă, acea zăpadă pătată de sângele fiicei mele, şi-a aruncat-o cu putere în trunchiul unui brad. Nu, nu al *unui* brad.

Ci al bradului care încercase să-mi omoare fiica.

M-am apropiat. Cam la patruzeci de centimetri deasupra solului se vedea locul izbiturii. Se vedeau juliturile pe scoarţa bradului şi o pată închisă la culoare care nu putea fi decât sânge. Şi o şuviţă de păr. Am smuls-o de acolo şi mi-am răsucit-o în jurul degetului, lângă verighetă. Ne-am făcut un semn din priviri. Înţelesesem în sfârşit motivul pentru care mă adusese până acolo. Werner mi-a întins toporul.

— Prima lovitură. E dreptul tău.

Am luat unealta în mâini, cântărind-o bine. Era un topor bine echilibrat.

— Unde?

— Loveşte aici, mi-a arătat Werner, cu aerul unui bun cunoscător. Să-i dăm direcţia în care se va prăbuşi.

Când am izbit trunchiul, vibraţia loviturii mi-a urcat de la încheieturi până la grumaz. Am scos un geamăt, dar n-am cedat. Am aşteptat să-mi treacă durerea, apoi am lovit din nou.

Werner m-a oprit.

— Acum din cealaltă parte. Să-l doborâm odată pe blestematul ăsta.

Am înconjurat bradul.

Şi am lovit.

Aşchiile zburau de jur împrejur, riscând să-mi intre în ochi. Dar nu conta. Am lovit din nou. Şi din nou. Werner m-a oprit. Mi-a arătat tăietura din care curgea răşină.

Mirosul mi s-a părut dezgustător.

— E rândul meu acum.

Werner mi-a luat toporul din mână. Se înfipsese bine cu picioarele în pământ. Mişcările îi erau pricepute ca ale unuia care mai făcuse acest gest de mii şi mii de ori. A ridicat toporul în aer. Lama acestuia a strălucit sinistru. Apoi a scos un strigăt din toţi rărunchii.

Şi a lovit.

Şi a lovit.

Şi a lovit.

8.

Copacul a căzut la pământ într-un vârtej de zăpadă. O schijă ascuţită ca o lamă, poate ultima încercare a bradului de a se apăra, mi-a şuierat la câţiva milimetri de ureche.

Zăpada s-a scuturat toată. S-a auzit croncănitul funest al unui corb. Apoi s-a aşternut tăcerea.

M-am uitat la Werner. Era năduşit tot, iar în priviri avea o licărire necruţătoare şi disperată.

Am aşezat toporul pe trunchi. Am scos din buzunar pachetul de ţigări.

— Vrei?

Werner a clătinat din cap.

— Îmi arde buza să fumez, dar în condiţiile astea risc să fac vreun infarct. Poate că ar trebui să mă las de tot.

— Aşa-i, am zis, trăgând îndelung în piept primul fum.

În nări aveam mirosul de răşină.

— Trebuie să-i ocrotim pe cei dragi ai noştri, a spus Werner. Întotdeauna.

M-am uitat atent la el.

— Aşa e.

— Tu crezi că faci acest lucru?

Am dat din cap că nu.

— Eu încerc să…

Pentru o clipă, am avut pornirea de a-i povesti totul. Suspiciunile în ce-l priveşte pe Manfred. Istoria frământată a Centrului pentru Vizitatori. Expertizele. Documentul lui Evi. M-am gândit să deşert sacul şi despre Grünwald. Despre teoriile lui extravagante, legătura cu Evi. Şi Brigitte. Da, aş fi dorit să-i povestesc cum, înnebunit, am profitat de alcoolismul acelei biete femei pentru a săpa în trecutul acestei aşezări. Să mă destăinui cuiva. Pentru că istoria masacrului de la Bletterbach mă smulgea de lângă cei dragi ai mei. Exact aşa cum spusese femeia ce ne fusese ghid acolo, Bletterbach mă făcea să cobor în străfunduri.

Aş fi dorit să-i povestesc şi despre Fiară. Să-i explic ceea ce mi se întâmplase în parcarea din faţa supermarketului. Despre tot acel alb blestemat. Şi despre şuierat.

Şi am fost pe punctul s-o fac.

Dar m-am oprit văzându-i faţa roşie şi respiraţia greoaie. Braţele obosite atârnându-i pe lângă corp şi cearcănele din jurul ochilor lui de şoim.

Werner mi-a părut atunci un moşneag. Lipsit de vlagă.

Nu m-ar fi înţeles.

Aşa că am tăcut.

Unii mor, alţii plâng

1.

— Nu e bine, am şoptit în timp ce mă afundam în dulceaţa ei.

Annelise mi-a pus vârful degetelor pe buze. I le-am lins uşor. Erau sărate. Eram din ce în ce mai excitat. Iar odată cu asta creştea şi o senzaţie de nelinişte.

Ceva nu era cum trebuie. Am încercat să-i spun. Annelise mi-a închis gura cu un sărut. Limba îi era uscată şi aspră. A continuat să se mişte.

I-am atins uşor sânul. Annelise şi-a arcuit spatele.

M-am opintit şi mai tare.

— Ceva nu e bine, am spus din nou.

Annelise s-a oprit. M-a ţintuit cu o privire plină de reproş.

— Uite ce-ai făcut.

Şi în cele din urmă am realizat.

O rană. Oribilă. O spintecătură de la gât la stomac.

Puteam să-i văd bătăile inimii, de sub păienjenişul fin al venelor albăstrii.

De pe buzele Annelisei a izbucnit un urlet, ca de copac ce se prăbuşeşte la pământ.

2.

Somniferele nu-şi mai făceau efectul. Le-am aruncat la coşul de gunoi.

3.

La cinci dimineaţa, leoarcă de sudoare, m-am prelins sub jetul fierbinte al duşului. Speram ca apa să poată alunga frigul pe care-l simţeam în oase.

Am făcut ordine în casă, am curăţat gheaţa de pe alee, cu toată durerea pe care-o simţeam în muşchii spatelui, iar la şapte şi jumătate eram pregătit să mă îndrept spre spital.

Îmi propusesem două obiective pentru ziua aceea. Să cumpăr cel mai mare urs de pluş pe care aveam să-l găsesc şi s-o conving pe Annelise să se întoarcă la Siebenhoch.

Erau deja două zile de când stătea în camera de spital alături de Clara. Trebuia să iasă de acolo, altfel ar fi clacat cu totul. Prea multe erau semnele

care ar fi trebuit s-o pună în gardă. Mâinile îi tremurau, ochii îi erau roşii. Când vorbea, avea o voce stridentă pe care abia i-o puteam recunoaşte. Se exprima monosilabic, fără să-l privească în faţă pe cel căruia i se adresa. Nu mă îndoiam că era şi vina mea. Aveam încă multe să ne spunem, Annelise şi cu mine.

Aveam să-i spun adevărul?, m-am întrebat în sinea mea.

Da.

Dar numai atunci când urma să scriu cuvântul „sfârşit" în josul ultimei pagini din acel document Word, pe care-l păstram în laptopul meu şi care de-acum număra o mulţime de pagini scrise mărunt, la un singur rând. Abia atunci aveam s-o iau deoparte şi să-i mărturisesc rezultatul investigaţiilor mele. Urma să se înfurie, desigur, dar şi să mă înţeleagă.

De aceea o iubeam.

Nu m-am îndoit nici măcar o secundă că interpretarea mea era complet greşită. Pentru că Annelise nu era proastă şi pentru că ceea ce-mi spuneam în minte în timp ce-mi îmbrăcam haina şi ieşeam ca să mă sui în maşină nu era în fond adevărul. Era doar o viziune parţială (şi idioată) a adevărului.

Cu alte cuvinte, o situaţie de rahat.

„Rahat." Cinci litere.

Mai adăugaţi o literă şi ajungeţi în *piazza*.

Mai puneţi vreo treizeci de centimetri buni de zăpadă transformată de-acum în gheaţă; urmează turnul îngust şi înalt al clopotniţei şi o intersecţie: Siebenhoch. La toate astea, adăugaţi o agitaţie neobişnuită. Vorbe care trec din gură-n gură, oameni îndureraţi, unii uluiţi, alţii care doar clatină din cap. Şi o maşină care vine dinspre nord.

A mea.

Opt litere: „Salinger".

4.

Am observat luminile de semnalizare ale unei patrule de carabinieri. Şi cele ale unei ambulanţe. Mi s-a uscat deodată gâtul.

Ambulanţa, cu sirena stinsă, era trasă în faţa casei Brigittei.

Am oprit maşina într-un loc unde staţionarea era interzisă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat o turistă înfofolită într-un fular de lână în culori ţipătoare.

Femeia s-a aplecat până la înălţimea geamului coborât al portierei.

— Se zice că s-a auzit un foc de armă.
— Cine…?
— O femeie. Zice lumea că s-ar fi omorât.

Ultima parte a frazei abia dacă am auzit-o. Eram deja afară din maşină. Se formase deja un pâlc de gură-cască. Mi-am făcut loc printre ei, dar un carabinier m-a oprit, îmbrâncindu-mă.

Nu i-am dat atenţie. Am rămas acolo ca o stană de piatră, în timp ce un paramedic, în faţa casei Brigittei, vorbea în şoaptă la telefon. Puteam să văd cum răsuflarea i se transforma în norişori de aburi albăstrii. Mulţimea m-a împins în faţă. Am încremenit acolo, privindu-l năucit pe paramedic, până când acesta şi-a băgat telefonul în buzunar şi a intrat în casă.

Am încercat să trag cu ochiul înăuntru.

N-am văzut însă nimic.

Când infirmierii, în uniformele lor fosforescente ce străluceau în lumina fantomatică a acelui soare de februarie, au ieşit ducând o targă acoperită cu un cearşaf sub care se întrezărea silueta unei persoane, mulţimea a amuţit, ţinându-şi respiraţia.

A trebuit să-mi dezlipesc privirea de la targa ce era împinsă cu forţă în partea din spate a ambulanţei. Am strâns pumnii, înfigându-mi unghiile în carne.

— Tu.

O voce pe care am recunoscut-o instantaneu.

Manfred. Complet tulburat. Haina din păr de cămilă îi era descheiată, lăsând să se vadă o cămaşă mototolită, jumătate scoasă din pantaloni. Nu purta cravată şi avea barba nerasă de o zi.

A ridicat mâna, arătând înspre mine.

— Tu.

Vocea îi era tunătoare.

Mulţi s-au întors în direcţia mea.

Lui Manfred i-a trebuit numai o clipă ca să ajungă lângă mine. S-a oprit la mai puţin de doi metri distanţă.

Din buzunarul interior al hainei şi-a scos portofelul.

Nu a încetat o secundă să se uite drept în ochii mei. O privire plină de ură.

A scos prima bancnotă, a mototolit-o şi a aruncat-o în mine. Am auzit-o cum cade la pământ.

— Uite-ţi banii, Salinger.

O a doua bancnotă m-a lovit în faţă.

— Nu asta urmăreşti? Că doar la asta sunt bune filmele. Să faci bani din ele. Na, mai vrei?

Cea de-a treia m-a nimerit direct în piept. În cele din urmă, tremurând de furie, Manfred a aruncat cu portofelul în mine.

Nici măcar n-am clipit, înmărmurit în faţa unei asemenea agresiuni.

— Te-am văzut ieşind de la ea din casă, Salinger. Ieri.

Poliţistul se uita când la mine, când la Manfred, nehotărât cum să procedeze. Niciunul dintre noi nu i-am acordat atenţie. Se făcuse gol în jurul nostru.

Manfred s-a apropiat încă un pas.

— Ai omorât-o, *vierme spurcat.*

A dat să se năpustească asupra mea, dar carabinierul l-a oprit. Şi-a făcut atunci apariţia o uniformă gri-verzuie. Şefu' Krün.

M-a prins de-un braţ.

— Nu eu sunt cel care a omorât-o pe Brigitte, Manfred. Tu ai fost acela, lepădătură ordinară, i-am urlat, înainte ca Max să apuce să mă scoată de acolo. Şi ştim foarte bine amândoi de ce.

Max m-a târât după el cu forţa până într-un dos de alee de unde nu mai puteam vedea nici casa, nici pe Manfred. Se zăreau numai semnalizatoarele reflectându-se în firma frizeriei.

Am închis ochii.

— E moartă cu adevărat?

— S-a sinucis.

— Eşti sigur?

Max a dat din cap că da.

— A folosit o puşcă de vânătoare. S-a împuşcat.

— Când?

— Vecinii spun c-au auzit un foc de armă puţin înainte de răsărit, ei m-au anunţat. Uşa era dată de perete. Am văzut-o şi am chemat poliţia şi ambulanţa.

— Nu s-a sinucis.

Max m-a scrutat cu privirea.

— Sunt acuzaţii foarte grave, Salinger.

— Manfred a fost cel care a omorât-o.

— S-a omorât ea singură.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

— Era beată, o uşoară nehotărâre în voce, ca şi cum ar fi vrut să adauge „ca de obicei”, dar s-a răzgândit înainte s-o spună, erau sticle împrăştiate peste tot. Doamna Unterkircher a întâlnit-o ieri seară. Iar Brigitte era atât de beată, că ţi-era şi scârbă de ea.

— Şi ce-a făcut doamna Unterkircher pentru Brigitte? am întrebat plin de amărăciune.

— Ceea ce am făcut cu toţii ani la rând, Salinger. Nimic.

N-am putut să-i susţin privirea.

— Brigitte nu s-a sinucis. A fost ucisă. De Manfred.

— Îţi repet: sunt acuzaţii foarte grave.

— Sunt conştient de asta.

— Ai probe?

Mi-am aprins o ţigară. I-am oferit şi lui una.

— Nu.

— Atunci ţine-ţi gura închisă. Lucrurile sunt şi-aşa foarte urâte.

— Spune-mi adevărul, Max, nu ai observat nimic ciudat? Nimic care să poată…

— Nimic, nimic.

— Ai spus că uşa de la intrare era deschisă.

— Brigitte bea, Salinger. Beţivii îşi uită copiii în maşină sub soarele dogoritor al lui iulie, uită să închidă gazul şi apoi îşi aprind o ţigară.

Avea dreptate.

Dar ştiam că în acelaşi timp greşea.

— Poate că n-ar trebui să-ţi spun, l-am auzit pe Max, dar Brigitte ţinea o fotografie în mână.

— O fotografie a lui Evi?

— A lui Günther.

— Crezi că ar putea fi un indiciu?

— Cred că este o scrisoare de adio, Salinger. Nici mai mult, nici mai puţin.

Am mai schimbat doar câteva cuvinte. Apoi ne-am luat la revedere. El s-a întors la locul sinuciderii, iar eu la maşina mea. Când m-am aşezat pe scaunul şoferului, mi-am dat seama că în gluga hanoracului aveam o bancnotă mototolită de cincizeci de euro.

Am aruncat-o pe geam.

Am băgat maşina în viteză şi am plecat.

5.

Am ajuns la Bolzano la nouă. N-am reuşit să găsesc chiar cel mai mare urs din lume, dar cel care şi-a făcut apariţia în camera Clarei pe la jumătatea dimineţii era oricum cam pe-acolo.

— Cum te mai simţi, puiule?

— Mă doare capul.

— Mai puţin decât ieri?

— Da, mai puţin decât ieri.

Clara a mângâiat faţa zbârlită a ursului de pluş, după care a devenit serioasă. Era aceeaşi expresie pe care i-o văzusem şi cu o zi în urmă. Ca şi cum ar fi avut ceva important să-mi spună, dar nu-şi găsea curajul să-şi deschidă sufletul.

I-am zâmbit.

Am mângâiat-o pe bărbie, făcând-o să mă privească.

— Ce e, scumpo?

— Nimic.

— Cinci litere, i-am spus.

— *„Mamma”?*

— Nu.

— „Inimă”?

Am clătinat din cap.

Clara a dat din umeri.

— Atunci nu ştiu.

— „Minţi”, i-am zis.

Şi-a trecut mâna peste faţă. Căuta o şuviţă de păr pe care s-o încolăcească în jurul degetului, acelaşi gest ca al Annelisei atunci când se afla într-o situaţie presantă.

Nu a găsit nimic însă, pentru că tot capul îi era încă acoperit de un strat gros de bandaje. Mâna i-a căzut la loc în poală. Îşi mutase din nou privirea de la mine.

— Ştii că tu mie poţi să-mi spui orice?

— Da.

— Crezi că sunt supărat pentru sanie?

— Puţin.

— Dar mai e şi altceva, nu-i aşa?

Clara a dat din nou să-şi atingă părul, dar i-am prins mâna în zbor şi i-am sărutat-o. Apoi am gâdilat-o. Clara a râs, ascunzându-şi feţişoara în ursul de pluş.

— Când o să vrei, o să-mi spui tu, i-am zis.

Propunerea mea a părut să-i ia Clarei o piatră de pe inimă. Cu o expresie solemnă, mi-a întins mâna.

— Ne-am înţeles.

— Ce puneţi voi acolo la cale?

Era Annelise, însoţită de Werner. M-am ridicat şi-am îmbrăţişat-o. Annelise mi-a răspuns îmbrăţişării, dar într-un mod rece, distant. Sub mirosul de săpun, i-am simţit totuşi mirosul pielii transpirate.

— Trebuie să mergi să te odihneşti.

— Tu ai cumpărat ursul ăsta? a întrebat ea. Mai devreme nu era.

Aceasta era tactica ei. Să schimbe vorba.

— Da, i l-am adus cadou. Dar tu ai nevoie să dormi într-un pat adevărat.

— O să rămân aici până când Clara o să-şi termine tratamentul. Abia apoi o să ne întoarcem acasă. Împreună.

A venit lângă mine şi s-a aşezat pe patul Clarei.

— În regulă, i-am zis.

Ne-am jucat împreună timp de-o oră.

Am făcut eforturi să nu mă gândesc la moartea Brigittei, încercând să-mi concentrez toată atenţia asupra Clarei. Era slăbită şi încă palidă, dar măcar putea să ne vadă, iar cât de curând aveam s-o iau cu maşina şi s-o aduc acasă.

La adăpost.

Niciodată, mi-am jurat, nu aveam să mai permit să i se întâmple ceva rău.

Dar era un jurământ menit să fie repede încălcat. Aşa se întâmplă ori de câte ori ne jurăm că nimic nu va mai putea răni viaţa celor ce ni-s dragi.

Tot ceea ce puteam să fac pentru Clara era să-i dăruiesc amintiri cât mai frumoase.

Cuvintele lui Werner îmi răsunau puternic în minte. La fel ca trosnetul unui molid culcat la pământ de doi bărbaţi dărâmaţi de durere.

În jurul orei unsprezece, împreună cu infirmierul care-i aducea Clarei masa, şi-a făcut apariţia şi medicul. M-a recunoscut şi mi-a întins mâna. I-am strâns-o, simţindu-mă jenat.

— Aţi avut dreptate, domnule Salinger, a început, după ce a salutat-o şi pe Annelise.

— Era doar o buburuză, am murmurat continuându-i vorba.

— Opt litere nu sunt, la urma urmei, chiar atât de multe, a spus izbucnind într-un râs zgomotos care ne-a molipsit atât pe mine, cât şi pe Annelise.

Clara, ne-a spus doctorul, reacţionează bine. Îi administraseră mai multe medicamente care să-i înlesnească absorbţia hematomului. Riscul fusese extrem, dar pericolul trecuse.

— Îi vom face şi o tomografie, iar în funcţie de rezultate vom decide dacă putem s-o externăm sau dacă o mai ţinem încă puţin.

— Ce e o tomografie, *papà?*

Clara terminase deja de mâncat. Am fost surprins să văd ce poftă de mâncare avea; era un semn bun. Am ajutat-o să se şteargă la gură cu un şerveţel alb, un gest pe care încetasem să-l mai fac încă de acum un an şi care-mi lipsea teribil.

— E un fel de radar. Mai ştii ce-i un radar?

Îi explicasem ce înseamnă cu ocazia zborului nostru către Europa. Nu mă îndoiam că încă îşi aducea aminte. Avea o memorie extraordinară.

— Un radio care ajută avioanele să nu se ciocnească.

— Numai că tomograful e un soi de radar care te ajută să vezi înăuntrul oamenilor.

— Cum e făcut?

— Păi… şi l-am căutat din priviri pe doctor.

— Seamănă cu o maşină de spălat uriaşă. O să te întinzi pe patul dinăuntru şi o să te rugăm să rămâi nemişcată. Eşti în stare să stai nemişcată?

— Câtă vreme?

— Un sfert de oră. Sau poate o jumătate de oră. Nu mai mult.

Clara a rămas tăcută, rumegând ideea.

— Cred că pot.

Apoi, întorcându-se către mine, m-a întrebat cu voce înceată:

— O să doară, *papà?*

— Nici măcar un pic. O să fie doar plictisitor.

Clara a părut uşurată.

— O să inventez eu o poveste.

Am sărutat-o, când telefonul a început să sune. I-am aruncat o privire ruşinată Annelisei şi am dat să resping apelul. Degetul mare mi s-a dus spre butonul roşu.

Era Mike.

— Scuzaţi-mă.
Am ieşit şi i-am răspuns.
— Bătrâne, eşti acolo?
— Aşteaptă o clipă, i-am spus.
Am intrat într-o baie care speram să fie goală.
— Spune iute.
— Ce se întâmplă?
— Sunt la spital. Clara. A avut un accident. Acum se simte mai bine.
— Ce accident? Salinger, nu te juca.
— S-a izbit de un copac dându-se cu sania. Acum e în afara oricărui pericol. E bine.
— Ce Dumnezeu înseamnă „în afara oricărui pericol”, Salinger? Ce…
Am închis ochii, sprijinindu-mă de o chiuvetă imaculată.
— Ascultă, Mike, nu am timp de pierdut. Spune-mi ce ai descoperit. S-au întâmplat multe între timp aici, la Siebenhoch.
— Am mai făcut nişte săpături în ce-l priveşte pe Grünwald, dar, în afară de alte detalii despre teoriile sale, n-am mai găsit nimic. Nimic despre moartea lui, vreau să zic.
— Despre dispariţia lui, l-am corectat.
— Chiar crezi că e numai dispărut, bătrâne?
— Nu cred nimic.
— Eşti sigur că te simţi bine?
— Nu, nu mă simt bine. Dar, te rog, spune-mi mai departe.
O pauză scurtă. Mike îşi aprindea o ţigară. Aş fi făcut şi eu la fel, dar nu era cazul să activez alarma antiincendiu a unui spital numai de dragul unui Marlboro.
— Ţi-o aminteşti pe acea Evi? Am dat din nou peste ea.
— În legătură cu Manfred Kagol?
— Exact.
— Expertiza contrară construirii Centrului pentru Vizitatori.
— Ştiai deja de asta.
— Da. Ce altceva ai mai descoperit?
— Puţin sau mai nimic. Expertiza a fost atacată, iar cinci ani mai târziu Centrul pentru Vizitatori şi-a deschis porţile.
— La naiba!
Am lovit cu pumnul în perete.
— Ce se petrece, Salinger?

— După tine, cât încasează în fiecare an Manfred Kagol de pe urma Centrului?
— Luând în calcul hotelurile şi proprietăţile din zonă?
— Da.
— Nişte milioane bune de euro.
Am simţit cum fierea îmi urcă până în gură.
— După părerea ta, e posibil ca Manfred s-o fi ucis pe Evi? am întrebat în şoaptă.
— Şi din ce motiv să fi făcut aşa ceva? m-a întrebat înmărmurit.
— Pentru că ea e cea care i-a pus beţe în roate proiectului cu Centrul pentru Vizitatori.
— Eşti complet pe lângă drum, Salinger.
Nu mă aşteptasem la un asemenea răspuns.
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun că dacă aş fi fost în locul acelui Manfred, aş fi sărutat pământul pe care păşea Evi.
— Dar… expertiza…
— Expertiza era negativă şi a blocat astfel proiectul Centrului pentru Vizitatori din Bletterbach. Doar că acel prim proiect nu era al lui Manfred Kagol.
M-a luat cu ameţeală.
Era prea mult alb acolo înăuntru.
— Pentru Dumnezeu, ce tot spui acolo, Mike?
— Primul proiect al unui Centru pentru Vizitatori la Bletterbach nu i-a aparţinut firmei Kagol EdilBau. Ci îi aparţinea unui consorţiu din Trento, aşa-numitul EdilGroup80. Acelaşi care a construit o bună parte din instalaţiile de telescaun din zonă.
Am simţit că mă înghite pământul.
Că pardoseala de sub picioarele mele se cutremură şi mă îngroapă sub ea.
— Salinger? Mai eşti acolo?
— Expertiza… expertiza lui Evi a lucrat în *favoarea* lui Manfred?
— Chiar aşa. După calculele mele, în ’85 Manfred nu şi-ar fi putut permite sub nicio formă un proiect atât de ambiţios. Evi i-a dat o mână de ajutor, şi încă una zdravănă. De ce s-o fi ucis atunci?
Pentru niciun motiv din lume.
— Mulţumesc, Mike. Mai… am bâiguit, mai vorbim. Am închis fără să mai aştept să-şi ia rămas-bun.

Am deschis robinetul de la chiuvetă. M-am spălat pe faţă.

Am tras aer în piept.

Manfred n-o omorâse pe Evi. Nu era el asasinul. Mi-am privit chipul reflectat în oglindă.

Acum, m-am gândit, ei bine, acum ştii cum arată faţa unui asasin.

Chiar în clipa aceea, îl aveam în faţa ochilor pe adevăratul asasin al Brigittei. Eu eram acela.

„Au înviat morţii?” am murmurat. „Cărţile spun că nu, noaptea urlă că da.”

Era un citat din cartea mea preferată, cea care mă însoţea oriunde aş fi mers. Fraza lui John Fante a căpătat un cu totul alt înţeles rostită de gura acelui asasin care mă privea tulburat din oglindă.

N-am mai rezistat. M-am frânt în două, zdrobit de conştiinţa faptelor mele. Am sfârşit dând cu capul de faianţa chiuvetei. Durerea a fost o uşurare.

6.

M-a adus din nou în simţiri un infirmier. În spatele feţei sale încruntate era chipul alb ca varul al Annelisei. Imediat ce m-a văzut deschizând ochii, a ieşit din baie trântind uşa.

— Soţia dumneavoastră nu v-a văzut întorcându-vă şi s-a îngrijorat. Cred că aţi leşinat.

M-a ajutat să mă aşez. Respiram cu gura deschisă. Ca un câine mort de sete.

— Mă descurc, mă…

— Aţi încasat o lovitură zdravănă. Ar fi mai bine să…

M-a cuprins ameţeala, m-am prins de el şi, cu mare greutate, m-am ridicat în picioare.

— Sunt bine. Trebuie să plec. Trebuie…

Bărbatul a protestat. N-am stat nici măcar să-l ascult.

Când m-am găsit în faţa camerei unde era Clara, n-am avut curajul să intru. Puteam să-i aud vocea Annelisei şi ciripitul fiicei mele. Am mângâiat uşa.

Am luat-o înainte.

Nu puteam să dau ochii cu ele.

7.

Am coborât scările, m-am îndreptat spre bucătărie. Am destupat o sticlă de Jack Daniel’s şi-am început să mi-o torn pe gât. Prima înghiţitură a fost ca un acid care-mi aluneca în jos pe esofag. Am tuşit şi-am scuipat. M-am ţinut tare. Mi-am blocat cu stoicism senzaţia de vomă. Altă înghiţitură. Alt acid. Nu mă puteam gândi la altceva decât la capul Brigittei despicat în două de focul de armă. La sângele împrăştiat pe pardoseală. Am respirat profund, încercând să-mi potolesc greaţa. Nu voiam să vomit, nu ăsta îmi era scopul. Voiam să mă îmbăt. Voiam bezna aceea compactă şi fără vise pe care o trăisem după ce mă lovisem la cap în baia din spital. Înainte ca Annelise… Gândul la Annelise mi s-a părut insuportabil.

Am mai tras o duşcă.

De data asta, Jack Daniel’s mi-a alunecat pe gât fără să mă mai ardă. M-am şters la gură cu dosul mânecii. M-am îndreptat spre camera de zi şi m-am cufundat în fotoliul meu preferat.

Am scos o ţigară.

Degetele îmi amorţiseră. Mi-a luat ceva până să aprind bricheta, iar când mi-a reuşit, m-am trezit că o fixez c-o privire idioată, întrebându-mă la ce anume foloseşte şi de ce mi se părea aşa important s-o apropii de tubul ăla alb pe care-l ţineam între dinţi. Am azvârlit cât colo bricheta şi-am scuipat ţigara din gură.

Am continuat să beau şi să tot beau. Capul mi-a devenit greu ca plumbul.

Am încercat să ridic sticla de Jack Daniel’s.

N-am reuşit. Mi-a alunecat printre degete.

Iar apoi s-a lăsat întunericul.

Când mi-am revenit în fire, eram întins pe pat. Am privit aiurit de jur împrejur. Eram cufundat în umbră. Cum ajunsesem aici? Judecând după confuzia din capul meu, cred că m-am târât singur până aici. Ultima mea amintire era zgomotul sticlei de whisky izbindu-se de pardoseală.

Mi-am ascuţit privirea.

Am încercat să mă mişc.

— Ce-a fost în mintea ta?

Am început să tremur.

Nu recunoşteam vocea care venea din întuneric.

— Cine eşti? am întrebat. Cine eşti?

Vocea s-a transformat într-o siluetă. Mi s-a părut uriaşă. Se mişca cu gesturi bruşte. Morţii, m-am gândit, morţii se mişcă aşa.

Umbra a aprins lumina.

Werner.

M-am dat jos din pat, făcând un vizibil efort de voinţă.

— Am avut o zi proastă.

Werner n-a comentat nimic.

— Ai nevoie să-ţi umpli stomacul cu ceva. Reuşeşti să cobori de unul singur?

— Pot măcar să încerc.

Coborâtul scărilor a fost un chin. Fiecare mişcare mi se repercuta în creier ca o lovitură de ciocan. Am acceptat durerea. O meritam. Eram un criminal.

De două ori un criminal.

Mai întâi, pentru cei care pieriseră pe vârful Ortles, iar acum…

Werner a pregătit câteva ouă pe care le-am înghiţit cu forţa. Am mâncat şi puţină pâine şi o felie de şuncă. Şi-am băut apă cu nemiluita.

Werner n-a scos un cuvânt până când n-am terminat. Abia atunci i-am observat poziţia corpului. Stătea rigid pe scaun, cu faţa schimonosită.

Mi s-a părut îndurerat, dar mai ales stânjenit.

— Să ştii că nu te controlam, am trecut pe aici pentru că voiam să-ţi cer ajutorul. Spatele, mi-a spus. Toată viaţa n-am făcut decât să mă laud că niciodată n-a trebuit să iau ceva mai tare decât o aspirină, dar acum…

— Te doare?

— Ei, nu mai sunt un puşti, mi-a spus cu mâhnire în glas.

— De ce nu te duci să te vadă un doctor?

— Las-o baltă, Jeremiah, doctorii nu mi-au plăcut niciodată. Mai bine spune-mi, nu se întâmplă să ai ceva împotriva durerilor?

Totul la el, de la tonul vocii la cuvintele pe care şi le alesese, contrasta puternic cu ceea ce-i citeam în ochi. Cei ca Werner urăsc două lucruri: să-şi recunoască slăbiciunile şi să ceară ajutor. M-am ridicat şi m-am dus în baie. Am luat cutia cu analgezicele care-mi fuseseră prescrise după episodul din 15 septembrie.

— Vicodin, i-am spus când m-am întors în bucătărie.

Werner a întins mâna spre cutie.

— Pot să iau două?

— Una o să fie de ajuns.

A înghiţit pe loc o pastilă.

— Annelise n-o să se întoarcă în seara asta acasă, i-am zis. Poate că nu se va mai întoarce niciodată.

Werner a luat pachetul meu de ţigări. Şi-a aprins una şi eu am făcut la fel.

— Într-o căsnicie sunt momente frumoase şi momente urâte. Şi unele şi celelalte trec.

— Şi dacă n-au să treacă?

Werner nu mi-a răspuns.

A rămas tăcut, privind fumul care urca spre tavan unde, strivindu-se parcă, devenea invizibil.

Când şi-a terminat ţigara, a stins chiştocul în scrumieră şi s-a ridicat, sprijinindu-se de masă.

— E timpul să mă întorc la Welshboden.

— Ia pastilele cu tine, ţi-ar putea fi de folos.

— Mâine o să mă simt mai bine, ai să vezi.

— Ia-le oricum cu tine. Mie nu-mi mai trebuie.

Werner şi le-a băgat în buzunar. L-am ajutat să-şi pună haina.

Afară era întuneric beznă.

— Jeremiah… a spus Werner. O auzi?

Mi-am ascuţit urechile, încercând să înţeleg la ce se referea.

— Nu aud nimic.

— Tăcerea. O auzi?

— Da.

— De când a murit Herta şi am rămas singur, o urăsc. Urăsc tăcerea.

Doi complotişti şi o promisiune

1.

Înmormântarea Brigittei a avut loc două zile mai târziu, pe 10 februarie.

Autopsia fusese doar o banală formalitate, iar raportul medicului legist nu adusese nicio noutate. Brigitte se sinucisese. Max a ţinut să-mi spună personal acest lucru în dimineaţa aceea, pe când încercam să fac curăţenie în casă, în vederea apropiatei întoarceri acasă a Clarei şi a Annelisei.

— Nivelul alcoolului din sânge era la ea de trei ori mai mare decât cel normal. Era beată criţă, Salinger.

— Aşa-i.

Max a observat vânătaia de pe frunte, de când mă lovisem la spital.

— Şi asta ce e?

— Nu-i da importanţă.

Ne-am băut cafeaua în tăcere. Vremea era cenuşie, închisă.

— Am auzit că azi Clara vine acasă.

— Ţi-a spus Werner?

— Ne-am întâlnit la farmacie. Arăta de parcă nu s-ar fi simţit prea bine.

— Are probleme cu spatele.

— Ar trebui să-l vadă un medic. Acum cinci ani m-am procopsit cu o întindere musculară. Mă durea de mă urcam pe pereţi. Până când Verena m-a dus cu forţa la un fizioterapeut. După două şedinţe eram ca nou.

— I-ai spus asta şi lui Werner?

— Lui îi intră pe-o ureche şi-i iese pe alta. E încăpăţânat ca un catâr, dar o să vezi că atunci când o să-şi dea seama că n-o s-o mai poată lua în braţe pe Clara o să-i vină mintea la cap.

— Să sperăm.

Max s-a mai jucat o vreme cu ceaşca goală, apoi s-a ridicat.

— Voiam… mă rog, voiam doar să-ţi spun toate astea.

— Mulţumesc.

— Vii la înmormântare?

— O să fie şi Manfred?

— El a plătit totul.

— Atunci nu cred că o să mă arăt la faţă.

Max şi-a îndesat pe cap cascheta cu stema Gărzii Forestiere.

— Eşti un om de ispravă, Salinger.
Dar nu eram. Eram un criminal.

2.

Am ascultat dangătul funest al clopotului până când am simţit că nu-l mai pot îndura. Am dat drumul la televizor cu volumul la maximum.
La trei după-amiaza, Werner mi-a bătut la uşă.
Aveam deja haina pe mine.
— Cum îţi mai este spatele?
— Totul în ordine.
— Sigur?
— Uite.
S-a aplecat în faţă, apoi a revenit în poziţie de drepţi cu mişcarea rapidă a unui soldat.
— Oricum, un control la medic nu ţi-ar strica.
— Să mergem, mi-a spus arătând către maşină. Fetiţa noastră ne aşteaptă.
Când am ajuns, amândouă ne aşteptau deja în stradă. Pe drumul naţional avusese loc un accident care ne-a făcut să întârziem. Dar iritarea ne-a dispărut de îndată ce am zărit-o pe Clara.
Purta un pardesiu roşu şi o căciuliţă trasă până în dreptul ochilor ca s-o protejeze de frig, dar şi ca să ascundă bandajul subţire care, la recomandarea medicului, mai trebuia ţinut câteva zile. La subraţ, ursul de pluş.
Ne-a salutat, făcându-ne semn cu mâna.
Annelise abia a schiţat un zâmbet.
Venirea acasă a Clarei a fost o adevărată sărbătoare. Era plină de vervă, n-a încetat să turuie nici în timpul cinei pe care o pregătisem cu mult drag. Felurile ei preferate, plus cel puţin o jumătate din cele care-i plăceau Annelisei. Îmi epuizasem tot talentul meu de bucătar.
— Doctoriţa a spus că am fost foarte cuminte.
— Adevărat?
— A spus că n-a văzut niciodată o fetiţă aşa cuminte.
Şi şi-a umflat pieptul, plină de mândrie.
Doctoriţa care îi făcuse tomografia se pare c-o impresionase foarte tare. Nu făcea altceva decât s-o tot citeze.

— Mi-a arătat cum era creierul meu. Era plin tot de culori. Doctoriţa a spus că se puteau vedea gândurile. Dar eu nu vedeam decât pete colorate. Ce crezi, *papà,* doctoriţa ştie să citească gândurile?

— Tomograful nu foloseşte la citirea gândurilor. Îţi arată doar impulsurile electrice ale creierului. Astfel se pot vedea emoţiile.

— Impulsurile electrice? Ca la bec?

— Da.

— Şi aşa reuşea doctoriţa să-mi înţeleagă emoţiile?

— Sigur.

— Ştii cum o cheamă pe doctoriţă?

Ştiam, dar m-am prefăcut că nu.

— Habar n-am, scumpo.

— Elisabetta, a silabisit ea. Câte litere are „Elisabetta”?

— Zece.

— E un nume frumos.

— De acord cu tine.

— Tu ce crezi, când o să fiu mare, o să mă pot face doctoriţă de creier?

— Sigur că da, puişor.

Şi am tot continuat aşa până când am băgat de seamă că gesturile Clarei au devenit tot mai încete. Cuvintele îi ieşeau bălmăjite, iar capul începuse să i se legene când într-o parte, când într-alta. Era palidă.

Werner s-a ridicat de la masă.

— Cred c-a venit vremea ca bunicul să meargă la nani.

— Bunicule… a spus Clara deschizând larg ochii (care am observat că erau roşii şi obosiţi), mai rămâi puţin.

Werner a sărutat-o pe frunte.

— Nu eşti obosită?

— Nu, nu sunt.

— Precis?

— Puţintel.

Werner şi-a luat la revedere, iar eu am dus-o pe Clara la culcare. N-am apucat nici măcar să sting lumina, că adormise deja. Am închis uşor uşa şi am coborât în bucătărie.

Am găsit-o pe Annelise stând jos, foarte ţeapănă. În mâini avea o doză de bere Forst.

Nu-mi plăcea privirea ei, cum nu mi-a plăcut nici felul în care a dat pe gât toată berea.

— E musai să vorbim, mi-a spus.

Ştiam despre ce, aşa cum ştiam cum avea să se termine discuţia noastră.

Nu cu happy-end.

Aşa că i-am prins mâinile şi mi-am deschis inima în faţa ei.

— Ştiu ce urmează să-mi spui. Dar nu o face acum. Dă-mi o lună. Dacă peste o lună încă o să vrei să-mi spui ceea ce ai în minte acum, atunci am să te ascult. O lună. Nu mai mult. Fă-o pentru mine.

Annelise se juca între buze cu o şuviţă de păr.

— O lună.

— Nu mai mult. Apoi, dacă o să vrei… dar n-am avut curaj să-mi termin vorbele.

— Pentru Clara, mi-a spus ea. De dragul ei.

S-a ridicat.

— Dar o să dormi în biroul tău. Eu… a spus, iar vocea i s-a frânt, eu una nu mai pot.

3.

Cei doi complotişti au acţionat fără cusur. Nici eu, nici Annelise nu ne-am prins de nimic până în ultima clipă.

În jurul orei şase şi jumătate, Werner şi-a făcut apariţia la uşa noastră cu braţele pline de pachete, ne-a salutat, nu ne-a dat nicio explicaţie şi s-a închis în bucătărie împreună cu Clara. Annelise a continuat să se uite la televizor, în timp ce eu m-am retras în noul meu bârlog, adică în cămăruţa în care stăteam cu orele, uitându-mă în tavan sau încercând să citesc ceva.

Îmi era imposibil. Mintea îmi hoinărea în toate părţile. Mă simţeam asemeni unui echilibrist. Sub mine se căsca prăpastia singurătăţii. Werner mă intuise corect: tăcerea nu mi se potrivea defel. Nu voiam să-mi petrec restul vieţii într-un pat pliant (aşa cum făceam acum), ciulindu-mi urechea la zgomotele unei case lipsite de viaţă.

De când n-o mai auzisem râzând pe Annelise? De prea multă vreme.

Prins în gândurile acestea sumbre, nu mi-am dat seama când s-a scurs timpul. În jur de opt, s-au auzit bătăi în uşă. Era Clara. Purta o rochiţă elegantă de un roşu aprins, iar părul îi era prins cu o bentiţă. Am observat că se fardase la ochi. Un fermecător amestec de caraghios şi adorabil.

— Salut, puişor.

— Domnule Salinger, a spus ea, extrem de politicoasă. Cina este servită.

Am făcut ochii mari.
— Poftim?
— Cina, a repetat ea nerăbdătoare, e servită, domnule Salinger.
— Cina… am repetat complet năuc.
— Şi să vă puneţi cravata.
— Dar nu am cravată, scumpo. Şi nu înţeleg ce…
În numai câţiva paşi, Clara s-a apropiat la mai puţin de zece centimetri de mine. Cum eu stăteam întins, privirile noastre se găseau la aceeaşi înălţime. În ochi i-am citit o determinare pe care numai de la o singură persoană ar fi putut s-o moştenească. De la Annelise. Şi-a pus mâinile în şold. Mi s-a părut atât de drăguţă, că te topeai de dragul ei.
— Ba ai cravată, *papà*. Îţi dau cinci minute. Hai, fuga!
Şi a zbughit-o cu un aer de maximă autoritate.
Şi cravată se făcu.
Odată ajuns la parter, mi-am dat seama că Werner pregătise totul în stil mare. În centrul camerei de zi nu mai era fotoliul meu preferat. În locul lui, trona masa, aranjată pentru două persoane. Faţă de masă impecabilă, vinul ţinut la rece (m-am uitat pe etichetă, era un Krafuss din 2008, care trebuie să fi costat o avere), ba chiar şi o lumânare ce răspândea lumină în semiobscuritatea salonului.
Aşezată la masă, Annelise.
Mi s-a tăiat respiraţia. Era pur şi simplu frumoasă.
Era îmbrăcată într-o rochie scurtă neagră, care mi-a adus aminte de premiera documentarului nostru *Road Crew 2*, acea seară pe care ea o botezase „debutul în societate” (când ne-am făcut apariţia la intrarea în cinematograful de pe Broadway, cu toţii, inclusiv Mister Smith, au rămas cu gura căscată, în timp ce Annelise îmi şoptea terorizată: „Nu mă lăsa singură, nu mă lăsa singură, nici *prin cap să nu-ţi treacă* să mă laşi singură”). Un şirag de perle îi punea în evidenţă gâtul mlădios, iar părul îi era strâns la ceafă într-un coc fără cusur.
S-a ridicat şi mi-a mângâiat obrazul cu un sărut.
— E o surpriză şi pentru tine?
— Da, i-am răspuns, fără să încetez s-o admir.
Eram orbit.
Dumnezeule, ce dor mi-era de ea.
— Domnilor…

Era Werner. Pe cap purta o bonetă de bucătar, avea faţa proaspăt rasă, iar cu şorţul acela alb prins în jurul mijlocului părea o încrucişare între un *chef* francez şi un urs polar. Am izbucnit amândoi în râs.

Werner nu şi-a abandonat însă rolul.

— Cina dumneavoastră, doamnă, domnule…

Costiţe de miel, cartofi cu smântână şi ceapă tocată mărunt, un platou de brânzeturi şi mezeluri delicioase, chifteluţe în sos de unt şi zeci de alte mici bijuterii culinare. La rândul său, vinul s-a dovedit a fi la înălţimea faimei de care se bucura.

A fost tare greu să spargem gheaţa. Era ca şi cum eu şi Annelise am fi fost cu adevărat la prima noastră întâlnire, care se mai desfăşura şi oarecum pe întuneric. Lipsea foarte puţin să nu mă trezesc întrebând-o: „Şi tu cu ce te ocupi?”

Dar apoi, încet, încet, ne-am destins. Am vorbit despre Clara, căci ea era cea care încă ne ţinea împreună. Am vorbit despre vreme, pentru că aşa se obişnuieşte între adulţii din lumea occidentală. Am vorbit despre Werner. Am lăudat rafinamentul mâncărurilor pe care Clara ni le servea, cu un şervet pe braţ şi îmbrăcată în acea rochiţă roşie de-a dreptul delicioasă (şi de fiecare dată simţeam broboane reci: „Numai să n-o răstoarne! Numai să n-o răstoarne!”).

Abia la al treilea pahar de vin am înţeles motivul acelei seri festive.

— Azi e…

— Nu ţi-ai dat seama?

Am clătinat din cap. Uitasem complet.

Era 14 februarie.

Ca desert, Werner pregătise inimioare din castane cu frişcă deasupra.

Ni le-a servit bucătarul-şef în persoană.

— *Papà?* l-a întrebat Annelise.

— *Madame?* Cina nu este pe gustul dumneavoastră?

— Ba e excelentă. Dar nu ştiam că eşti un bucătar atât de priceput. Unde ai învăţat toate astea?

— Un *chef* nu-şi dezvăluie niciodată secretele.

— Dar tu nu eşti un *chef* adevărat, *papà.*

— Să zicem că atunci când un bătrân de la munte întâlneşte monstrul acela îngrozitor pe care voi tinerii de la oraş îl numiţi „timp liber”, ori îşi găseşte ceva de făcut, ori sfârşeşte la casa de nebuni.

A fost o seară de neuitat.

Bucătarul-şef a fost după aceea şi baby-sitter, şi, în timp ce Annelise şi cu mine savuram un bitter, iar eu îmi aprindeam o ţigară, Werner a dus-o pe Clara la culcare.

După care şi-a luat rămas-bun de la noi.

Am rămas singuri. Tăcerea, în timp ce admiram curba fină a spatelui gol al Annelisei, nu mă mai apăsa, ci dimpotrivă.

Pentru o clipă, am fost foarte aproape de fericire. Annelise s-a ridicat şi mi-a dat un sărut pe obraz.

— Noapte bună!

A urcat scările, am auzit-o cum intră în cameră şi cum închide uşa în urma ei.

Nu mă aşteptam la nimic altceva, dar chiar şi-aşa tot am simţit un junghi în inimă.

Cu toate acestea, nu a fost nici urmă de sarcasm în cuvintele mele atunci când, ridicându-mi paharul spre tavan, am spus:

— La mulţi ani de Ziua îndrăgostiţilor, iubito.

4.

Zi după zi, vedeam cum Clara se însănătoşeşte. Ca să-mi dau seama de acest lucru, nu aveam nevoie să discut cu medicii, chiar dacă eram mereu punctuali când venea vorba de vizitele de control. Umflăturile de sub ochi îi dispăruseră şi recuperase o parte din kilogramele pe care le pierduse imediat după accident.

Ne-am reluat plimbările. Muntele era impracticabil, dar Werner ne-a învăţat să folosim rachetele de zăpadă[12] şi era plăcut să ne petrecem timpul aşa, în mijlocul pădurilor ce înconjurau localitatea. Să ne plimbăm prin zăpadă, să vorbim, să privim păsările care săreau dintr-o creangă în alta sau să încercăm să dibuim scorbura vreunei veveriţe (n-am găsit niciuna, dar Clara mi-a mărturisit că zărise, în schimb, casa unui gnom). Încercam să n-o obosesc prea tare, pentru că deodată mi-am dat seama că devenisem un părinte cam prăpăstios. Mi-era teamă să nu se împiedice, să nu transpire, să nu se istovească. Clara părea măgulită de toată această grijă a mea pentru ea, dar după o vreme, când deveneam de-a dreptul sufocant, îmi arunca una dintre acele priviri ale ei şi-mi dădeam seama că eram mai rău decât *Meine Mutti*, obsedată să nu mă tragă cumva curentul. Aşa că încercam să mă stăpânesc.

Relaţia mea cu Annelise nu se îmbunătăţea însă. Eram persoane educate, aşa că nu se punea problema unor scene sau farfurii sparte, dar între noi erau prea multe tăceri şi prea multe zâmbete forţate. Uneori îi surprindeam privirea aţintită asupra mea şi tot universul meu se prăbuşea într-o colosală nelinişte. Ştiam la ce se gândea.

Ce mai simt pentru acest bărbat?

Pot să-l iert?

Îl mai iubesc oare?

Voiam s-o iau în braţe şi să-i urlu: „Sunt eu! Sunt eu! Nu mă poţi părăsi, pentru că sunt *eu* şi dacă ne despărţim n-o să mai fim niciodată fericiţi câte zile om avea!” Dar nu făceam nimic din toate acestea. N-ar fi fost un comportament demn de un Salinger, şi cu atât mai puţin de o Mair. Aşa că ori mă prefăceam că nu observ acele priviri, ori ridicam mâna şi-o salutam. Ea, de obicei, se scutura toată, roşea stânjenită şi-mi răspundea în cele din urmă la salut.

E mai bine decât nimic, mă gândeam. Mai bine decât nimic.

Îmi dădeam toată silinţa, dar în fiecare seară, când mă întindeam singur în pat, îmi reveneau în minte o mulţime de mici gesturi făcute de-a lungul zilei şi nu mă puteam abţine să nu-mi fac reproşuri. Poate c-ar fi trebuit să-i aduc un buchet de flori; nu trandafiri, ci margarete. Poate că aş fi putut s-o scot la cină într-un restaurant. Poate că mi-ar fi interpretat greşit şi acel gest.

Cădeam într-un somn agitat, după ore întregi petrecute zvârcolindu-mă în aşternut.

Aveam coşmaruri?

Da. Destule.

Dar Fiara nu avea nicio legătură cu ele. Visam că mă învârteam prin casa noastră din Siebenhoch, goală şi fără mobilă, şi că eram orb şi incapabil să articulez vreun sunet. Visam tăcerea.

5.

— *Papà!*

Clara era în grădină. Avea obrajii roşii şi era descheiată la haină. Zâmbea.

— Vino, *papà!* E cald! Vântul e cald!

I-am zâmbit la rândul meu şi m-am dus către ea.

— E föhn-ul, puişor.

— Ca ăla pentru păr?

Adierea caldă îmi mângâia faţa. Era plăcut.

— Da, într-un fel. Doar că acest föhn exista încă de dinainte să se inventeze uscătorul de păr.

— Grozav.

— Dar trebuie să ai grijă.

— De ce?

— Ştii cum îl numeau vechii locuitori ai Alpilor?

— Cum?

— Vântul diavolului.

Clara s-a aplecat spre mine.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că te face să răceşti, i-am răspuns în timp ce-i încheiam hăinuţa.

Niciodată n-au existat cuvinte mai prevestitoare, în mai puţin de jumătate de zi, Clara a devenit morocănoasă şi somnolentă. Nu era nevoie de o diplomă în medicină ca să-ţi dai seama ce se petrecea.

— Febră, am dat eu verdictul după ce i-am luat temperatura. Treizeci şi opt şi jumătate.

Răceala a ţinut-o cinci zile. După care febra i-a trecut şi încet, încet Clara şi-a recăpătat culoarea în obraji. Nu m-am aventurat însă s-o scot afară, în ciuda bombănelilor ei.

Şi s-a dus şi februarie.

Pe întâi martie, am decis că venise, în fine, momentul. După unii, te maturizezi cu adevărat atunci când îţi îngropi un părinte, după alţii, când devii tu însuţi părinte. Nu împărtăşeam niciuna dintre aceste două teorii.

Devii adult atunci când înveţi să-ţi ceri iertare.

6.

Reşedinţa Kagol era la fel de grandioasă, dar eu nu aveam starea sufletească necesară s-o apreciez. Am rămas pironit în faţa porţii de la intrare, făcându-mi suficient curaj ca să pot pronunţa cele mai grele şapte litere din lume: „iertare”.

Voiam să fac neapărat acest lucru, mai întâi de toate ca să-mi pot recâştiga respectul pentru propria-mi persoană. Nu uitasem nimic din toate cele întâmplate.

O vedeam pe Brigitte.

Îl vedeam pe Max care spunea: „S-a sinucis, Salinger”.

Îl vedeam pe Manfred care arunca în mine cu bancnotele mototolite.

Şi pe mine care-l acuzam că este criminalul Brigittei.

Trebuia să-i cer iertare lui Manfred. Fără iertarea lui, simţeam că n-am să mai pot s-o recuceresc vreodată pe Annelise. Pentru a-mi salva căsnicia, de-acum şubredă ca oamenii de zăpadă construiţi de Clara, trebuia, mai întâi de toate, să mă regăsesc pe mine însumi. Nu pe acel Salinger care profitase de demonul Brigittei ca s-o facă să vorbească, ci pe acel Salinger care se străduia să fie cel mai bun soţ din lume.

Am tras puternic aer în piept.

Am sunat la sonerie.

În loc să-mi deschidă menajera ca de obicei, mi-a deschis Verena, soţia lui Max. Imediat ce m-a recunoscut, a dat să închidă poarta, dar am împiedicat-o.

— Ce cauţi aici, Salinger? m-a întrebat.

— Aş vrea să-l văd pe Manfred.

Femeia a clătinat din cap.

— Nu se poate. E bolnav.

— Cred că-i datorez nişte scuze.

— Asta fără îndoială. Însă nu-i acum momentul.

— Când crezi că aş putea reveni?

Verena m-a privit îndelung cu ochii ei mari, de fetiţă.

— Niciodată, Salinger.

A încercat să închidă poarta a doua oară. Şi din nou i-am opus rezistenţă.

— Salinger! a exclamat ea, uimită de încăpăţânarea mea.

— De ce anume suferă?

— Nu sunt chestiuni care să te privească pe tine.

— Vreau doar să-mi cer scuze pentru comportamentul meu.

— Hai că asta-i chiar bună, a spus ea furioasă. Oare chiar vrei numai să-ţi ceri scuze? Eşti un mincinos, Salinger.

— Eu…

— Nu cumva are de-a face cu masacrul din Bletterbach? Mi-ai promis că n-o să vorbeşti despre asta cu Max, dar ţi-ai călcat cuvântul. Te-a dus la casa Krün, nu-i aşa?

— Aşa e, am recunoscut. Dar el a fost cel care m-a dus acolo, eu…

— Nu-mi spune c-o fi trebuit să te ducă în cătuşe.

— Eu…

— Tu numai asta ştii să spui, Salinger. Eu. Eu. Eu. Şi cu *noi* cum rămâne? Nu te gândeşti şi la noi? Ştii cum mi-am dat seama că Max te-a dus în văgăuna aia blestemată? Pentru că a început să se simtă rău din nou. A început să fie din nou irascibil şi posomorât.

O pauză. Un suspin.

Furia îi devenise atât de concretă, încât aproape c-o puteai atinge.

— În unele seri se întoarce târziu şi duhneşte a băutură, ceea ce nu se mai întâmpla de-o vreme bună; Eşti mulţumit acum, Salinger?

Stăteam cu capul plecat, fără să scot un cuvânt.

Furia Verenei îmi arăta cât de jalnică şi inutilă era încercarea mea de a-mi răscumpăra greşeala faţă de Manfred. Anumite lucruri nu se pot şterge. Iar iertarea, dacă vine, vine după ani întregi. Nu după câteva săptămâni.

Idiotule.

— Renunţă la povestea asta, Salinger. Bletterbach nu e decât un cimitir de monştri.

— Asta încerc să fac.

— Şi cară-te de aici.

Ochii Verenei, în scânteierea lor, păreau cei ai unui inchizitor.

— Pleacă din Siebenhoch şi să nu-ţi mai pui tălpăşiţa pe aici. Niciodată, a rostit ea apăsat.

Voia să mai spună ceva. O altă picătură de venin, cu siguranţă, dar vocea baritonală a lui Manfred s-a auzit de undeva dinăuntru.

— E în ordine, doamnă Krün.

Verena s-a întors, năucă şi stingherită.

Nici eu nu mă simţeam altcumva.

— Domnule Kagol, de ce v-aţi ridicat din pat?

— Totul e în regulă, Verena. Puteţi pleca.

— Trebuie să vă odihniţi, ştiţi prea bine.

— Asta o să şi fac. Dar mai întâi vreau să schimb două cuvinte cu Salinger.

— Nu, a exclamat Verena. V-o interzic.

Manfred i-a zâmbit.

— Apreciez că-mi purtaţi de grijă, doamnă Krün, dar dumneavoastră sunteţi infirmiera mea, nu medicul meu…

— Sunt cu ochii pe tine, a spus încet Verena, privindu-mă cu răutate.

L-a salutat pe Manfred, a trecut pe lângă mine şi a dispărut după colţ.

Manfred m-a poftit să intru. L-am urmat sub privirile atente ale celor doi dobermani ai săi. Nu mi-a mai oferit ceva de băut. Mi-a spus doar să iau loc.

Am observat că-şi răsese mustăţile. Faţa îi părea goală şi scofâlcită.

— Ce mai faceţi, Salinger?

— Am venit aici pentru…

— Ştiu asta.

Mi-am dres vocea.

— Domnule Manfred, cum vă mai simţiţi?

— Cine face pe croitorul diavolului, mai devreme sau mai târziu se şi înţeapă, mi-a răspuns el, domnul Krampusmeister. Am o mică înţepătură la inimă. Nimic grav. Odihna şi câte o injecţie din când în când ar trebui să mă pună din nou pe picioare. Doamna Krün este o infirmieră foarte pricepută. Datorită ei mă simt deja mult mai bine. A fost o perioadă stresantă pentru noi toţi.

— Am spus nişte lucruri îngrozitoare, Manfred. Îmi pare rău.

N-a comentat în niciun fel. S-a aplecat numai să-şi mângâie cei doi câini uriaşi.

I-am întins expertiza lui Evi.

A studiat-o cu un aer serios.

— Ar fi avut un viitor strălucit. Ştii că avea dreptate? Consorţiul din Trento a trebuit să cedeze. Erau oameni cu o mentalitate învechită, credeau că cimentul armat şi cărămida n-or să se demodeze niciodată. Dar cărămida şi cimentul armat atârnă greu. Şi nu doar în sens concret, ci şi în sens figurat. Sticla, oţelul, aluminiul, lemnul… acestea erau materialele viitorului. Iar eu ştiam asta.

M-am gândit la Centrul pentru Vizitatori, cu linia lui modernă, zveltă.

— Când am aflat că şi altora le venise ideea de a exploata zona Bletterbach, am crezut că mor. Nu aveam lichidităţi suficiente, înţelegeţi? Prea multe şantiere deschise şi prea puţin numerar. În scurtă vreme, toţi acei bani cash aveau să-mi intre în buzunar, dar atunci, pe moment? Dacă m-aş fi apucat să vând castane coapte pe marginea străzii, într-o singură zi aş fi câştigat mai mulţi bani decât aveam pe atunci în contul meu de la bancă. Eram disperat, visul pentru care mă luptasem atât de mult era pe punctul să se năruie.

A clătinat din cap.

— Apoi mi-a venit în minte Evi. Era strălucitoare, inteligentă. Şi ambiţioasă. În plus, era foarte respectată aici, la Siebenhoch. Toţi ştiau cum era mamă-sa şi cum ea, Evi, avusese grijă de una singură de Markus, fratele ei. N-am contactat-o personal. Dacă aş fi făcut-o, m-ar fi refuzat. Am lăsat să răsufle câte-o vorbă ici şi colo. Zvonul cum că cineva urma să construiască un centru pentru vizitatori la Bletterbach şi că urma să folosească aceleaşi vechi metode invazive i-a ajuns repede la ureche.

Manfred a pocnit din degete.

— A pregătit raportul într-un timp foarte scurt. Ştia pe de rost fiecare piatră din Bletterbach. Consorţiul din Trento s-a procopsit cu o ditamai cărămida în cap. Au intentat proces, dar procesele durează o veşnicie. Timp suficient ca eu să echilibrez datoriile firmei Kagol EdilBau şi să-mi prezint propriul proiect.

— Sticlă, aluminiu şi lemn.

— Exact aşa.

— Dar…

— La acelaşi lucru m-am gândit şi eu la vremea aceea. M-am întrebat dacă oamenii de la Consorţiu fuseseră suficient de furioşi pe Evi încât s-o ucidă. Dumneavoastră, Salinger, nu aţi făcut altceva decât să mergeţi pe urmele mele.

— Nu pe ale dumneavoastră, Manfred. Ci pe ale lui Günther.

Manfred a închis uşor ochii şi a scos un oftat.

— Am aflat când era deja prea târziu. Günther nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Descoperise expertiza şi-i intrase în cap că eu sunt asasinul. Fratele lui, vă daţi seama? Dacă mi-ar fi spus ceva… dacă mi s-ar fi confesat, poate…

Manfred a clătinat din nou din cap.

— Să-i lăsăm pe morţi acolo unde sunt. Sunt oricum mai fericiţi decât noi.

— Uneori, la fel cred şi eu.

Am rămas tăcuţi, ascultând răsuflarea celor doi dobermani şi föhnul care făcea obloanele să scârţâie.

— V-am acuzat că sunteţi un asasin, Manfred. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit.

— Ce-a fost a fost. Şi oricum, şi eu am făcut la fel în ceea ce vă priveşte.

— Aveaţi dreptate, asasinul sunt eu.

— Dumneavoastră nu aţi ucis pe nimeni, Salinger.

— Am vorbit cu Brigitte despre expertiză. I-am povestit că Günther ştia de dumneavoastră şi că…

N-am putut să-mi reprim nodul din gât. În faţa ochilor aveam expresia de pe chipul Brigittei atunci când mă dăduse afară din casă. Era expresia unui om care a pierdut totul.

— Brigitte mi-a povestit ce v-aţi spus, Salinger. N-o să vă ascund faptul că de ceva vreme vă ţineam sub supraveghere. Înţelesesem că, de fapt, făceaţi cercetări cu privire la crimele din Bletterbach. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, urma să vorbiţi cu Brigitte. Aşa cum ştiam că, mai devreme sau mai târziu, toată treaba cu expertiza lui Evi urma să iasă la iveală. Pentru mine era o chestiune moartă şi îngropată. Cred că şi dumneavoastră m-aţi zărit în dimineaţa aceea, când ieşeaţi din casa Brigittei. Eu cu siguranţă v-am văzut, Salinger. Aveaţi totul scris pe frunte. Aţi găsit expertiza şi aţi luat-o complet alături cu drumul. Aşa că m-am gândit să dreg lucrurile.

Mi-am amintit de Mercedesul negru.

— Aţi avut atâţia ani la dispoziţie ca să vă descotorosiţi de blestemata aceea de expertiză, i-am spus neîncrezător. De ce aţi lăsat-o în cutiuţa aceea muzicală în tot acest timp?

Manfred şi-a înălţat privirea spre tavan, acolo unde, deasupra, se găsea camera lui Günther.

— Pentru că mă gândeam că acolo e în siguranţă. Şi pentru că ar fi fost *greşit.*

— Aşa că după ce eu am plecat i-aţi povestit versiunea dumneavoastră Brigittei.

— Nu versiunea mea, ci adevărul. Despre Consorţiul din Trento, despre greutăţile economice ale firmei mele Kagol EdilBau. Şi despre cum procedasem ca la urechile lui Evi să ajungă exact acele cuvinţele care s-o determine să le pună beţe în roate concurenţilor mei. Nu voiam ca Brigitte să-şi facă o impresie greşită. La final mi-a spus că se simţea mai bine.

— Dar nu era adevărat.

— Nu, nu era adevărat. Acum mi-e limpede asta, dar credeţi-mă, nimeni n-ar fi putut-o opri. Biata femeie, era la a treia ei tentativă.

— De sinucidere?

— Da. Nu s-a omorât din cauza lui Günther sau a lui Evi, Salinger. S-a sinucis pentru că se ura pe sine, iar când cineva ajunge să se urască într-atât încât să-şi dorească moartea…

7.

La jumătatea lui martie am luat-o deoparte pe Annelise şi i-am spus:

— Vreau să ne întoarcem la New York. Locul ăsta ne-a îndepărtat unul de altul. Şi nu vreau să te pierd. Pentru nimic în lume.

Ne-am îmbrăţişat şi am simţit că se topeşte ceva înăuntrul meu.

În noaptea aceea, Annelise a lăsat întredeschisă uşa de la dormitor.

Am făcut dragoste. Uşor stingheri, de parcă ne-ar fi fost frică să nu ne rănim. În cele din urmă am rămas în tăcere, ascultând cum ni se domoleşte răsuflarea.

Am adormit, amăgindu-mă că va lua sfârşit, la urma urmelor, tot acel coşmar.

Heart-Shaped Box

1.

Werner era la etajul al doilea al casei sale din Welshboden, zăcând la pământ, cu faţa în sus. Privirea goală, o mână pe piept, iar cealaltă îndoită şi dusă la spate, într-o poziţie nefirească.

Nemişcat.

2.

Găsisem uşa deschisă şi intrasem, strigându-l cu voce tare, dar fără să primesc vreun răspuns. Nu m-am îngrijorat însă. Mă gândeam că se ţinea de cuvânt şi că se apucase să-şi facă ordine în pod. Aşa că am urcat.

Annelise mă rugase să trec pe la el ca să ştim cum stăteau de fapt lucrurile. De două zile, tatăl ei era de găsit numai la telefon şi nu mai trecuse pe la noi. Spunea că era ocupat cu eliberarea podului şi că avea o durere crâncenă de cap. Că nu-i nimic grav, dar că parcă nu-i venea să coboare până la noi. Iar dacă ar fi avut vreo gripă, exista riscul să ne-o dea şi nouă.

Am scăpat din mâini baxul cu şase beri pe care-l adusesem. Mi-am căutat telefonul, aveam nevoie de ajutor, de o ambulanţă, de cineva.

— Werner…

I-am sprijinit capul de braţul meu.

Inima îi bătea. Ochii i s-au oprit asupra mea.

— Mi-e rău, a murmurat cu greu.

Spatele.

— Dumnezeule, Werner, am spus pe când cotrobăiam după telefon. Trebuie să mergi la spital.

Mi-a făcut semn că nu. Probabil vorbitul îi provoca durere.

— Nicio ambulanţă, mi-a zis. Du-mă tu.

— Ai căzut?

— Mă descurc. Trebuie doar să mă ajuţi puţin.

— De cât timp zaci aici?

— De câteva minute. Nu-ţi face griji.

A încercat să se ridice singur. A scos un geamăt.

L-am sprijinit eu.
Era ca şi cum aş fi transportat un corp inert.
Am coborât scările. L-am ajutat să-şi tragă haina pe el şi a trebuit să-l las să se întindă pe bancheta din spate a maşinii. Nu era în stare să stea în capul oaselor. Faţa îi era roşie, cu venele vizibil umflate. Mă temeam să nu facă vreun infarct.
— O sun pe Annelise.
A ridicat mâna.
— După.
Din curte de la Welshboden nu am plecat, ci mai degrabă *am decolat* spre Bolzano. Temperaturile crescute topiseră gheaţa de pe carosabil, aşa că am călcat acceleraţia la maximum.
Ajunşi la urgenţă, am primit ajutorul câtorva infirmieri. Werner a refuzat scaunul cu rotile, dar când să intrăm în spital l-a luat cu ameţeală, aşa că l-au aşezat cu forţa pe o targă. Apoi l-au dus de acolo.
Am rămas acolo ca să ştiu de el, în timp ce sala de aşteptare se umplea şi se golea ritmic, ca în mişcarea de sistolă şi diastolă a unei inimi. Între timp, mă gândeam că era de datoria mea s-o anunţ pe Annelise. De câteva ori am fost cât pe ce s-o sun. Dar ce aş fi putut să-i spun? Că Werner căzuse deoarece, în ciuda durerii sale de spate, decisese să facă ordine în nenorocitul ăla de pod? Şi ce ştiam eu despre starea lui actuală? Care era starea lui acum? Nu aveam nici cea mai vagă idee. Am decis s-o sun când urma să am ceva mai multe informaţii de dat.
Sperând că aveau să fie veşti bune.

3.

— *Papà?*
Abia începusem să-i citesc Clarei basmul ei preferat cu Tom Degeţel, când copila, serioasă, m-a întrerupt. Am închis cartea şi am aşezat-o pe noptiera de lângă pat.
— De ce plângea mama?
— Mama nu plângea. Era doar puţin tristă.
— Dar avea ochii roşii.
— Îşi face griji pentru bunicul.
Clara s-a încruntat.
— Ce are bunicul? De ce s-a dus la spital?

— Bunicul a căzut. Are doar nişte dureri la spate.
— Iar mama este tristă din cauza asta?
— Da.
— Dar tu i-ai explicat că bunicul are doar nişte dureri de spate?
Am zâmbit fără să vreau. Clara avea capacitatea de a-mi arăta lumea prin ochii ei. O lume simplă, liniară. În care toate ar fi trebuit să meargă strună.
— Sigur că da. Şi bunicul i-a spus asta.
— Dar ea tot e tristă. De ce?
— Pentru că bunicul e bătrân. Iar bătrânii sunt un pic mai fragili. Aşa cum sunt şi copiii.
— Cum e să îmbătrâneşti, *papà?* E urât?
Greu de răspuns la o asemenea întrebare. Mai ales dacă persoana care ţi-o adresează este o fetiţă care, oricât de precoce ar fi, are totuşi numai cinci ani.
— Depinde pe cine ai alături. Dacă eşti singur e urât, dar dacă ai copii sau nepoţei drăgălaşi ca tine nu mai e chiar aşa de rău.
— Ţie îţi este frică să îmbătrâneşti?
Asta chiar era o întrebare care mă punea în dificultate. I-am răspuns sincer.
— Da.
— Dar eu o să fiu cu tine, *papà*.
— Atunci o să-mi fie mai puţin frică.
— Mie mi-a fost foarte frică, ştii?
— Când, puiuţule?
— Zăpada, mi-a răspuns, iar ochii i s-au umbrit de nelinişte, de parcă ar fi retrăit cu adevărat acele clipe, mă îngropase cu totul. Era beznă în jurul meu. Nu mai ştiam unde e susul şi unde e josul. Şi mă durea capul atât de tare.
N-am scos un cuvânt.
Aveam un nod în gât.
Am mângâiat-o până când am fost convins c-a adormit. Dar în timp ce mă pregăteam să ies în vârful picioarelor din camera ei, Clara m-a strigat.
— *Papà?* m-a întrebat, deschizând larg ochii. Şi ţie ţi-a fost frică?
Făceam eforturi să-mi menţin un ton cât mai calm al vocii.
— Frica e ceva firesc, scumpo. Tuturor ne este frică.
— Da, dar când ai avut accidentul. Ţi-a fost frică?
— Da. Foarte frică.

— Ţi-era frică să nu mori?

— Mi-era frică să nu vă pierd pe voi, i-am răspuns sărutând-o pe frunte, mi-era teamă că n-o să vă mai văd niciodată.

— Erai supărat?

— Pe cine? am descusut-o, surprins de o asemenea întrebare.

— Eu eram supărată.

— Pe mine?

— Şi pe tine. Dar mai ales pe bunicul.

— Pe bunicul Werner? Cum se poate?

Instinctiv, Clara şi-a dus mâna în păr. Şi-a înfăşurat o şuviţă în jurul arătătorului şi a început s-o răsucească uşor.

— Crezi că ar trebui să-i cer scuze? Acum că nu se simte bine, poate că ar trebui s-o fac.

— Cum să-ţi răspund din moment ce nu ştiu ce s-a întâmplat?

— Voiam să mă joc cu păpuşa din cutia în formă de inimă. Era frumoasă.

— Cutia în formă de inimă?

Clara a dat din căpşor că da. De două ori.

— Era o păpuşă în cutie. Acolo în pod.

— Şi bunicul s-a înfuriat?

A continuat de parcă n-aş fi întrebat-o nimic.

— Cutia era uite aşa de mare, a zis ea, arătându-mi cu mânuţele dimensiunile obiectului. Şi era plină de lucruri vechi. Fotografii urâte şi păpuşa. Dar păpuşa era frumoasă.

Fotografiile urâte.

— Ce fel de fotografii?

— Fotografii dintr-un film. Un film de Halloween, a răspuns ea serioasă, în faţa expresiei mele perplexe. Fotografii dintr-un film cu zombi. Doar că zombii ăia erau întinşi pe jos. Poate că erau zombi făcuţi bucăţi, ce zici, *papà?*

— Sigur, i-am răspuns, în timp ce mintea mea se străduia să priceapă ceea ce Clara încerca să-mi explice. Zombi în bucăţi.

Zombi în bucăţi.

O păpuşă.

Cutia în formă de inimă.

Zombi.

În bucăţi.

— Bunicul a spus că putea să mi se întâmple ceva, dar eu i-am zis că nu e frumos să ţină păpuşa pentru el. Bunicul nu mai e un copil, eu însă da. Şi-apoi m-am înfuriat pentru că toţi se poartă cu mine de parcă aş fi o fetiţă mică. Dar eu nu sunt fetiţă mică.

— Aşa că imediat ce el s-a luat cu altele, tu te-ai urcat pe sanie.

Clarei i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Ştiam că nu-mi dădeai voie, dar doream să-i arăt…

— Că eşti fetiţă mare.

— Crezi că ar trebui să-i cer scuze? Pentru că m-am înfuriat pe el?

— Eu cred că nu e nevoie să-ţi ceri scuze, i-am răspuns răguşit.

Şi i-am zâmbit.

— Sunt sigur că bunicul te-a iertat deja.

4.

De ce Werner nu-mi vorbise despre întâmplarea asta? De ce nu-mi spusese că o certase pe Clara cu puţin înainte ca ea să se izbească de copac cu sania? Poate că în iureşul de după accident a uitat de asta. Sau poate că se simţea vinovat şi ţinea toată povestea aceea numai pentru el. Era priceput la ţinutul secretelor Werner, m-am gândit.

Dar…

Cutia în formă de inimă?

Păpuşa?

Ceea ce nu-mi dădea pace în noaptea aceea, nelăsându-mă să dorm, erau fotografiile cu nişte zombi în bucăţi. Ce altceva puteau să fie dacă nu cadavre? De ce ţinea Werner în casă fotografii cu cadavre? Şi ale cui erau? Mă tem că ştiam deja.

Era ceva mai rău decât atât. Nu era doar o simplă temere.

Ci o certitudine.

Werner îmi ascundea ceva.

5.

În seara aceea am redeschis documentul din calculator.

L-am adus la zi.

Apoi am plecat la culcare.

Vânătoarea începuse din nou.

6.

Am aşteptat momentul oportun. Am avut răbdare. Ocazia s-a ivit câteva zile mai târziu.

Werner urma să coboare în Bolzano pentru controlul medical la spinare. Eram cu toţii la masa de prânz când ne-a anunţat. Annelise s-a oferit să-l însoţească. Şi eu m-am oferit să-l însoţesc.

Dar Werner a refuzat ambele propuneri, zicea că poate conduce maşina foarte bine şi singur.

Ne-am arătat supăraţi. Şi contrariaţi.

Dar numai Annelise era sinceră.

Am calculat timpii la secundă. Dintr-unul dintre sertarele din bucătărie am luat cheile de rezervă pe care ni le lăsase Werner spre păstrare. Am aşteptat până când Clara a urcat să-şi facă somnul de după-amiază şi i-am spus Annelisei că ies să mă plimb puţin.

Când m-am furişat în casa lui Werner era trei după-amiaza.

La trei şi şase minute mă găseam la etajul al doilea, cu respiraţia tăiată.

La trei şi şapte minute mă căţăram pe scăriţa care ducea spre chepengul podului. Câteva secunde mai târziu, am simţit în nări mirosul stătut caracteristic spaţiilor închise.

La trei şi zece am aprins lămpiţa ce atârna de o grindă. Am început să caut. Chiar dacă ştiam că nu-i nici ţipenie de om prin împrejurimi şi că nici dacă m-aş fi apucat să dansez nu m-ar fi auzit nimeni, m-am mişcat extrem de silenţios.

Douăzeci de minute mai târziu am găsit cutia în formă de inimă. Am ridicat-o în bătaia luminii.

Pe praful capacului se zăreau urme recente de degete.

Am deschis-o.

Viespile din pod

1.

Când eram copil, petreceam mai mult timp cu capul în nori decât cu picioarele pe pământ. Tatăl meu îmi repeta mereu acest lucru. El era exemplul perfect de om cu picioarele pe pământ. La optsprezece ani fugise de un destin ce-i fusese deja stabilit.

De două veacuri, toţi din neamul Salinger au văzut lumina zilei şi au închis ochii în aceeaşi aşezare de două mii de suflete din statul Mississippi. Bunicul meu fusese ţăran, străbunicul meu la fel şi tot aşa până la un străbun neştiut de-al meu care hotărâse că i se luase de Europa şi se îmbarcase către Lumea Nouă.

La fel ca acel Salinger de acum două secole, tatăl meu visa la ceva mai bun pentru sine. Visa la miile de lumini ale New York-ului. Dar nu era genul cu cine ştie ce gărgăuni în cap, cum se spune. Tatăl meu nu voia să devină broker pe Wall Street sau actor pe Broadway.

Pur şi simplu auzise că lumea din oraşul poreclit *Big Apple* nu mai avea timp să-şi gătească prânzul şi cina, aşa că s-a gândit că soluţia cea mai bună pentru a-şi şterge noroiul de Mississippi de pe talpa pantofilor ar fi aceea de a-şi deschide o tonetă cu hamburgeri şi de a se descotorosi de accentul tărăgănat al graiului din Sud.

Cu trecerea timpului şi cu multă sudoare, toneta ambulantă s-a transformat într-o mică autoservire undeva în Brooklyn, un loc unde cheltuiai puţin şi mâncai mult; însă accentul acela îi rămăsese lipit ca o gumă de mestecat pe talpa pantofilor ortopedici pe care medicul îl obliga să-i poarte la muncă.

În 1972 a cunoscut o tânără imigrantă din Germania, mama mea, s-au plăcut, s-au căsătorit, şi-au făcut rost de casă, iar în 1975 m-am născut eu, primul şi singurul fiu al familiei Salinger din Red Hook, NY.

Printre vecini, erau câţiva care mă luau în râs. Îmi spuneau că sunt fiu de *redneck*[13], dar eu nu mă supăram. Partea frumoasă a acestei ţări e că, într-un fel sau altul, toţi suntem fii sau nepoţi de imigranţi. Autoservirea era o mică lume ospitalieră care-i acapara pe mama şi pe tata paisprezece ore pe zi, aşa că eu aveam o grămadă de timp liber ca să mă pierd în fantasmagoriile mele. Dar mai ales în lectură şi în plimbările prin cartier.

La vremea aceea, Red Hook arăta destul de jalnic: heroina curgea în valuri, de unde şi violenţa generalizată; pe timpul nopţii nici măcar patrulele de poliţie nu îndrăzneau să-şi vâre nasul prin împrejurimile portului. Un băieţel numai piele şi os putea fi o ţintă uşoară pentru toxicomani sau pentru alţi descreieraţi.

Meine Mutti (nici ea nu şi-a pierdut vreodată accentul nemţesc, fapt de care se văicărea tot timpul) mă ruga s-o mai răresc cu plimbările. De ce nu rămâneam eu acasă să mă uit frumuşel la televizor ca toţi copiii cuminţi de vârsta mea? Îmi dădea un sărut pe frunte şi o zbughea la muncă.

Ce altceva putea face?

Şi oricum, eu eram cu ochii-n patru, nu eram un puşti prost. Curios, desigur, dar prost? În niciun caz. Că doar citeam cărţi cu duiumul. Nu putea să mi se întâmple nimic rău. Credeam că acolo sus, în cer, exista un Dumnezeu ai iubitorilor de cărţi care-i ocrotea de urâciunea vieţii pământene. Mama mea era protestantă, cu o uşoară tendinţă spre marxism, aşa cum îi plăcea să spună, iar tatăl meu era baptist cu o vădită tendinţă spre numai-să-nu-mă-frece-la-icre-vreo-faţă-bisericească; vecinii din cartier erau luterani, hinduşi, musulmani, budişti, ba chiar catolici.

Ideea mea despre Împărăţia Cerurilor era vagă şi democratică.

Aşa că, simţind pe creştetul meu mâna acelui Dumnezeu al cititorilor, o linişteam de fiecare dată pe *Meine Mutti*, aşteptam s-o văd ieşind din gangul clădirii din cărămidă roşie în care crescusem şi mă strecuram de îndată afară din casă ca să mă aventurez în peregrinările mele. „Băiatul ăsta strică mai multe încălţări decât o hoardă de maratonişti”, bombănea tatăl meu când mama îi punea în vedere că era timpul să-mi cumpere o pereche nouă, fluturându-i prin faţa ochilor ceea ce mai rămăsese din ultimii tenişi All Star cumpăraţi. Făcusem o fixaţie pentru tenişii All Star.

Oricum, îmi plăcea să mă plimb.

Eram atras mai ales de zona veche a cartierului Red Hook, de port, de magaziile de grâu. De străzile Sigourney, Halleck şi mai ales de Columbia, cu portoricanii ei cu priviri pieziş. Aceasta din urmă ajungea până la ocean şi avea forma unei cozi îmbârligate de scorpion.

Sau de cârlig. Ca al Căpitanului Hook, fireşte.

Să mă plimb însemna să-mi imaginez. La fiecare colţ, un mister, în fiecare clădire, o aventură. În capul meu, totul devenea strălucitor ca într-un film.

Nimic nu mă speria, doar îl aveam de partea mea pe Dumnezeul cititorilor, corect? Greşit.

Aveam zece ani, vârsta cea mai potrivită ca să te bucuri de libertate fără să-ţi dai seama de greutatea pe care o aduce după sine. Adierea călduţă ce se simţea dinspre ocean purtase cu ea o bună parte din smog, iar eu mă plimbam prin Prospect Park, bucurându-mă de razele soarelui. M-am aşezat pe o bancă, ţinând un burrito într-o mână, iar în cealaltă, o Coca-Cola rece ca gheaţa.

Mă simţeam stăpânul lumii, până la un moment dat când am auzit un zgomot. Un zumzăit. Grav şi surd.

Mi-am ridicat privirea spre cer.

Printre crengile arţarului de deasupra mea, n-am văzut niciun Dumnezeu adâncit în lectura vreunui roman. N-am zărit nici măcar cerul primăvăratic. Am văzut însă un cuib. Urât, îndesat, plin de gâlme, ca un cartof. Şi zeci de viespi bâzâind, aţintite asupra mea. A fost îngrozitoare senzaţia pe care am încercat-o atunci când una dintre ele s-a desprins din roiul ca un fruct desenat şi decupat (căci asta era prima imagine care-mi venise în minte imediat ce-l zărisem) şi mi s-a aşezat pe mână, înfruptându-se din untul din *burrito*. Chestia aia care se mişca era adevărată, era rea. Şi în curând avea să-mi facă rău.

Un rău teribil.

Şi chiar aşa a şi fost.

Prostuţ cum eram, în loc să o las să-şi facă mendrele, să-mi ţin firea şi să aştept să-şi încheie prânzul ca să-mi pot lua picioarele la spinare, am început să-mi agit mâna, trântindu-mă la pământ. M-a înţepat de trei ori. Două pişcături pe mână şi una pe gât. Înţepătura de pe gât s-a umflat atât de tare încât *Mutti* s-a gândit că era cazul să mă ducă la spital. Nu s-a ajuns chiar până acolo, dar din ziua aceea am încetat să mai cred în Dumnezeul cititorilor. Am început să mă tem de orice insectă care îmi dă târcoale, iar amintirea acelei căutături pline de ură a roiului de viespi îmi vine în minte ori de câte ori îmi dau seama că am făcut vreo nefăcută.

La fel ca în ziua aceea de martie.

Viespile au fost primul lucru care mi-a venit în minte atunci când am deschis cutia în formă de inimă.

2.

Am sărit în spate ca ars, scoţând un ţipăt.

Nicio viespe. Doar un munte de praf şi fotografii învechite. Fotografii de zombi în bucăţi. Iar zombii erau: Markus, Evi, Kurt.

Zombii tăiaţi în bucăţi din Bletterbach.

Oroare în stare pură.

Fotografiile acelea proveneau probabil de pe pelicula realizată la locul faptei de echipa de Investigaţii. Probabil că Werner le sustrăsese şi poate că nici măcar Max nu băgase de seamă… Sau Max o fi ştiind? Întrebarea, pe cât de repede mi-a venit, la fel a şi plecat, urmându-mi valul galopant de adrenalină din sânge.

În prim-plan erau fotografiate rănile prin sfârtecare: muşchi tranşaţi ca de-un măcelar de joasă speţă. Membre amputate zăcând în noroi. Instantaneele acelea erau ca un fier încins care mi se înfigea în vintre. Şi totuşi nu-mi puteam dezlipi privirea de la ele.

Feţele.

Feţele acelea parcă s-au năpustit cu sălbăticie asupra mea.

Cea a lui Markus era zgâriată de la tufele spinoase peste care căzuse, crestăturile adânci păreau urme lăsate de ghearele vreunui animal. Avea expresia terorizată a celui care ştie că moartea i s-a înfăţişat.

Faţa lui Kurt, în schimb, era schimonosită într-o expresie care era chintesenţa disperării.

Evi.

Trupul fără cap, trântit printre rădăcinile noduroase ale unui castan. Şi de jur împrejur, noroiul închis la culoare, ca o aureolă demonică.

— Bună, Evi.

M-am auzit spunând.

— Îmi pare rău pentru toate acestea, am şoptit. Nu ţi-am spus asta până acum, dar îmi pare nespus de rău, cu adevărat.

În cutia sub formă de inimă mai erau alte două obiecte.

Păpuşa. Era din cârpă, burduşită cu bumbac. Păpuşa despre care îmi vorbise Clara. De felul celor făcute de mână din petice şi cu multă răbdare. Nu avea chip, poate că pe vremuri fusese desenat cu un creion, dar trecerea timpului îl ştersese. Părul blond îi era prins în două cozi. I le-am mângâiat. Semăna cu fiica mea.

Apoi am observat un detaliu. Era pătată. Păpuşa purta un soi de rochiţă lungă de balerină şi un şorţ alb, în stilul celor tradiţionale tiroleze. Şorţul era

pătat. Pete mari şi dezgustătoare, de o culoare închisă, înnegrite. Instinctiv, mi-am dat seama despre ce e vorba. Am lăsat-o să-mi cadă din mână.

Când a atins podeaua, n-a scos niciun sunet.

Tremuratului care mă cuprinsese i s-a adăugat şi greaţa. Mi-am frecat palmele de jeanşi, încercând să mă eliberez de senzaţia că am atins un lucru contaminat. Am început să respir cu gura deschisă, gâfâind ca un animal. Celălalt obiect mi-a fost imposibil să-l ating.

Un topor.

Mânerul îi era rupt în două părţi, legate laolaltă cu sfoară mâncată de timp. Tăişul lamei strălucea în lumina crudă a lămpii care atârna deasupra capului meu. Mi-am scos cămaşa şi-am folosit-o pe post de mănuşă ca să pot clinti securea. După aia o să-i dau foc, mi-am spus în gând. Ideea de a o mai purta vreodată îmi producea la fel de multă repulsie ca şi gândul că ştiam ce erau, de fapt, acele pete de pe şorţul păpuşii fără chip.

Pe fundul cutiei, strivit sub toate celelalte obiecte, se găsea un plic de hârtie care cândva trebuie să fi fost galben, dar care acum avea nuanţa unei burţi de peşte.

Am tras aer în piept şi l-am scos de acolo. L-am întors pe-o parte şi pe alta între degete, incapabil să duc la capăt gestul simplu de a-l deschide şi de a mă uita înăuntru. Era uşor. Mi-a luat o veşnicie ca să mă decid.

Două fotografii, un mic dreptunghi de hârtie şi o foaie împăturită în patru.

Acela cred că a fost momentul în care am pierdut noţiunea timpului.

3.

Cândva, pe când ne aflam încă la începutul poveştii noastre, eu fiind deja îndrăgostit lulea, am dus-o pe Annelise să-i arăt cartierul în care crescusem. Lucru pe care l-am făcut cu anumite şovăieli şi numai pentru că ea insistase foarte mult.

Nu mai era acelaşi Red Hook al anilor ’80, cu drogaţi prin gangurile blocurilor şi traficanţi fumând sprijiniţi de stâlpii de iluminat, dar tot mi-era cam jenă de casele alea cu ziduri crăpate şi de mizeria de pe trotuare.

I-am arătat portul, depozitele vechi din secolul al XIX-lea, ce mai rămăsese încă din barurile unde mama mea îmi interzicea să intru şi i-am oferit o cafea fierbinte la mexicanul de la care îmi cumpărasem cel puţin

jumătate din dulciurile copilăriei mele şi bună parte din sandviciurile adolescenţei mele.

Annelisei i-a plăcut cartierul la nebunie. Aşa cum şi ea i-a plăcut mamei mele, căreia i-am prezentat-o chiar în aceeaşi seară, cu pretextul unei cine împreună.

Mutti se pregătise cum a putut ea mai bine. Când ne-a deschis uşa, am observat că îşi pusese fusta ei cea mai bună, ba chiar se şi fardase.

La vremea aceea tatăl meu deja nu mai era, răpus de un infarct în timp ce pregătea unul dintre delicioşii săi hamburgeri cu ceapă, iar ea, văduvă, se găsea în situaţia în care trebuia să se ocupe de una singură şi de tot localul, şi de ambiţiile artistice ale unui fiu cam pierde-vară.

În ziua în care i-am mărturisit că am o iubită, nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Fireşte că voia să ştie totul despre ea. Fireşte că trebuia s-o aduc acasă. Să i-o prezint. Era într-adevăr aşa de frumoasă? Era cu adevărat atât de sensibilă? Era într-adevăr o fată de toată isprava? Fireşte că avea să se pregătească de întâlnirea aceea cu săptămâni înainte. Şi aşa a şi fost.

Annelise a fost mai mult decât bucuroasă să converseze cu ea în limba maternă şi era atât de frumos s-o aud pe mama râzând, aşa cum nu i se mai întâmpla de ceva vreme.

A supus-o pe Annelise unui adevărat interogatoriu, dar cât se poate de politicos.

Am fost complet captivat de poveştile iubitei mele. Despre acei Krampus cu bicele lor, despre vârfurile înzăpezite ale Dolomiţilor, despre grădiniţa la care mersese, construită în întregime din lemn, despre şcoala primară ale cărei ferestre dădeau înspre viile care se întindeau cât vedeai în zare, despre vacanţele la Siebenhoch şi excursiile pe munte cu Werner, despre decizia de a se muta acolo, în localitatea unde crescuseră părinţii ei şi unde Werner nu era doar tatăl său, ci era Werner Mair, omul extraordinar care întemeiase Salvamontul Alpin din Dolomiţi. Despre Crăciunurile cu zăpada atât de mare încât erau obligaţi să rămână toată ziua în casă, despre prietenele cu care făcea cumpărături la Bolzano, iar mai apoi despre decizia de a pleca în Statele Unite.

Mutti a fost încântată mai ales când a auzit-o povestind despre peisajele acelor locuri. A pus-o să i le descrie de mai multe ori, încât începusem să mă simt chiar uşor jenat de toată acea insistenţă a ei. Poate că ajunsese la vârsta la care emigranţii visează să se stabilească definitiv pe meleagurile

natale, chiar dacă ştiu că acel ceva la care doresc să se întoarcă nu mai există, în fond.

Annelise ne-a vorbit despre părinţii ei, despre cât de mult au alintat-o şi au cocoloşit-o, fiind singura fiică a unei perechi deja cam în vârstă la momentul acela ca să mai poată spera la un copil, fapt pentru care s-au şi dovedit foarte protectori.

A povestit un episod în care tatăl ei se certase cu învăţătoarea pentru o pedeapsă pe care el o considera nedreaptă pentru fata lui (cu toate că de fapt o merita cu vârf şi îndesat, după cum ne-a mărturisit Annelise, că doar petardele nu cad în capul oamenilor pentru că le-ar aduce porumbeii, nu?), iar apoi a descris cu abundenţă de detalii toate reţetele pe care mama ei încercase s-o înveţe.

— Trebuie să fi fost tare frumos să creşti într-un asemenea loc, Annelise.

— Am avut parte de cea mai frumoasă copilărie din lume, doamnă Salinger.

Şi cum să n-o crezi?

Cu zăpada aceea, cu pajiştile din jur, cu aerul tare de munte, cu doi părinţi iubitori în preajmă.

Cu Siebenhoch.

Păcat însă că toate astea erau numai minciuni.

4.

Nu l-am auzit venind; pierdusem simţul timpului, şi poate nu doar pe acela. N-am auzit maşina parcând pe alee, aşa cum nu i-am auzit nici paşii pe scară. I-am simţit numai mâna care m-a smucit.

Am scos un urlet.

— Ah, tu eşti, am spus.

Am încercat să articulez ceva cu sens. Dar nu mi-a ieşit nimic pe gură.

Werner a aşteptat.

S-a aplecat sprijinindu-se pe un genunchi, scoţând un geamăt de durere, şi a luat păpuşa. A suflat praful de pe ea şi a mângâiat-o. După care a aşezat-o la loc, în cutia în formă de inimă.

Îi urmăream tremurând fiecare gest.

Mi-a luat din mână cele două fotografii. A făcut acest gest cu multă delicateţe, fără să mă privească în ochi, le-a şters puţin de jacheta cu care

era îmbrăcat şi le-a băgat înapoi în plic. La fel a făcut apoi şi cu cele două bucăţi de hârtie îngălbenită, cea mare şi cea mică.

A pus înapoi în cutia în formă de inimă plicul, lama toporului şi mânerul despicat în două. După care a închis-o, a prins-o cu amândouă mâinile şi s-a ridicat.

— Stinge lumina când cobori, bine?

— Unde… unde te duci? l-am întrebat în timp ce un tremur îmi zguduia tot corpul.

— În bucătărie. Avem multe de vorbit, iar ăsta nu-i locul cel mai indicat.

A dispărut, lăsându-mă singur.

Am coborât scările ţinându-mă strâns de balustradă. Mă temeam că picioarele aveau să-mi cedeze.

L-am găsit aşezat pe scaunul lui obişnuit. Aprinsese şi şemineul. Mi-a făcut semn să iau loc. Aşezase scrumiera pe masă, lângă două păhăruţe şi o sticlă de ţuică. O scenă a normalităţii. Dacă nu ar fi fost cutia pe care o ţinea pe genunchi, aş fi crezut că avusesem o halucinaţie.

Toporul. Păpuşa.

Fotografiile…

Simple invenţii ale minţii mele.

— Asta-i tot? l-am întrebat.

Werner a părut uluit de reacţia mea, cel puţin la fel de mult pe cât eram eu de a lui.

— Ia un loc şi bea ceva.

Am făcut ce mi-a spus.

— Presupun că ai nişte întrebări pentru mine.

Încă o dată am rămas trăsnit de tonul vocii sale. Nu părea deloc agitat sau speriat.

Era acelaşi Werner care îmi servea o poveste veche. Nu ştiu la ce anume mă aşteptam, dar în niciun caz la acea normalitate: două păhăruţe de ţuică şi lemnele trosnind în foc.

Werner se uita fix la mine, chipul lui părea de nepătruns.

Mi-a întins unul dintre păhăruţe.

— Am nevoie de răspunsuri, Werner, sau jur că primul lucru pe care am să-l fac când o să ies pe poarta aia e să chem poliţia.

Şi-a retras mâna. A aşezat păhăruţul înapoi pe masă şi a mângâiat cutia.

— Nu e atât de simplu.

— Vorbeşte odată!

Werner s-a sprijinit de spătarul scaunului.
— Trebuie să ştii însă că am iubit-o. Amândoi am iubit-o.
— Eşti un mincinos. Un asasin nenorocit.
Werner şi-a zgândărit o pieliţă de la degetul mare până când a început să-i sângereze, după care şi l-a dus la gură.
— Am iubit-o ca şi cum ar fi fost fiica noastră, a spus după o veşnicie.
Se referea la conţinutul plicului. O fotografie cu Evi şi Kurt îmbrăţişaţi. O alta în care cei doi făceau cu mâna, în semn de salut. În ambele, Evi ţine în braţe un nou-născut.
O fetiţă.
Blondă.
Numele acelui nou-născut era trecut pe foaia împăturită în patru. Annelise Schaltzmann, indica foaia, un certificat de naştere cu antetul Republicii Austriece. Fiica lui Evi Tognon, necăsătorită, născută la data de 3 ianuarie 1985. Un certificat de naştere care atesta inimaginabilul.
— Evi şi Kurt aveau o fiică.
— Da.
— Pe care ai luat-o la tine.
— Da.
— Annelise?
— Da.
Mi-am trecut mâna peste faţă. Apoi, de undeva departe, mi-am auzit propria voce rostind cea mai înfricoşătoare dintre întrebări:
— Şi ăsta e motivul pentru care i-ai ucis?

Adevărul despre masacrul de la Bletterbach

1.

— Era atât de mică. Nici măcar nu plângea. Am crezut că e moartă. Era murdară toată de sânge. Ar fi trebuit să-i vezi ochişorii, în mijlocul acelui măcel. Ochii aceia albaştri, inocenţi.

— Cine altcineva mai era cu tine? l-am întrebat.

— Hannes, Max şi Günther.

Simţeam cum mi se urcă sângele în cap.

— Termină odată cu minciunile!

— N-ai înţeles nimic, Jeremiah. Annelise… Era în braţele lui.

— În braţele cui?

— Ale criminalului, s-a auzit răspunsul lui Werner.

Ochii lui mă săgetau pur şi simplu. Din cutia în formă de inimă a scos plicul galben.

Din el fotografiile. Apoi certificatul de naştere. Iar la final, micul dreptunghi de hârtie. Era un permis auto. Pe numele de Oscar Grünwald.

Mi l-a arătat.

— El e cel care i-a ucis.

— Dar de ce?

— Eu am încetat să mă mai întreb de prea multă vreme. A aşezat permisul auto pe masă. A rămas tăcut preţ de o clipă.

— Minţi, i-am spus.

Când Werner a reînceput să vorbească, faţa îi era schimonosită într-o expresie de durere.

— A fost primul lucru pe care l-am văzut atunci când am dat în sfârşit de blestematul ăla de luminiş. Grünwald mânjit de sânge. Toporul în mâna dreaptă, iar sub braţ, făptura aceea atât de mică.

Mi-am imaginat scena.

Ploaia biciuitoare. Noroiul care aluneca sub picioare. Bolovanii care şuierau în cădere. Vârfurile copacilor îndoite de furia vântului. Vuietul surd al furtunii autoregeneratoare. Cadavrele făcute bucăţi, împrăştiate pe jos.

Totul.

Am simţit că mi se taie respiraţia.

— Imediat ce ne-a zărit, a început să ţipe: „Monştri! Monştri”. Max şi Günther au rămas împietriţi. Hannes l-a văzut pe Kurt şi a început şi el să… Ai auzit vreodată cum urlă un nebun? Eu da, în noaptea aceea, în Bletterbach. Dar şi eu înnebunisem. Înnebuniserăm cu toţii. Hannes a dat să tabere pe Grünwald, eu l-am urmat îndeaproape. Scoţând un urlet înfiorător, Grünwald a început să alerge spre Hannes. Strângea fetiţa la piept. Ridicase toporul deasupra capului. Toporul *ăsta*.

Mi-a făcut semn spre lama pe care eu nu îndrăznisem s-o ating.

— Şi am putut să-i văd traiectoria, am văzut-o doar cu ochii minţii, dar cu o nemaipomenită limpezime. A fost de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Nu auzeam nimic. De parcă cineva dăduse la minimum volumul. Dar niciodată în viaţa mea nu mi s-a întâmplat să am o percepţie atât de precisă a realităţii.

În bucătăria sa din Welshboden, Werner gesticula agitat. Cu toate că şemineul era aprins, simţeam cum frigul îmi îngheaţă oasele.

Frigul din Bletterbach, al furtunii.

În jurul meu nu se mai afla aceeaşi casă spartană din Welshboden, cu podul ei plin de mistere şi cu masa pe care se găsea sticla de ţuică. Totul se transformase într-un decor ca de carton. Cuvintele lui Werner deschiseseră o breşă în timp.

Aproape că puteam să percep mirosul de noroi amestecat cu cel de sânge şi cât de încărcată de electricitate era atmosfera.

Cum se descărcau fulgerele.

Şi urletele lui Hannes.

Doar că nu era propriu-zis Hannes cel care urla, căci Hannes murise după ce-i zburase creierii soţiei lui, smintit fiind de grozăvia din Bletterbach. Ceea ce simţurile mele percepeau era de fapt *fosila* urletului scos de Hannes, încătuşată în mintea lui Werner timp de mai bine de treizeci de ani.

— Lama era mânjită de sânge. Cu cheaguri mari, închise la culoare. Cine ştie cât o fi stat înţepenit acolo, strângând la piept fetiţa, lângă toporul însângerat cu care-i omorâse pe cei trei. Poate nişte ore. Nu ştiu, nu vreau să ştiu. În clipa aceea nu vedeam decât traiectoria toporului desenată prin aer şi atacul de neoprit al lui Hannes. Grünwald urma să facă a patra victimă a masacrului său. Aşa că m-am năpustit către prietenul meu. L-am tras de picioare. Hannes a căzut la pământ. Toporul a trecut razant pe lângă el. Să-i fi văzut chipul lui Grünwald, Jeremiah. Expresia feţei…

Werner şi-a pus mâinile pe pantaloni. Şi-a frecat palmele cu putere.

Îmi părea că breşa sfâşie şi mai mult realitatea din jur.

Simţeam gustul de noroi amestecat cu cel al groazei.

— S-a îndreptat spre noi. Cu încetinitorul. Grünwald îşi agita toporul ca pe un trofeu de război, ţinând fetiţa în continuare la piept. Atât de strâns, încât credeam că are s-o sufoce. Hannes se lovise la cap, avea o tăietură pe frunte. Vederea acelui sânge parcă mi-a reactivat butonul sonorului.

Werner a clătinat din cap.

— Nu ştiu de ce.

De pe frunte i s-a prelins o picătură de sudoare, coborând până la conturul curbat al maxilarului.

Pentru ca apoi să dispară.

Mi s-a părut că e roşie.

— M-am gândit că sângele lui Hannes se amesteca atunci cu cel al fiului său. Gândul mi s-a părut oribil. Apoi m-am trezit cu Grünwald deasupra mea. Mi se părea înalt de zece metri. Un uriaş, o creatură a pădurilor ieşită dintr-o legendă. Avea ochii scoşi din orbite, sânge pe faţă, sânge pe haine.

Werner a apucat sticla de ţuică şi a luat o gură bună. Apoi încă una.

— Am văzut mulţi răniţi şi morţi la viaţa mea. Am văzut mâini şi picioare rupte. Am văzut un tată aducând de pe munte o ciosvârtă din piciorul fiului său, am văzut copii rugându-mă în genunchi să le salvez taţii cu capul despicat în urma izbiturii de o stâncă. Am văzut în ce fel poate acţiona forţa de gravitaţie asupra unui corp care s-a prăbuşit în gol de la mai bine de patru sute de metri. Eu însumi era cât pe ce să mor de mai multe ori. Am auzit moartea venind. Ca un suflu iute care te ia cu el. Dar în ziua aceea, la Bletterbach, moartea era un uriaş cu un topor în mână, cu o privire de posedat.

Werner s-a uitat fix la mine.

— Era chiar un Krampus. Nici urmă de bici sau coarne, dar era Krampus. Era însuşi diavolul. Şi… l-am auzit şoptind.

— Ce spunea?

— Părea un fel de incantaţie vrăjitorească. Poate un blestem. Nu ştiu. N-am înţeles, un trăsnet a doborât un copac la nici zece metri depărtare. Îmi şuierau urechile, timpanele îmi erau distruse. Dar erau cuvinte fără niciun sens, poate numai vorbele unui descreierat. M-am tot gândit la asta ani de zile.

Werner şi-a trecut mâna prin părul cărunt.

Am simţit un gol în stomac. Căci eu ştiam. Nu erau cuvinte fără sens. Era o denumire în latină.

Cu mâinile înţepenite de un frig care venea dintr-o altă lume şi dintr-un alt timp am căutat în buzunarul hainei şi mi-am scos telefonul mobil. Am căutat în arhivă imaginea pe care mi-o trimisese Mike, apoi i-am arătat ecranul lui Werner.

— Ce-i asta?

— *Jaekelopterus Rhenaniae.* Astea au fost cuvintele rostite de Grünwald?

Werner le-a repetat de mai multe ori în sinea lui, ca pe o mantră, ca pe o rugăciune. Ochii lui se aflau la ani-lumină distanţă de Welshboden.

— Da! a exclamat deodată. Aşa e. *Jaekelopterus Rhenaniae.* Dar cum de ştii?

— Grünwald era convins că asemenea fiinţe încă mai existau la Bletterbach. *Jaekelopterus Rhenaniae* e un strămoş al scorpionilor, dispărut în Permian, adică exact epoca din care datează straturile cele mai profunde ale acestei strâmtori. Ăsta e monstrul de care vorbea. Monstrul… am dat din cap, nevenindu-mi să cred. Evi îi distrusese cariera academică printr-un articol care-i demola teoriile. Grünwald devenise batjocura lumii universitare. Un paria.

Mi-am amintit cuvintele lui Max.

— Era un singuratic, nu avea pe nimeni. Nimeni şi nimic în afară de, am zis şi i-am făcut semn spre creatura de pe ecranul telefonului, obsesiile sale. Mergea la vânătoare de monştri, iar atunci când Evi s-a interpus între el şi aceştia, a devenit el însuşi un monstru.

Am cercetat atent fotografia lui Grünwald din permisul auto: frunte înaltă, un început de chelie, părul scurt, ochii închişi la culoare, apropiaţi, de parcă ar fi fost miop, dar îi era ruşine să poarte ochelari.

Am luat fotografiile cu masacrul. Le-am aşezat pe masă, una lângă alta, ca pe bucăţelele unui mozaic al ororii.

Mi-am trecut degetele pe deasupra lor. Simţeam cum mă ardea buricul degetelor.

— Picioarele tranşate. Braţele. Decapitarea. Aşa se pare că vâna *Jaekelopterus.* Patruzeci şi şase de centimetri de cleşti ascuţiţi precum tăişul unei lame.

M-am aşezat.

— Era nebun. Nebun de legat.

Aproape că nu-mi venea a crede. Mi se părea nebunie curată, dar în acelaşi timp totul se lega.

Deodată, povestea lui Grünwald a devenit o înşiruire perfectă de puncte unite printr-o singură linie ce pleca de la *a*, trecea prin *b* şi, roşie ca sângele, se termina în Bletterbach. Dovezile se aflau toate chiar acolo, în faţa ochilor mei.

Şi chiar dacă dovezile nu ar fi fost de-ajuns, o parte din mine se afla în Bletterbach în acel aprilie din 1985. Aveam spatele înţepenit de frigul de acolo.

Puteam să-l aud cum şopteşte acelaşi blestem vechi de milioane de ani.

Jaekelopterus Rhenaniae.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Grünwald a scos un urlet înfiorător. Dar de data asta, Günther a fost mai rapid. Trăsnetul îl trezise din starea de şoc. I-a sărit în spate ca o furie dezlănţuită. L-a apucat de mijloc şi l-a trântit la pământ. Bebeluşul s-a rostogolit în noroi, iar dacă Max n-ar fi avut reflexe bune, ar fi căzut în gol. A început să plângă. Părea mai degrabă mieunatul unui pisoi decât scâncetul unui prunc. În tot acest timp, Günther se lupta cu Grünwald. M-am ridicat şi m-am dus să-l ajut. Loveam orbeşte. Eu am fost cel care a smuls toporul din mâinile nemernicului ăluia. L-am ridicat deasupra capului şi am zbierat cât mă ţineau plămânii. Era o reacţie care nu-mi aparţinea, era ceva animalic. Apoi mi-am dat seama că mânerul era mânjit de sânge. Am continuat să ţip, dar de data asta de oroare.

A arătat spre cele două bucăţi ale mânerului, legate laolaltă cu sfoară.

— L-am sfărâmat de o stâncă. Am lovit până când mi-a ţâşnit sângele din degete. Când am terminat, Günther încă îi căra pumni lui Grünwald. Îl desfigurase de atâtea lovituri. O să-l omoare, m-am gândit. Dar ştii ce, Jeremiah?

Preţ de câteva clipe a lăsat întrebarea suspendată în aer.

— Şi eu îmi doream ca fiara aia să moară.

Fiara, a spus.

— Dar, a continuat Werner după o veşnicie, nu voiam ca prietenul meu să devină un criminal. Günther îşi urma instinctele, dar avea un suflet pur. Dacă l-aş fi lăsat să-l omoare pe Grünwald, remuşcările nu i-ar mai fi dat pace în veci. Am scos un ţipăt. Günther s-a oprit, mâinile îi şiroiau de sânge, iar sub el Grünwald gemea înăbuşit. Bulbuci de sânge îi şiroiau din

gură. N-am simţit niciun strop de milă pentru el. I-am poruncit lui Günther să se oprească. Iar prietenul meu, fie şi numai din obişnuinţă, mi s-a supus.

A scos un suspin.

— Între timp, Max îi curăţase faţa bebeluşului. Nu mai plângea, dar tremura de frig; am încălzit-o cum am putut mai bine. În toată vremea asta, Hannes îngenunchease lângă trupul fiului său şi o ţinea într-un hohot nesfârşit de plâns.

Werner a tras îndelung aer în piept. Un răstimp interminabil.

— Ştiam că dacă aş fi rămas în mijlocul acelui carnagiu fără să fac nimic aş fi luat-o razna. Întocmai ca Hannes. Trebuia să iau o decizie. Aşa că le-am făcut propunerea mea.

— Ce fel de propunere? am şoptit.

— Există trei feluri de dreptate, Jeremiah. Există dreptatea lui Dumnezeu. Dar în ziua aceea, Dumnezeu privea în altă parte. N-a coborât niciun înger să ne vorbească, să ne arate drumul pe care ar fi trebuit să-l urmăm. Tot ce vedeam era o copilă care murea de frig, plânsul lui Hannes, privirea posedată a acelui nebun şi tot acel sânge.

O pauză.

— Apoi, există dreptatea oamenilor. Am fi putut să-l legăm fedeleş pe Grünwald şi să-l coborâm cu forţa în vale, să-l predăm poliţiei. Dar eu avusesem de-a face cu dreptatea oamenilor şi nu-mi plăcuse defel. Îţi aminteşti cum s-a născut Salvamontul Alpin din Dolomiţi?

— Expediţia în care ţi-au murit prietenii?

— Am fost pus sub acuzare. Spuneau că este vina mea. Cum eram singurul supravieţuitor, decideseră că neglijenţa mea fusese cea care-i ucisese pe ceilalţi. Ce putea să ştie judecătorul ăla? Ce putea el să ştie despre ce simte cineva atunci când e nevoit să taie coarda de siguranţă care-l leagă de un prieten a cărui coloană e făcută zob? Ce ştiau legile lui despre ceea ce se petrece pe munte? Nimic. Pentru el conta numai faptul că eu eram viu, iar ceilalţi nu. Aşa că trebuia să fiu pedepsit.

— Vai de cei vii, am spus.

— Am fost achitat printr-un subterfugiu subtil. Aceeaşi lege care mă pusese sub acuzare mă elibera graţie unui alineat scris de cine ştie cine şi cine ştie când.

Werner şi-a scuturat capul cu putere.

— Niciun fel de dreptate a oamenilor.

— Care e cel de-al treilea fel de dreptate?

— Dreptatea Strămoşilor.

Şi-a încrucişat braţele pe piept, aşteptând să-mi vadă reacţia. Dar n-am avut niciuna. Am rămas nemişcat până când şi-a reluat povestirea.

— Strămoşii noştri cunoşteau muntele. Strămoşii noştri înălţau rugăciuni către stânci şi blesteme pentru gheţari. Pe vremea lor nu exista justiţia căreia ne supunem azi. Se năşteau şi mureau sclavi. Sufereau de foame şi de sete. Îşi vedeau copiii murind precum animalele. Îi îngropau în pământul tare şi dădeau naştere altora, sperând ca măcar aceia să supravieţuiască.

S-a uitat în sus spre pod şi dincolo de el.

Dincolo de cer.

Dincolo de spaţiu.

— Strămoşii noştri aveau un fel al lor de a răscumpăra sângele vărsat.

Mi-am dat seama că povestea mă ţinea cu respiraţia întretăiată. Cuvintele lui Werner mi se înfigeau direct în piept, de parcă ar fi fost nişte cuie. Nişte cuie mari şi groase ca ale unui sicriu. În cele din urmă, am dat afară tot aerul din plămâni.

Între timp, Werner se ridicase în picioare şi despăturise harta zonei pe masă.

— Uite unde l-am găsit, l-am legat şi l-am cărat în spinare. N-a fost nevoie de niciun cuvânt. Ştiam cu toţii ce însemna dreptatea Strămoşilor. Îl purtam cu schimbul: Günther, Max şi cu mine. Nu şi Hannes, care nu făcea altceva decât să plângă şi să-şi strige fiul. Îşi cerea iertare pentru că nu-l înţelesese, pentru că nu-i spusese niciodată cât era de mândru de el. Dar morţii sunt surzi la rugăminţile noastre, aşa că am încercat să-l alinăm. Nu avea niciun rost însă. Nu ne asculta nici măcar pe noi, poate pentru că şi noi, a suspinat Werner, eram aproape morţi în timp ce-l căram către peşteri pe nenorocitul ăla.

Am împietrit.

— Peşterile.

Werner a urmărit cu degetul pe hartă ca să-mi arate locul exact.

— Acolo strămoşii noştri i-au aruncat dintotdeauna pe criminali, pe violatori, pe nelegiuiţi. Oricine făcea vărsare de sânge, oricine încerca să distrugă Siebenhoch sfârşea acolo. Nu conta dacă era bogat sau sărac, nobil sau ţăran. Peşterile sunt mari şi întunecate. Şi îi primesc pe toţi fără deosebire.

Să fi zărit oare un rânjet pe chipul lui?

M-am rugat să mi se fi părut numai.

— Vrăjitoarele, am zis încet, amintindu-mi cele povestite de Verena, şi vrăjitoarele îşi găseau sfârşitul jos acolo.

— Da.

— Vrăjitoarele erau însă nevinovate.

— Alea erau alte vremuri. Dar noi ştiam că vinovatul era Grünwald. Aşa că i-am dat drumul jos acolo.

— Dar… nu vă era teamă că ar fi putut să scape?

Glasul lui Werner avea o nuanţă de batjocură.

— Nimeni nu a ieşit vreodată din peşterile din Bletterbach. Jos acolo e iadul. Îţi aminteşti de mină? Uneori minerii detonau greşit peretele de stâncă şi mureau înecaţi. Sub Bletterbach sunt lacuri subterane. Unii spun că ar fi chiar bălţi de sulf. E o întreagă lume acolo.

— Şi voi l-aţi aruncat acolo.

— Acolo îi era locul. Eu şi cu Max am fost cei care am pătruns în peşteră, Günther rămânând la intrare de unde, din când în când, striga după noi. Când vocea începea să i se audă cam cât o şoaptă, Max şi cu mine am găsit un puţ. Niciodată nu mai văzusem o întunecime mai de nepătruns ca aceea. Părea pupila unui ochi răuvoitor şi imens.

— Grünwald era încă în viaţă?

— Respira. Horcăia. Da, era încă viu. Günther nu era un criminal. Înainte să-l aruncăm pe Grünwald în puţ, i-am luat din buzunar permisul auto, singurul document pe care-l avea la el.

— De ce?

— Din două motive. Primul, pentru că în cazul în care curenţii subterani i-ar fi scos cadavrul la suprafaţă, nu voiam să-i fie descoperită identitatea. Nu merita un nume pe mormânt. Al doilea, pentru că îmi doream ceva care să-mi amintească mereu de furia pe care am simţit-o în acel moment. Ştiam că mai devreme sau mai târziu avea să-mi dispară. Dar eu voiam să-mi rămână vie pentru totdeauna. Când simt că aproape s-a risipit, urc în pod, deschid cutia şi-l privesc în ochi pe ticălosul ăla. Furia mi se întoarce în corp şi, odată cu ea, senzaţia pe care am avut-o atunci când l-am aruncat pe Grünwald în peşteră. Senzaţia că am făcut dreptate.

— Dreptatea Strămoşilor.

— Când am ieşit din nou în luminiş, Hannes avea deja privirea pierdută, în timp ce Günther tremura ca o frunză.

Werner şi-a încrucişat braţele, ridicându-şi privirea spre tavan.

— Ani buni după… asta s-a întâmplat cu puţin înainte să moară în accident, l-am găsit beat turtă.
— Aici la Siebenhoch?
Werner a clătinat din cap.
— Nu. La Cles, unde locuiam pe atunci. Voia să-şi ia o greutate de pe suflet. Nu făcea decât să înjure şi să se lovească singur cu un mănunchi de chei. Sângera. Era ca scos din minţi. Günther fusese ultimul care părăsise gura de intrare în peşteră şi povestea că atunci când noi eram deja departe a auzit nişte voci, nişte voci de femeie. Care cereau ajutor. Erau un cor întreg, exact aşa mi-a spus, un cor.
— Doamne Dumnezeule…
— În noaptea aceea eram cu toţii nebuni.
— Ce s-a întâmplat cu fetiţa?
În ciuda certificatului de naştere şi a fotografiilor, nu reuşeam să-i spun pe nume.
— Ne-am găsit un adăpost, chiar dacă era ca vai de el. Am aprins focul. Am legănat-o pe rând. Era înfometată. Nu aveam să-i dăm decât apă şi zahăr. Avea nevoie de un doctor, dar furtuna nu înceta să ne mitralieze.
Werner a început să bată darabana pe masă.
— Era un bombardament de ploaie, fulgere, tunete. A durat secole. Secole de care m-am folosit ca să mă gândesc.
— La ce anume?
— La fetiţă şi situaţia ei. Se născuse în Austria, după ce Kurt şi Evi se mutaseră acolo, dar nu scoseseră un cuvânt despre ea la Siebenhoch…
— Pentru că nu erau căsătoriţi.
— Exact. Kurt se temea de reacţia tatălui său. Markus ştia de fetiţă, dar Markus murise încercând să fugă din calea dementului pe care tocmai ce îl aruncaserăm în peşteră. Cui avea să-i fie încredinţată copila aceea? Erau numai două posibilităţi. Familia lui Kurt şi mama lui Evi.
— Alcoolica.
— Întocmai.
— Nu mai erau şi alte rude?
— Mai era tatăl lui Evi, dar de unde să-l iei? Şi în plus, ai fi încredinţat fetiţa aceea unui bărbat care-şi abandonase soţia după ce o transformase într-o târfă beată încontinuu? Unde mai pui că era şi un tip violent.
Am dat din cap că nu.
— Aşa că te-ai decis s-o păstrezi.

— Nu. Am decis că aveam să-l ajut pe Hannes să obţină custodia. M-am gândit că pentru asta Günther ar fi putut apela şi la fratele lui, Manfred…

— Dar de ce Manfred?

— Manfred ştia cum să se mişte prin toată birocraţia aia, iar la vremea aceea începuse să-şi facă deja cunoştinţe prin politică. Lucruri care ne puteau fi de folos. Sigur că erau riscuri, dar… asta e ceea ce am decis în noaptea aceea. Apoi ne-am întors în Siebenhoch. Era întuneric, frig. Aşezarea era izolată de restul lumii. Pe Hannes i l-am încredinţat soţiei lui, Helene: amândoi erau distruşi de moartea lui Kurt. Dar nici prin gând nu mi-ar fi dat ceea ce avea să facă el peste numai câteva ore…

Un alt oftat.

— Aşa că am spus că o să am eu grijă de fetiţă pentru câteva zile. Max şi Günther erau burlaci, eu eram singurul care avea soţie, înţelegi?

— Şi ai adus-o cu tine acasă.

— Herta… ar fi trebuit s-o vezi. Era speriată, terorizată, furioasă pe mine pentru că-mi riscasem viaţa, dar când a zărit fetiţa a devenit o cu totul altă persoană. A luat-o în braţe, a schimbat-o, a spălat-o, i-a dat să mănânce şi, în timp ce Annelise dormea, i-am povestit toate câte se întâmplaseră.

— Inclusiv despre peşteră?

— Mi-a spus că luaserăm decizia corectă.

De undeva, din împrejurimi, s-a auzit ţipătul unui corb.

Flăcările din şemineu se transformaseră de-acum în cărbuni.

— În noaptea aceea, Hannes a omorât-o pe Helene, l-au găsit într-o stare catatonică, ţinând încă puşca în mână. Max mi-a povestit. S-a năpustit cu o asemenea furie la mine acasă, că ar fi fost în stare să doboare uşa la pământ. În curând străzile aveau să fie eliberate, Hannes arestat, iar fetiţa încredinţată serviciilor sociale.

— Atunci ai decis s-o ţii la tine?

— Am decis împreună: Max, Günther, Herta şi cu mine.

— Cu ce drept?

— Fetiţa aceea nu merita să crească într-un orfelinat. Nimeni nu merită aşa ceva.

Werner s-a aprins, părea supărat.

— Noi am fi crescut-o înconjurată de dragostea pe care Evi şi Kurt nu i-o mai puteau da. Pe care cineva, a pronunţat cuvintele aproape ţipând, decisese ca ei doi să nu i-o mai poată da. Făcându-i bucăţi. Bucăţi!

A apucat mânerul toporului şi a dat cu el de pământ.

— Cu toate astea, rămânea tot o răpire. Răpirea unei minore.

— Poţi să crezi ce vrei, Jeremiah. Dar încearcă să vezi lucrurile cu ochii noştri de atunci.

— Ce aţi făcut mai departe?

— Trebuia să ştergem toate urmele. Ne-am întors la Bletterbach. Am luat la scotocit luminişul, căutând orice lucru care ar fi putut să le dea de bănuit poliţiştilor despre existenţa copilei. Păpuşa, biberonul. Am luat cu noi fiecare lucruşor. Am luat inclusiv ceea ce mai rămăsese din topor. Ne era teamă ca poliţia să nu găsească amprente în timpul anchetei şi totul să se ducă de râpă.

M-am gândit la ceea ce-mi arătase Max cu privire la cercetările făcute de cei de la Investigaţii.

— Efort irosit.

— Asta ştim acum, dar la momentul acela? Ne-am întors în localitate cu puţin înainte ca screperele celor de la protecţia civilă să-şi facă intrarea triumfală.

— Şi Annelise…

— Am aşteptat finalizarea investigaţiilor preliminare baricadat în casă. Mă duceam să fac cumpărăturile tocmai la Trento, temându-mă să nu mă vadă cineva cu sacoşa plină de hrană şi scutece pentru bebeluşi. Peste tot mi se părea că văd poliţişti gata să mă aresteze în orice clipă. Mă temeam până şi de umbra mea. Imediat ce investigaţiile au fost declarate închise, am plecat împreună cu Herta şi Annelise. Le-am urcat în maşină în plină noapte şi ne-am luat tălpăşiţa de aici.

— La Cles?

— Aşa crede toată lumea. Dar nu. Ar fi fost imprudent. Ne-a ajutat Manfred. Da, şi Manfred ştie toată povestea asta. Avea o proprietate la Merano, un mic apartament. Destul de departe pentru ca nimeni să nu ne recunoască pe acolo. Am rămas ascunşi timp de aproape un an. Manfred şi Max au fost cei care ne-au făcut rost de documentele false. Nu mi-au spus niciodată cum au reuşit, şi nici eu nu i-am întrebat. Dar au făcut-o şi a funcţionat. Abia după aceea ne-am mutat la Cles.

Werner şi-a aprins o ţigară. Era palid, cu fruntea brăzdată de riduri adânci.

Povestea se apropia de final.

— Între timp, Max şi Günther avuseseră grijă să facă să circule unele zvonuri. Cum că Herta era însărcinată: o sarcină dificilă, care cerea îngrijiri

speciale şi care, tocmai de aceea, mă determinase să abandonez Salvamontul, de teama ca nu cumva fiica mea să crească fără tată. Timpul trecea, iar lumea nu se mai gândea deloc la noi. Când am revenit în localitate pentru o scurtă vacanţă, toţi o strigau pe Annelise pe nume, de parcă o cunoşteau de-o viaţă.

Werner a ridicat din umeri.

— Aşa funcţionează zvonurile. Dar mai e un lucru pe care trebuie să-l afli.

— Moartea lui Günther.

Şi-a încrucişat braţele pe piept, dar ochii îi sclipeau.

— Da, despre Günther. Ultima dată când l-am întâlnit, în 1989, îşi pierduse cu totul orice control. Găsise expertiza semnată de Evi şi îi intrase în cap că în spatele acţiunilor lui Grünwald fusese de fapt fratele său. Voia să-l omoare, mi-a spus-o clar şi răspicat. Am încercat să-i abat gândul de la aşa ceva. Să-l fac să înţeleagă că era o nebunie. Dar la numai câteva zile după…

— Accidentul cu maşina.

— Mintea lui n-a mai făcut faţă. Aşa că s-a sinucis. Günther este ultima victimă de la Bletterbach.

Ajunsese la final cu povestea. A umplut încă un pahar cu ţuică şi mi l-a întins.

De data asta l-am acceptat.

— Şi acum? l-am întrebat.

— Acum totul e în mâinile tale, Jeremiah. Trebuie să iei o decizie. În care dreptate crezi?

Habar n-aveam, aşa că i-am răspuns tot cu o întrebare.

— De ce nu i-ai povestit nimic niciodată Annelisei?

— La început, m-am gândit că asta o să şi fac. Îmi spuneam că o să aştept să împlinească optsprezece ani, când ar fi fost îndeajuns de matură ca să înţeleagă. Am păstrat cutia în formă de inimă tocmai cu acest scop. Ştiam că vorbele mele, în lipsa unor dovezi, nu ar fi făcut altceva decât s-o năucească. Poate că ar fi crezut că bătrânul ei o luase razna. Apoi mi-am dat seama că optsprezece ani nu însemnau de fapt nimic. Era încă o copilă, chiar dacă se înscrisese la şcoala de şoferi şi visa să ajungă în America. M-am sfătuit cu Herta şi am decis că numai o mamă ar fi putut înţelege ceea ce noi doi făcuserăm pentru ea în ’85.

— Şi când s-a născut Clara…

— Annelise era dincolo de ocean, iar Herta trăgea să moară. Mai avea vreun sens să-i vorbesc despre toate astea?

— Nu.

— Dar acum, Jeremiah? Ce sens ar mai avea să-i povestesc acum toată istoria asta?

Erau cel puţin o mie de răspunsuri posibile la întrebarea pe care Werner mi-o aruncase în spate ca pe o povară greu de dus.

— După legea oamenilor, Annelise are tot dreptul să ştie că tatăl ei a murit în văgăuna aceea şi că bărbatul care i-a luat locul, am continuat, ţinându-mi capul plecat, e un criminal şi un răpitor de copii. După legea lui Dumnezeu… mi-am ridicat din nou capul. Nu sunt un bun cunoscător al chestiunii, dar cred că după legea lui Dumnezeu toate astea nu au nici cea mai mică importanţă, iar dacă au vreuna, faptul că Annelise a crescut în sânul unei familii iubitoare, în locul unui orfelinat sau chiar mai rău, a fost cu siguranţă lucrul corect pe care-l puteai face.

Werner a dat din cap.

Am făcut un efort să zâmbesc.

— Trăgând linia, avem un vot pentru şi unul împotrivă.

— Cum rămâne cu dreptatea Strămoşilor?

Descumpănit, mi-am desfăcut larg braţele.

— Uită-te la mine, Werner. Sunt fiu de imigranţi, nu am nici cea mai vagă idee cine or fi strămoşii mei şi, sincer să fiu, nici nu mi-a păsat vreodată de asta. Eu, dintre toţi strămoşii, nu-l ştiu decât pe tata. Un amărât care a tras din greu o viaţă întreagă, făcând hamburgeri de câte cincizeci de cenţi bucata ca să-mi plătească taxele şcolare şi dentistul.

Pentru o clipă, vocea mi s-a frânt, dar am mers mai departe.

— Dar pot să vorbesc pentru mine. Nu ştiu dacă ceea ce mi-ai povestit e o mare gogomănie sau e purul adevăr. Ştiu însă că mi-ai vorbit cu sufletul în palmă şi mai ştiu că tu chiar crezi în povestea asta cu nebuni. Numai că nebunii ştiu să fie foarte convingători.

Werner s-a uitat atent la mine preţ de câteva clipe. A tras un fum din ţigară, a tuşit şi a aruncat-o în şemineu.

— Indiferent ce vei decide să faci, fă-o repede.

Werner s-a aplecat spre mine, ochii lui de şoim ţintuindu-mă cu tărie.

— Pentru că sunt pe moarte.

— Cum…

— Durerea de spate. Nu-i deloc ceea ce pare. Am cancer. Şi nu poate fi operat.

Am rămas mut de uimire.

— Annelise… am reuşit să articulez în cele din urmă.

— N-o s-o afle de la tine.

— Dar…

— Ce ai de gând să faci, Jeremiah?

2.

Când am plecat de la Welshboden, aerul, deşi era martie de-acum, mirosea încă a zăpadă, dar undeva mai în adânc se simţea duhoarea materiei în descompunere. În jurul meu percepeam un soi de oboseală a naturii, o oboseală care era şi a mea.

M-am aşezat la volan, simţindu-mi braţele atât de grele de parcă aş fi cărat buşteni întreaga după-amiază. Capul îmi bubuia de urletele din Bletterbach.

Cât timp Werner îmi istorisise cele întâmplate, am strâns atât de tare din maxilare că acum mă dureau.

Aveam senzaţia că tocmai am muşcat dintr-un fruct otrăvit. De undeva, de aproape, un şarpe îşi râdea de mine. Acum ştii, mi-am spus în sinea mea.

Ba nu, acum nu ştii de fapt nimic.

Extenuat, m-am prăbuşit peste volan.

Eram sfâşiat pe din două. Pe de o parte, simţeam că lucrul cel mai corect ar fi fost să-i vorbesc Annelisei. Să-i spun tot ceea ce abia îmi povestise Werner. Pe de altă parte, însă, îmi spuneam că nu am niciun drept să fac asta. Îl privea numai pe Werner. Îl uram pentru că mă pusese în faţa unei asemenea alegeri. Era o povară insuportabilă care-i aparţinea lui, nu mie. Am lovit volanul cu puţinele fărâme de energie care îmi mai rămăseseră. Nu era drept. Dar era oare ceva drept în toată povestea aia? Moartea lui Evi, a lui Kurt sau a lui Markus?

Ori sfârşitul lui Grünwald?

N-ar fi avut oare dreptul la un proces normal? Dreptatea oamenilor, aşa cum spunea dispreţuitor Werner, este supusă greşelii, înclinată poate să-l pedepsească pe cel slab, dar e ceea ce ne deosebeşte de sălbăticiunile pădurii. Chiar credeam asta?

În locul lui Werner chiar m-aş fi comportat diferit?

Dacă Annelise ar fi fost încredinţată serviciilor sociale sau unei mame alcoolice ar mai fi fost aceeaşi Annelise pe care o iubeam? Ar mai fi avut aceleaşi visuri care o împinseseră în braţele mele? Sau ar fi fost menită unei vieţi pline de umilinţe?

Ce anume le deosebea pe femeia pe care o iubeam şi pe Brigitte, de exemplu?

Puţin sau nimic.

Am tras adânc aer în piept.

Povestea încă nu se terminase.

Am băgat în viteză şi am apăsat la maximum acceleraţia.

3.

De data asta n-am mai fost nici manierat, nici înţelegător. Am împins-o pe Verena într-o parte, aproape dărâmând-o. Nu aveam ochi decât pentru Max, care stătea drept în picioare. Era prima dată când îl vedeam fără uniformă.

— Trebuie să stăm de vorbă, i-am spus, rostind rar fiecare cuvânt. Vino cu mine.

— Voi doi nu aveţi despre ce să vorbiţi, a strigat Verena, ieşită parcă din minţi, iar tu să ieşi imediat din casa mea.

Ar fi fost în stare să-mi scoată ochii dacă n-ar fi oprit-o Max. Apoi, în timp ce o îmbrăţişa, mi-a zis:

— Aşteaptă-mă afară, Salinger.

Am închis uşa în urma mea.

Am auzit-o pe Verena ţipând şi vocea lui Max care încerca s-o liniştească. Apoi s-a aşternut tăcerea. În cele din urmă, s-a deschis uşa. O rază de lumină care a dispărut imediat în clipa următoare. A apărut Max, cu mâinile în buzunar şi cu o ţigară neaprinsă în colţul gurii, aşteptând să vorbesc.

— Ea ştie?

M-a privit îndelung.

— Ce să ştie?

— Despre Annelise.

Max s-a făcut alb la faţă, sau cel puţin aşa mi s-a părut. Lumina era slabă, n-aş fi putut să bag mâna în foc. Cert e că trupul i-a fost scuturat de un fior. M-a apucat de cot, împingându-mă departe de uşă.

— Să facem câţiva paşi.
— Werner mi-a spus tot.
— Tot?
— Despre Grünwald, despre peşteră, despre fiica lui Evi şi a lui Kurt. Şi despre Günther.
Max s-a oprit lângă un stâlp de iluminat. Şi-a aprins ţigara.
— Ce altceva vrei să mai ştii atunci?
— Cum aţi reuşit, tu şi cu Manfred, să faceţi să dispară urmele fetiţei?
Max a zâmbit.
— La vremea aceea, computerele erau nişte aparate care nu foloseau nimănui la nimic. Şi-n plus, câţi le aveau în dotare? Noi, cel puţin, nu. Birocraţia se mişca numai pe hârtie. Un uriaş elefant orb şi prost. Şi nu uita de cortina de fier.
— Dar Austria era o ţară prietenă.
— Adevărat, de fapt, dacă Annelise s-ar fi născut în Germania de Est sau în Polonia, aş fi fost scutit de o groază de bătăi de cap. Austria, însă, nu ne era o ţară aliată, se declarase neutră. Dar asta e politică, or pe tine cred că te interesează detaliile practice, corect?
— Pe mine mă interesează totul.
— De ce?
M-am apropiat de el, uitându-mă în ochii lui.
— Pentru că vreau să înţeleg dacă-mi povestiţi baliverne. Pentru că vreau să înţeleg dacă trebuie să distrug sau nu viaţa femeii pe care o iubesc.
Max s-a uitat în jur.
— Te dai în spectacol.
Am făcut câţiva paşi în spate şi mi-am aprins o ţigară. Flacăra brichetei m-a orbit.
— Continuă.
— Gândeşte-te în ce lume trăiam pe atunci. Războiul Rece. Spioni. Aici ne confruntam cu terorismul. Se zvonea că teroriştii ar fi avut bazele dincolo de graniţă, apoi a ieşit la iveală că lucrurile chiar aşa stăteau, astfel încât unii dintre ei se află încă acolo, în Austria. Ca să ajungi la Innsbruck trebuia să treci vama. Nu era nevoie de paşaport, anumite acorduri internaţionale erau deja în vigoare, dar poliţiştii de frontieră erau mult mai numeroşi.
Max a făcut cu mâna dreaptă gestul unei bariere care se ridică şi se coboară.

— De o parte, cei italieni, iar de cealaltă parte, cei austrieci. Ca să traversezi Pasul Brenner îţi trebuia ceva timp. Dar ambele state aveau ceva în comun: birocraţia. Când am decis că fetiţa va fi crescută de Herta şi Werner, am înţeles că împreună cu Manfred am fi putut încerca o scamatorie. Günther nu fusese niciodată o culme a inteligenţei, Werner era prea speriat şi prea cunoscut în zonă ca să încerce ceva atât de…

— Ilegal?

— *Delicat.* Era ca o operaţie pe cord deschis. Şi n-ai observat cam ce fel de mâini are Werner?

A zâmbit.

Eu, în schimb, am rămas impasibil, înregistrându-i fiecare cuvânt. La prima nesiguranţă, la prima contrazicere…

— Mai departe.

— Trebuia să facem rost de un certificat de deces pentru o fetiţă de aceeaşi vârstă cu Annelise. Un certificat de deces *italian* pentru o fetiţă *austriacă.* M-am ocupat eu de asta. A fost uşor, îmi amintisem de o fetiţă care murise undeva prin zona masivului Marmolada. I-am modificat certificatul de deces cu datele Annelisei. L-am pătat, ca şi cum faxul nu funcţionase bine. L-am trimis la Ambasada Austriei şi am aşteptat să fie înregistrat şi retrimis în ţara de origine. Trebuia să câştig timp. Timp ca să răspund întrebărilor idioate pe care mi le punea căpitanul Alfieri.

— Pe tine nu te-a interesat de fapt niciodată ca el să reuşească să-l prindă pe vinovat, nu-i aşa? Voiai doar să-i furnizezi o pistă falsă.

— E cuvântul potrivit. Devenisem o glumă, dar glumele provoacă râsul, nu ucid oameni. Eu îl omorâsem deja pe vinovat, ceea ce făceam acum era doar să-i protejez pe nevinovaţi. Pe Werner, Günther, Herta şi Annelise.

Arhiva din casa Krün căpăta un cu totul alt înţeles acum, în lumina acelor mărturisiri.

— De aceea ai făcut dispărute dosarele imediat ce ai putut.

— Iniţial, m-am gândit să le dau foc. Apoi mi-am spus că ar fi mai bine să le păstrez. În caz că…

— Cineva avea să-şi bage nasul?

— Cineva ca tine, da.

N-am răspuns. Am tras un fum lung din ţigară. Am aşteptat ca Max să-şi continue istorisirea.

— M-am dus în Austria, îmbrăcat în uniformă. În uniformă de carabinier. O cumpărasem tocmai pentru asta şi am aruncat-o în container înainte să

trec graniţa înapoi şi să mă întorc acasă. Am cerut să mi se elibereze certificatul de deces al Annelisei Schaltzmann. Le-am spus că aveam nevoie de el pentru nişte investigaţii oficiale. Am minţit, fireşte, dar nimeni nu şi-a dat seama. Mi l-au dat, iar de data asta era un certificat de deces cât se poate de autentic. Annelise Schaltzmann murise din cauza unei insuficienţe renale la spitalul din Belluno.

— Ne învârtim în jurul cozii.

— Aşa e birocraţia. După aceea a urmat partea cea mai periculoasă.

— Annelise trebuia să se nască din nou. Trebuia să devină Annelise Mair.

— Exact. Era singurul moment în care am fi putut să fim descoperiţi. Manfred avea multe cunoştinţe, ştia să se mişte. Datorită acestui fapt, dar şi pentru că era fratele lui Günther, ne-am adresat lui. Aşa că, pe 9 septembrie 1985, un angajat de la registrul stării civile din Merano, aproape de pensionare, şi-a băgat în buzunar o sumă frumuşică, a închis un ochi şi a trecut-o pe Annelise în registrul naşterilor. Fetiţa din Bletterbach se născuse pentru a doua oară. Nimeni n-a băgat de seamă nimic. Dacă la mijloc n-ar fi fost o tragedie, ne-am fi prăpădit de râs. Dusesem de nas întregul aparat birocratic a nu mai puţin de două ţări. Şi scăpaserăm nepedepsiţi.

— Până azi.

Max şi-a închis ochii pe jumătate.

— Ce ai de gând să faci?

— Şi eu mă întreb acelaşi lucru, Max.

4.

Clara a fost cea care mi-a spus ce am de făcut. Vocea ei disperată din visul pe care l-am avut în acea noapte.

5.

Luminile din casă erau stinse. Calea îmi era luminată de o aură fantomatică, o luminiscenţă fosforescentă. Umblam pe bâjbâite, încercând să mă orientez.

Pereţii, a căror prezenţă o bănuiam, erau atât de departe că aş fi putut să merg pentru tot restul zilelor mele şi tot nu aş fi ajuns să-i ating. Cu toate acestea ştiam că aceea era casa noastră din Siebenhoch.

În logica visului, aşa şi era.

Simţeam o nelinişte greu de pus în cuvinte. Nu înţelegeam de ce, dar ştiam că dacă m-aş fi oprit, totul ar fi fost pierdut. Nu alergam. Nu era unul dintre acele vise în care umbre fără chip te pândesc de pretutindeni, gata să te înhaţe în orice clipă. Nu, eu *căutam* ceva.

Dar nu ştiam ce anume.

Am înţeles abia atunci când am început să aud glasul Clarei care mă striga cu disperare. Am încercat să-i răspund la chemare, dar în van. Buzele îmi erau pecetluite. Aşa că am început să alerg ca să ajung în locul de unde vocea ei se auzea tot mai tare. Era o încăpere în cerc, cu stâncă pe post de pereţi. Stâncă albă din care picura sânge. În mijlocul încăperii, un puţ.

M-am uitat înăuntru.

Clara era acolo.

Aşa că, în timp ce fetiţa mea continua să mă strige pe nume, m-am aruncat în acel ochi uriaş de întuneric.

Ceva dintr-o altă lume

1.

Imediat a doua zi, era o dimineaţă splendidă cu soare când mi-am făcut apariţia la Welshboden, pregătit să înfrunt ultimul capitol din istoria masacrului din Bletterbach.

Să iau morţii la întrebări, ca să pot da răspunsuri celor vii.

Când mi-a deschis uşa, Werner avea expresia unuia care nu închisese un ochi toată noaptea. Duhnea a ţuică. Nu voiam să intru. Nu aveam timp.

I-a fost de-ajuns să arunce o privire asupra echipamentului meu ca să înţeleagă ce aveam de gând să fac.

— Eşti nebun, mi-a spus.

Nici nu mă aşteptam la vreun alt comentariu.

Am întins mâna.

— Dă-mi harta.

— O să mori acolo.

— Dă-mi harta.

Fermitatea mea l-a făcut să cedeze. Mi-a dat harta şi l-am văzut, nemişcat în cadrul uşii, cum dispare treptat din oglinda mea retrovizoare. Un bătrân încovoiat de prea multe secrete.

2.

Centrul pentru Vizitatori era pustiu, maşina mea era singura din parcare. Mi-am scos din portbagaj rucsacul şi am verificat întregul echipament. Nu mă mai atinsesem de toate acele lucruri de pe 15 septembrie. Nu voiam să mă gândesc la asta. 15 septembrie era o dată ca oricare alta.

Mişcările îmi erau încete, precise, aşa cum învăţasem că trebuie să fie în astfel de situaţii grele. Totul era la locul lui. Am despăturit harta şi am verificat dacă o învăţasem pe de rost. Apoi am sărit gardul (bucuros că nu avea sârmă ghimpată deasupra) şi mi-am început traseul spre peşteri.

Pe când eram ocupat cu filmările la documentarul *Mountain Angels* deprinsesem câteva chestiuni elementare de alpinism, dar în cea mai mare parte era vorba de noţiuni teoretice şi câte o escaladă în timpul liber, cât să ştiu ce înseamnă un vertij, mereu sub privirea vigilentă a unui ghid. Mă

distram cu asta şi devenisem suficient de priceput cât să nu mă bag singur în bucluc.

Acum, însă, în Bletterbach, joaca devenea serioasă. Şi mai ales periculoasă. Din excursia pe care o făcusem cu Clara în acele locuri îmi aminteam cum, de-a lungul traseului marcat, erau panouri care te atenţionau asupra lipsei de semnal din zonă. Telefoanele mobile nu funcţionau acolo jos. Cu alte cuvinte, nu puteai să chemi pe nimeni în ajutor. Iar dacă lucrurile pe care mi le spusese Werner erau adevărate, nu mă puteam baza nici măcar pe busolă.

M-au oprit din drum toate aceste consideraţii?

Nici măcar o secundă.

N-am urmat traseul pe care o apucase echipa de salvare compusă din Werner, Hannes, Günther şi Max. Aş fi risipit aiurea o grămadă de timp şi de energie. Anul 1985 cu potecile sale croite de pădurari sau de animale era de-acum istorie, căci în ziua de azi existau cărări bine întreţinute, deşi momentan acoperite de zăpadă, aşa că atâta timp cât puteam, aveam de gând să beneficiez de fiecare avantaj posibil. Cel puţin până la punctul în care prezentul s-ar fi întâlnit cu trecutul.

Înainte să-mi iau rămas-bun de la traseele turistice şi *să pătrund în adânc,* mi-am îngăduit un scurt popas. Am băut apă şi am mâncat puţină ciocolată. Muşchii mă dureau, dar simţeam în picioare forţa necesară ca să fac acea călătorie în timp.

După ce mi-am alungat foamea şi setea, am apucat-o pe o pantă, fiind foarte atent să nu rămân prins printre crengile brazilor.

Povârnişul a devenit tot mai abrupt şi de câteva ori am fost cât pe ce să mă rostogolesc la vale, ceea ce, printre stâncile acelea ascuţite, nu ar fi rămas fără urmări.

Dacă în ziua aceea aş fi cântărit cu adevărat posibilele consecinţe ale coborârii mele în cheile din Bletterbach, aş fi rămas de fapt acasă.

La fundul strâmtorii, stânca era acoperită de un strat de gheaţă, sub care reuşeam să percep curgerea torentului de apă.

Nu am stat nici măcar o clipă. Am început urcuşul pe versantul opus.

Un foşnet de crengi, vreun animal atras de prezenţa mea sau zăpada topită alunecând de pe ramurile de sus. Aerul îngheţat. Sudoare.

Nimic altceva.

Urmând indicaţiile lui Werner, am ajuns şi am urmat traseul pe care bărbaţii din echipa de ajutor târâseră corpul lui Grünwald. Nu fără greutate.

Zăpada era înaltă şi, ca să înaintez, trebuia să ridic genunchii foarte sus.

Mi-am reproşat că nu mă gândisem la rachetele de zăpadă.

În cele din urmă, stors de puteri, am ajuns.

În jurul meu erau molizi, arbori de zadă şi câţiva pini, toţi acoperiţi de zăpadă. Dar nici urmă de peşteră. Poate că, în avântul meu de a ajunge cât mai repede cu putinţă, mă rătăcisem. Aşa că mi-am deschis rucsacul ca să cercetez harta.

Care îmi dădea însă dreptate. Nu era nicio greşeală la mijloc.

Acela era locul cu pricina.

Făcusem tot acel drum degeaba? Să mă fi minţit oare Werner? Răspunsul era cu mult mai simplu şi mi-au trebuit câteva secunde ca să înţeleg. Dar prost mai eşti, băiete crescut la oraş! Dacă în privinţa alpinismului eram încă un începător, iar ca speolog nu mă descurcam nici atât, ca explorator eram o adevărată pacoste. Nu ştiam să mă orientez pe teren.

Peşterile din Bletterbach nu erau o încrucişare între romanele lui Tolkien şi documentarele marca National Geographic, cu galerii spectaculoase în care să pătrunzi cu uşurinţă. Ci, mai degrabă, mici găuri în stâncă, care începând cu octombrie şi până la dezgheţ, erau obturate de zăpadă: acesta era motivul pentru care, odată ajuns la blestematul punct *x* de pe hartă, nu am găsit nimic.

Am înjurat cu voce tare şi am început să sap cu mâinile goale, transpirând şi răsuflând din greu.

Şi am găsit-o.

O deschizătură de nu mai mult de optzeci de centimetri în diametru, de unde venea un miros care-ţi strâmba nasul. Mi-am aprins lanterna fixată pe casca de protecţie.

Am tras adânc aer în piept şi am pătruns înăuntru.

3.

Am înaintat de-a buşilea, trăgând în plămâni aerul acela umed, mai cald decât cel de afară, îmbibat de un miros apăsător, ca de mormânt. Peştera urma un coborâş şerpuitor printre stâncile fărâmicioase ale cheilor Bletterbach. Am încercat să-mi imaginez cum reuşiseră Werner şi Max să-l târască pe aici pe Grünwald. E clar că fuseseră mânaţi de o voinţă formidabilă.

Aceeaşi pe care o simţeam şi eu în mine.

Câteva curbe, apoi un prag de piatră. Dincolo de prag, galeria se înălţa la loc, deschizându-se într-o încăpere uriaşă. Am rămas locului, privind ca hipnotizat acel spectacol al stalactitelor şi stalagmitelor împletite în tot felul de forme bizare.

Am mers mai departe urmând partea dreaptă a încăperii. În unele crăpături ale peretelui de stâncă erau smocuri moi la pipăit. Mucegai sau poate muşchi. Mi s-a părut incredibil că până şi acolo jos, unde soarele nu pătrunsese de trei sute de milioane de ani, existau forme de viaţă. Incredibil şi cutremurător.

M-am uitat la ceas şi am descoperit cu mirare că pierdusem noţiunea timpului. Ştiam că era vorba despre un fenomen frecvent, pe care speologii profesionişti îl consideră în firea lucrurilor, dar viteza cu care se petrecuse m-a luat prin surprindere.

Am mers mai departe, iar în cele din urmă am dat chiar peste ea: pupila ochiului de întuneric.

M-am aplecat şi am privit înăuntru. Nu era aşa cum mi-o imaginasem. Mai mult decât orice altceva, părea mai degrabă un tobogan foarte abrupt şi vâscos, dar n-am avut niciun dubiu. Era locul unde Max şi Werner îi dăduseră drumul să cadă lui Grünwald. Despicătura aceea aproape rotundă de unde pornea coborâşul era într-adevăr o pupilă de întuneric.

Era ca şi cum ar fi existat diferite nuanţe de negru, iar puţul ăla mi-o deschidea sub priviri pe cea mai întunecată dintre ele. Da, m-a cuprins spaima. Dar nu am dat înapoi. Voiam să văd, voiam să ştiu. Abia atunci aveam să înţeleg cum trebuia să mă comport.

Dacă să-i spun tot adevărul Annelisei sau să las ca toată povestea aceea să fie dată uitării.

Am înfipt câteva piroane şi am asigurat coarda pe care o adusesem cu mine. Am trecut-o prin carabiniera pe care o prinsesem de ham şi am început coborârea.

Am înţeles imediat de ce Werner şi Max aleseseră acel loc pentru a-şi pune în aplicare sentinţa la moarte. Fără echipament adecvat, ar fi fost imposibil să urci înapoi.

Stânca era alunecoasă şi aproape complet lipsită de prize.

Mi-am înfrânt orice pornire de claustrofobie şi am mărit viteza.

După mai mulţi metri, când am simţit că terenul redevenise plan, mi-am dezlegat coarda şi am privit împrejur, încercând să mă orientez. Lampa de pe cască mă ajuta prea puţin.

Acolo, jos, întunericul avea o consistenţă aproape solidă.

M-am încumetat să fac un pas, sprijinindu-mă de peretele umed. Apoi un al doilea şi tot aşa, până când m-am depărtat destul de mult de locul pe unde coborâsem.

Din când în când, câte o insectă mi se aşeza pe mână, ceea ce-mi provoca un fior de silă. Erau păianjeni, albi şi fantomatici, cu picioare extrem de lungi care porneau dintr-un corp rotund cât o monedă de un euro.

Dezgustători.

Chiar în timp ce scuturam unul de pe mine, am simţit cum ceva se scurge pe lângă gleznele mele, aşa că m-am oprit ca să luminez cu frontala. Apă, am descoperit cu surpriză. Mergeam pe marginea unui lac subteran. Mi-am băgat vârful degetelor în apă ca să-mi dau seama ce temperatură avea. Era rece, dar nu cum m-aş fi aşteptat. Uimirea mea nu a durat mult, pentru că un trosnet neaşteptat m-a făcut să scot un ţipăt pe care ecoul l-a captat, reverberându-l la infinit.

Ceva mare căzuse în apă. Inima mi-a stat pe loc.

Totul e în ordine, mi-am spus. Munţii sunt într-o continuă transformare. De ce să nu fi fost valabil acest lucru şi pentru măruntaiele lor? Alunecările într-o peşteră ca aceea sunt frecvente. Totul e în ordine, aşadar. Totul e în ordine.

Şi mai ales: nu intra în panică.

Speologia, la fel ca alpinismul, nu e doar chestiune de dexteritate şi de muşchi.

În timpul filmărilor pentru *Mountain Angels*, văzusem persoane care petreceau zile întregi în sălile de antrenament pentru escaladă, foarte bine pregătite tehnic şi într-o formă fizică la care eu n-aş fi putut să ajung în veci, dar care căzuseră de pe pereţi de stâncă de dificultate medie. Cum era posibil aşa ceva? Nu ştiau să răspundă la o asemenea întrebare. Rămâneau pierdute în faţa camerei de filmat, cu privirea stinsă, dând vina pe nu ştiu ce contracţii şi crampe musculare.

Aiurea.

Adevărul este că tehnica şi forma fizică bună sunt importante, dar reprezintă doar cincizeci la sută din ceea ce ai nevoie. Restul ţine doar de cât de tari îţi sunt nervii: frica este, în fond, cea care te omoară. Te trezeşti că degetele îţi semnalează o stâncă sfărâmicioasă sau că vreo insectă bâzâind trece razant pe deasupra capului tău, şi gata: peretele pe care-l escaladezi se transformă deodată în materializarea tuturor spaimelor tale.

Mintea îţi cedează.
Ştiam prea bine asta. Mi se întâmplase şi mie în crevasa aia blestemată.
Aşa că: nu intra în panică.
Luasem cu mine o lanternă mare cu halogen, mult mai puternică decât frontala de pe cască. Lumina te ajută să-ţi alungi frica. Sau cel puţin aşa speram, în străfundul sufletului meu.
Cu grijă, am scos-o din rucsac şi am aprins-o. Am reuşit să-mi fac o idee despre dimensiunile încăperii în care mă găseam. Lacul subteran era uriaş. Am îndreptat fasciculul de lumină al lanternei spre tavan ca să măsor cât de înaltă era bolta peşterii.
Şi atunci am văzut-o. Am văzut Fiara.

4.

Era albă.
Era fioroasă. Şi nemişcată. Dar, am înţeles imediat, era numai gheaţă.
Am mutat lanterna în altă direcţie, desenând iatagane argintii pe suprafaţa apei. La fiecare încreţitură a apei, părea că lacul subteran ar fi zâmbit. Dar nu era un zâmbet prietenos, credeţi-mă.
Am urmărit cu privirea undele până când am identificat epicentrul, la vreo zece metri distanţă de mine. Un soi de iceberg, complet alb, în miniatură, plutea nepăsător, mişcându-se uşor în sus şi-n jos de parcă mi-ar fi făcut semn.
Vino aici, spunea, *vino la mine*.
Am încercat să mă liniştesc, căutând o explicaţie plauzibilă. Nu mi-a trebuit mult s-o găsesc.
Din când în când, stratul de gheaţă de deasupra mea ceda, lăsând să se desprindă din el în apă nişte blocuri ca de marmură. Asta era toată scamatoria. Poate că fusese căldura trupului meu cea care declanşase acea reacţie. Pur şi simplu o chestiune de fizică.
Problema e că asta m-a făcut să mă gândesc la peşteră ca la o fiinţă vie.
Cu mine înăuntrul ei.
În tot acel alb.
Am simţit un gust acru în gură. Mintea mea, pe care mi-o antrenasem încă de mic să croiască poveşti, şi-a început urzeala meschină. Adică să plece de la un punct *a* şi să ajungă la… la urletele lui Grünwald atunci când trebuie să se fi trezit singur, în tot acel întuneric.

La încercările sale eşuate de a escalada puţul.

Unghii rupte, sânge, rugăciuni şi zbierete.

Decizia lui de a căuta o altă cale de ieşire. Mersul lui în cerc, făcându-l să ajungă până aici.

Şi apoi? Să fi mers mai departe? Să fi încercat să înoate? Eu unul n-aş fi încercat, dar Grünwald era expert în comparaţie cu mine, poate că riscase şi intrase în soiul acela de…

Nişă.

Asta era cuvântul.

Patru litere.

O nişă ecologică. Protejată de factorii externi. O lume în care ticăitul ceasului nu avea nicio semnificaţie. Exact ca în teoriile lui Grünwald.

Am respirat adânc. Mi-am relaxat muşchii spatelui, prin uşoare mişcări circulare. Erau încordaţi ca un mănunchi de fire de oţel. Am strâns şi am desfăcut pumnii ca să-mi reactivez circulaţia sângelui. Începea să mi se facă frig. Trebuia să-mi menţin muşchii calzi şi relaxaţi. Altfel, aveam să rămân acolo pentru totdeauna. La fel ca Grünwald. La fel ca… oare câţi alţii? Câţi îşi găsiseră oare sfârşitul acolo înăuntru? Dreptatea Strămoşilor, aşa cum o numise Werner. Eu, în schimb, le numeam linşaje.

Gesturi barbare.

Şase litere: „moarte”.

Dacă n-aş fi zăbovit în reflecţiile acelea macabre şi m-aş fi întors pe urma propriilor mei paşi, aş fi putut evita tot ceea ce s-a petrecut după aceea, căci numai din întâmplare am zărit, ghemuit într-o despicătură din stâncă, un cadavru.

Hainele demodate care atârnau pleoştite pe ceea ce-i mai rămăsese din trup. Genunchii strânşi la bărbie. Piciorul drept rupt în două locuri.

Oasele îi luceau în lumina lanternei.

— Salut, Oscar, am zis.

Lacul mi-a răspuns cu un clipocit.

Mă găseam în faţa rămăşiţelor pământeşti ale lui Grünwald.

Ţinea la piept rucsacul, cu braţele strânse în jurul genunchilor, cu capul atârnându-i într-o parte, cu falca larg deschisă. Un copil pedepsit. Un om învins.

Condamnat la întunericul veşnic din măruntaiele acelui Bletterbach.

Mi-am imaginat cât trebuie să fi suferit de unul singur acolo, cu piciorul rupt, târându-se în încercarea de a-şi găsi salvarea. Mi-am imaginat

întunericul ce-l strangula, halucinaţiile, nebunia. O agonie lentă şi oribilă. Şi în cele din urmă, moartea.

Orbitele goale ale craniului transmiteau o disperare care venea de dincolo de frică. Un om înnebunit, prizonier al celei mai înfiorătoare dintre închisori.

Da, ştiam, era un criminal, dar nimeni nu merita o pedeapsă atât de înfricoşătoare. Mi-a fost milă de el.

Şi am simţit oroare faţă de ceea ce făcuseră Werner şi toţi ceilalţi.

Nu ştiu cât timp am rămas lângă cadavrul lui Oscar Grünwald. Îmi amintesc doar că atunci când miriapodul, lung de douăzeci de centimetri, a ţâşnit din acele orbite care mă hipnotizaseră, am sărit ca ars înapoi, surprins şi dezgustat, şi mi-am pierdut echilibrul.

Am căzut în lac şi am scăpat lanterna din mână. Apa s-a închis la loc deasupra mea cu un zgomot înăbuşit. Am început să mă zbat, încercând să respir, dar nu am făcut decât să înghit apă la nesfârşit. Eram orb şi surd.

Susul şi josul deveniseră totuna.

Am dat agitat din mâini şi picioare, în mişcări stupide dictate numai de panică, ceea ce m-a făcut să mă afund şi mai tare. Am simţit cum îmi iau foc plămânii şi cum stomacul mi se umple de acelaşi venin cu gust de fiere.

Totul era negru, totul era întuneric.

Am acţionat din instinct, şi instinctul a fost cel care mi-a salvat viaţa. M-am eliberat de rucsac şi am lăsat ca forţa gravitaţiei să-l tragă la fund. L-am simţit cum îmi alunecă din spate şi atunci m-am împins cu toată forţa în direcţia opusă. Câţiva metri care aproape că se dovediseră fatali.

Odată ajuns la suprafaţă, am tuşit şi scuipat o bună bucată de vreme şi, în loc să continui să mă agit aiurea, am făcut pluta.

Câte un lucru pe rând, mi-am spus. Mai întâi respiră. Apoi priveşte în jur. Găseşte malul. Şi înoată înspre el cât de repede poţi.

Frontala de pe cască funcţiona cu intermitenţe. Probabil o lovisem de ceva când picasem în apă. Trimitea flash-uri scurte (lumină, întuneric, lumină, întuneric), care luminau apele negre şi nemişcate ale lacului într-un joc de umbre care nu-mi ajuta ochii să se obişnuiască deloc cu întunericul, ci dimpotrivă. În timpul unuia dintre preţioasele momente de lumină, mi s-a părut că zăresc, în fine, malul şi am început să înot în direcţia respectivă. Cu mişcări lente şi metodice.

Dar…

Nu era mal. Era ceva rece şi vâscos. Gheaţă, m-am gândit. Numai şi numai gheaţă. Dar gheaţa a început *să se mişte*. Iar pe sub apă, ceva mi-a atins genunchiul.

Lumină, întuneric. Lumină, întuneric.

Ceea ce mă atinsese era mare şi alb, iar când lumina frontalei a căzut deodată pe el, *s-a cufundat* înapoi. În întuneric am auzit zgomotul apei care se închidea la loc deasupra lui. Ca şi cum ar fi fost un peşte mare şi albicios.

Sau…

Urletele mele au devenit un cor de vuiete, mii de voci suprapuse, care păreau să-şi bată joc de teroarea mea. Urletele femeilor condamnate de localnicii din Siebenhoch. Râsetele vrăjitoarelor îngropate acolo în adâncuri. Era ceea ce spusese Günther că auzise. Ceea ce probabil a auzit Oscar Grünwald înainte să moară, ghemuit în scobitura aia din stâncă de parcă… De parcă văzuse ceva înfiorător mişcându-se prin apă. Ceva mare şi rece. Şi pentru a doua oară am simţit cum îmi atinge piciorul. Tot mai insistent. Mi-am ridicat brusc piciorul şi am sfârşit cu capul sub luciul apei. Moment în care lanterna s-a aprins.

Lumină.

Era alb. Era uriaş.

Jaekelopterus Rhenaniae.

Am dat iute din picioare.

Am izbutit să ies la suprafaţă, la aer. Respiram greu şi cu zgomot. Am început să înot. Să mă îndepărtez de acolo. Fără să mă gândesc la apariţia aceea albă şi alunecoasă, cu nume latinesc, care mă prinsese de bocanc. La cleştii săi de patruzeci şi şase de centimetri. La mărimea sa nefirească. Un scorpion marin de doi metri şi jumătate. La ochii săi perfect rotunzi, negri, atât de inumani încât erau aproape de neîndurat.

Un prădător vechi de milioane de ani.

Nu. Te. Gândi.

Aşa mi-am ordonat în sinea mea.

Cum vâna *Jaekelopterus Rhenaniae*? Mişcările sale erau oare rapide şi letale ca ale rechinilor ori semănau mai degrabă cu cele ale crocodililor? Avea să mă apuce mai întâi de picior, pentru ca apoi să-i simt cleştele cum îmi taie osul şi cartilajele sau avea să mă tragă la fund, făcându-mă astfel să mă înec?

Mai rău: unde se dusese?

De ce nu mă atacase deja?

La naiba, nu te mai gândi!

Acolo în adâncuri nu era niciun monstru. Era imposibil. Nu eram cu adevărat convins că-l văzusem. Monstrul alb în apele ca de cerneală ale lacului. Doar mi *se părea* că-l zărisem. Secretul ca să n-o iau complet razna erau acele banale cinci litere: „părea”.

Gustul de fiere al apei îmi provoca greaţă. În plus, mă cuprinsese frigul. Am continuat să înot, încercând să menţin aceeaşi direcţie. Era un lac subteran, nu un ocean. Mai devreme sau mai târziu, aveam să găsesc un punct de care să mă sprijin. Am înotat până când degetele mele au dat de o stâncă solidă. Extenuat, m-am tras pe uscat.

Nu aveam nici cea mai vagă idee unde mă găseam, dar ştiam că trebuie să mă mişc. Ud cum eram, riscam să mor degerat. Să mă mişc aşadar, dar în ce direcţie?

Era, în fond, acelaşi lucru.

Am continuat să merg.

Bezna îmi intrase în piele, mă înghiţise.

Zgomotul respiraţiei mele a devenit cel al adâncurilor din Bletterbach.

Timpul s-a destrămat până a dispărut cu totul.

În cele din urmă, epuizat, m-am prăbuşit la pământ. Poate că mă găseam la numai câţiva paşi de o ieşire, dar fără lumină n-aş fi observat-o niciodată. Totul era zadarnic. Mă aflam într-un labirint.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile.

M-am gândit la Clara, la Annelise.

— Vă cer iertare, am spus.

Vrăjitoarele au izbucnit într-un hohot de batjocură pe seama prostiei mele.

Poate că am adormit, nu-mi mai amintesc.

M-a trezit un zgomot înspăimântător. Un răcnet care m-a făcut să sar instantaneu în picioare, tremurând.

Nu era o halucinaţie. Era bubuitul unui lucru de neoprit, care se mişca pe sub luciul apei, izbind-o cu ceea ce nu putea fi altceva decât o coadă.

O coadă lungă acoperită de o carapace. Nişte ochi precum două puţuri negre. Nişte cleşti ascuţiţi ca lamele.

Se apropia.

Jaekelopterus Rhenaniae.

Şi aşa se termină jalnica poveste a lui Jeremiah Salinger, mi-am spus în sinea mea.

Devorat de un monstru bătrân de când lumea.

Am izbucnit într-un râs pe care nu mi-l mai puteam opri.

Era cea mai ridicolă moarte dintre toate despre care auzisem vreodată.

— Fă-te încoace, nemernicule! am ţipat.

Vuietul se apropia cu viteză.

Mă urmărise, aşadar. Îmi spionase în tăcere fiecare mişcare. A aşteptat să-mi sece forţele. Să mă cuprindă disperarea. Răbdător, implacabil. Iar acum mă ataca.

Era viclean, nenorocitul.

— Vino încoa', blestematule!

M-am sprijinit de perete, căutând să desprind o piatră cu care să mă pot apăra. Aveam de gând să mă lupt până la ultima picătură de sânge. Când *Jaekelopterus* urma să-şi facă apariţia, aveam să-i arăt că vremea lui era de mult apusă. Că el dispăruse de mult. Că murise. Că se stinsese.

Degetele mele au găsit ceva cu mult mai preţios decât o piatră. Găsiseră nişte scrijelituri în stâncă.

Câteva linii drepte, săpate adânc în stânca goală. Trei triunghiuri cu vârful în sus. Făcute de mâna omului, fără nicio îndoială. Geometrice. Nimic din natură nu ar fi putut sculpta în piatră într-un fel atât de precis. Destinul nu-mi oferea o armă, ci ceva cu mult mai bun.

Speranţa.

Am pipăit locul, cuprins de frenezie.

Răcnetul lui *Jaekelopterus* se auzea tot mai aproape. La numai cinci metri depărtare sau chiar mai puţin. La câţiva centimetri distanţă de cele trei triunghiuri, degetele mi s-au prins de un cârlig de metal.

Bubuitul s-a prefăcut într-un tunet.

La numai un metru de mine.

Simţeam pe faţă picături de apă puturoasă.

Am scos un urlet şi m-am tras într-o parte, prinzându-mă cu toate puterile mele de cârligul din fier care ieşea din stâncă. Am simţit cum mi se întind muşchii pe tot spatele. Durerea mi-a urcat până în gât. M-am clătinat, am sărit înainte şi înapoi, mi-am pierdut echilibrul, m-am prins cu şi mai multă forţă, m-am lovit cu casca de stâncă, iar lampa frontală a început din nou să funcţioneze.

O lumină miraculoasă, orbitoare.

Ce am văzut atunci?

Un bloc uriaş de gheaţă care plutea. Nimic altceva.

5.

Minerii trebuie să fi fost cei care au înfipt cârligul în stâncă şi au cioplit cele trei triunghiuri. Cei care lucrau în minele de cupru surpate în anii ’20. Era o modalitate de a semnala ieşiri sau cotituri şi de a nu se rătăci în galeriile pe care ei înşişi le săpau. De obicei, era o cruce mică. Alteori, iniţiale sau simboluri care, într-un fel sau altul, făceau referire la cel care le construise sau la localitatea din care provenea muncitorul respectiv. Nu avea importanţă. Acele semne săpate în piatră însemnau *speranţă*.

Am pipăit peretele peşterii până când am dat peste intrarea într-o altă galerie, pe care era scrijelit acelaşi simbol. Nu-mi puteam stăpâni bucuria. Am apucat-o pe acolo fără să mai stau pe gânduri.

A trebuit să merg de-a buşilea, aproape că mă dădeam cu capul de tavanul galeriei. Frontala continua să funcţioneze cu intermitenţe. Nu-mi mai păsa. Speranţa îmi dădea o energie proaspătă. În plus, simţeam că traseul meu era în sfârşit în urcuş.

Nimic pe lumea asta nu m-ar fi putut opri. Şi nici nu m-a oprit.

Deodată, am simţit aerul proaspăt de afară.

Când am văzut lumina, ca o găurică undeva acolo sus, am început să plâng. M-am împiedicat şi am alunecat. Am căzut, mi-am julit mâinile. M-am chinuit din nou şi din nou. Mi-am rupt unghiile din carne, am înjurat, am făcut spume la gură. În cele din urmă, agăţându-mă de rădăcinile noduroase ale unui castan, m-am tras în sus spre sursa de lumină.

Când m-am văzut la suprafaţă, am scos un urlet ale cărui ecouri au umplut întreaga strâmtoare.

M-am rostogolit prin zăpadă, cufundându-mă în frigul care mi se părea atât de pur încât riscam să-mi pierd minţile. Aerul pe care-l respiram era dulce ca mierea. Soarele mă orbea. Cu toate că era difuz, în amurg, eram uluit să-l văd. Când m-am uitat la ceas, mi-am dat seama că hoinăreala mea prin măruntaiele muntelui nu durase decât o clipită. Şi atunci am început să simt muşcătura frigului.

M-am întors la realitate.

Eram fără echipament, ud leoarcă, şi simţeam cum corpul meu e pe punctul de a ceda. Trebuia să mă mişc. M-am urcat cu greutate în castanul ale cărui rădăcini mă salvaseră. M-am căţărat până la nodul zdravăn a două ramuri groase şi m-am aşezat călare. Am scrutat orizontul şi am recunoscut

imediat traseul turistic din Bletterbach, cu marcajele lui clare în alb şi roşu, cu semnalele de avertizare. Obiecte obişnuite, lucrate de tâmplarii din zonă.
Mie mi se păreau însă capodopere demne de un muzeu.

6.

Am intrat pe aleea din faţa casei, mirându-mă cum un gest atât de banal mi se părea acum de-a dreptul miraculos. De la ferestre se vedea o lumină blândă, caldă.
Am stins motorul.
Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi, chiar în acel moment, Clara a dat la o parte perdeaua şi mi-a făcut semn cu mâna. I-am răspuns la fel. În spatele fiicei mele am zărit profilul Annelisei.
Era atât de frumoasă.
Am coborât din maşină.
Cel care mi-a deschis uşa a fost Werner. S-a uitat lung la faţa mea plină de zgârieturi şi vânătăi. Apoi la mâinile umflate şi distruse. A făcut ochii mari şi a dat să spună ceva. I-am făcut semn să tacă.
I-am întins mâna şi mi-a răspuns cu acelaşi gest.
Nu era nevoie de cuvinte.
Am trecut pe lângă el şi m-am apropiat de Annelise. Era stană de piatră. Arătam ca un cadavru.
— Te iubesc, i-am spus.

7.

În noaptea aceea am aşteptat ca Annelise să adoarmă, apoi m-am furişat jos din pat, m-am îndreptat spre birou şi am închis uşa în urma mea. Mi-am deschis computerul şi am actualizat documentul.
Şi apoi l-am aruncat în Recycle Bin.
Povestea se încheiase.

Doi taţi

1.

Ultimele zile din martie mi le-am petrecut în pat, răpus de o febră care mă transformase într-o cârpă. Medicamentele antitermice nu mă ajutau cu nimic: starea de rău mi se trăgea numai în parte de la suferinţele trupului. Coborârea în Bletterbach, în măruntaiele lui, mă doborâse, iar corpul meu avea nevoie de timp ca să-şi reseteze contoarele şi să pornească din nou.

Dormeam puţin şi cu întreruperi. În acele scurte intervale de somn, mă întorceam în peşteră. Revedeam pupila acelui ochi de întuneric, cadavrul lui Grünwald, iar monstrul care ieşea din apă nu era un bloc de gheaţă, ci avea gură, cleşti şi un nume latinesc. Mă trezeam dezorientat şi speriat, dar în siguranţă.

Acasă.

Acasă însemna Clara, care intra în dormitorul meu cu o feţişoară îngrijorată, aducându-mi un suc sau un fresh de fructe care, din pricina bolii, mi se păreau dezgustătoare, dar pe care le beam până la ultima picătură numai ca să-i fac pe plac.

— E bun, *papà?*

— Foarte bun, scumpo, spuneam, în timp ce făceam mari eforturi ca să nu vomit.

— Vrei să-ţi iau temperatura?

— Vreau un pupic, puiule.

Şi primeam tot timpul mai multe, nu doar unul.

Uneori, când Annelise ieşea să facă cumpărăturile, Clara intra în vârful picioarelor şi se aşeza pe marginea patului. Îmi spunea tot felul de poveşti şi îmi mângâia părul, ca şi cum ea era adultul, iar eu copilul de care trebuia să aibă grijă. De foarte multe ori rămânea pur şi simplu nemişcată, privindu-mă.

Vă puteţi imagina un tablou al iubirii mai înduioşător decât acesta?

Annelise nu m-a întrebat nimic niciodată. S-a arătat binevoitoare, atentă şi îngrijorată. Ştiam însă că toate întrebările fuseseră doar amânate, puteam să-i citesc asta în ochi. Dar mai întâi trebuia să mă înzdrăvenesc. Ceea ce am şi făcut.

2.

Febra mi-a trecut. Aveam în continuare vertijuri şi mă simţeam de parcă m-ar fi călcat un compresor. Dar ochii nu mi se mai împăienjeneau de lacrimi când încercam să citesc o pagină de ziar, iar din durerea de cap mai rămăsese doar o uşoară jenă în ceafă. Mi-a revenit pofta de mâncare. Annelise îmi oferea cantităţi inimaginabile de delicatese pe care nu le puteam refuza. Era atât de bine să simt şi altceva în afară de durere.

După câteva zile petrecute trândăvind în halat de casă, am hotărât să mă aventurez în lumea de afară. Aveam nevoie de aer proaspăt. Şi, să nu mi-o luaţi în nume de rău, de un Marlboro.

Am tras pe mine o pereche de jeanşi groşi şi un pulover, mi-am pus bocancii şi haina căptuşită, şi am ieşit pe uşa casei hotărât, ca Harrison Ford în căutarea Sfântului Graal.

Cu paşi şovăielnici, am ajuns până la gardul de la intrarea în curte. Mi-am trecut degetele peste el şi m-am întors. Mulţumit de isprava mea, m-am răsfăţat cu o ţigară, aşezat pe trepte.

Soarele era sus pe cer şi strălucea aşa cum nu-l mai văzusem de luni întregi. Vântul îmi aducea mireasma pădurii. Primăvara îşi făcea cu adevărat simţită prezenţa.

Ici şi colo mai erau petice de zăpadă, mai ales pe marginea străzilor, acolo unde maşinile de deszăpezire o adunaseră în grămezi murdare şi cenuşii, dar natura se trezea la viaţă.

Şi eu odată cu ea.

Deodată mi-am dat seama că Annelise era în spatele meu, în picioare.

— Cred că-ţi datorez nişte explicaţii, i-am spus.

Şi-a tras cu un gest elegant fusta sub ea şi mi s-a aşezat alături, sprijinindu-şi capul de umărul meu.

În depărtare s-au auzit fluieratul strident al unei mierle şi apoi un fâlfâit de aripi. O pasăre de pradă zbura în înaltul cerului presărat cu nori albi şi leneşi.

— Spune-mi un singur lucru, Salinger, mi-a cerut Annelise. S-a terminat povestea aia?

M-am întors spre ea.

M-am uitat adânc în ochii ei.

— S-a terminat.

A izbucnit în lacrimi. M-a îmbrăţişat. Am privit norii.

Aş fi putut să-i ating cu mâna.

3.

Două zile mai târziu, mi-am făcut o programare la acelaşi medic specialist care mă pusese pe picioare după accidentul din 15 septembrie. Când i-am mărturisit că nu luasem niciunul dintre medicamentele psihotrope pe care mi le prescrisese, a luat foc.

I-am înghiţit criza de furie în tăcere, cu expresia unui câine bătut, până când s-a mai potolit. Apoi i-am explicat decizia mea de a relua tratamentul pe care, de fapt, nu-l începusem niciodată: tocmai pentru asta mă găseam acolo, în faţa lui.

Era cazul să-mi revin, i-am explicat, făcusem totul numai după capul meu şi greşisem.

Nu aveam de gând să mă îndop cu hapuri care să facă din mine un biet damblagiu fericit (la auzul cuvintelor mele, faţa i s-a făcut verde-albastră), dar venise vremea să-mi iau adio de la coşmaruri şi de la atacurile de panică.

Apoi a urmat un soi de târguială între noi, ceea ce era aproape amuzant, dacă te gândeşti că bărbatul în halat alb nu încerca să-mi vândă vreo maşină la mâna a doua sau vreun abonament la Pay-TV, ci voia doar să-mi facă viaţa mai bună.

Mi-a prescris nişte sedative uşoare şi un alt fel de somnifere, pentru ca nopţile să-mi fie mai puţin agitate. Şi-a luat la revedere de la mine cu o mare îndoială pe chip.

Îi înţelegeam nedumerirea, cu toate astea nu-i puteam explica adevăratul motiv al deciziei mele. Faptul că acum istoria cu Bletterbach, istoria masacrului din Bletterbach, reprezenta doar un document ajuns în coşul de gunoi al laptopului meu. Un document încheiat.

Reuşisem.

Scrisesem povestea lui Evi, Markus şi Kurt. Şi pe cea a lui Werner, Hannes, Günther, Max, Verena, Brigitte, Manfred, Luis, Elma. Monografia acelui loc numit Siebenhoch.

Nimeni nu avea s-o citească vreodată, iar eu n-aveam de gând să fac niciun film după aventura aceea blestemată, dar ce mai conta? Îmi demonstrasem mie însumi că eram încă în stare să fac ceea ce-mi plăcea cel mai mult pe lume: să spun poveşti.

Venise timpul să dau pagina.

4.

— De tine va avea grijă *Frau* Gertraud, a spus Werner. Îţi place de *Frau* Gertraud, nu-i aşa, Clara?

Clara s-a uitat întâi la mine, apoi la Annelise, după care a confirmat, dând cu timiditate din cap.

— A citit toate cărţile din lume.

Werner şi-a desfăcut larg braţele.

— Aţi văzut? Nu e nicio problemă. Veniţi la cină la mine?

Annelise a încercat să-şi ascundă surpriza provocată de invitaţie replicând:

— De ce nu?

— Ce fată cuminte, a zis el şi a strâns-o în braţe.

După care a dispărut în jeepul său.

— Tu ai idee ce înseamnă toate astea? m-a întrebat Annelise, când am intrat din nou în atmosfera caldă a casei.

— Cine ar putea şti?

— Dar petreceţi o grămadă de timp împreună.

— E adevărat.

— Mă gândeam că staţi şi de vorbă.

Mi-am petrecut mâna pe după mijlocul ei.

— De câte ori e nevoie să-ţi tot explic, iubito? Bărbaţii nu vorbesc între ei. Bărbaţii bodogăne şi beau bere. Pardon. Beau ţuică.

Nu a râs.

— Dar lui îi place la nebunie să stea cât mai mult cu Clara. Mi se pare ciudat că…

Am întrerupt-o.

— În loc să te frământi cu atâtea întrebări, de ce nu te gândeşti să te bucuri de seara asta liberă? i-am spus.

Werner nu-mi spusese nimic, dar aveam o vagă idee despre ce avea de gând să facă în seara aceea. N-am să ascund că un asemenea gând mă cam speria. Dar m-am prefăcut că mă preocupă alte lucruri.

Am fost vesel, vorbăreţ. Am ajutat-o pe Clara să-şi aleagă hainele pe care să le poarte în orele în care *Frau* Gertraud, bibliotecara din Siebenhoch, urma să-i fie baby-sitter.

Când femeia în palton verde-închis a bătut la uşă, în jurul orei şapte, fata mea se răzgândise de cel puţin trei sute de ori (jeanşii şi un pulover erau prea de casă, fusta verde era pentru serile la restaurant, poate cea roşie…), iar eu, deşi afişam o faţă prietenoasă, eram tensionat ca o coardă de vioară.

Cina spre care Annelise şi cu mine ne îndreptam nu era una ca toate celelalte, ci era un rămas-bun ce avea să adauge noi riduri pe chipul femeii pe care o iubeam.

M-am ţinut tare.

5.

Werner ne-a deschis uşa şi am dat mâna. Mi-a căutat privirea, dar eu i-am evitat-o.

Am vorbit de New York, de Siebenhoch. Despre Clara care în septembrie urma să înceapă şcoala. Despre *Frau* Gertraud.

M-am comportat firesc.

Werner slăbise, lucru evident, şi cu toate astea, când s-a ridicat să aducă desertul din frigider, m-am arătat mirat de comentariile soţiei mele.

— Werner? am spus. Mie mi se pare că arată foarte bine.

Sprinţar ca zombii făcuţi bucăţi din fotografiile din cutia în formă de inimă.

Remarca din urmă am făcut-o doar în sinea mea, dar am făcut-o.

Când am terminat desertul, Werner i-a întins Annelisei un mic cadou frumos împachetat.

— Asta e pentru tine. Din partea mea şi a Hertei.

Ea a clipit confuză.

— Ce este?

— Deschide-l.

Annelise m-a privit, încercând să înţeleagă dacă ştiam ce conţine pacheţelul. Nu aveam nici cea mai vagă idee, gestul lui Werner mă luase prin surprindere şi pe mine.

Annelise a desfăcut mai întâi funda, apoi hârtia velină în care era împachetat. Înăuntrul cutiuţei era un ceasornic de buzunar. Rotund, cu cadran alb, simplu. Capacul interior era din argint, zgâriat ici şi colo. Orele erau în cifre romane, iar limbile ca nişte săgeţi gotice.

Annelise l-a privit uimită.

— Şi eu ce-ar trebui să fac cu el, *papà?*

— E al tău, i-a răspuns Werner cu seriozitate.

— Mulţumesc, dar…

În cele din urmă, Annelise a observat expresia gravă de pe faţa tatălui său.

Începe, m-am gândit.

Am simţit o oarecare uşurare. Rolul meu în piesa aceea luase sfârşit.

Puteam să părăsesc scena, să mă retrag în culise şi să mă pregătesc să adun la loc inima făcută bucăţi a soţiei mele.

— Ceasul acesta aparţine familiei noastre de mai bine de un secol. Uită-te pe capacul interior.

Annelise a citit cu voce tare. Era o dată.

— 12 februarie 1848.

Werner a aprobat din cap.

— A fost un dar de nuntă. De atunci e lăsat mai departe din tată în fiu. Acum eu ţi-l dăruiesc ţie.

— E foarte frumos, *papà*, dar…

— Trebuie să ai grijă de el, mecanismul e fragil. În fiecare seară, trebuie să-l întorci, aşa cum au făcut toţi cei din neamul Mair până azi. Altfel riscă să se strice.

— *Papà…*

Annelise era palidă.

Werner i-a dăruit un zâmbet dulce şi infinit de dureros.

— Sunt pe moarte, fetiţa mea.

Annelise a aşezat ceasul pe masă ca şi cum, dintr-odată, i-ar fi fost teamă de el.

— Timpul meu e pe terminate. De aceea vreau ca acest ceas să ajungă la tine. Ştii de ce trebuie să-l întorci în fiecare seară? Pentru că astfel preţuieşti mai mult curgerea minutelor. Sunt exact cuvintele pe care tatăl meu mi le-a spus în ziua când mi l-a dăruit. Cine ştie unde o fi citit fraza asta. Poate că-i aparţinea chiar lui, cine poate şti? Noi, cei din familia Mair, am fost mereu puţin ciudaţi. Şi puţin nebuni, şi puţin naivi. Ce voia el să spună e că trebuie mereu să fii atent la trecerea timpului.

— *Papà*, a şoptit Annelise cu ochii scăldaţi în lacrimi. Tu nu poţi fi cu adevărat pe moarte. Tu eşti Werner Mair, nu poţi să mori. O ştie toată lumea din Siebenhoch, tu… tu…

Werner a clătinat din cap.

— Îţi aminteşti când am căzut în pod şi m-am dus să-mi fac nişte controale? Doctorul a făcut aşa cum fac întotdeauna doctorii în astfel de

cazuri. M-a trimis la un coleg de-al său şi tot aşa. Doar că, de fiecare dată, faţa medicului peste care dădeam se făcea din ce în ce mai lungă. În cele din urmă, pe cel care a tras paiul mai scurt a picat măgăreaţa să-mi dea vestea diagnosticului. Am cancer osos. Neoperabil. Netratabil.

A fost ca şi cum un vampir invizibil i-ar fi supt Annelisei sângele până la ultima picătură.

— Nu poţi să mă laşi singură, a murmurat.

— Nu te las singură, copila mea. Îi ai pe soţul tău şi pe fetiţa ta. Ai viaţa ta, a spus şi a luat ceasul de pe masă, aşezându-i-l în palmă şi strângându-i apoi pumnul.

— Ai încă atâtea de făcut, ai munţi de urcat, bătălii de câştigat sau poate chiar şi de pierdut, ca să dobândeşti un dram de înţelepciune în plus. Şi sunt convins că soarta îţi va hărăzi multe zile însorite să-ţi încălzească oasele când o să vină vremea în care timpul se va măsura în minute, şi nu în ani. Apoi, la sfârşit, o să iei acest ceas, o să faci un pacheţel mai frumos decât al meu şi o să i-l dăruieşti Clarei.

— Dar eu… a spus Annelise, scuturându-şi capul. Eu n-aş şti ce să-i spun. Eu…

Vorbea de parcă spera să convingă boala să-i mai îngăduie un timp lui Werner.

— Când o să vină ziua aceea, o să ştii, i-a răspuns el.

Annelise i s-a aruncat de gât, la fel cum făcea Clara cu mine atunci când era speriată. Însă cea care plângea acum agăţată de gâtul tatălui ei nu era o fetiţă, era o femeie în toată firea, femeia pe care o iubeam şi pe care jurasem s-o apăr de orice rău din lumea asta.

O promisiune pe care nu puteam s-o respect.

Diavolul râde mereu la urmă, spunea Krampusmeister.

M-am ridicat, simţindu-mă ca un scafandru pe fundul mării.

Tatăl şi fiica aveau lucruri de vorbit, secrete de dezgropat şi lacrimi de împărtăşit unul altuia. În timp ce-i lăsam singuri, m-am rugat ca, în ziua în care la rândul meu voi sta în faţa Clarei, să am aceeaşi seninătate cu care Werner îi dezvăluia acum Annelisei ultimul dintre mistere.

6.

Toată săptămâna care a urmat, Annelise n-a făcut decât să se învârtă prin casă, cu ochii înroşiţi de plâns şi privirea înceţoşată. Era ca şi cum aş fi trăit

cu o fantomă. Era sfâşietor s-o văd astfel.

Mai ales pentru Clara, care nu pricepea nimic din comportamentul mamei sale.

— Mami e bolnavă?

— Uşor răcită, poate.

— Să-i pregătim un suc de fructe?

— Nu cred că are nevoie de aşa ceva.

— Şi atunci de ce are nevoie?

— Să stea puţin singură.

— De ce?

— Pentru că uneori adulţii au nevoie să rămână singuri. Ca să se gândească.

Apoi, ca să pun capăt acelei cascade de întrebări, încercam să-i distrag atenţia. Inventam un fel nou de a ne amuza, căutam un joc de cuvinte, o provocam să găsească cel mai lung cuvânt din lume, orice numai să nu resimtă toată acea amărăciune. Puteam înţelege ceea ce simţea Annelise, dar nu voiam să se închidă în durerea ei, întorcând lumii spatele.

Nu era momentul pentru aşa ceva.

Într-o seară, după ce am adormit-o pe Clara, am luat-o deoparte.

— Trebuie să faci ceva, iubito.

— Păi şi nu fac? mi-a spus ea înfuriată, de parcă aş fi întrerupt-o din nu ştiu ce gânduri.

— Nu, tu îţi jeleşti tatăl, i-am răspuns cu blândeţe.

— Fireşte că-mi jelesc tatăl, Salinger! a izbucnit ea. Doar are cancer!

— Dar încă nu a murit. Îţi aminteşti ce ne-a spus? Tratamentul, deocamdată, dă rezultate, durerea e aproape inexistentă. Ar trebui să profiţi de asta.

Annelise m-a privit de parcă aş fi înjurat în biserică.

— Ca să ce?

— Ca să-i fii cât mai aproape, i-am zis. Pentru că lucrul cel mai important pe care-l putem face pentru părinţii noştri e să-i determinăm să ne lase cât mai multe amintiri frumoase.

În pântecele Fiarei

1.

Pe 20 aprilie, m-am trezit cu bătăi la uşă în toiul nopţii. Şi cu o sonerie furioasă care m-a făcut să sar din pat ca ars. Inima mea părea că vrea să-şi ia zborul din piept.

Buimac de la somnifere, întrebându-mă dacă nu cumva izbucnise vreun incendiu care să radă Siebenhoch de pe faţa pământului sau vreun alt dezastru de proporţii apocaliptice, am coborât scările şi am deschis uşa fără să întreb măcar cine face toată hărmălaia aia.

Silueta care s-a desprins din întuneric m-a îmbrăţişat cu forţa unui urs.

— Salinger! Aşa-i c-o dau mereu în bară cu fusul orar? a strigat. Şi unde e dulceaţa mea?

— Mike, Clara e în pat şi doa…

Dar ea nu dormea.

Clara a zburat pe scări, coborând câte două trepte o dată, şi a aterizat drept în braţele lui Mike, care a ridicat-o în aer, făcând-o să ţipe de bucurie.

— Nenea Mike! Nenea Mike!

Semnele de exclamaţie ar fi fost vizibile de la kilometri distanţă.

Mike a aruncat-o atât de sus, că m-am temut să n-o izbească de tavan. Deci, ca să nu fac vreun infarct, am adus înăuntru cele două valize pe care prietenul meu le abandonase la intrare şi am închis uşa, lăsând dincolo de ea frigul pătrunzător al nopţii.

— Ce naiba faci aici? l-am întrebat.

— *Papà* ăsta al tău nu prea ţine la nenea Mike, a zis el cu faţa către Clara.

— Ba *papà* ţine la nenea Mike, a răspuns ea cu solemnitate. Doar că zice că nenea Mike e puţin cam cinci litere.

Mike s-a uitat la mine.

— Ce naiba înseamnă „cinci litere”?

— „Nebun”, în cazul ăsta.

Mike s-a întors spre Clara şi a aruncat-o din nou în aer.

— Nebun! Nebun! Nenea Mike e nebun!

De fiecare dată când Clara decola din braţele lui Mike, simţeam cum mi se duce un an din viaţă.

În cele din urmă a aşezat-o jos, prefăcându-se că-l doare ceva.

— Nici măcar o bere pentru nenea Mike, dulceaţă?

— E noapte, nene Mike, i-a răspuns Clara, cu o surprinzătoare înţelepciune.

— În partea aia de lume de unde vin eu e cinci după-amiaza.

Fraza aceea i s-a părut Clarei de o logică fără cusur, aşa că a dispărut în bucătărie.

Văzusem femei în toată firea şi trecute prin viaţă cedând în faţa logicii absurde a lui Mike: de ce mă aşteptam oare ca o fetiţă de cinci ani să facă excepţie?

— De când îţi iei micul dejun cu bere?

Era Annelise, în capot de casă, cu părul ciufulit şi cu un zâmbet întipărit pe chip. Mike a îmbrăţişat-o şi n-a mai încetat cu complimentele.

I-a mulţumit Clarei, care între timp îi adusese o doză de bere Forst, şi s-a trântit, cu haina încă pe el, în fotoliul din mijlocul salonului.

— Cum o mai duci, bătrâne? l-am întrebat.

— Ca unul care a făcut opt ore cu un avion intercontinental, alte patru cu trenul, iar apoi a cheltuit o grămadă de bani pe taxi, a răspuns el, dând pe gât berea. Chiar aşa, având în vedere că am uitat să cer chitanţa, cât înseamnă „o grămadă de bani” în dolari? Ai o datorie de achitat, Salinger.

— Clara? am zis.

— *Papà?*

— Adu-mi jocul de Monopoly, te rog.

Clara a rămas blocată până când Annelise i-a explicat că era o poantă.

— *Papà* se ţine de glume, Clara, a adăugat Mike sorbind din doza de Forst. *Papà* se crede tare simpatic.

— Ai fi putut să dai un telefon înainte, a spus Annelise. Ţi-aş fi pregătit ceva de mâncare. Vrei un sandvici?

— Poate încă o bere?

— Nici să nu te gândeşti.

— Ai pierdut la puncte, baby.

— Mike?

— Spune-mi, bătrâne.

— E trei noaptea. Dormeam alături de consoarta mea legitimă, sub o plapumă caldă, iar tu ai dat buzna pe proprietatea mea fără să fi dat vreun semn înainte.

— Ai putea să mă împuşti.

— Aş face-o cu plăcere. Fata tatii?
— Da, tati?
— Adu-mi puşca.
De data asta, Clara s-a prins de glumă şi a izbucnit în râs.
Când aveau chef, *papà* şi nenea Mike erau mai amuzanţi decât desenele animate.
— Vrei să-ţi spun de ce am încălcat hotarele sacre ale proprietăţii tale private fără să te anunţ?
— Ar fi amabil din partea ta, având în vedere că ai pus stăpânire şi pe fotoliul meu.
— Stăteam liniştit la mine acasă, după o seară petrecută într-un băruleţ din Co-Op City, un loc incredibil, cu *lap-dancers*[14] de neratat şi cu trupă live, care cânta cover-uri după Stooges. Îmi fac încălzirea cu câteva beri, schimb două, trei vorbe şi ajung s-o cunosc pe blonda asta. Nu-i rea deloc, îţi spun. Aşa că hotărâm să mergem în apartamentul meu şi…
— Putem sări peste detaliile astea.
Mike şi-a amintit de Clara care-i urmărea povestea ca hipnotizată. Şi-a dres vocea şi a continuat:
— O duc la mine acasă şi-i spun fabula cu vulpea şi strugurii. Scumpo, ştii fabula cu vulpea şi strugurii?
— Aia cu vulpea care ar vrea să mănânce strugurii, dar cum sunt prea sus, zice că sunt acri? Asta, nene Mike?
— Exact asta. Doar că fabula în versiunea mea zice că vulpea era bătrână şi fleşcăită şi căsătorită, aşa că atunci când prietenul ei Mike a început să-i povestească despre ultimul ciorchine de struguri pe care l-a adus acasă, bătrâna vulpe, fleşcăită şi căsătorită…
— Hai termină odată! l-am întrerupt.
Din buzunarul hainei, Mike a scos două plicuri şi ni le-a aruncat unul mie, iar celălalt Annelisei.
— Ce-i asta?
— O invitaţie la premiera capodoperei lui Mike McMellan şi a de-acum moleşitului Jeremiah Salinger.
Plicul conţinea un pliant imprimat pe hârtie groasă. Logo-ul era cel al Canalului TV. Avea prea multe culori şi prea stridente. Apăreau acolo şi nişte munţi înzăpeziţi.
Şi o dată.
Data era: 28 aprilie.

2.

Şapte zile mai târziu, Mike îi povestea Clarei o versiune cu totul personală a basmului cu *Cenuşăreasa*. Din câte am auzit când am trecut pe la ea prin dormitor pentru a-i da pupicul de noapte bună, în poveste apăreau un avocat plin de bani din Manhattan, o jurnalistă de la revista *Vogue* şi o dihanie de bull-terrier. Lui Mike îi scăpa cu totul ideea că poveştile sunt menite să-i adoarmă pe copii, dar îmi plăcea la nebunie s-o aud pe Clara prăpădindu-se de râs.

Annelise termina de strâns masa, purta un şorţ strâns pe talie şi o şuviţă de păr îi atârna până aproape de bărbie, deranjând-o. Mi s-a părut încântătoare.

Mi-am aprins o ţigară.

— O să fie plin de tot felul de idioţi, am bombănit.

— Ştiu asta.

— Idioţi care or să scrie idioţenii.

— Asta e o tautologie.

Mi-am dres vocea.

— O să fim nevoiţi să fugim în mijlocul nopţii. Or să vină să ne caute cu furcile.

— Nu exagera!

— Ba aşa o să fie! Nu exagerez deloc.

— Ba da.

— Dacă aş fi avut de gând să exagerez, aş fi zis: or să ne dea foc la casă, or să mă tragă în ţeapă în turnul clopotniţei şi, după ce o să-mi dau duhul, or să facă nişte fleici la grătar cu bucăţi din fesele mele.

— N-o să se întâmple nimic de genul ăsta. Va trebui doar să dai mâna cu unii şi alţii şi să răspunzi la câteva întrebări la care ai mai răspuns deja de nu ştiu câte ori înainte.

— Mike e regizorul, am scâncit eu. Lui îi place să dea mâna cu unii şi alţii. În plus, îţi aduci aminte cum a fost ultima dată când a trebuit să răspund eu la întrebări?

Annelise a strâmbat din gură la amintirea prestaţiei mele în urma căreia m-am ales cu o plângere penală (respinsă ulterior de tribunal) şi cu o migrenă care m-a ţinut trei zile.

— Tu eşti însă vedeta.

— Nu vreau să fiu vedeta. Mie îmi place să stau în spatele frontului, nu în prima linie.

— Salinger…

Mi-am ridicat braţele în semn de capitulare.

— Bine, bine…

— Niciun „bine, bine”, ne-am înţeles? Doar n-am cheltuit cinci sute de euro pe o rochie de care să se aleagă praful din pricina smiorcăielilor tale, e clar?

Acestea fiind spuse, s-a întors la ale ei, continuând să frece o cratiţă acoperită de cruste de unt prăjit; cina o pregătise Mike, iar când se întâmpla să gătească Mike, colesterolul tuturor începea s-o ia razna.

Am rămas în tăcere o vreme, ascultând râsetele Clarei şi zăngănitul vaselor în chiuvetă, întrebându-mă pentru a nu ştiu câta oară cum de nici eu, nici Annelise nu foloseam niciodată blestemăţia aia de invenţie numită maşină de spălat vase. Dintr-un fel de snobism, probabil. Acelaşi snobism care avea să le permită numeroşilor invitaţi la premiera documentarului ca timp de doi ani din acel moment să mă tot ia la şuturi. Simţeam deja cum mă ustură fundul.

— Încetează imediat, a strigat deodată Annelise.

Am tresărit.

— Ce anume să încetez?

— Să-ţi tot rumegi gândurile. Se aude de aici.

— Nu rumeg nimic.

Annelise a abandonat cratiţa în chiuvetă, şi-a şters mâinile de şorţ şi s-a aşezat în faţa mea.

— E musai să faci asta. E musai să mergi la premieră.

— De ce?

— Din trei motive, mi-a răspuns.

— Nici mai mult, nici mai puţin de trei? am încercat eu să glumesc.

Annelise era foarte serioasă.

— În primul rând, a continuat ea, îi datorezi acest lucru lui Mike. A lucrat până la epuizare ca să ducă totul la bun sfârşit. Te-a apărat cu sabia în mână şi ştii prea bine că asta n-a fost tocmai floare la ureche.

— Aşa e.

— În al doilea rând, trebuie s-o faci pentru tine însuţi. Ca să poţi ajunge la cuvântul „sfârşit”. Şi o să te simţi mai bine.

Am încercat să zâmbesc, dar n-am reuşit. Aveam gura uscată.

Am stins ţigara. Poate că era cazul să las fumatul baltă.

— În al treilea rând: le eşti dator lor.

— Lor?

— *Lor*, celor care nu mai sunt.

3.

Canalul TV îşi desfăşurase artileria grea. Afişe la fiecare colţ de stradă, bannere şi toate celelalte arme din dotare pe care Pramatia Integrală le gândise pentru acea ocazie. Pe internet lansase un „bombardament viral", astea erau indicaţiile unui marketing de tip gherilă; mie mi se părea mai degrabă un conglomerat de stupizenii răspândite la întâmplare, dar cine eram eu, în fond, ca să-mi dau cu părerea?

Bolzano, altfel un orăşel somnoros de provincie, asistase cu stupoare la pregătirile pentru premiera documentarului *În pântecele Fiarei* şi la asaltul unei întregi faune de critici (ăia cu tricou pe sub sacou erau criticii de televiziune, ăia cu cearcăne la ochi, criticii de film), de jurnalişti (ăia care făceau pe fanfaronii erau de la publicaţii locale, ăia care mâncau sushi, de la cele naţionale, ăia care bombăneau la orice erau veniţi de peste ocean), de starlete („Mike?" „Da, bătrâne?" „Cine moaşă-sa e Linda Lee?" „A făcut mai multe filme cu mesaj social şi politic" „Din alea cu dispozitive nucleare pe care le are în loc de ţâţe?" „Bătrâne, mergi pe burtă, Linda e o amică de-a mea") şi de tot felul de alte personaje mai mult sau mai puţin bizare care hoinăreau pe sub porticuri şi printre monumente cu o privire rătăcită şi uşor perplexă. Localnicii păreau să primească bine toată acea nebunie, mă gândeam în timp ce ne îndreptam, într-o maşină închiriată cu tot cu şofer, spre sala de proiecţie care găzduia evenimentul. Asta până când ochii mi s-au oprit pe o inscripţie cu litere roşii de-o şchioapă, pe care un harnic angajat al primăriei încerca s-o răzuie de pe zid. Era scris: „Salinger Asasinul".

— Tot o găselniţă de-ale lui P.I? l-am întrebat pe Mike.

— Tot ce se poate, bătrâne, tot ce se poate. Cine a zis oare că „important e să se vorbească despre eveniment"?

— Cred că tovarăşul Beria. Sau poate Walt Disney.

În seara aceea, Mike era îmbrăcat deosebit de sobru, îmi părea aproape un străin în costum şi cravată. Se prefăcea că e relaxat, dar eu îl cunoşteam mult prea bine, căci îşi trosnea încontinuu degetele. Era un gest pe care-l făcea numai atunci când încerca să se abţină să nu urle.

Îl înţelegeam, şi încă cum. În ziua aceea nu mâncasem nimic, răsesem două pachete de ţigări (asta de bine ce-mi propusesem să mă las), bodogănisem toată dimineaţa şi-mi petrecusem cea mai mare parte a după-amiezii probând mai multe ţinute. În cele din urmă, m-am decis pentru un costum care mă întinerea cu treizeci de ani, făcându-mă să arăt ca un şcolar în ziua primei sale împărtăşanii. Annelise îmi suportase toanele cu multă răbdare şi stoicism. Arăta trăsnet în rochia ei cea nouă. Dar eu eram atât de agitat, încât aproape că nici n-am băgat de seamă.

Clara, în schimb, era pur şi simplu entuziasmată. Ferice copilărie!

Privea totul cu nişte ochi mari cât cepele şi ne asalta cu întrebări, în timp ce maşina cu geamuri fumurii (o altă mojicie ieşită din mintea bolnavă a Pramatiei Integrale) îşi croia drum prin mulţimea din centrul oraşului Bolzano. Jumătate din acei oameni habar nu aveau cine suntem – continuam să-mi repet –, iar cealaltă jumătate ne vedeau ca pe o haită de şacali. De fapt, erau foarte puţini cei care păreau să fi băgat de seamă prezenţa noastră. Dar paranoia mea atinsese culmi alarmante.

— Ce înseamnă „P.I.”, *papà?*

Eu şi Mike ne-am uitat lung unul la altul.

— „Persoană Inteligentă”, scumpo, i-am răspuns.

— Dacă e aşa inteligent, de ce tu şi nenea Mike îl tot luaţi peste picior?

— Puiule, a intervenit Annelise, îţi aminteşti ce am vorbit noi două?

— Să fiu fetiţă cuminte. Că *papà* trebuie să muncească, a repetat Clara.

— Bravo!

— Dar asta nu e chiar muncă.

La chestia asta, Mike şi cu mine nu ne-am putut abţine şi am pufnit în râs. Clara se prinsese. Ce făceam noi acolo nu era chiar muncă.

Jurnaliştii ne aşteptau aliniaţi de-a lungul trotuarului, sub două postere uriaşe foarte cool, minimaliste şi extrem de urâte, cu profilul unui munte. Dâra roşie care-l străbătea dintr-o parte într-alta se voia a fi reprezentarea artistică a elicopterului EC135. Aşa mă asigurase, cel puţin, Pramatia Integrală. Era opera de geniu a unui designer din California, la care numai consultaţia de specialitate te costa câteva mii de dolari. Mie mi se părea o simplă fâşie roşie, şi aia executată prost, dar dacă reuşeşte cineva să obţină o avere pe aşa ceva, atunci jos pălăria. Trebuie să apreciem talentul acolo unde el se manifestă.

Maşina s-a oprit.

Şoferul a tuşit uşor.

— E momentul să coborâm, a spus Mike.
— Or să ne facă arşice.
— Dar nu se întâmplă mereu la fel?
— Nu putem să ne întoarcem de unde am venit, bătrâne?

Înainte să deschidă larg portiera maşinii, Mike mi-a aruncat o privire încurajatoare. Annelise mi-a strâns cu putere mâna. I-am strâns-o şi eu la rândul meu, apoi m-am întors către Clara.

— Dă-mi un pupic să-mi poarte noroc, scumpo.

Clara mi-a ştampilat un sărut pe frunte.

Dacă o să vedeţi fotografiile din acea seară, veţi observa cum în toate subsemnatul are un soi de inimioară abia vizibilă deasupra sprâncenelor. Este urma de ruj a fetiţei mele (ei bine, da, Annelise o dăduse şi cu *ruj).*

Ne-a întâmpinat un tip slab şi deşirat, a cărui identitate îmi era complet necunoscută. S-au declanşat nişte bliţuri. Mike a arătat semnul victoriei, acelaşi pe care Churchill îl făcuse faimos în întreaga lume. Eu am încercat doar să nu mă evapor de acolo cu viteza luminii. Trebuie totuşi spus că făceam o figură frumoasă cu Annelise lângă mine. Am strâns mâna unora şi altora, apoi am strâns din fund şi am intrat.

Înăuntru, clădirea gemea de lume. Un turn Babel de limbi învălmăşite prin care ne-am făcut loc, urmăriţi de privirile tuturor. Lovituri de încurajare pe umăr, parfumuri de mii de dolari sticluţa atât de amestecate între ele încât ţi se făcea greaţă.

Pramatia Integrală comandase unui meşter din Val Gardena să ridice ceva ce semăna cu o armată de lampioane în stil *Rosengarten*[15] (cu toate că *Rosengarten* n-avea nici în clin, nici în mânecă cu lungmetrajul nostru), a căror lumină n-a făcut decât să mă tortureze încontinuu cât timp Mike şi cu mine, cu Annelise şi Clara deoparte, am trecut prin acea mulţime de oameni, prefăcându-ne că îi cunoaştem pe toţi cei care ne salutau.

— Salinger.

Mister Smith îşi mişcase fundul de la New York şi zburase până aici. Eram impresionat, în fond ar fi trebuit să mă simt de-a dreptul măgulit.

Purta un smoking impecabil, iar în buzunarul hainei avea un trabuc în loc de batistă. Când mi-a întins mâna, am încremenit în aceeaşi poziţie câteva secunde, ca să ni se facă fotografiile necesare. Se îngrăşase de când nu îl mai văzusem.

Pentru o clipă, m-am temut că am gândit-o cu voce tare.

— Ce părere ai despre toate astea, băiete?

— Extraordinar.
El a zâmbit plin de satisfacţie.
— Ţi-am prezentat-o pe Maddie?
Maddie era o femeiuşcă zbârcită, îmbrăcată într-o rochie roz-bombon. În mâna stângă avea un Martini, iar pe cea dreaptă mi-o întinsese de parcă se aştepta să i-o sărut.
— Maddie?
— Maddie Grady, de la „New Yorker”.
Am simţit un pumn în stomac. Şi în timp ce Mister Smith se făcea nevăzut, pentru a-şi revărsa tot farmecul cât mai aproape de bufet, l-am zărit pe Mike, omul cavernelor (cea care i se agăţa de braţ trebuie să fi fost Linda Lee, judecând după generozitatea formelor care i se revărsau din decolteu), pe când îşi ducea o mână la gură, încercând să ascundă cât de tare se amuza pe seama tuturor.
— Eram nerăbdător să vă cunosc personal, m-am trezit spunând.
Sarcasmul din voce nu i-a scăpat Annelisei, care mi-a tras o ciupitură discretă. Maddie Grady: iscălitura celei care îmi măcelărise şi-mi pisase mărunt primul sezon din *Road Crew,* cu delicateţea unui escadron de avioane Stuka în picaj.
Pierdusem nopţi la rând citind şi recitind articolul ăla.
— Vă rog să mă credeţi, acelaşi lucru e valabil şi-n ceea ce mă priveşte, domnule Salinger.
— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe Mike, el…
— Îl cunosc pe McMellan.
Femeiuşcă cea zbârcită a făcut un gest în direcţia lui Mike şi a însoţitoarei sale cu forme pline, de parcă ar fi vrut să alunge o muscă.
— Doar n-am bătut atâta drum până aici pentru nişte şuncă afumată şi un film. Am venit aici pentru dumneavoastră, domnule Salinger, a continuat ea, prinzându-se de braţul meu şi obligându-mă să-i ofer sprijin. Pot să vă spun Jeremiah?
— Spuneţi-mi Plissken[16], am bolborosit eu.
— Poftim?
— Am spus: cum doriţi dumneavoastră, doamnă Grady.
— Domnişoară. Dar e de-ajuns Maddie, Jeremiah. Să ne tutuim.
Şi-a golit paharul şi, ca prin magie, a făcut să mai dispară încă unul de pe tava unuia dintre ospătari (pe care îl îmbrăcaseră în uniforma celor de la

Salvamontul Alpin din Dolomiţi, detaliu pentru care l-aş fi strâns de gât fără să clipesc pe P.I.). Cu ochii ei mici şi reci a ţintuit-o apoi pe Annelise.

— Scumpo, te superi dacă-ţi fur puţin iubitul?

— Suntem căsătoriţi, a punctat ea, fără să se intimideze. Dar chiar te rog. În definitiv, asta e seara lui.

— N-ai băut încă nimic, Jeremiah?

— Numai ce am ajuns. Şi-n plus, aş prefera să evit băutura. Emoţiile, ştii cum e…

— Oh, prostii, dragul meu, a ciripit ea întinzându-mi un Martini. După cum spunea cel de-al treilea soţ al meu, nu-i niciun necaz pe lumea asta pe care un *marţian* să nu-l poată alunga.

Exact aşa a spus: marţian.

Acum chiar că eram terorizat de-a binelea.

Cu îndemânarea unei adevărate *grande dame,* Maddie m-a dus spre un ungher ceva mai discret, unde ne-am prefăcut că nu suntem văzuţi de nimeni, deşi ştiam prea bine amândoi (eu consternat, iar ea exultând ca o balenă ucigaşă) că majoritatea celor prezenţi comentau deja rendez-vous-ul nostru cu caracter privat.

— Eşti aşa emoţionat, Jeremiah?

— Atât cât trebuie. Dar marţianul e marţian, am spus, ciocnind paharul.

— Sunt convinsă că o să fie un succes. Şugubăţul ăla de McMellan n-a dorit să-mi arate nici măcar un scurt fragment.

— Presupun că Mister Smith a fost cel care i-a interzis s-o facă.

— Mister Smith? Scumpule, Tom este cel de-al treilea soţ al meu; ar fi în stare să latre aici de faţă cu toţi, dacă i-aş cere-o.

Era beată, dar îngrozitor de lucidă.

— Cum te face să te simţi toată treaba asta? a reluat ea interogatoriul.

Am încercat să trag puţin de timp.

— E un interviu sau rămâne între noi?

— Depinde de ce o să-mi spui, *chéri.*

— Sunt uşor năuc, dar fericit. Mi se pare corect ca lumea, mai ales lumea de prin părţile astea, să ştie cum s-au desfăşurat de fapt lucrurile, mi-am dres eu vocea. Despre 15 septembrie s-au scris vrute şi nevrute, am adăugat, încercând să-mi menţin un ton neutru, profesional, e momentul să se spună şi adevărul.

— S-a notat. Dar *off the record*?

— Sunt de-a dreptul terorizat, Maddie.

— După tot ce aţi făcut voi cu documentarul *Road Crew?* Tu, unul dintre copiii minune cei mai invidiaţi de pe Coasta de Est? Terorizat de o premieră?

— Lumea a ţesut prea multe în jurul întâmplării ăsteia. Unele dintre rănile mele încă sângerează.

Am încercat să nu bag în seamă scânteia care se aprinsese în ochii lui Maddie.

— Din fericire, soţia mi-a fost alături în tot timpul ăsta. Sprijinul ei a fost fundamental, dar ceea ce s-a întâmplat atunci… vocea mi s-a frânt. În fine, o să vezi şi singură.

Maddie şi-a golit din nou paharul, fără să-şi ia ochii de la mine.

— O să văd, desigur.

— Acum, dacă…

Maddie m-a reţinut însă. Ceea ce mi-a înfipt în braţ păreau mai degrabă gheare decât degete.

— Văd că fermecătoarea ta soţioară o să se aleagă cu gâtul înţepenit tot încercând să se arate complet dezinteresată de scurtul nostru *tête-à-tête*, dar vreau să-ţi mai fur doar o secundă. Nu văd pe nimeni de la Salvamontul Alpin din Dolomiţi. Ai idee de ce?

Un pumn direct în stomac.

Vrăjitoarea asta ştia unde să lovească, şi încă cum. Nu degeaba condeiul ei era cel mai temut de pe Coasta de Est, şi chiar şi de pe cea de Vest, ca să-i folosesc exact cuvintele.

Am fost salvat însă de cavalerie. Un minuscul contingent de cavalerie uşoară de numai un metru şi treizeci de centimetri.

Clara, ignorând-o cu totul pe interlocutoarea mea, mi s-a agăţat de pantaloni, cu feţişoara îndreptată spre mine, cerându-mi atenţia.

— Nenea Mike zice că trebuie să mergem. Începe.

Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?[17]

1.

Nu-mi amintesc ce am visat, probabil ceva înfricoşător, pentru că, atunci când m-am trezit, perna era îmbibată de lacrimi şi aveam o migrenă atât de puternică încât am fost cât pe-aci să vărs tot din mine. N-am avut altceva de făcut decât să închid la loc ochii şi să aştept ca pământul să-şi regăsească axa.

După proiecţia documentarului băusem foarte mult. Îmi amintesc puţin spre nimic din petrecerea care a urmat.

Genericul de final, cu funestele şi nesfârşitele sale înşiruiri, care se încheiau cu „în memoria curajoşilor salvamontişti de la Serviciul Alpin din Dolomiţi”, iar pe urmă aplauzele, la început timide, apoi în ropot.

Pe Mike care privea uşurat în jurul lui, în timp ce eu mă gândeam că zgomotul acela nu era nimic altceva decât hohotul Fiarei. Pe Annelise care-mi dădea un sărut, aplecându-se apoi ca s-o aline pe Clara, toată în lacrimi şi cu părul răvăşit.

Nu ştiu dacă aplauzele sau imaginea fetiţei mele hohotind cu sughiţuri în braţele soţiei mele m-au împins să exagerez cu băutura. Cert e că atunci când Maddie Grady mi-a pus în mână un *marţian* de-al ei, l-am dat peste cap fără să clipesc.

Tot ce a urmat după aceea a fost ca o coborâre în viteză.

Îmi aduc aminte doar crâmpeie din drumul înapoi la Siebenhoch. Când am oprit în faţa hotelului în care Mike şi Linda Lee urmau să-şi petreacă restul serii. Strada cufundată în întuneric, silueta întunecată a şoferului, Clara dormind pe genunchii Annelisei, care-mi răspundea răbdătoare la întrebările mele de om abţiguit, al căror sens nici că mi-l amintesc, ci numai insistenţa cu care i le puneam.

Scările.

Patul.

2.

Încet, încet, tâmplele au început să nu-mi mai zvâcnească la fel de puternic şi atunci mi-am dat seama că sunt singur.

În cameră era frig.

M-am ridicat din pat, mişcându-mă ca un moşneag de o sută de ani. Am verificat fereastra. Era închisă. Din hol, însă, se vedea o lumină aprinsă. Poate că Annelise coborâse să-şi facă o gustare sau poate că sforăiam aşa de tare încât se hotărâse să-şi petreacă restul nopţii dormind în patul pliant din birou. M-a cuprins remuşcarea.

În vârful picioarelor, m-am îndreptat spre baie, m-am spălat pe faţă şi am înghiţit câteva analgezice. Am băut nişte apă. Mi-am aranjat puţin părul în faţa oglinzii, încercând să par cât mai prezentabil.

În birou lumina era aprinsă, uşa puţin întredeschisă. Am ciocănit.

— Annelise?

Niciun răspuns.

Am intrat.

Annelise nu era acolo. Pe birou, computerul era aprins, se vedea ledul butonului de pornire clipind intermitent. Am mişcat mouse-ul. Când monitorul s-a reaprins, a trebuit să mă apuc cu mâinile de birou ca să nu mă prăbuşesc la pământ. Stătusem mult prea multe ore asupra documentului pe care-l aveam în faţa ochilor ca să nu-l recunosc într-o clipă. Erau notiţele pe care le făcusem de-a lungul coborârii mele în infern, care pornea de la cele câteva cuvinte auzite din întâmplare la Centrul pentru Vizitatori şi mă purta până în măruntaiele din Bletterbach, trecând prin fantomele din Siebenhoch, moartea Brigittei şi mărturisirile lui Werner şi Max. Documentul pe care-l aruncasem în Recycle Bin, dar pe care, ca un idiot, nu-l ştersesem definitiv.

Annelise îl citise.

Acum ştia totul.

Ştia adevărul despre Kurt, Evi şi Markus. Despre bărbatul căruia îi spusese tată şi femeia căreia îi spusese mamă. Despre sfârşitul lui Oscar Grünwald. Despre dreptatea Strămoşilor.

Despre toate promisiunile mele încălcate.

— Annelise? am strigat-o.

Pe un ton care suna mai degrabă a rugăminte.

Niciun răspuns.

Casa era cufundată în tăcere. Am coborât scările în picioarele goale. Aveam urechile înfundate, totul îmi părea vătuit. Uşa de la intrare era larg

deschisă. Vântul sufla cu putere. Pe terasă era apă. Ploua. Pe cer norii formau o pătură compactă, plumburie. Stomacul mi s-a făcut ghem.

— Annelise? am spus cu un geamăt.

Nu ştiu pentru cât timp aş fi rămas aşa, paralizat, dacă vocea somnoroasă a Clarei nu m-ar fi zgâlţâit.

— *Papà?*

— Du-te înapoi la culcare, scumpo.

— Ce se întâmplă, *papà?*

Am scos afară tot aerul pe care-l aveam în plămâni, am inspirat adânc, apoi m-am întors către ea. Trebuia să fiu calm. Trebuia să mă ţin tare. I-am zâmbit Clarei, care mi-a zâmbit la rândul ei.

— Totul e în ordine, dragă cinci litere.

— Te simţi bine, *papà?*

— Mi-e puţin rău de la stomac. Îmi fac un ceai şi mă bag înapoi în pat. Tu du-te la culcare.

Clara a început să se joace cu o şuviţă de păr.

— *Papà?*

— Clara, mergi, te rog, în pat, i-am spus din nou.

— *Papà,* uşa e deschisă. Intră ploaia.

— În pat!

Poate că de data asta vocea mea a sunat prea agresiv, căci a făcut ochii mari la mine.

— Unde e mami?

— Înapoi la culcare, puiule.

Clara s-a tras cu putere de şuviţa de păr, apoi m-a ascultat şi s-a întors aşa cum venise.

Am rămas singur.

— Annelise?

Mi-a răspuns însă bubuitul sec al unui tunet. M-am apropiat de uşă. Am simţit apa rece ca gheaţa sub tălpile goale, am făcut eforturi să nu alunec. Am privit afară.

Maşina nu mai era.

Memoria mea refuză să-şi amintească minutele pe care le-am petrecut cufundat în nelinişte şi vinovăţie. Ştiu doar că m-am trezit îmbrăcat cu ce găsisem la repezeală, cu telefonul în mână şi cu vocea lui Max în ureche.

— Linişteşte-te, Salinger, linişteşte-te şi explică-mi totul de la început.

— Annelise, am spus, Bletterbach.

Nu ştiu cât a ghicit Max, dar cred că vocea mea îl speriase destul de mult, pentru că răspunsul său a fost:

— Ajung imediat.

Am închis telefonul. Am rămas locului, uitându-mă lung la celular. L-am aşezat pe o masă.

Am urcat scările, încercând să-mi controlez gâfâitul.

— Puiule? am strigat eu, intrând în camera Clarei.

Fetiţa stătea sub pătură, ghemuită cu genunchii la piept. Mi s-a părut mult mai mică decât cei cinci ani ai săi. Îşi băgase degetul mare în gură.

— Mami? a întrebat plină de speranţă.

M-am aşezat pe pat, chiar dacă fiecare celulă din trupul meu mă îndemna s-o rup la fugă.

— Mergem imediat s-o luăm.

— Unde a plecat?

— La bunicul.

— De ce?

Nu aveam vreun răspuns.

— Trebuie să ne îmbrăcăm, Max o să ajungă imediat şi bine ar fi să ne găsească gata de drum.

Poate că o fi avut întrebări să-mi pună, dar Clara n-a rostit nici măcar una. A rămas tăcută tot timpul în care am îmbrăcat-o.

Când farurile maşinii de teren a Gărzii Forestiere au străpuns întunericul din faţa casei, Clara şi cu mine eram deja în prag, înfofoliţi în două pelerine grele de ploaie.

Max a coborât din maşină fără să stingă motorul. Rotocoalele de fum care ieşeau din ţeava de eşapament, pe care farurile le colorau în roşu, căpătau forme diavoleşti.

Am împins-o pe Clara spre una dintre portierele din spate şi am ajutat-o să urce.

— Annelise ştie tot, i-am spus lui Max.

— Cum a fost posibil aşa ceva?

— Mi-a citit însemnările.

Max a scrâşnit din dinţi.

— Eşti un mare idiot.

— Trebuie să mergem.

— La Werner?

Am dat din cap că da.

3.

Annelise nu era la Welshboden. Casa lui Werner era cufundată în întuneric.

Jeepul socrului meu nu se afla acolo, în timp ce maşina mea avea portiera larg deschisă. Casa era pustie.

Am simţit cum mi se umplu ochii de lacrimi. Mi le-am şters cu dosul palmei.

Nu voiam ca fiica mea să mă vadă într-o asemenea stare. Era şi-aşa destul de speriată.

— Cred că ştii unde s-au dus, am spus, privind drept în faţă.

Max n-a răspuns. A dat în spate şi apoi a pornit în direcţia Bletterbach.

Mi-am făcut curaj şi m-am întors spre Clara zicându-i:

— Mergem să facem o excursie, scumpa mea cinci litere.

— Dar *papà,* plouă.

— O să fie ca o aventură.

Clara a clătinat uşor din cap, neconvinsă.

— Vreau să mă întorc acasă.

Am întins mâna ca s-o mângâi pe obraz.

— În curând.

— Vreau la mami.

— Cât de repede, puiule, cât de repede.

Am simţit cum vocea mi se frânge în două.

— Clara, îţi place muzica? a întrebat-o Max.

— Da.

A dat drumul la radio. Un ritm vesel a umplut toată maşina. Cânta Louis Armstrong.

— Asta e melodia mea preferată, a spus Max. *When the Saints Go Marching In…*

O urmă de zâmbet a apărut pe chipul Clarei.

— Cânt fals?

— Puţin.

— Asta pentru că volumul e dat prea încet, i-a răspuns Max.

Şi a început din nou să cânte cât îl ţinea gura.

Clara a început să chicotească, ducându-şi amândouă mâinile la urechi.

I-am aruncat o privire recunoscătoare lui Max şi mi-am sprijinit capul de tetieră. Analgezicul începuse să-şi facă efectul. Migrena se retrăsese, ca

într-un reflux al durerii.
În exteriorul maşinii de teren, ploaie şi vânt. Înăuntru, Louis Armstrong.
Era o nebunie. Nebunie curată.
Când am ajuns la intrarea în Centrul pentru Vizitatori, am văzut jeepul lui Werner parcat pieziş şi gardul dat într-o parte.
Max a oprit motorul. Muzica a încetat brusc.
— După cum văd eu lucrurile, avem două posibilităţi, am spus.
— Trei, m-a corectat Max. Iar a treia e să rămânem aici şi să aşteptăm.
Era de parcă nici nu l-aş fi auzit.
— Peştera sau… acolo.
Acolo unde începuse totul. În locul în care Kurt, Evi şi Markus îşi găsiseră moartea. Unde Annelise se născuse pentru a doua oară.
— Sau rămânem aici, mi-a repetat Max. Împreună cu Clara.
Am clătinat dezaprobator din cap. Nu aveam timp de pierdut. Am deschis portiera.
— Vii cu noi?

4.

După primii nici o sută de metri, eram deja înmuiaţi bine de ploaie. Continua să toarne de parcă ar fi vrut să înece lumea toată şi, odată cu ea, şi pe noi. Până în ziua aceea, ploaia avusese o cu totul altă semnificaţie pentru mine. Era o neplăcere pe care umbrela sau ştergătoarele de pe parbriz o îndepărtau imediat. Dar în noaptea aceea am cunoscut-o aşa cum era cu adevărat. O apă rece ca gheaţa picurând întuneric şi care aducea cu sine nu o nouă viaţă, ci moartea. Smulgea plantele din rădăcini, ucidea animalele înecându-le în vizuinile lor. Se strecura prin straturile de îmbrăcăminte şi te făcea să pierzi căldură. Iar căldura înseamnă viaţă.
În jurul nostru, hăul din Bletterbach vuia. Nu era o singură voce, ci un cor unde fiecare instrument se suprapunea într-atât peste un altul, încât se crea o învălmăşeală a dizarmoniilor uneori greu de îndurat. Până şi ropotul ploii îşi schimba tonalitatea în funcţie de suprafaţa pe care cădea. Sonoritatea gravă a castanului, cea cristalină a molidului. Şi cea ascuţită a stâncii.
Multe voci, un singur mesaj. Bletterbach ne avertiza să nu-l provocăm.
Dar nimic pe lumea asta nu mă putea opri.

Annelise era undeva pe acolo (de fapt ştiam foarte bine unde anume), în adânc. Era rănită. Dacă nu şi trupeşte, cu siguranţă sufleteşte. Iar rana aceea era numai şi numai din vina mea.

Clara mă ţinea de mână, cu privirea în pământ. Mergea cu pas întins, în ciuda faptului că noroiul îi umflase şi îngreunase pantalonaşii. Voiam s-o iau în braţe, dar a refuzat. Ca să nu pierdem timpul cu discuţia, i-am făcut pe plac, propunându-mi ca la primele semne de oboseală s-o conving să-mi dea voie s-o ajut.

Din când în când o auzeam fredonând ceva. Era metoda ei de a-şi face curaj.

O invidiam pentru asta.

În bezna brăzdată de fulgere a acelei nopţi, eu nu-l aveam în faţa mea decât pe Max, drept călăuză.

Am încercat să-mi recompun în minte chipul lui Annelise. Pistruii din jurul nasului, felul cum îşi mlădia gâtul când se apropia să mă sărute. Dar nu izbuteam. Vedeam numai durerea cu care îşi pronunţase ultimatumul: ori ea, ori povestea masacrului. Eu alesesem morţii, iar morţii se răzbunaseră, luând-o de lângă mine.

Era un gând prostesc. Morţii erau morţi. Mi-am amintit o inscripţie citită pe peretele unui WC public în Red Hook. „Viaţa e scârboasă, dar moartea e şi mai şi.”

Evi, Kurt şi Markus nu erau responsabili pentru ceea ce mi se întâmpla acum.

Eu eram singurul responsabil.

Eu uitasem (sau nu avusesem curajul?) să şterg definitiv documentul cu însemnări. Era vina mea că Annelise îl găsise.

Dar ce o împinsese pe Annelise ca în mijlocul nopţii să-mi deschidă laptopul şi să cotrobăie printre documentele mele? De obicei eu eram acela care mă puneam pe scotocit după cadourile de Crăciun înainte să le primesc, nu ea. Amănuntul care o îndemnase să-mi încalce intimitatea (şi să fie într-atât de hotărâtă încât să caute până şi printre documentele aruncate în Recycle Bin) nu putea fi decât foarte grav.

Ceva precum…

M-am blocat.

Clara era cât pe ce să se rostogolească şi să cadă.

— Salinger? i-am auzit vocea lui Max.

Mergea la numai doi metri în faţa noastră, şi cu toate astea, silueta lui aproape se confunda în întuneric.

— Totul e în ordine. Doar că…

Doar că atunci când mă îmbăt chiar criţă, nu aşa, după trei, patru pahare şi nici măcar după şase, şapte, ci atunci când *marţienii* din acel Martini mă înhaţă şi mă duc pe nava lor spaţială ca să mă dea o tură în montagne russe, încep să vorbesc.

Să vorbesc în somn.

— *Papà?*

Clara îşi ţinea privirea în pământ.

— Am cizmuliţele murdare.

— O să le curăţăm.

— Mama o să se supere.

— Mama o să fie fericită să ne vadă.

Am continuat să mergem alte trei sferturi de oră, până când Clara s-a împiedicat şi a căzut. Cu un gest reflex am ridicat-o şi apoi i-am curăţat obrajii cu batista pe care mi-a întins-o Max. Nu sângera, iar Clara nu a plâns. Fetiţa mea curajoasă.

— De aici încolo începem să urcăm, a zis Max, arătându-mi un pâlc de goruni printre care îşi clătinau vârfurile şi câţiva molizi. Mai e încă o bună bucată de drum de parcurs, Salinger. După calculele mele, mai avem cel puţin alte două ore de mers. Ba chiar mai mult, pe ploaia asta. Iar Clara e un copil, a adăugat, privindu-mă cu asprime.

— Deschide-ne drumul.

Max a oftat şi şi-a început căţărarea pe povârnişul din faţa lui.

— Trebuie să mergem şi noi acolo sus? m-a întrebat Clara.

— O să fie amuzant.

— Mama e acolo sus?

— Chiar acolo. Dar ca să ajungem acolo am nevoie de ajutorul tău, puiule.

— Ce trebuie să fac?

— Te urc în cârcă şi tu trebuie să te ţii foarte strâns. Poţi să faci asta?

5.

După două ore a trebuit să mă opresc. Eram la ca pătul puterilor. Am aşezat-o pe Clara pe trunchiul căzut al unui pin, la adăpost de ploaie, sub

nişte ferigi uriaşe.

Clara făcea eforturi să-şi ţină ochii deschişi, iar părul care-i ieşise de sub glugă i se lipise de faţă. Mă durea inima s-o văd aşa.

Era şase dimineaţa, dar nici urmă de rază de soare. Ploaia nu înceta să cadă. Iar eu mă obişnuisem atât de mult cu tunetele încât aproape că nici nu le mai auzeam.

Am luat în mâini termosul întins de Max. I-am dat mai întâi Clarei să bea, apoi am luat şi eu mai multe înghiţituri. Ceai dulce, reconfortant.

Muşchii spatelui şi cei de ia picioare mă ardeau de durere.

Max s-a uitat la ceas.

— Două minute de pauză. Nu mai mult. E frig.

M-am aşezat jos, direct în noroi.

— N-am apucat încă să-ţi mulţumesc, Max.

— Pentru ce?

Am făcut semn spre mine şi Clara, apoi de jur împrejur.

— Pentru asta.

— E o operaţiune de căutare. Cea mai prostească din întreaga mea carieră.

— Spune-i cum vrei, dar îţi sunt dator.

— Ai grijă să nu faci un infarct, ţine-ţi fetiţa cât mai apărată de frig şi am să consider că ţi-ai achitat datoria.

Am luat-o pe Clara şi am strâns-o la piept. Adormise.

— Cât mai avem? l-am întrebat pe Max.

— Puţin. Dacă ar fi fost lumină, de aici ai fi putut să vezi locul.

— Atunci ar trebui să-i auzim.

— Cu tot zgomotul ăsta?

Şefu’ Krün a clătinat din cap.

— Nici măcar dacă ar avea un megafon la ei. Acum hai, la drum. Timpul s-a scurs.

Am dat s-o ridic pe Clara, care abia dacă a opus vreo rezistenţă şi avea ochii aproape închişi, dar un junghi puternic în spinare m-a făcut să mă poticnesc.

— Duc eu fetiţa de aici încolo, a spus Max îngrijorat. Ce zici, Clara?

— Bine, a murmurat ea.

— Îţi place căciula mea? a întrebat-o Max.

— E caraghioasă.

— Şi ţine de cald.

I-a îndesat-o pe deasupra glugii de la pelerină. În ciuda ploii, a fulgerelor şi a pietrelor care trosneau pe lângă, nu m-am putut abţine să nu râd.

— Dar ştii că te prinde de minune, cinci litere? Când o să fii mare ai putea să te faci agent la Garda Forestieră, în loc de doctoriţă.

— Nu ştiu dacă mi-ar plăcea.

— Şi de ce nu, mă rog? a întrebat Max, punându-se din nou în mişcare.

— Pentru că acolo unde lucrează doctoriţa nu plouă.

6.

Am recunoscut luminişul deşi nu mai călcasem niciodată pe acolo. Din fotografiile celor de la Investigaţii, desigur, dar şi din poveştile celorlalţi.

Castanul era mult mai impunător decât mi-l imaginasem, iar câţiva dintre brazi probabil că se prăvăliseră la vale, pentru că marginea prăpastiei părea mai aproape faţă de cum o înfăţişau fotografiile din ’85.

Annelise şi Werner se adăpostiseră sub acelaşi pinten de stâncă sub care Kurt şi ceilalţi doi îşi montaseră cortul. Werner stătea cu spatele la munte şi-i mângâia părul Annelisei, care se ghemuise la picioarele lui. El ne-a salutat, făcându-ne semn cu mâna. Apoi a făcut-o atentă, zgâlţâind-o cu blândeţe.

Clara a alunecat din braţele lui Max şi a alergat spre Annelise, care a acoperit-o cu sărutări.

— Iată-ne din nou aici, a spus Werner ridicându-se.

Avea ochii roşii.

I-a strâns mâna lui Max.

— Dar oare am plecat vreodată cu adevărat de aici, Werner? a sunat răspunsul lui Max.

— Nu mi-ai spus niciun cuvânt, mi-a zis Annelise, îmbrăţişându-mă.

— Nu voiam să…

Annelise s-a îndepărtat uşor.

— Să ce?

— Nu voiam să-ţi fac rău.

Annelise şi-a şters o lacrimă.

— *Papà* mi-a povestit tot.

— Ce ţi-a povestit bunicul, mama?

Annelise a mângâiat-o pe cap.

— Uite cât eşti de udă, scumpo.

— Ce ţi-a povestit bunicul?

— O poveste frumoasă, i-a răspuns Annelise. Povestea vânătorului care salvează prinţesa din ghearele monstrului.

Şi-a îndreptat privirea spre Max.

— Cei *patru* vânători, s-a corectat ea. Werner, Günther, Hannes şi Max.

— Şi monstrul?

— Monstrul s-a întors acolo de unde a venit.

M-a privit fix în ochi.

— Ştiu asta din sursă sigură şi verificată.

— Eu…

Annelise m-a sărutat pe obraz.

— Ai fost un inconştient.

Muntele vibra de electricitate.

Percepeam acum singur ceea ce Werner încercase să-mi explice cu multă vreme în urmă. Senzaţia fizică a ostilităţii locului acela numit Bletterbach. Ostilitate şi vechime. Un cimitir sub cerul liber, de milioane de ani, în care nişte fiinţe monstruoase îşi dăduseră ultima suflare. M-am gândit la sângele lui Kurt, Evi şi Markus.

Cine ştie dacă o fărâmă din ei nu rămăsese încă acolo „în adânc”, cum i se spunea. Nu la nivel biologic, desigur. Vântul, zăpada, apa, anii şterseseră până şi ultima urmă, oricât de mică, din ADN-ul părinţilor Annelisei.

Dar poate că un detaliu, la un nivel mai subtil, o fărâmă din ceea ce numim suflet mai era încă acolo şi m-am gândit, odată cu sărutul soţiei mele, că în ciuda a tot ce s-a petrecut în Bletterbach, a tunetelor şi a frigului, în momentul acela sufletele lui Kurt şi Evi îşi găsiseră pacea. Datorită Annelisei.

Şi datorită nepoatei pe care nu au cunoscut-o niciodată.

— Câte litere are cuvântul „sfârşit”, Clara?

Fetiţa mi-a răspuns imediat.

— Şapte.

— Ştii ceva, puiule? Am nevoie de o îmbrăţişare. Ce zici? Clara s-a întins spre mine, la fel cum făcuse de nenumărate ori şi cum tot de nenumărate ori speram să facă şi-n viitor, şi am ridicat-o, strângând-o cu putere. Sub mirosul de noroi şi transpiraţie, i-am simţit aroma pielii şi am închis ochii.

Mirosul acela era sipetul în care erau depozitate toate clipele fericite din viaţa mea. Pizza rece mâncată la cinci dimineaţa în timpul filmărilor pentru

Road Crew. Sala *Fight Club* şi întâlnirea cu *mein liebes Fräulein…* Nopţile încântătoare cu *Nebraska* pe fundal. Annelise spunându-mi „da” în Hell’s Kitchen. Cele nouă luni de sarcină. Chipul meu reflectat în oglindă în timp ce şopteam cuvântul ăla atât de ciudat: „tată”. Ochii zgâiţi ai lui Mike, amuţit pentru prima dată în viaţă, când i-am dat vestea că în curând aveam să devin tată şi el o să fie…

7.

Deodată, mintea mea a făcut *clic.*

8.

Împietrit, am lăsat-o pe Clara jos.

Bletterbach nu mai exista în jurul meu. Şi nici măcar ploaia. Era numai acel *clic.*

Şi amintirea privirii uluite a lui Mike.

— 3 ianuarie 1985, m-am auzit zicând, iar vocea mi se sugruma. 3 ianuarie, Werner. Doamne, Dumnezeule.

— 3 ianuarie, a repetat uimit Werner. Da, adevărata zi de naştere a Annelisei, dar…

Nici măcar nu-l auzeam.

Acel prim clic s-a adăugat unui alt clic şi apoi unui altuia şi tot aşa. O avalanşă care se pornea cu viteză ameţitoare din punctul *a* ca să ajungă la *zet* într-o orbitoare explozie a terorii.

Zile de naştere şi triunghiuri cu vârful în sus. Şi un suflet pe care apăsarea implacabilă a timpului îl împietrise ca pe o stâncă. Şi asemenea rocilor din Bletterbach, acea stâncă fusese într-atât de roasă de ură, încât acum scotea la lumină inexprimabilul îngropat în inima fiecărei fiinţe umane.

— Ce aţi… făcut? am şoptit.

Werner mă ţintuia cu privirea, cu ochii lui de pasăre răpitoare, care în fond nu vedeau. Care timp de treizeci de ani nu văzuseră şi care, fiind atât de orbiţi de iubirea pentru Annelise, nu-şi dăduseră seama de ceea ce era atât de evident. La fel ca ochii lui Günther, prizonier al propriilor săi demoni, sau ai fratelui său, Manfred, învăluiţi de sentimentul vinovăţiei şi de ambiţia de a deveni cineva. Orbiţi precum ochii lui Hannes, mai întâi

acoperiţi de vălul prejudecăţilor şi apoi cotropiţi de durerea pierderii suferite.

Niciunul dintre ei nu văzuse cu adevărat.

Răspunsul fusese mereu acolo, la lumina zilei. În tot acest timp.

O şfichiuitură de bici.

Adrenalină.

Mi-am ridicat privirea mârâind. Am tras spre mine o creangă groasă din castanul din apropiere, am rupt-o, zdrelindu-mi palmele, şi am prins-o ca pe o bâtă.

— Annelise, i-am poruncit. Ia-o pe Clara. Fugiţi de aici.

— Salinger… mi-a zis ea. Te rog, linişteşte-te.

— Coborâţi înapoi în vale. Rapid!

Am auzit-o pe Clara scâncind.

Am scrâşnit din dinţi.

— Jeremiah, l-am auzit pe Werner, pune jos creanga aia.

— Dă-te la o parte, Werner… nu vreau să-ţi fac niciun rău. Dar dacă mai faci vreun pas, n-am să ezit o clipă.

— Sfinte Dumnezeule, băiete… a spus el fără să-şi creadă ochilor. Ce te-a apucat?

— Ai corzile la tine?

— Da, în rucsac.

— Atunci foloseşte-le.

Werner m-a privit lung, descumpănit.

— Să le folosesc?

— Ca să-l legi.

— Să-l leg pe cine?

— Pe Max. Monstrul din Bletterbach. Criminalul lui Evi, Kurt şi Markus.

Cu fiecare nume pe care-l pronunţam, simţeam cum creşte furia în mine.

Şi toate acele *clic*-uri adunându-se laolaltă.

— E o nebunie ce spui, Jeremiah, a protestat Werner. Grünwald a fost acela. Era nebun. Ştii şi tu asta. El…

— Grünwald încerca doar să-i protejeze.

— De cine?

— De *Jaekelopterus Rhenaniae*, am spus, pronunţând silabă cu silabă.

— Dar toate astea sunt…

— Grünwald, am continuat, fără să-mi dezlipesc ochii de la Max care încremenise, era cu adevărat convins că în Bletterbach încă mai existau acei

monştri. Ştia că Evi şi Kurt urmau să facă o excursie aici jos şi când a auzit că în zonă avea să fie o furtună de proporţii s-a gândit că lacurile subterane or să se umfle şi or să iasă la suprafaţă, aducând cu ele acei *Jaekelopterus*. A trimis telegrama şi s-a grăbit să vină încoace. Era nebun într-adevăr, dar în nebunia lui avea o logică. Nu-i aşa, Şefu' Krün?

— Nu ştiu despre ce tot vorbeşti, a răspuns încet Max.

Calmul său m-a înfuriat de-a binelea.

— 3 ianuarie, Max! am vociferat. Cu patru luni înainte de masacru, patru!

Era oare cu putinţă ca nici Annelise, nici Werner să nu fi înţeles?

Totul era atât de năucitor de simplu.

— Ştii care a fost primul meu gând atunci când Annelise m-a anunţat că e însărcinată? M-am gândit că trebuie să-i spun imediat lui Mike. Pentru că eu şi cu Mike suntem prieteni, iar veştile bune se împărtăşesc mereu cu prietenii. Tu şi Markus rămăseserăţi singurii care mai ţineaţi legătura cu Evi şi Kurt. Şi de aceea eraţi şi singurii din Siebenhoch care ştiaţi de naşterea Annelisei. Evi şi Kurt erau prietenii tăi. Tu ştiai de existenţa fetiţei. Dar de ce nu i-ai pomenit nimic lui Hannes sau lui Werner atunci când aţi organizat misiunea de salvare? Nu mai avea niciun sens să păstrezi secretul.

Werner s-a făcut palid la faţă.

— Ce vrei să spui, Jeremiah? a bolborosit el.

Nu înţelegea.

Sau poate că nu voia să înţeleagă.

Deoarece consecinţele raţionamentului meu erau de-a dreptul catastrofale.

— Ştii de ce sunt plătit, Max? Ca să construiesc poveşti care pleacă de la *a* şi se termină într-un minunat punct *zet*. Iar punctul *a* este ţârâitul unui telefon de acum treizeci de ani. De o parte a firului eşti tu, iar de cealaltă parte este… Care dintre ei ţi-a dat vestea? Kurt? Evi? Sau poate că începutul poveştii este Markus, care, simţindu-se în al şaptelea cer îţi bate la uşă ca să te anunţe că Evi este însărcinată, dar că nimeni altcineva nu trebuie să mai ştie. Nu contează, nu cred că acela a fost momentul în care ai luat hotărârea să-i ucizi. Nu.

Totul era atât de limpede acum.

— Când s-a născut Annelise, aţi luat trenul şi aţi plecat la Innsbruck. Era ianuarie? Sau februarie? Ceea ce contează e că atunci când ai văzut bebeluşul, când l-ai luat în braţe, acela a fost momentul în care ai înţeles că

Evi nu avea să fie niciodată a ta, niciodată. Pentru că erai îndrăgostit de ea, nu-i aşa? Numai că ea îl alesese pe Kurt şi împreună aveau acum un copil. Fetiţa aceea era dovada palpabilă a iubirii lor. Nu puteai să te mai minţi singur, să speri că se vor despărţi într-o zi. Acela a fost momentul în care te-ai hotărât să-i ucizi.

De la *a* la *b*.

De la *b* la c.

Şi apoi…

— Dar nu imediat. Nu acolo. Te-ar fi descoperit. Te-ar fi arestat pe loc. Nu voiai să sfârşeşti în închisoare. Aşa că ai continuat să te prefaci. Tu voiai să-i ucizi aici. Şi pentru un motiv cât se poate de clar, nu-i adevărat?

Max clătina din cap, dezaprobator.

Un tunet a bubuit atunci în Bletterbach.

— Triunghiurile, am spus. Triunghiurile cu vârfurile în sus. Semnul care mi-a salvat viaţa în adâncul peşterilor. Trei triunghiuri cu vârfurile îndreptate în sus. O coroană, asta reprezenta de fapt semnul acela. *Krone* în germană. *Krün* în dialect. Bunicul tău a fost cel care a sculptat acele coroane pe pereţii minei, corect? El era responsabil cu siguranţa. Mina şi peşterile formează un singur labirint în care nimeni nu-şi riscă pielea să intre. Iar tu eşti ultimul din Siebenhoch care le cunoaşte ca pe propriile sale buzunare. Acolo te ducea bunica ta? Pentru că nebunia nu ia naştere singură, de nicăieri. Ci se sedimentează. Strat după strat. E nevoie de timp. Ani şi ani la rând. Ea a fost, nu-i aşa? Câtă ranchiună ţi-a picurat în suflet? De câtă ură a fost nevoie, Max?

Max n-a avut nicio reacţie.

Expresia de stupoare ce i se citea pe faţă era impecabilă.

Era demnă de un premiu Oscar.

Sau poate că era, într-adevăr, luat prin surprindere.

După treizeci de ani, cineva descoperise în sfârşit adevărul.

— Nebunia se stratifică şi ura tot scobeşte în ea până când face să ţâşnească setea de sânge. Un proces la rece şi îndelungat. Ai aşteptat. Erau prietenii tăi, îi cunoşteai bine. Ştiai că, mai devreme sau mai târziu, Kurt şi Evi aveau să se întoarcă în locul unde se născuse iubirea lor. Aici unde tu puteai să-ţi croieşti un alibi perfect: distanţa mare faţă de Siebenhoch. Nimeni n-ar fi avut cum să te aresteze. Sigur, putea să dureze mult până avea să se ivească momentul oportun, dar ce mai conta? Bletterbach e aici de milioane de ani, iar tu eşti un tip răbdător. Când colo, n-a fost nevoie

decât de patru luni. Şi-apoi furtuna autoregeneratoare ţi-a oferit o acoperire mai bună decât ai fi putut să speri, nu-i aşa? Dar… am zis şi mi-am ieşit din fire. Ce ai simţit când Grünwald a răsărit de nicăieri? Când a făcut să ţi se ducă tot planul de râpă?

M-am apropiat un pas.

Era momentul să trag concluziile. Şi să atac.

— De cât timp ai avut nevoie ca să ajungi aici, Max? l-am iscodit. Cât ţi-a trebuit, scurtând drumul prin peşteri?

Vocea lui Werner s-a făcut auzită, acoperindu-mi furia. O voce tremurătoare.

— Nu e cu putinţă. Asta înseamnă că…

Înţelesese.

Oroarea.

— Înseamnă că în povestea asta sunt trei victime inocente, i-am continuat eu vorbele. Kurt, Evi, Markus. Şi un erou. Oscar Grünwald. Oscar Grünwald care a salvat fetiţa, dându-i peste cap planul lui Max. Oscar Grünwald pe care voi l-aţi ucis.

La fel cum se întâmplase pe vârful Ortles. Nevinovaţii şi eroii mor, vinovaţii se salvează.

— Nu, a scos un geamăt Werner.

Au fost ultimele lui cuvinte. Apoi şi-a dat ochii peste cap şi şi-a dus mâinile la pântece.

Pe faţa lui Max nu se citea nicio expresie când l-am văzut învârtindu-i cuţitul în rană.

Annelise a scos un ţipăt, strângând-o cu putere pe Clara la piept şi întorcându-i faţa în partea opusă.

— Am făcut o oră şi jumătate, Salinger, mi-a răspuns Max pe un ton monoton. Dus-întors. O oră şi jumătate. Dar trebuie să înoţi. *Omi* a mea mă obliga să fac asta de când eram de vârsta fetei tale. Era nevoie să înoţi în peşteri, pe întuneric, pentru ca sângele neamului Krün să renască. Aşa îmi spunea bunica. După prăbuşirea minei din ’23, apa a inundat toate galeriile. Minerii au murit înecaţi. Bunicul meu greşise calculele. Le greşise pentru că era sfârşit de oboseală, pentru că era plătit cu aceeaşi leafă ca toţi ceilalţi din Siebenhoch, chiar dacă el era responsabil cu siguranţa şi nu doar un simplu miner. A murit împreună cu toţi ceilalţi, el care valora mai mult decât o mie ca ei la un loc.

A scuipat pe pământ.

M-a privit fix.
— Gândeşte-te, Salinger, a spus. O oră şi jumătate. Şi mai puţin de treizeci de minute ca să-i găsesc sub colţul ăsta de stâncă. Treizeci de minute. Era mâna destinului. Ăia trei trebuiau să moară. Şi trebuia să moară şi fetiţa.
A scos cuţitul şi Werner a căzut în genunchi. Cu o mişcare rapidă, Max i-a pus lama cuţitului la gât.
— Lasă jos creanga.
Am lăsat-o să-mi cadă din mână.
— Trei paşi înapoi.
M-am supus.
Max şi-a arătat din nou faţa de unchi bonom.
— De când ai început să-ţi bagi nasul în povestea asta?
— De câteva luni.
— Câteva luni! a răcnit Max. Până şi beţivanul ăla de Günther începuse să intre la bănuieli. Cine crezi că l-a făcut să găsească expertiza aia?
I-a smucit capul lui Werner, ca ieşit din minţi.
— Şi tu? Treizeci de ani în care te-ai simţit un erou. Treizeci de ani şi n-ai priceput nimic.
Învins, Werner şi-a plecat capul.
Max a arătat lama cuţitului.
— Cu voi o să fie ceva mai greu, dar şi mult mai distractiv. Toporul este prea… grosolan.
— Nu era de-ajuns un pistol? Nu aveai o puşcă de vânătoare? l-am întrebat.
— N-ar fi suferit îndeajuns. Toate umilinţele alea pe care le înghiţisem. Trebuiau să plătească pentru asta. Să guste şi ei puţin din zoaiele cu care cei din Siebenhoch mi-au condimentat fiecare masă de când m-am născut. Urmaşul bărbatului din pricina căruia se prăbuşise mina. De parcă un copil ar putea să poarte vina pentru aşa ceva. Ah! Pentru ei era o plăcere să se răzbune pe noi. Să ne ia în bătaie de joc, să râdă de sărăcia noastră. La fel cum a râs şi Evi când i-am spus că o iubesc. Credea că e o glumă. O glumă, pricepi? Îl prefera pe Kurt. Pe fiul ăla de căţea. Salvamontistul. Eroul. Dar până la urmă cu toţii au înghiţit găluşca.
Annelisei i-a scăpat un sughiţ de plâns, ceea ce l-a făcut pe Şefu’ Krün să-şi mute atenţia.

Nu voiam ca Max s-o privească. Nu până când aveam să pun eu mâna pe cuţit. Aşa că am încercat să câştig timp, aducându-l înapoi pe firul poveştii.

— Dar după aceea şi-a făcut apariţia Grünwald, am continuat de parcă l-aş fi intervievat pe unul dintre protagoniştii poveştilor mele.

— Markus a încercat să fugă. Un laş până în ultima clipă. A alunecat şi s-a lovit la cap. L-am ajuns din urmă ca să termin cu el, dar era deja mort. N-am făcut decât să pierd timpul cu el. I-am tăiat căpăţâna lui Evi, am înşfăcat-o de păr şi am înfipt-o în faţa ochilor lui Kurt; era pe moarte, dar încă lucid. Voiam să o vadă. Apoi am aruncat-o cât colo. Când Grünwald a apărut brusc, urlând ca un posedat, m-a apucat panica şi am fugit de acolo, şi o undă de dezamăgire i se citea în glas. Credeam că este *Omi* care se întorsese ca să mă ducă înapoi în peşteri. Acum, că-mi răzbunasem bunicul, trebuia să rămân pentru totdeauna acolo dedesubt, împreună cu el.

În ochii lui se căsca un hău.

— Când m-am mai liniştit, am văzut că Grünwald găsise fetiţa. Şi toporul. Atunci mi-a venit în minte o idee. O idee magnifică, Salinger. Nenorociţii ăia trei avuseseră parte de porţia lor de zoaie. Dar ceilalţi? Cei care îşi băteau joc de mine pentru că mergeam la şcoală cu pantofii rupţi? Aia care râdeau de *Omi*, de *Frau* Krün, pentru că pierduse totul odată cu prăbuşirea minei? Banii, soţul, până şi onoarea. Ea care fusese căsătorită cu un *Saltner* al minei! Toţi ţărănoii ăia care se credeau mai buni decât noi, cei din neamul Krün, *noi* care timp de două secole le purtaserăm de grijă minerilor din Siebenhoch! Am înţeles că exista o cale să-i întorc împotriva acelei jalnice dreptăţi a Strămoşilor în care credeau atâta.

Max răsufla din greu, ca o jivină.

Ceea ce şi era.

— M-am întors în localitate. M-am dus la petrecerea Verenei. A venit Hannes, apoi Günther şi împreună ne-am dus la Werner. Am ajuns aici şi m-am prefăcut că nu ştiu absolut nimic. Aveam totul sub control. *Aproape* totul, s-a corectat.

Şi atunci ochii lui Max au aruncat săgeţi spre Clara.

— Câte litere are cuvântul „sfârşit”, scumpo?

Clara, ascunsă de trupul Annelisei, a răspuns cu glas tremurător.

— Şapte.

Lama cuţitului a dispărut în gâtul lui Werner, care s-a prăbuşit la pământ, din el ţâşnind un şuvoi de sânge roşu-închis. Ochii i s-au dat peste cap. Corpul i s-a zbătut cuprins de spasme. O dată, de două, de trei ori.

Sfârşit.

Max nu i-a aruncat nici măcar o privire. A curăţat lama cuţitului de haină. Am privit hipnotizat dungile închise la culoare rămase pe ţesătura îmbibată de apă.

Acum era rândul nostru.

Exact în acea clipă s-a auzit.

9.

Am lăsat creanga din mână şi m-am repezit spre Annelise şi Clara chiar în timp ce noroiul ne asalta din toate părţile. Bletterbach se transformase într-o apocalipsă de apă, mâl şi grohotiş. Mi-am apucat copilul de un cot şi l-am săltat în aer cu numai câteva secunde înainte ca o bucată de lemn groasă cât piciorul meu să izbească locul unde puţin mai devreme stătea cu capul. Clara a scos un ţipăt care era totodată şi un hohot de plâns. Am căzut amândoi. M-am zbătut din toate puterile. Am reuşit să mă prind de un brad. Stânca sub care Kurt îşi instalase cortul a devenit o cascadă de noroi. Trupul fără viaţă al lui Werner a fost măturat la vale.

— Annelise! am urlat.

Nicio mişcare la strigătele mele. Poate că fusese lovită de vreun bolovan. Nu vedeam urme de sânge, dar ochii îi erau înceţoşaţi.

Zăcea agăţată de rădăcina unui copac, privind în gol.

Şi Max?

Unde era?

Pentru o clipă, am sperat că fusese înghiţit de prăpastie, dar mă înşelam. Nu ştiu cum a făcut, dar reuşise să se prindă de castan şi să se ridice în picioare. Ţinea cuţitul strâns în mână, faţa îi era schimonosită de furie. S-a desprins de copac şi a început să înainteze, în timp ce apa făcea vârtejuri în jurul picioarelor sale. De neoprit.

— Mama!

Vocea Clarei a avut puterea s-o trezească pe Annelise. S-a întors spre noi, căutându-ne cu privirea.

Max a năvălit spre ea, respirând cu greutate. O apucase de păr şi îi ţinea capul tras pe spate, cu gâtul lipsit de orice apărare.

— Fiica târfei ăleia, a scrâşnit Max. Hai să terminăm odată, Salinger.

M-am năpustit asupra lui. Urletele mele erau urletele Fiarei.

Lama cuţitului s-a ridicat în aer, gata să spintece, când un fulger a umplut aerul de electricitate. Bubuitul tunetului a făcut să tremure pereţii de stâncă din Bletterbach.

O fracţiune de secundă. O clipă de ezitare.

A fost de-ajuns.

I-am tras lui Max un pumn care l-a făcut să cadă pe spate. A scuipat, a tuşit, şi-a agitat braţele. L-am lovit din nou. Durerea din degete mi s-a părut o răsplată pentru toată suferinţa îndurată până atunci. L-am ridicat, apucându-l de gât. L-am lovit a doua oară. Şi a treia.

De la a patra lovitură nu mi-am mai simţit mâna.

Dar nu m-am lăsat.

Voiam un singur lucru: să-l omor.

Deodată am simţit un val de căldură, iar durerea aceea neaşteptată mi-a luat vederea. Cuţitul îmi străpungea genunchiul dintr-o parte în alta. Max îmi sfârteca piciorul, smucind şi opintindu-se. Propria-mi carne. Propriile-mi cartilaje.

Piciorul mi-a cedat. Am alunecat şi m-am rostogolit. Torentul m-a tras la vale, în timp ce durerea creştea neîncetat. M-am ciocnit de Annelise şi ne-am îmbrăţişat. I-am simţit căldura trupului. I-am simţit pe gât până şi respiraţia. Dar am mai simţit şi o nespusă sfârşeală. M-a cuprins resemnarea. Era frumos să mori aşa. Îmi fusese îngăduită acea ultimă atingere a femeii pe care o iubeam.

Am închis ochii. Aveam sentimentul păcii depline. Gata cu durerea, gata cu frica.

Gata cu Bletterbach. Doar moartea mă mai aştepta acum.

Fade to Black, cum ar fi zis Mike.

Clara a fost cea care m-a salvat.

— *Papà!*

Vocea frântă a copilei mele m-a smuls din amorţire. Nu puteam să mor. Nu încă. Clara avea nevoie de mine.

Mi-am ridicat capul din noroi. Am deschis ochii. M-au năpădit din nou durerea, frica, neliniştea.

Voinţa neînduplecată.

Strâns încă în îmbrăţişarea Annelisei, am încercat să înaintez prin tot acel grohotiş spre fetiţa noastră. M-am izbit de o bucată de stâncă. M-am agăţat de ea. Annelise era aproape strivită şi ea.

— Salinger! a tunat Max. Salinger!

Era în picioare, în picioare în mijlocul torentului.

Un demon.

Şi-a desfăcut larg braţele, urlându-mi numele. Poate că voia să adauge vreun blestem sau vreo ameninţare, dar n-a mai fost timp.

Ceva i-a secerat piciorul în dreptul coapsei, desenând în aer o semilună de sânge.

Max a încetat să mai urle.

Şi-a îndreptat brusc spatele. Capul i-a căzut pe spate, gura i s-a căscat larg.

Am văzut cum trupul i se saltă la treizeci de centimetri deasupra apei, cum ciozvârta aceea înspăimântătoare de picior sângerând i se zvârcoleşte, cum braţele i se rotesc în aer.

După aceea…

Ceva i-a sfredelit cuşca toracică. *Ceva* ce mi s-a părut un cleşte uriaş. *Ceva* ce i-a sfărâmat oasele şi le-a străpuns dintr-o parte în alta. Monstrul din Bletterbach. *Jaekelopterus* era acolo. Înfometat.

Îl răpise pe Max. Acum mă voia pe mine. Şi pe Annelise.

O voia pe Clara.

Era un singur lucru care-mi rămânea de făcut.

Am apucat-o pe Clara. Apoi pe Annelise.

Am tras aer în piept. L-am dat apoi afară.

Am închis ochii şi ne-am lăsat duşi de curent.

<u>Trei litere la capătul curcubeului</u>

1.

Îmi aduc aminte durerea. Valurile de noroi şi frigul din oase. Lumea toată alunecând într-un hău fără fund. Ţipetele Clarei îmi bubuie încă şi-acum în minte, la fel ca tăcerea ei bruscă, ce m-a înfricoşat şi mai tare. Coborârea noastră s-a sfârşit, chiar dacă nu ştiu nici cum, nici când. Am rămas captivi în despicătura unei stânci, aşteptând în tăcere ca monstrul să ne descopere şi să ne facă bucăţi.

Ceea ce nu s-a întâmplat.

Am liniştit-o pe Clara. Apoi pe Annelise.

Ploaia începuse să se mai domolească. Picăturile au devenit tot mai transparente, o pulbere fină şi umedă în care se răsfrângeau primele raze de soare creând curcubeie în miniatură. Din cer nu mai ploua cu bolovani.

Încet-încet, nămolul s-a oprit din rostogolire.

Apoi, parcă la mii de ani distanţă, a început să se audă ţârâitul gâzelor. Sunetele câte unui animal. O potârniche a apărut din tufişuri, ne-a privit o clipă şi a dispărut cu un fâlfâit de aripi.

Norii s-au destrămat. Soarele a început să prindă puteri. Mi s-a părut uriaş şi atât de frumos.

Bletterbach nu mai vuia. Era sătul de atâta moarte.

Atunci am început să plâng. Nu de durere. Nu pentru ochii goi ai Annelisei. Nici măcar pentru Clara care dormea gemând în somn.

Am plâns pentru că-l văzusem.

Îl văzusem pe *Jaekelopterus Rhenaniae.*

Monstrul cu cleşti uriaşi şi ochii ca două puţuri negre. Creatura pe care Dumnezeu se hotărâse s-o măture de pe faţa pământului, dar pe care Bletterbach o îngrijise în pântecele sale ca o mamă iubitoare. Îl văzusem. Văzusem de ce era în stare.

Dar.

Raportul în urma autopsiei spune cu totul altceva. Nici urmă de cleşti, nici urmă de monstru. Nici urmă de *Jaekelopterus Rhenaniae.* Doar o creangă foarte groasă de brad pe care furia curentului o transformase într-un harpon. Cu alte cuvinte, din câte se vede, Bletterbach a fost cel care a închis cercul.

Dar în acele clipe teribile, în timp ce Bletterbach se liniştea, am blestemat, am plâns. Am luat-o razna. Iar când nebunia a pus stăpânire pe mine, am văzut fantomele venind. Au coborât dintr-un elicopter roşu ca focul. Moses, cu trăsăturile sale severe, Ismaele, cu expresia lui de Lucignolo, Manny, cu siguranţa lui de nezdruncinat şi Christoph, cu aerul lui etern de om incapabil să ia vreodată lucrurile în serios.

Era şi Werner cu ei.

În timp ce mi-o luau cu blândeţe pe Clara din braţe şi aşezau o pătură pe umerii Annelisei, verificându-i pupilele, am încercat să le explic că nu le dorisem moartea, că dacă m-aş fi putut întoarce în timp, n-aş mai fi coborât în acea crevasă şi astfel avalanşa nu i-ar mai fi ucis.

Răspunsul lor nu avea nevoie de cuvinte.

Se aflau pur şi simplu acolo.

Era Regula Zero.

2.

De trei ori era cât pe-aci să mor în timpul intervenţiei chirurgicale. Lama cuţitului secţionase nu ştiu ce nerv şi o infecţie urâtă se ocupase de restul. Piciorul meu drept nu avea să mai fie niciodată ca înainte.

Când Mike m-a văzut după Bletterbach, a izbucnit în plâns şi nu a reuşit să facă altceva decât să hohotească pe toată durata vizitei. Dar Mike are tendinţa să exagereze mai mult decât e cazul, în definitiv e un sentimental. Ştiţi, am ajuns să mă descurc grozav cu bastonul.

Ar trebui să mă vedeţi: un adevărat balerin.

În pântecele Fiarei a câştigat un premiu de care Mike e foarte mândru. Spune că are să ne deschidă o grămadă de uşi, dar ştie şi el prea bine că nu va mai fi niciun alt proiect semnat de McMellan şi Salinger. Cred însă că-i face bine să tot spună asta, aşa că nu-l contrazic. Aşa cum zicea Bob Dylan, *The Times They Are A-Changin'*, dar nu mereu se schimbă în bine.

Mai ales la început, capul meu a fost adevărata problemă. O mare problemă. Atât de mare încât doctorul Girardi, psihiatrul în grija căruia mă aflam, s-a temut că n-o să mai fiu vreodată în stare să-mi recapăt echilibrul. Mi-am dat toată silinţa şi acum mă simt mai bine. Manfred mă ajută dându-mi ceva de făcut. Pregăteşte deschiderea unui centru de recuperare pentru alcoolici. Şi vrea să-i dau o mână de ajutor. Iar unuia ca el nu-i poţi spune nu. Ca să-l citez pe Bogart: cred că e începutul unei frumoase prietenii.

Şi Annelise a trebuit să se lupte.

A suferit un traumatism puternic la braţ. Şi acum, când se anunţă ploaie, ia nişte analgezice. De trei ori pe săptămână are programare la fizioterapie. Are şi ea bătălii de dus, la fel ca mine. Coşmaruri, amintiri urâte, anxietate. Adeseori, văd cum i se umezesc ochii şi ştiu atunci că se gândeşte la Werner, al cărui trup încă zace pe undeva prin labirintul de peşteri de sub Bletterbach. Dar în fiecare zi zâmbeşte mai mult.

La fel ca mine.

Tratamentul nostru are cinci litere: „Clara”. De dragul ei reuşim să ne găsim forţa de a ne da jos din pat în zilele noastre negre. De dragul ei râsetele noastre redevin, încet, încet, sincere. De dragul ei facem dragoste, stângaci ca doi adolescenţi.

Clara…

Îmi place să-i ascult poveştile. Îmi place să mă joc cu ea. Să alerg după ea pe pajiştile din Siebenhoch, şontâc în baston, ca o sperietoare de ciori. Dar cel mai mult îmi place s-o privesc cum doarme. Uneori, Clara zâmbeşte în somn, şi atunci sufletul mi se umple de speranţă. Zâmbetele ei îmi alungă fricile şi mă apropie cu încă un pas de izbăvire. Am *nevoie* ca fetiţa mea să zâmbească. Pentru că aşa se sfârşesc poveştile, cele care încep de la *a* şi se termină, întotdeauna, cu un *zet,* pe care-l numim happy-end.

3.

Pentru ea am scris aceste pagini. Va veni o zi când eu şi Annelise va trebui să-i povestim adevărul despre masacrul din Bletterbach. Să-i povestim cum iubirea ei a fost cea care a salvat vieţile ultimilor doi protagonişti ai acestei istorii.

Annelise şi Salinger.

4.

— Trei litere, *papà*?

— Zâmbetul de la capătul curcubeului, scumpo.

Zet.

<u>Mulţumiri</u>

După cum vor observa mulţi, imaginea regiunii Alto Adige/Südtirol, aşa cum se desprinde din aceste pagini, se îndepărtează de cea reală pentru un motiv cât se poate de simplu: *Esenţa răului* este o operă de ficţiune, iar ficţiunea, prin definiţie, îşi propune să urmeze mai degrabă verosimilul decât adevărul. Sper ca acest fapt să nu fi jignit sensibilitatea nimănui. În orice caz, sunt aproape sigur că ar fi de acord cu mine Clara când susţin că, într-un fel, a spune poveşti înseamnă mereu a face o declaraţie de dragoste.

În acest sens, daţi-mi voie să le mulţumesc celor mulţi (cu siguranţă nu toţi) care, cu încurajările şi afecţiunea lor, m-au ajutat să duc la bun sfârşit scrierea acestui roman.

Le mulţumesc mamei şi tatălui meu că m-au ţinut mereu de mână. Îi mulţumesc Luisei şi lui Agostino pentru că m-au lăsat să iau de lângă ei lucrul cel mai de preţ pe care-l aveau. Mulţumiri Claudiei, lui Michi şi Asjei pentru Alex şi pentru tot restul. Eleonorei, lui Corrado şi lui Gabriele pentru că m-au adoptat de-a dreptul. Şi-i mulţumesc Gianninei pentru tălăngi.

Mulţumesc lui Maurizio care nu se dă niciodată înapoi de la nimic şi Valentinei care-l ia cu ea la pescuit. Mulţumesc lui Michele, adevăratul, singurul şi inimitabilul. Mulţumiri Emanuelei, Biancăi şi lui Simone. Caterinei, Sofiei şi lui Maurizio. Ilariei şi lui Luca. Chiarei şi lui Damiano. Nu are rost să mai adaug motivul, ştiţi deja prea bine de ce. Le mulţumesc îndeosebi Loredanei, lui Andrea şi primilor cititori ai manuscrisului. Vă ştiţi bine care sunteţi şi cât de mult vă datorez.

Îi mulţumesc lui Piergiorgio Nicolazzini, care nu e un simplu agent, sper să ştie asta. Îi mulţumesc lui Luca Briasco pentru că m-a învăţat să ţin stiloul în mână (chiar dacă se încăpăţânează să susţină contrariul). Mulţumiri lui Francesco Colombo pentru că a transformat procesul de editare într-o plăcută călătorie ca între prieteni. Le mulţumesc lui Severino Cesari, Paolo Repetti, Raffaellei Baiocchi şi întregii echipe de la Stile Libero atât pentru bunătatea cu care l-au întâmpinat, în mijlocul marelui oraş, pe omul de la munte stingher care eram, cât şi pentru profesionalismul cu care au îngrijit cărţoiul pe care-l purta în rucsac.

Îi mulţumesc domnului Christian Salaroli pentru blues-ul munţilor. Lui Raffael şi lui Gabriel Kostner pentru exemplul lor zilnic de eroism. Le mulţumesc curajoşilor de la Aiut Alpin Dolomites pentru inspiraţie, kerosen

şi ştrudel. Toate lucrurile bune legate de serviciul de salvamont alpin le datorez lor (erorile şi exagerările aparţin însă exclusiv imaginaţiei subsemnatului). Mulţumesc profesorului Fulvio Ferrari, mereu loial moto-ului: „Profesor pentru o zi, profesor pentru totdeauna”. Şi: *Vergelsgot’n oltn Alois for dr Mappe unds Wörterbuach. Zum wohl, Herr Luis!*[18] Un mulţumesc, evident, defileului Bletterbach şi panoului său: „Aici se intră pe propriul risc”.

Şi în cele din urmă, un ban de aur Alessandrei pentru că a fost cea dintâi care a strigat: „Respiră! Respiră!”

Note

Versurile de la pag. 15 sunt preluate din cântecul *Hellhound on My Trail* interpretat de Robert Johnson (Jonhson).

Versul de la pag. 16 face parte din poezia *Stopping by Woods on a Snowy Evening* de Robert Frost, din volumul *Collected Poems of Robert Frost,* Editura Henry Holt Company, New York, 1930. Traducerea aparţine autorului.

Fraza de la pag. 352 este din romanul *Chiedi alla polvere* de J. Fante, traducerea de Maria Giulia Castagnone, Einaudi, Torino, 2004 *(Întreabă praful* în versiunea românească).

LUCA
D'ANDREA

Esența răului este în curs de publicare în peste 30 de țări.
În Italia, a intrat direct în top 10 pe lista de bestselleruri, iar în opt luni a ajuns la a șasea ediție.
În Germania, în a doua săptămână de la publicare, a urcat pe locul doi în topul Der Spiegel.

O triplă crimă, crudă și sângeroasă, zguduie satul Siebenhoch, o comunitate retrasă și liniștită din Tirolul de Sud.

Deși s-a petrecut cu mult timp în urmă, teribila întâmplare din creierii Alpilor Dolomiți îi bântuie încă pe locuitori și învăluie zona într-o atmosferă violentă și misterioasă.

Totodată, locul crimelor, defileul Bletterbach, este un punct străvechi al planetei, care ar putea fi adăpostul unei creaturi periculoase și înspăimântătoare, care s-a trezit la viață.

Un american, venit în Alpi alături de familia sa, are un accident îngrozitor și, deși supraviețuiește, muntele pare să-l atragă în cele mai morbide feluri. El devine din ce în ce mai implicat în enigmele locale, lucru care-i va dezbina familia și-l va arunca într-un coșmar cumplit.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0059-0

[1] (Noi suntem) echipa de pe drum (în engleză în original) *(N.t.)*.

[2] Ucigaşul lui John Lennon *(N.t.)*.

[3] Invidie (în germană, în original) *(N.t.)*.

[4] Forţele aeriene germane din timpul celui de-al Doilea Război Mondial *(N.t.)*.

[5] *Baronul Roşu* este porecla lui Manfred Albrecht Freiherr von Richthofen (2 mai 1892 – 21 aprilie 1918), un pilot de mare talent al aviaţiei militare a Germaniei Imperiale (*Luftstreitkräfte*), considerat asul absolut al bătăliilor aviatice din Primul Război Mondial (i se atribuie 80 de victorii) *(N.t.)*.

[6] Lucignolo este, în povestea faimoasă a lui Carlo Collodi, băieţelul nesilitor care îl ispiteşte pe Pinocchio să fugă împreună în Ţara jucăriilor *(N.t.)*.

[7] Tati, în italiană *(N.t.)*.

[8] Joc de cărţi *(N.t.)*.

[9] Hotelul îndepărtat unde se petrece acţiunea filmului *The Shining*, un horror psihologic celebru din anul 1980 *(N.t.)*.

[10] Roşcată (în engleză în original) *(N.t.)*.

[11] Vilă de la munte, cabană (în engleză în original) *(N.t.)*.

[12] Un fel de schiuri mai plate, folosite în zonele înzăpezite *(N.t.)*.

[13] Ţărănoi (în engleză în original) *(N.t.)*.

[14] Dansatoare exotice (în engleză în original) *(N.t.)*.

[15] Un alt masiv muntos din Dolomiţi *(N.t.)*.

[16] Referire la personajul Snake Plissken, interpretat de Kurt Russell, în filmele *Escape from New York* şi *Escape from L.A. (N.t.)*.

[17] „Dar cine goneşte prin noapte şi vânt?”, primul vers al baladei *Regele ielelor (Erlkönig)* de J.W. Goethe (*N.t.)*.

[18] *Dumnezeu să te binecuvânteze, bătrâne Alois, pentru hartă şi dicţionar. Noroc, Herr Luis! (N.t.)*.

CUPRINS